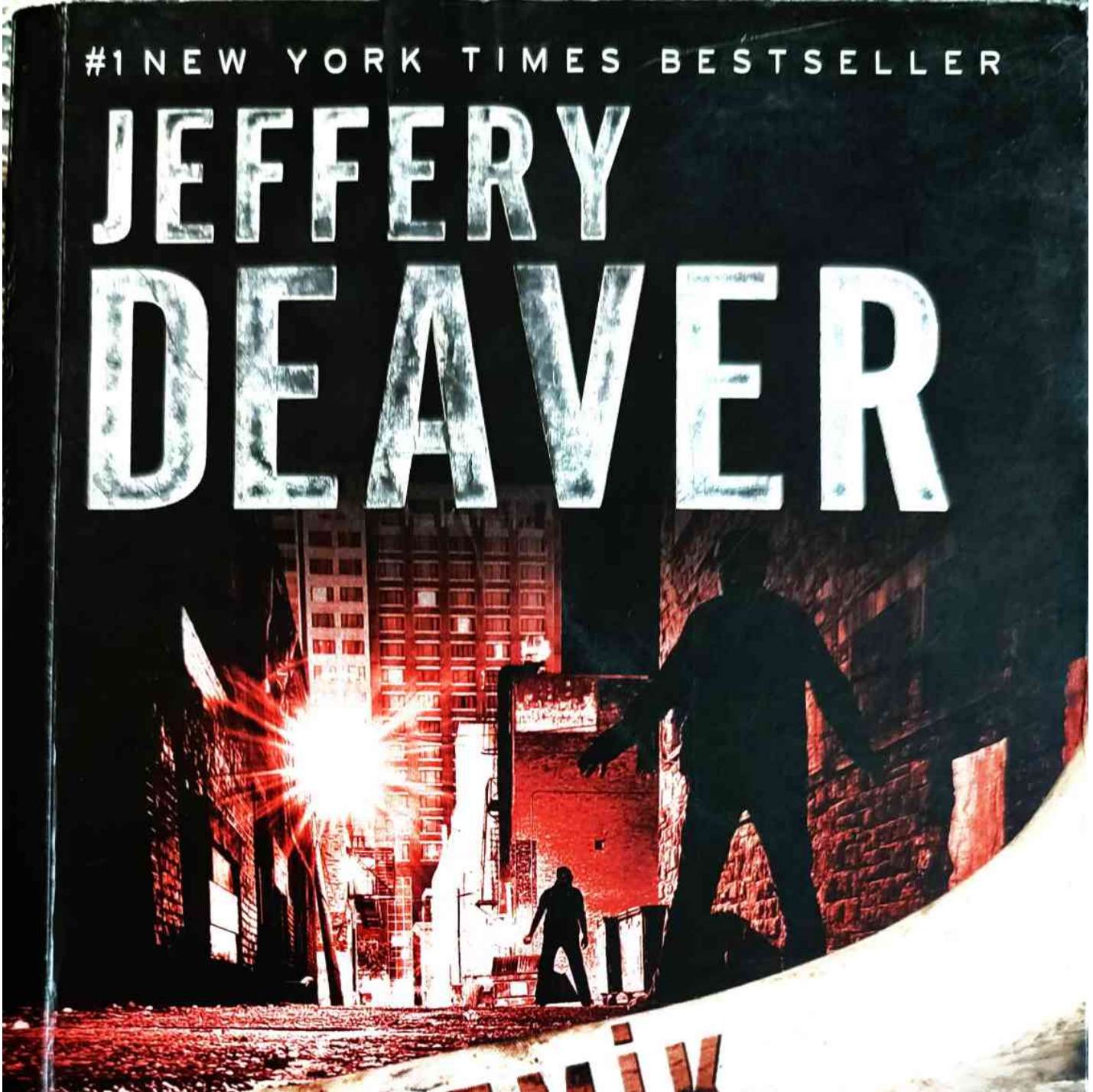
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

JEFFERY DEAVER

KEMİK KOLEKSİYONCUSU

Epsilon®

Kemik Koleksiyoncusu

Orijinal Adı: The Bone Collector
Yazarı: Jeffery Deaver
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Ayşe Akan
Editör: Mert Dengiz
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Mart 2012

ISBN: 978-9944-82-510-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© Jeffery Deaver, 1997

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Sistem Matbaacılık
Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No:8 Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 482 11 01
Faks: (0212) 482 11 03

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4–5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e–mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KEMİK KOLEKSİYONCUSU

Jeffery Deaver

Çeviri
Ayşe Akan

epsilon®

Bölüm I

Bir Günlüğüne Kral Olmak

"New York'ta şimdiki zaman öylesine güçlüdür ki,
geçmiş hep kayıptır."

–JOHN JAY CHAPMAN

1

Cuma 22.30'dan Cumartesi 15.30'a kadar

Sadece uyumak istiyordu.

Uçakları iki saat rötarla iniş yapmıştı ve bagajlarını çok uzun bir süre beklemek zorunda kalmışlardı. Bunların üzerine araç kiralama şirketinin hatası eklenmiş, kiraladıkları limuzin bir saat önce havaalanından ayrılmıştı. Şimdiyse taksi bekliyorlardı.

Kadın, yolcuların oluşturduğu kuyrukta duruyordu. Zayıf vücudu taşınabilir bilgisayarının ağırlığından dolayı yana eğilmişti. John ise faiz oranları ve anlaşmanın yeniden yapılandırılmasıyla ilgili gevezelik ediyordu, ancak onun tek düşünebildiği şuydu; "Cuma akşamı, saat 22:30 ve ben pijamalarımı giyip kendimi yatağa atmak istiyorum."

Önünde uzanan sonsuz sarı taksi denizine bakarken, araçların renklerindeki ve birbirlerine benzerliklerindeki bir şey ona böcekleri anımsattı. Çocukluğunu geçirdiği dağlarda, erkek kardeşiyle ne zaman karnı deşilmiş bir porsuk bulsalar, ya da bir kırmızı karınca yuvasını devirseler, o ıslak ve kıvranan yaratıkların manzarasına bakarken hissettiği ürpertici duyguyu hatırlayarak titredi.

T.J. Colfax, bir taksi onları almak üzere kenara çekerken ileri doğru hareketlendi.

Taksici durdu ve araçtan inmeden, bagajı konsoldan açtı.

Bavullarını kendileri bagaja koymak zorunda kalmışlardı ki, bu John'u sinirlendirmişti. O, insanların kendisine hizmet etmesine alışkındı. Tammie Jean'in ise umrunda değildi. O hâlâ, dosyalarını düzenleyip yazılarını yazacak bir sekreter bulabildiğinde arada sırada da olsa şaşırıyordu. Bavulunu bagaja yerleştirdi, bagaj kapağını kapatarak araca bindi.

Ardından John arabaya bindi ve kapıyı hızla çarparak kapattı. Bavullarını bagaja yerleştirmek için harcadığı efor sanki kendisini yormuş gibi tombul yüzünü ve kelleşen kafasını sildi.

Taksi şoförüne, "İlk durak Yetmiş İkinci Cadde doğu," dedi John homurdanarak.

"Sonra Yukarı Batı Yakası," diye ekledi T.J.. Aracın ön bölümü ile arka koltuklarının arasındaki pleksiglas öyle kötü aşınmıştı ki, T.J. şoförü güçlükle görebiliyordu.

Taksi kendine ait bekleme bölmesinden çıkarak yola koyuldu. Çok kısa bir süre sonra otobandan Manhattan'a doğru seyre başlamışlardı.

"Bak," dedi John, "tüm o kalabalığın sebebi bu olsa gerek."

Birleşmiş Milletler Barış Konferansı'na katılacak delegelere hoş geldiniz diyen bir reklam panosunu işaret ediyordu. Barış Konferansı pazartesi günü başlayacaktı ve şehre on binden fazla ziyaretçi gelecekti. T.J. başını kaldırıp, el sallayarak gülümseyen zenci, beyaz ve Asya kökenli insanların olduğu reklam panosuna baktı. Ancak resimde sanki bir sorun varmış gibi geldi ona. Oranlar yanlış, renkler kötüydü. Ve yüzler solgundu.

T.J. homurdandı: "Mezar soyguncuları."

Geniş otobanda hızla ilerlediler. Yol, otoban ışıklarının altında huzursuz ve sararmış görünüyordu. Eski donanma tersanesinin ve Brooklyn iskelelerinin önünden geçtiler.

John sonunda susmuş, Texas Instruments marka hesap makinesini çıkarmış, sayılarla uğraşmaya başlamıştı. T.J. ise koltuğunda geriye doğru yaslanmış, kaldırımlara ve yolun

kenarındaki kahverengi kumtaşından yapılma verandalarında oturan asık suratlı insanlara bakıyordu. Sıcak havada, neredeyse komaya girmiş görünüyorlardı.

Taksinin içi de çok sıcaktı. T.J, aracın camını açmak için düğmeye uzandı. Düğme çalışmıyordu. Bu durum T.J'i pek şaşırtmamıştı. John'un bulunduğu taraftaki düğmeye ulaştı, ancak o düğme de bozuktu. O anda aracın kapı kilitlerinin olmadığını fark etti.

Kapı kollarının da.

Elini aracın kapısının iç bölümüne doğru sokarak kapı kolunu bulmaya çalıştı. Yine hiçbir şey yoktu... Sanki biri demir testere ile kapı kolunu kesmiş gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu John.

"Kapılar... Onları nasıl açacağız?"

Midtown tünelini gösteren işaret panosu gelip geçerken, John bir o bir bu kapıya bakmaktaydı.

"Hey!" diyerek aracın ön koltuklarıyla arka koltuklarını ayıran pleksiglasa tıklattı. "Dönüşü kaçırdın, nereye gidiyorsun?"

"Belki Queensboro'dan gidecektir." dedi T.J.. Köprü daha uzun bir yoldan gitmek anlamına geliyordu ama bu yoldan giderse tünel ücreti ödenmesi gerekmeyecekti. Öne doğru eğilerek yüzüğüyle pleksiglasa vurdu.

"Köprü yolundan mı gidiyorsunuz?"

Taksi şoförü onları duymamazlıktan geliyordu.

"Hey!"

Bir dakika sonra Queensboro sapağını da pas geçtiler.

"Kahretsin!" diye bağırdı John "Bizi nereye götürüyorsun? Harlem... Bahse girerim bizi Harlem'e götürüyor."

T.J. pencereden dışarı baktı. Hemen yanlarında onlara paralel şekilde seyreden bir araç gördü. Pencereye sertçe vurdu.

"İmdat!" diye bağırdı. "Lütfen..."

Şoför kısa bir anlığına göz ucuyla T.J'e baktı. Başını yola çevirdikten sonra bir kez daha kadına bakarak kaşlarını çattı.

Aracı yavaşlatıp yandaki otomobilin arkasına geçti ve anlık bir manevrayla direksiyonu kırarak Queens'e çıkan sapağa girdi. Bir ara sokağa dönüş yaptı ve ıssız depoların bulunduğu bir mahallenin içinden hızla ilerledi. Saatte yüz kilometre hızla gidiyor olmalıydılar.

"Ne yapıyorsun sen?"

T.J. aracın pleksiglas bölümüne vurarak bağırdı, "Yavaşla, nereye–?"

"Ah, Tanrım, hayır," diye mırıldandı John. "Bak."

Şoför, yüzüne bir kar maskesi geçirmişti.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı T.J.

"Para mı? İstediğin paraysa verebiliriz."

Taksinin ön bölümünden hâlâ ses seda yoktu.

T.J., Targus marka çantasını açarak içindeki taşınabilir bilgisayarı çıkardı. Kendini geri çekip, bilgisayarın köşesini pencereye savurdu. Cam pek zarar görmemişti ancak çarpmanın sonucu çıkan ses, şoförü oldukça ürkütmüştü. Adam yoldan yine saptığında, neredeyse yanından hızla geçtikleri binanın tuğla duvarına çarpacaklardı.

Titrek bir sesle, "Para! Ne kadar? Sana çok para verebilirim!" diyen John'un tombul yanaklarından aşağı gözyaşları süzülmeye başlamıştı.

T.J. elindeki taşınabilir bilgisayarla cama yeniden şiddetle vurdu. Çarpmanın şiddetiyle bilgisayarın ekranı kırıldı ama cam hâlâ sapasağlam duruyordu.

Bir daha denediğinde bilgisayarın gövdesi parçalanarak elinden düştü.

"Ah, lanet olsun..."

Araba ani bir frenle, izbe ve ışıksız bir çıkmaz sokakta durduğunda, ikisi de şiddetle ileri savruldular.

Şoför, elinde küçük bir tabancayla otomobilden indi.

"Lütfen, hayır..." diye yalvardı kadın.

Adam taksinin arka tarafına doğru yürüdü ve eğilerek puslu pencerenin dışından onlara doğru baktı. Uzunca bir

süre taksinin yanında dikildi. T.J. ve John, adamın önünde durduğu kapının zıt yönüne doğru gitmişlerdi. Terden sırılsıklam olmuş vücutları birbirine yaslıydı.

Adam cadde ışıklarının göz kamaştıran parlaklığını önleme amacıyla elini kaldırıp onlara yakından baktı.

Havada ani bir gürültü yankılandığında, T.J. irkildi. John'un ağzından hafif bir inleme çıktı.

Uzakta, adamın arkasındaki gökyüzü, kırmızı ve mavi renkli parlak izlerle doluydu. Patlamalar... Düdük sesleri... Adam döndü ve şehrin üzerini devasa bir örümcek gibi kaplayan bu görüntüye baktı.

Havai fişekler. T.J., *Times*'da okuduğu yazıyı anımsadı. Onları dünyanın bu en muhteşem şehrine karşılamak üzere New York valisinden ve Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nden konferans katılımcılarına yapılan sürpriz...

Adam yüzünü tekrar taksiye geri döndü. Kapıyı sertçe açıp yavaşça araladı.

***

İhbar, çoğu kez olduğu gibi kimliği meçhul birinden gelmişti.

O yüzden, ihbar eden kişinin hangi sokağı kastettiğini tekrar kontrol etmenin bir yolu yoktu. Merkezin telsiz anonsunda, "Adam, On Birinci Cadde'nin oradaki Otuz Yedinci Cadde kavşağı dedi. Hepsi bu," demişti.

İhbarda bulunan şahıslar, suç mahallerinin adreslerini kesin olarak vermeleriyle tanınmazlardı zaten.

Saat daha sabahın dokuzu olmasına rağmen şimdiden terlemeye başlamış olan Amelia Sachs, önünde uzanan uzun otları yararak ilerledi. Dar arazide yürüyor, olay yeri masasının "S şeklinde" dediği bir metotla etrafı arıyordu. Görünürde hiçbir şey yoktu. Başını, lacivert üniformasının üzerindeki iğneli mikrofona doğru eğdi;

"Memur 5885. Hiçbir şey bulamıyorum merkez. Elinizde daha fazla bir bilgi var mı?"

Telsizin diğer ucundaki memur, cızırtılı bir sesle yanıtladı; "Yer dışında bir bilgi yok 5885. Ama bir şey daha var... İhbarcı şahıs, 'kurbanın ölmüş olduğunu umduğunu' söyledi. Tamam."

"Tekrar et merkez."

"İhbarcı şahıs, 'umarım kurban ölmüştür' dedi. 'Kendi iyiliği için'. Tamam."

"Tamam."

Kurbanın ölmüş olmasını ummak mı?

Sachs çürük bir tel örgüye tırmanıp üzerinden atladı ve başka bir boş alanı araştırdı. Hiçbir şey yoktu.

Bırakıp gitmek istedi. 10–90, yani bulunamadı olarak raporlayıp, genel devriye yeri Deuce'a geri dönmek istedi. Dizleri ağrıyordu ve bu berbat ağustos havasında sıcaktan kavruluyordu. Liman semtine sıvışmak, diğer çocuklarla takılmak ve büyük bir kutu buzlu Arizona çayı içmek istedi. Saat 11.30'da – sadece birkaç saat sonra – Güney Midtown'daki dolabını toplamış, şehre, eğitimine katılmak üzere yola çıkmış olurdu.

Ama bunu yapamadı; ihbarı yok sayamadı. Sıcak kaldırımdan, terk edilmiş iki apartmanın arasındaki boşluktan geçerek, önünde bitki örtüsünün uzandığı bir başka alana doğru yürümeye devam etti.

İşaret parmağını başının üzerinde toplamış olduğu kızıl şaçlarının katları arasından geçirdi. zorlanarak kaşıdı. Polis kepini kaldırıp başını biraz daha kaşıdı ve bir ter damlası alnından aşağı doğru süzüldüğünde hafifçe gıdıklandı.

"Sokaklardaki son iki saatim, dayanabilirim," diye düşündü.

Çalıların içinde ilerledikçe günün ilk tedirginliğini hissetti;

Biri beni gözetliyor.

Sıcak rüzgâr, kuru çalıları hışırdatırken, arabalar ve kamyonlar Lincoln tünelinden gürültülü bir şekilde iki yönlü

geçip gidiyorlardı. Kadın, devriye polislerinin genellikle düşündüğü şeyi aklından geçirdi; "Bu şehir öyle gürültülü ki, hemen arkamdan bıçak mesafesinde biri beni takip etse, farkında bile olmam."

Ya da silahını sırtıma dayasa...

Hızla etrafında döndü.

Hiçbir şey yoktu, sadece yapraklar, paslanmış makineler ve çöp...

Bir taş yığınının üzerine çıktı. Amelia Sachs, otuz bir yaşındaydı – annesi olsa *henüz* otuz bir derdi – ve eklem iltihabından mustaripti. Annesinden narin yapısını, babasından da çekici dış görünüşü ile kariyerini miras aldığı gibi, bu hastalığı da büyükbabasından miras kalmıştı. Bir başka acı şokunu da, kurumuş çalıların arasından kayarken hisseti. On metrelik bir düşüşten kendini son anda kurtaracak kadar şanslıydı.

Aşağıda, Batı Yakası'nın dip kayasına kazılmış karanlık bir kanyon vardı. Buradan, kuzey yönünde seyreden Amtrak trenleri geçiyordu.

Gözlerini kısarak kanyonun zemine baktı. Baktığı yer demiryolundan uzak değildi.

O da ne?

Daire şeklinde kazılarak tersyüz edilmiş bir toprak yığını ve tepesinden fırlamış küçük bir ağaç dalı. Tıpkı...

Aman tanrım...

Gördüğü şey karşısında titredi. Midesi bulanıyor, cildi karıncalanıyordu. Sanki bunu hiç görmemiş gibi davranmayı ve sırtını dönüp gitmeyi isteyen zihnindeki o minik bölüme adım atmıştı.

Adam, kurbanın kendi iyiliği için ölmüş olmasını ummuştu.

Kaldırımdan yola doğru uzanan demir merdivene koştu. Merdiven korkuluğuna ulaştığında durdu. "Kahretsin." Zanlı bu yoldan kaçmış olabilirdi. Eğer dokunursa katilin bıraktığı parmak izlerini mahvedebilirdi. "Tamam, öyleyse biz de zor yoldan yaparız." diye düşündü. Eklem yerlerindeki ağrıyı bertaraf edebilmek için derin bir nefes alarak kaya yüzeyinden aşağı doğru inmeye başladı. Yeni görevinin ilk günü için özenle parlatılmış ayakkabılarını, kayadaki çatlaklar arasına koyarak dengesini buldu. Kayanın son bir metrelik bölümünü atlayarak mezara koştu.

"Tanrım..."

Topraktan çıkan bir dal parçası değildi; bu bir eldi. Kurbanın vücudu dikey bir şekilde toprağa gömülmüş, önkolu, bileği ve eli dışarıda kalmıştı. Yüzük parmağına baktığında parmaktaki tüm etin sıyrılmış, geriye kalan kanlı kemiğe elmastan bir kadın yüzüğünün takılmış olduğunu gören Sachs, dizlerinin üzerine çökerek kazmaya başladı.

Toprak, kazan elleri arasında sağa sola dağılırken, kurbanın kesilmemiş diğer parmaklarının, normalde bükülebileceklerinin ötesinde büküldüklerini gördü. Bu ona, son kürek dolusu toprak yüzüne atıldığında, kurbanın hâlâ hayatta olmuş gösteriyordu.

Belki de hâlâ hayattaydı.

Sachs dikkatsizce doldurulmuş çukuru şiddetle kazmaya devam etti. Kırık bir şişe parçası yüzünden kesilen elinden akan koyu renkli kan, daha koyu renkteki toprağa karıştı. Kurbanın saçlarına ve oradan oksijen eksikliği yüzünden siyanotik gri–mavi renge dönüşmüş alnına ulaştı. Donuk ölü gözlerini ve son saniyelerinde başını, üzerine atılan toprağın üzerinde tutabilmek için çırpınırken korkunç bir sırıtışla kıvrılan ağzını görene kadar kazmaya devam etti.

Yüzüğün belirttiğinin aksine, toprağın altındaki kurban bir kadın değildi. Ellilerinde, kilolu bir erkekti. Üzerine örtülmüş toprak kadar ölüydü.

Geriye çekilen Sachs kurbandan gözlerini ayıramıyordu.

Tren rayına takılıp tökezledi. Bir dakika boyunca başka hiçbir şey düşünemedi. Bu şekilde ölmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmek dışında.

Sonra, "Haydi, tatlım. Sen suç mahallindeki ilk polissin. Ne yapılacağını biliyorsun." diye düşündü.

"Ö.S.B.S."

Önemli tanıkları ve şüphelileri gözaltına al, Ö.

Suç mahallini incele, S.

Bilinen bir zanlıyı tutukla, B.

S ise...

S ne idi?

Kafasını telsize doğru eğdi; "Memur 5885'den merkeze. Otuz sekiz ve on bir yakınında, tren raylarının yanında 10–29 var. Cinayet, tamam. Olay Yeri İnceleme Detektiflerine, otobüse ve doktora ihtiyaç var. Tamam."

"Anlaşıldı, 5885. Zanlı gözaltında mı? Tamam."

"Zanlımız yok."

"Beş–sekiz–sekiz–beş, anlaşıldı."

Sachs kemiğe kadar soyulmuş parmağa baktı. Tüm bu tablo ile hiç uyuşmayan yüzüğe. Gözler... ve o sırıtış... ah o lanet olası sırıtış! Tüm vücudunda bir ürperti hissetti. Amelia Sachs, yaz kampındaki nehirlerde yılanların arasında yüzmesiyle ve sorunsuz bir şekilde otuz metrelik bir köprüden bungee–jumping yapabilmesiyle övünürdü. Ama herhangi bir yerde kapalı kalmak... Kapana sıkışmak, hareket edememek düşüncesinin neden olduğu panik atak onu bir elektrik şoku gibi sarsardı. Bu yüzden Sachs, yürüdüğü zaman çok hızlı yürür, araç kullanırken hız sınırlarını zorlardı.

Hareket edersen, seni yakalayamazlar...

Duyduğu bir sesle kafasını kaldırdı.

Bir gümbürtü, derin ve yükselen bir ses...

Tren rayları boyunca kâğıt parçaları uçuşuyordu. Rüzgârın kaldırdığı toz, kızgın hayaletler gibi etrafta dans ediyordu.

Sonra hafiften bir uğultu geldi.

Bir metre seksen santim boyundaki devriye polisi Amelia Sachs, saatte yirmi kilometre hızla üzerine doğru yaklaşan otuz tonluk bir Amtrak lokomotifini karşısında buldu.

"Dur!" diye bağırdı.

Makinist onu görmezlikten geldi.

Sachs demiryolu hattında koştu ve rayların tam ortasına dikildi, kollarını iki yana sallayarak durması için işaret yaptı. Lokomotif raylar üzerinde büyük bir gürültüyle durdu. Makinist pencereden başını çıkararak karşısında duran kadına baktı.

"Bu taraftan gidemezsin." dedi Sachs.

Makinist, ona ne demeye çalıştığını sordu. Sachs, makinistin böyle büyük bir treni kullanmak için fazla genç olduğunu düşündü.

"Burası suç mahalli, lütfen motoru durdur."

"Bayan, ben ortada hiçbir suç göremiyorum."

Ama Sachs, onu dinlemiyordu. O, tren viyadüğünün batı tarafındaki demir çitin ortasındaki boşluğa bakıyordu. Tepede, On Birinci Cadde yakınındaki boşluğa.

Bu, kurbanı kimseye görünmeden ve ara sokak boyunca sürükleyerek buraya getirebilmenin yollarından biri olabilirdi. Yolun karşısındaki Otuz Yedinci Cadde'de, iki düzine apartman penceresinden görülmüş olma ihtimali vardı.

"Tren bayım... Onu burada bırakın."

"Treni burada bırakamam."

"Lütfen motoru durdurun."

"Böyle trenlerin motorlarını durdurmayız, daima çalışmaları gerekli."

"Ve güvenlik şefinizi arayın. Ya da bir başkasını. Güney yönlü trenleri durdurmalarını sağlayın."

"Bunu yapamayız."

"Bakın bayım... aracınızın numarasını almış durumdayım,"

"Aracım mı?"

"Dediğimi hemen yapmanızı öneririm," dedi Sachs.

"Ne yapacaksın bayan? Bana trafik cezası mı kesecek-sin?"

Amelia Sachs bir kez daha taş duvarlara tırmanmaya başladı. Zavallı eklem yerleri gıcırdıyordu. Ağzında kireçtaşı tozu, çimento ve kendi terinin tadı vardı. Demiryolundayken fark ettiği ara sokağa doğru koştu, On Birinci Cadde'yi ve onun karşısındaki Javits Center'ı inceleyerek etrafta dolaştı. Kabul salonu kalabalık bir izleyici grubu ile basın mensupları tarafından doldurulmuştu. Üzerinde *"Birleşmiş Milletler Delegeleri, Hoş Geldiniz!"* yazan devasa bir afiş vardı. Ancak sabahın erken saatlerinde, cadde henüz bomboşken, kendisi için kolaylıkla boş bir park yeri bulabilecek olan fail, fark edilmeden kurbanı tren raylarına taşıyabilirdi. Sachs uzun adımlarla On Birinci Cadde'ye doğru ilerledi, trafiğin sıkıştığı altı şeritli caddeye bir göz attı.

Otomobil ile kamyonların oluşturduğu denizin arasında güçlükle ilerledi ve kuzey yönlü şeritleri durdurdu. Bazı sürücüler yanlardan ilerlemeye çalıştıklarında, iki kez ihtar etmek zorunda kaldı. Nihayetinde çöp kutularını bir bariyer oluşturmak için caddenin ortasına doğru sürükledi ve bu iyi kalpli vatandaşların vatandaşlık görevlerini yapmalarını sağladı.

Sachs, sonunda olay yeri polislerinin Ö.S.B.S. kuralların-ın son maddesini hatırlayabildi.

Suç mahallini koruma altın al, S.

Kızgın sürücülerin kornalarının sesi, puslu sabah havasını doldurmaya başladı ve çok geçmeden buna kızgın bağırışlar eklendi. Kısa bir süre sonra Sachs, bu kakofoniye eklenen siren seslerini işitti. İlk acil durum ekipleri sahaya ulaşmıştı.

Kırk dakika kadar sonra, olay yeri düzinelerce üniformalı ve araştırmacı ile dolup taştı. Olay, Hell's Kitchen mahallesinde olabilecek bir olayın çekebileceğinden çok daha faz-

la insan çekmişti. Bu ölüm nedeni ne kadar dehşet verici olursa olsun, tüm bu ilgiyi hak ediyormuş gibi görünmüyordu. Ama Sachs diğer bir polis memurundan, olayın gündeme bomba gibi düştüğünü, medya tarafından araştırıldığını, kurbanın dün gece JFK havalimanına inerek taksi ile şehre doğru yola çıkan iki yolcudan biri olduğunu öğrendi. Dün akşam evlerine hiç ulaşamamışlardı.

"CNN çekim yapıyor," diye fısıldadı polis.

Bu nedenle Amelia Sachs, toprak yığınının tepesine tırmanıp olay yerini inceleyen ve bin dolarlık takım elbisesinin üzerindeki tozları silkelemek için duraklamış olan Merkezi Soruşturma Bölümü'nün sarışın şefi Vince Peretti'yi gördüğüne hiç şaşırmadı.

Ne var ki, Peretti'nin kendisini fark etmesine ve sinek-kaydı traşlı yüzündeki gevşek gülümsemeyle onu durduğu yere çağırmasına şaşırmıştı.

Peretti'den, olay yerinde uyguladığı Cliffhanger filminden esinlenilmiş hareketlerini onaylayan bir takdir geleceğini zannetti. Zira yaptıklarıyla parmak izlerini korumuştu. Hatta belki de bir takdir mektubu bile alabilirdi. Son devriye gününün son saatlerinde zafer çanlarıyla birlikte devriye görevinden transfer olacaktı.

Peretti, Sachs'ı tepeden tırnağa doğru süzdükten sonra "Çaylak değilsin değil mi memure? Bu düşüncemde yanılmıyorumdur herhalde." dedi.

"Anlayamadım, efendim?

"Zannedersem bir çaylak değilsin."

Onunla aynı yaşta olan ve genellikle sekiz–dokuz yıllık tecrübe sahibi memurların aksine sadece üç yıllık tecrübesi olsa da, teknik olarak çaylak sayılmazdı. Sachs, akademiye başlamadan önce birkaç yıl kaybetmişti. "Sorunuzu anladığımdan emin değilim efendim."

Peretti birden sıkılmış göründü ve gülümsemesi uçup gitti. "Sen olay mahallindeki ilk polissin değil mi?"

"Evet efendim,"

"On Birinci Cadde'yi neden kapattın? Aklından *ne* geçiyordu?"

Çöp kutularından yaptığı bariyer ile kapattığı geniş caddeye baktı. Korna sesine alışmıştı ancak şimdi fark ediyordu ki gürültü oldukça şiddetlenmişti ve oluşan araç kuyruğu kilometrelerce uzamıştı.

"Efendim, olay yerine ilk gelen polisin yapması gereken, faili gözaltına almak, tanıkları bulmak ve olay mahallini koru–"

"Ö.S.B.S. kurallarından haberdarım memure. Caddeyi olay yerini korumak için mi kapattın?"

"Evet efendim, failin karşı caddeye aracını park etmeyeceğini düşündüm. Oradaki apartmanlardan kolayca görülebilirdi. On Birinci Cadde daha doğru bir seçim gibi görünüyordu."

"Ama yanlış seçimdi. Rayların o kısmında hiç ayak izi yok ve demir merdivene giden iki iz, Otuz Yedinci Cadde'ye uzanıyor."

"Otuz Yedinci Cadde'yi de kapattım."

"Demek istediğim de bu. Kapatılması gereken tek yer orasıydı. Peki ya tren? Onu neden durdurdun?"

"Şey efendim, olay yerinden geçecek trenin kanıtlara zarar vereceğini düşündüm. Ya da öyle bir şey."

"*Ya da öyle bir şey* mi, memure?"

"Kendimi pek iyi ifade edemedim, efendim. Ben şeyi kastetmiştim –"

"Peki ya Newark Havaalanı?"

"Evet, efendim." Sachs yardım için etrafına bakındı. Hemen yakınında polisler vardı ama onlar meşgulmüş gibi davranarak bu fırça sahnesini görmezden geliyorlardı. "Newark Havaalanı derken kastettiğiniz tam olarak nedir?"

"Neden onu da kapatmadın?"

Aman ne güzel, sanki okuldayız! Sachs'ın Julia Roberts'ı an-

dıran dudakları gerildi ama makul bir sesle konuşmaya çalışarak, "Efendim, benim değerlendirmeme göre, olay sanki–" dedi.

"New York otobanı da iyi bir seçim olabilirdi. Hatta Jersey paralı yolu veya Long Island otobanı. Ta St. Louis'e kadar tüm I–70 de... Tüm bunlar olası kaçış yolları olabilir."

Sachs, başını hafifçe eğdi ve Peretti'ye gözlerini dikerek baktı. İkisi hemen hemen aynı boydaydı ancak Peretti'nin durduğu yer daha yüksekti.

"Emniyet müdüründen, liman müdürlüğünden, BM genel sekreterliğinden ve şuradaki fuarın başkanından telefonlar geldi." diyen adam başıyla Javits Center'i işaret etti. "Tüm konferans programının, bir eyalet senatörünün konuşmasının ve tüm Batı Yakası trafiğinin içine ettik. Tren rayları kurbanın on beş metre uzağındaydı ve kapattığın cadde en az elli metre uzağında, on metre yukarısındaydı. Demek istediğim şu ki, Eva Kasırgası bile Amtrak'ın Kuzeydoğu koridorunun içine böyle etmemişti."

"Sadece düşünmüştüm ki –"

Peretti gülümsedi. Sachs güzel bir kadındı. Akademiye katılmadan önce "kaybettiği" yıllarda Madison Caddesi'ndeki Chantelle Mankenlik Ajansı'nda düzenli işlerde bulunmuştu. Adam onu affetmeyi seçti.

"Devriye memuresi Sachs," –adam, genç kadının çelik yeleğinin düzleştirdiği göğsünün üzerindeki künyeye baktı,– "bu sana ders olsun. Olay yeri işi bir denge işidir. Her cinayetten sonra tüm şehri kordon altına almak ve üç milyon insanı gözaltına alabilmek iyi olurdu ama bunu yapamayız. Bunu yapıcı olarak söylüyorum, gelişimin için."

"Aslında, efendim," dedi Sachs sert bir şekilde, "bugün devriye görevinden transfer oluyorum, bu öğleden sonra geçerli olmak üzere."

Peretti başını salladı ve keyifli bir şekilde gülümsedi. "O zaman bu kadar konuşma yeter. Yine de şunu unutma, treni durdurmak ve caddeyi kapatmak senin kararındı."

"Evet efendim, benim kararımdı." dedi Sachs, zekice bir ifadeyle. "Bu konuda bir itirazım yok."

Peretti siyah kayıt defterini çıkararak not almaya başladı.

Ah, yok artık...

"Şimdi, o çöp tenekelerini yoldan kaldır. Cadde normale dönene kadar trafiği idare edeceksin. Beni duydun mu?"

"Evet efendim" ya da "hayır efendim" ile başlayan başka bir cümle kurmadan, On Birinci Cadde'ye doğru yola koyulan Sachs, yavaşça çöp kutularını kaldırmaya başladı. Yanından geçen her aracın şoförü ya ters ters bakıyor ya da bir şeyler homurdanıyordu. Sachs saatine baktı.

Bir saat kalmış.

Buna dayanabilirim.

2

Kısa bir kanat çırpmayla, şahin pencere kenarına kondu. Dışarıda sabahın ışıkları parlaktı ve hava oldukça sıcak görünüyordu.

"İşte buradasın," diye fısıldadı adam. Aşağıdaki kapıdan gelen zil sesine doğru başını çevirdi.

"O mu geldi?" diye bağırdı merdivenlere doğru. "O mu?"

Lincoln Rhyme, cevap gelmediğini gördü ve pencereye geri döndü. Kuşun başı hızlı ve kabaca hareket etti. Yine de şahinin bu hareketi zarif göründü. Rhyme, kuşun pençelerinin kanlı olduğunu gözlemledi. Gagasından sarı bir et parçası sarkıyordu. Kısa boynunu uzatan kuş, bir yılanı andıran hareketlerle yuvasına ilerledi. Eti, mavi tüylü bir yavrusunun, yukarı dönmüş gagasına bıraktı. *New York şehrinde, peşinde avcılar olmayan tek varlığa bakıyorum*, diye düşündü Rhyme. *Belki Tanrı dışında.*

Merdivenlerden yukarı yavaşça çıkan ayak seslerini duydu.

"O muydu?"

"Hayır," diye cevapladı genç adam.

"Kimdi? Kapı çalındı değil mi?"

Thom'un gözleri pencereye kaydı. "Kuş geri dönmüş. Bak, pencere eşiğinde kan izleri var. Görüyor musun?"

Dişi şahin manzaraya dahil oldu. Sanki bir balıkmış gibi ışığa göre renk değiştiriyor, mavi ve gri renkler arasında gidip geliyordu. Başıyla gökyüzünü tarıyordu.

"Her zaman beraberler. Acaba eşlerini tüm hayatları için mi seçiyorlar?" diye sesli düşündü Thom. "Tıpkı kazlar gibi?"

Rhyme'ın gözleri, belini bükerek öne doğru eğilmiş, çamurlu pencereden dışarı bakmakta olan Thom'a döndü.

"Kimdi o?" diye tekrarladı Rhyme. Genç adamın soruyu geçiştirmeye çalıştığı belliydi ve bu, Rhyme'ı rahatsız ediyordu.

"Bir ziyaretçi."

"Bir ziyaretçi mi? Hıh." diyerek güldü Rhyme. En son ne zaman bir *ziyaretçinin* oraya gelmiş olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kim gelmişti? Belki o gazeteci ya da uzaktan bir kuzeni... Peter Taylor, yani Rhyme'ın omurga konusundaki uzman doktorlarından biri de olabilir. Ya da birkaç kez oraya uğramış olan Blaine... Tabii o tam anlamıyla bir *zi–ya–ret–çi* değildi.

"Donuyorum." diye içerideki havadan şikâyet eden Thom, pencereyi açmaya yeltendi. Anında istediğini elde etme ihtiyacı. Gençlik.

"Pencereyi açma," diye emretti Rhyme. "Ve hangi lanet olasıca adamın geldiğini bana söyle."

"Donuyorum."

"Kuşu rahatsız edersin. Havalandırmayı kapatabilirsin. *Ben* kapatırım."

"Buraya ilk gelen bizdik." diyen Thom, devasa pencereyi kaldırmaya devam etti. "Kuşlar buraya senin olduğunu bilerek geldiler." Şahinler gürültüye doğru başlarını çevirip dik dik baktılar. Gerçi bakışları her zaman öyleydi. Pencere kenarında kalmaya devam ettiler.

Rhyme tekrar etti. "*Kimdi o?*"

"Lon Sellitto."

"Lon mu?"

Ne arıyordu orada?

Thom odayı inceledi. "Burası darmadağın."

Rhyme, temizlik zahmetinden pek hoşlanmazdı. Koşuşturmayı ve oldukça rahatsız edici bulduğu elektrikli süpürge gürültüsünü sevmezdi. Burada halinden memnundu. Ofisi

diye nitelendirdiği bu oda, şehrin Yukarı Batı Yakası'ndaki gotik mimariye sahip eski bir belediye binasının ikinci katındaydı. Central Park'ı yukarıdan görüyordu. Oda yirmi metrekare kadardı ve o metrelerin neredeyse her biri işgal altındaydı. Bazı zamanlar gözlerini kapayıp oyun oynayan Rhyme, odadaki farklı eşyaların kokularını teker teker ayırt etmeye çalışırdı. Binlerce kitap ve dergi, Pisa kulesini andıran fotokopi yığınları, televizyonun ısınmış transistorları, tozla kaplı ampuller, mantardan ilan tahtaları... Vinil, peroksit, lâteks, döşeme...

Üç farklı türde İskoç viskisi.

Şahin dışkısı.

"Onu görmek istemiyorum. Meşgul olduğumu söyle."

"Ve genç bir polis. Ernie Banks. Bir dakika... o bir beysbol oyuncusu değil miydi? Gerçekten de burayı temizlememe izin vermelisin. Biri içtimaya gelene kadar buranın nasıl leş gibi bir yer olduğunu asla fark etmiyorsun."

"İçtimaya gelmek mi? Tanrım, kulağa ne kadar da antika geliyor. Victoria döneminden kalmış gibi. Peki sence *bu* kulağa nasıl geliyor? Onlara *defolup gitmelerini* söyle. Sence de bu cümle fin–de–siécle[1] görgü kurallarına uygun mudur?"

Darmadağın...

Thom odadan bahsediyordu ama Rhyme onun patronu hakkında da konuştuğunu düşündü.

Rhyme'ın saçının rengi siyahtı ve yirmi yaşındaki birinin saçları kadar sıktı. Tabii o bunun iki katı yaştaydı. Saçlarının bazı telleri neredeyse düğüm olmuştu.Temizlenip kesilmeye ihtiyaçları vardı. Yüzü, üç gündür tıraşlanmamış kara bir sakala sahipti. Sakalının da kırpılmaya ihtiyacı vardı. Hem ayak hem de el parmaklarındaki tırnaklar uzamıştı ve Rhyme, bir haftadır aynı giysileri giyiyordu. Oldukça çirkin, eski pijamalar... Gözleri koyu kahverengi ve küçüktü. Blaine'in de çoğu kez hem heyecanla hem de diğer şekillerde söylediği gibi, yakışıklı olan bir yüze yerleşmişlerdi.

1 Fr: 19.yy sonunu kasteden bir deyim.

"Seninle konuşmak istiyorlar," diye devam etti Thom. "Çok önemli olduğunu söylediler."

"Öyleyse onlara biraz kabadayılık tasla."

"Lon'u neredeyse bir yıldır görmedin."

"Peki bu neden onu şimdi görmek istediğim anlamına gelsin? Sonunda kuşu kaçırdın mı? Eğer kaçırdıysan sinirlerimi tepeme çıkaracaksın."

"Bu önemli, Lincoln."

"*Çok* önemli dediğini hatırlıyorum. Doktor nerede? Belki aramış olabilir. Az önce kestiriyordum. Sen de dışarıdaydın."

"Sabahın altısından beri uyanıksın."

"Hayır." Adam duraksadı. "Kalkmıştım, evet. Ama sonra sızmışım. Derin uykudaydım. Gelen mesajları kontrol ettin mi?"

"Evet. Ondan gelen bir şey yok," dedi Thom.

"Öğlene doğru burada olacağını söylemişti."

"Ve saat daha on bir. Belki de hava ve deniz kurtarma bölümünü bilgilendirmeyi erteleyebiliriz, ne dersin?"

"Telefonda konuşuyor muydun?" diye sordu Rhyme birdenbire. "Belki sen konuşurken aramaya çalışmıştır."

"Konuştuğum kişi–"

"Sana bir şey söyledim mi?" diye sordu Rhyme. "Neden kızdın. Sana telefonla konuşmaman gerektiğini söylemedim. Bunu yapabilirsin. Her zaman yaptın. Demek istediğim şu ki, hattı meşgul ettiğin sırada aramış olabilir."

"Hayır, demek istediğin şu ki, bu sabahı zırvalayarak geçireceksin."

"Al işte... Telefonlarda bir şey vardı... çağrı bekletme diye bir şey. Bu sayede bir anda iki çağrıya birden cevap verebiliyorsun. Keşke bizde de olsaydı. Eski dostum Lon ne istiyor? Ve *onun* arkadaşı beysbol oyuncusu?"

"Onlara sor."

"*Sana* soruyorum."

"Seni görmek istiyorlar. Tek bildiğim bu."

"Ol–duk–ça ö–nem–li bir şey hakkında."

"Lincoln," diyerek iç geçirdi Thom. Yakışıklı genç adam, elini sarı saçlarının arasından geçirdi. Kahverengi pantolon ve beyaz bir gömlek giyiyordu. Titizlikle bağlanmış mavi, çiçek desenli bir kravatı da vardı. Rhyme, bir yıl kadar önce Thom'u işe aldığında, eğer isterse kot pantolon ve tişört giyebileceğini söylemişti. Ama genç adam, o günden bugüne kusursuzca giyinmişti. Rhyme, bunun genç adamı işte tutma konusunda verdiği karara nasıl katkıda bulunduğunu bilmiyordu, ancak işe yaramıştı. Thom'dan öncekiler altı haftadan fazla dayanamamışlardı. İstifa edenlerin sayısı da işten atılanların sayısıyla eşitti.

"Pekâlâ, onlara ne dedin?"

"Onlara, senin hazır olduğundan emin olmam için bana birkaç dakika vermelerini, sonra gelebileceklerini söyledim. Kısa bir ziyaret için."

"Bunu yaptın demek. Bana sormadan... Çok teşekkürler."

Thom birkaç adım geriledi ve birinci kata inen dar merdiven aralığına seslendi. "Gelebilirsiniz beyler."

"Sana bir şey söylediler değil mi?" dedi Rhyme. "Bana anlatmadığın bir şey var."

Thom cevaplamadı ve Rhyme, iki adamın yaklaşmasını izledi. Odaya girdiklerinde, ilk konuşan Rhyme'dı. "Perdeyi kapat. Kuşları gereğinden fazla rahatsız ettin zaten."

Bu cümlenin aslında tek anlamı, onun çamur lekeli gün ışığından bıktığıydı.

***

Dilsiz.

Kadın, ağzındaki pis, yapışkan bant nedeniyle tek kelime edemiyordu ve bu durum ona kendini bileklerindeki metal kelepçelerin neden olduğundan daha da çaresiz hissettiriyordu. Bir de, adamın kısa, güçlü parmaklarının kolunu sertçe tutuşu vardı.

Kar maskesi yüzünde olan taksi sürücüsü, onu ıslak ve çamurlu bir koridordan geçiriyordu. Etrafta, tesisat parçaları ile havalandırma boruları sıralanmıştı. Bir ofis binasının bodrum katındaydılar. Ne var ki, kadının, tam olarak nerede oldukları konusunda bir fikri yoktu.

Eğer onunla konuşabilirsem...

T.J. Colfax bir oyuncuydu. Morgan Stanley bankasının üçüncü katının "hanımı"ydı. Bir pazarlıkçı...

Para mı? İstediğin para mı? Sana para bulurum, hem de istemediğin kadar evlat. Çantalar dolusu. Bunu sayısız kez düşünmüş, adamın bakışlarını yakalamaya çalışmıştı. Sanki bu kelimeleri ona düşünce yoluyla iletebilecekmiş gibi.

Lütfen, diye sessizce yalvardı ve "401(k)" hesabını bozdurup, adama kendi emeklilik fonunda birikmiş parayı nasıl verebileceğinin teknik kısımlarını düşünmeye başladı. *Lütfen...*

Dün geceyi hatırladı. Adamın, sırtını havai fişeklere döndükten sonra taksinin içinden onları sürüklemesini ve kelepçelemesini gözünün önüne getirdi. Onları bagaja sokmuş ve aracı sürmeye devam etmişti. İlk önce sert kaldırım taşları ve bakımsız asfalt üzerinde, sonra düz asfalt ve sonra yine bozuk yollar üzerinde seyretmişlerdi. Bir köprü üzerindeyken, tekerleklerin sesini duymuştu. Birkaç dönüş ve tekrar üzerinden geçtikleri bozuk yollardan sonra taksi sonunda durmuş, sürücüsü inmiş, büyük bir kapıyı ya da benzer bir şeyi açmıştı. Kadın, adamın bir garaja girdiğini düşünmüştü. Şehrin tüm gürültüsü bir anda yok olmuş, aracın egzoz sesi, etraftaki yakın duvarlarda yankı yaparak artmıştı.

Sonra taksinin bagajı açılmış ve adam onu dışarı çıkarmıştı. Kadının parmağındaki elmas yüzüğü çıkarıp cebine atmış, onu korkutucu yüzlerin resimlerinin bulunduğu duvarların önünden geçirmişti. Bu solmuş resimlerde boş gözler vardı. Bir kasap, bir şeytan, üç kederli çocuk... Döküntü duvarın üzerine boyanmışlardı. Ardından adam, onu küflü bir bodruma sürüklemiş, zemine itip düşürmüştü. Yukarı kata dönerek, onu karanlıkta bırakmış, etraftaki iğrenç çürümüş

et ve çöp kokusuna mahkûm etmişti. Kadın orada saatlerce ağlamış, çok az uyku uyuyabilmişti. Daha sonra aniden gelen gürültüyle uyanmış, yakından gelen keskin bir patlayış sesi işitmiş, çok geçmeden tekrar rahatsız bir uykuya dalmıştı.

Yarım saat kadar önce, adam yine gelmişti. Onu bagaja geri sokmuştu, yirmi dakika daha yolculuk etmişlerdi. Şu anda oldukları yere kadar. *Burası* her neresi idiyse...

Şimdi hafif karanlık bir bodrum odasına yürüyorlardı. Odanın merkezinde kalın, siyah bir boru vardı. Adam, kadının ellerini oraya kelepçeledi, ayaklarını tuttu ve öne çekerek kadını oturttu. Eğilerek kadının bacaklarını ince bir iple birbirine bağladı. Bu birkaç dakika sürmüştü, zira elinde deri eldivenler vardı. Sonra ayağa kalktı, kadına uzun bir süre baktı, dizinin üzerine çöktü ve onun bluzunu yırtarak açtıktan sonra arkasından dolandı. Kadın, adamın ellerini omzunda hissettiğinde nefesini tuttu. O eller, omuz kemiklerini yokluyor, sıkıyordu.

T.J, olacakları bilerek ağlıyor, ağzındaki banda rağmen merhamet dileniyordu.

Eller, kadının kollarından aşağı doğru hareketlendi. Sonra kollarının altından, vücudunun önüne ilerledi. Ama adam, kadının göğüslerine dokunmadı. Örümcek gibi hareket eden eller, sanki kadının kaburgalarını arıyordu. Adam, hem bastırıyor, hem de okşuyordu. T.J., titreyerek kendini çekmeye çalıştı ancak adam onu sıkıca tutuyordu. Biraz daha okşadıktan sonra bu kez sertçe bastırdı ve kemiği hissetti.

Sonra ayağa kalktı. Kadın, uzaklaşan adımların sesini duydu. Uzun bir süre boyunca havalandırma ile asansör sesleri dışında bir ses yoktu. Sonra, tam arkadan gelen bir ses nedeniyle kadın, korkuyla inledi. Tekrar eden bir gürültü vardı. *Vşşş. Vşşş.* Bu ses tanıdıktı ama kadın bunun ne olduğunu tam olarak çıkaramadı. Adamın ne yaptığını görmek için dönmeye çalıştı ama yapamadı. Neydi bu? Tekrarlayan ritmik sesi dinledi. Annesinin evine bir anlığına geri döndü.

Vşşş. Vşşş.

Bedford, Tennessee'deki tek katlı bir ev... Cumartesi sabahı... Annesinin çalışmadığı tek gün buydu ve o, bu günün çoğunu evi temizlemeye harcardı. T.J., sıcak gün ışığıyla uyanır, annesine yardım etmek üzere aşağı inerdi. *Vşşş*. Bu anıyla gözyaşı döken ve sesi dinlemeye devam eden kadın, adamın zemini neden böylesine dikkatli ve isabetli hareketlerle süpürdüğünü merak etti.

***

Adam, onların yüzünde şaşkınlık ve rahatsızlık gördü.

New York cinayet masası polislerinde pek sık görülmeyen bir şeydi bu.

Lon Sellitto ve genç Banks (Ernie değil, Jerry), Rhyme'ın başıyla gösterdiği yere oturmuşlardı. Benekli hintkamışından yapılma, iki tozlu sandalyeye.

Rhyme, Sellitto en son oraya geldiğinden beri oldukça değişmişti ve dedektif bu duruma karşı şaşkınlığını pek de iyi gizleyememişti. Banks'in ise gördüğü şeyi karşılaştırabileceği bir anısı yoktu, ancak buna rağmen o da şok içindeydi. Dağınık oda ve onlara şüpheyle bakan dağınık adam... Koku da buna katkı yapıyordu; Lincoln Rhyme adındaki yaratığın çevresindeki o viseral aroma...

Adam, onları yukarı kata davet ettiği için oldukça pişmandı.

"Neden gelmeden önce aramadın Lon?"

"Bize gelmememizi söylerdin."

Bu doğruydu.

Thom merdivenlerin yanındaydı ama Rhyme ondan önce davrandı. "Hayır, Thom, sana ihtiyacımız olmayacak." Genç adamın, ziyaretçilere yiyecek içecek bir şeyler isteyip istemediklerini her zaman sorduğunu hatırlamıştı.

Sanki kahrolası bir Martha Stewart gibiydi.

Bir an sessizlik oldu. Cüsseli ve kırışık Sellito, yatağın yanındaki bir kutuya başını çevirip konuşmaya başladı. Söyle-

yeceği şeyler, yetişkinler için üretilmiş dışkı bezlerini gördüğü an boğazında düğümlendi.

"Kitabınızı okudum efendim," dedi Jerry Banks. Genç polis, iş tıraş olmaya geldiğinde yetenekli bir ele sahip değildi. Yüzünde birçok çizik vardı. Saçının modeli ise tam bir komediydi! *Tanrım, on iki yaşından büyük değil sanki. Dünya yıprandıkça, üzerinde yaşayanlar gittikçe küçülüyormuş gibi görünüyor*, diye düşündü Rhyme.

"Hangisi?"

"Suç mahalli el kitabınız tabii ki. Ama resimli olanından bahsediyordum. İki yıl kadar önce çıkanı."

"Onda kelimeler de vardı. Hatta *çoğunluğu* kelimelerden oluşuyordu. Onları okudun mu?"

"Ah, şey, tabii," dedi Banks çabucak.

Suçun Mahalleri'nin eskiden kalma ciltlerinin oluşturduğu devasa bir yığın, odanın duvarlarından birine yaslı şekilde duruyordu.

"Sen ve Lon'un arkadaş olduğunuzu bilmiyordum," diye ekledi Banks.

"Ah, Lon yıllığı çıkarıp açmadı mı hiç? Resimleri sana göstermedi mi? Gömleğinin kolunu sıyırıp, yaralarını gösterip, 'İşte bunlar Lincoln Rhyme ile birlikteyken aldığım yaralar' demedi mi?"

Sellitto gülümsemiyordu. *Eğer isterse ona gülümsemek için çok daha az neden verebilirim.* Rütbesi daha yüksek olan dedektif, evrak çantasını karıştırıyordu. Acaba içinde ne olabilirdi?

"Ne kadar süre ortak kaldınız?" diye sordu Banks laf olsun diye.

Rhyme saate baktı.

"Ortak değildik," dedi Sellitto. "Ben cinayet masasındaydım, o da soruşturma bölümü başıydı."

"Öyle mi?" dedi Banks, daha da etkilenerek. Merkezi Soruşturma Bölümü'nü yönetmek, departmandaki en prestijli işlerden biriydi.

"Evet," dedi Rhyme, pencereden dışarı bakarak. Sanki doktorunu şahinler getirecekti. "İki silahşörler."

Rhyme'ı sinirlendiren, sabırlı bir ses tonuyla "Yedi yıl beraber çalıştık," dedi Sellitto.

"Güzel yıllardı onlar," dedi Rhyme melodik bir tonla.

Thom kaşlarını çattı ancak Sellitto ironiyi kaçırmıştı. Ya da daha büyük olasılıkla umursamamıştı. "Bir sorunumuz var Lincoln. Biraz yardıma ihtiyacımız var."

Bir kâğıt yığını gürültüyle yatağın yanındaki masaya düştü.

"Biraz yardım mı?" Blaine'in her zaman bir estetik cerrahın ürünü olduğundan şüphelendiği dar burundan kahkaha çıktı. Kadın ayrıca adamın dudaklarının da fazla mükemmel olduğunu düşünürdü. Hatta bir defasında neredeyse kavga edeceklerken o dudağa bir yaranın yakışacağını da söylemişti. Adam, bugün onun şehvetli hayaletinin ikide bir neden ortaya çıktığını merak etti. Bu sabah uyandığında eski eşini düşünmüş ve ona bir mektup yazma isteği hissetmişti ki bu mektup şu anda bilgisayar ekranındaydı. Dokümanı bir diske kaydetti. Tek parmağıyla bilgisayar komutları girerken, odada sessizlik hâkim oldu.

"Lincoln?" dedi Sellitto.

"Evet efendim. Biraz yardım. Benden istemiş olduğun. Duydum."

Banks'in yüzünde uygunsuz bir sırıtış vardı, poposunu rahatsız bir şekilde hareket ettirdi.

"Bir randevum var. Her an gerçekleşebilir," dedi Rhyme.

"Bir randevu mu?"

"Bir doktorla."

"Gerçekten mi?" diye sordu Banks, belki de odayı tekrar doldurmakta olan sessizliği öldürme amacıyla.

Bu konuşmanın nereye gittiğinden pek emin olmayan Sellitto, "Peki nasılsın bu aralar?" diye sordu.

Banks ve Sellitto, geldiklerinde adamın sağlık durumunu sormamışlardı. Bu, Lincoln Rhyme'ı gören insanların genellikle kaçındığı bir soruydu. Zira cevap hem çok karmaşık, hem de belirgin derecede rahatsızlık verici olabilme riskine sahipti.

"İyiyim, sağ ol. Peki sen? Betty?"

"Boşandık." dedi Sellitto çabucak.

"Gerçekten mi?"

"Evi o aldı, ben ise bir çocuğun yarısını alabildim." Tıknaz polis bunu zorlama bir neşeyle söylemişti. Sanki bu repliği daha önce kullanmış gibiydi. Rhyme, bu ayrılığın arkasında acı verici bir hikâye olduğunu düşündü. Dinlemeyi pek istemediği bir hikâye. Yine de, o evliliğin göçmüş olması haberine şaşırmamıştı. Sellitto bir işkolikti. Polis kuvvetlerindeki birinci sınıf dedektifler içerisinde ilk yüz arasındaydı ki, birinci sınıf sıfatını hizmet süresi için değil, hizmet kalitesi için almıştı. Haftada ortalama seksen saate yakın çalışmıştı. Rhyme, onunla çalıştıkları sürenin ilk birkaç ayı boyunca onun evli olduğunu anlamamıştı bile.

"Şimdi nerede oturuyorsun?" diye sordu Rhyme. Öylesine sohbet etmenin onları yorup, oradan defedeceğini umut etti.

"Brooklyn'de. The Heights'ta. Bazen işe yürüyerek gidiyorum. Hep yaptığım diyetleri hatırlıyor musun? İşin sırrı diyet yapmakta değil. Egzersizde."

Üç buçuk yıl öncesinin Lon Sellitto'sundan daha şişman ya da daha zayıf görünmüyordu. Ya da on beş yıl öncesinin.

"Şey," dedi Banks, "bir doktor diyordunuz. Yeni bir..."

"Yeni bir tür tedavi için mi?" diye havada kalan soruyu tamamladı Rhyme.

"Aynen öyle."

"İyi şanslar."

"*Çok çok* teşekkür ederim."

Saat 11.36'ıydı. Neredeyse öğle vaktiydi. Geç kalma özelliği, bir tıp adamı için affedilemeyecek bir özellikti.

Rhyme, Banks'in gözlerinin, bacaklarına iki kez çevrildiğini gördü. Onu ikinci defa yakaladığında, dedektifin kızarmasına şaşırmadı.

"Gerçek şu ki," dedi Rhyme. "korkarım size yardım edecek zamanım yok."

"Ama daha gelmedi değil mi? Şu doktor?" diye sordu Lon Sellitto. Cinayet şüphelilerinin uydurdukları hikâyeleri delip geçmekte kullandığı kurşun geçirmez ses tonunu kullanmıştı.

Thom, elinde bir kahve çaydanlığıyla kapıda göründü.

"Hergele," dedi Rhyme içinden.

"Lincoln siz beyefendilere ikramda bulunmayı unuttu."

"Thom bana bir çocukmuşum gibi davranıyor."

"Çocuktan farkın yoksa..." diye cevabı yapıştırdı asistan.

"Tamam tamam," diye kesti onu Rhyme. "Siz kahve alın. Ben biraz içki alacağım."

"Vakit erken," dedi Thom. "Barımız daha açılmadı." Rhyme'ın kızgın ifadesini de pek zorlanmadan atlattı.

Banks'in gözleri yeniden Rhyme'ın vücuduna dönmüştü. Belki de genç adam, onu bir deri bir kemik hayal etmişti. Ancak atrofi, kazanın üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra durmuş, adamın ilk fizik tedavi uzmanı onu egzersize boğmuştu. Bazı zamanlar bir hergele, bazı zamanlar da yaşlı bir anne gibi davranan Thom da gayet iyi bir fizik tedaviciydi. Rhyme'ı her gün pasif ROM egzersizlerine tabi tutmuştu. Goniyometre ile dikkatli notlar tutmuş, Rhyme'ın vücudundaki her eklemden aldığı hareket menzili ölçülerini yazmıştı. Kollar ve bacaklardaki spastisiteyi dikkatlice kontrol etmişti. ROM egzersizleri mucize tedavi değildi ancak yine de kan akışını sağlamada ve hareketsizliğin yol açabileceği sorunları azaltmada işe yarardı. Üç buçuk yıl boyunca çalıştırdığı kasları, omuz, baş ve sol yüzük parmağından ibaret olan biri için Lincoln Rhyme, o kadar da formsuz değildi.

Genç dedektif, Rhyme'ın parmağının yanında duran karmaşık ECU ünitesinin kontrol kısmından bakışlarını çevirdi. Bu kontrol kısmı bir başka kontrol kısmına bağlıydı ve bilgisayar ile bir duvar paneline uzanan kablolar etrafa yayılmıştı.

Uzun zaman önce bir terapist, Rhyme'a, 'bir kuadripleji hastasının hayatı kablolardır' demişti. En azından zengin hastalar için durum buydu. Şanslı olanlar için ise...

"Bu sabah erken saatlerde Batı Yakası'nda bir cinayet oldu," dedi Sellitto.

"Geçtiğimiz ay içerisinde bazı evsiz insanların kaybolduğu haberleri gelmişti," dedi Banks. "İlk önce bununla alakası olduğunu düşündük. Ama öyle değildi," diye ekledi dramatik bir şekilde. "Kurban, dün geceki o insanlardan biriydi."

Rhyme, genç adamın yüzüne boş bir ifadeyle baktı. "O *insanlar* mı?"

"Haberleri seyretmez," dedi Thom. "Eğer kaçırılmalardan bahsediyorsanız bunu duymamıştır."

"Haberleri izlemiyor musun?" diye güldü Sellitto. "Günde dört gazete okuyup eve gittiğinde izlemek için yerel haberleri kaydeden sen değil miydin? Blaine bir keresinde, seviştiğiniz bir gece ona Katie Couric dediğini anlatmıştı."

"Artık sadece edebiyat okuyorum," dedi Rhyme kendini beğenmiş bir şekilde yalan söyleyerek.

"'Edebiyat, haber kalan haberdir,'" diye bir alıntı ekledi Thom.

Rhyme onu umursamadı.

"Sahilden dönen bir iş adamı ve iş kadını. JFK'den bir taksiye binmişler. Evlerine dönememişler," dedi Sellitto.

"11.30 civarında bir haber geldi. Bu taksi Queens'de BQE'den geçerken görülmüş. İkisi de beyaz, bir erkek ve bir kadın yolcu arka koltuktaymış. Camı kırmaya çalışmışlar."

"Bu tanık... Taksiyi gören... Sürücüyü görebilmiş mi?"

"Hayır."

"Kadın yolcu?"

"Herhangi bir iz yok."

Saat 11.41 idi. Rhyme, Dr. William Berger'e bir hayli kızgındı. "Pis bir olay," diye mırıldandı.

Sellitto uzunca ve gürültüyle iç geçirdi.

"Devam edin, devam edin," dedi Rhyme.

"Adamda kadının yüzüğü vardı," dedi Banks.

"*Kim*de *ne* vardı?"

"Kurbanda. Bu sabah buldular onu. Kadının yüzüğü onun parmağındaydı. Diğer yolcunun yüzüğü."

"Kadının yüzüğü olduğundan emin misiniz?"

"İç kısmında kadının isminin ilk harfleri vardı."

"Öyleyse bir 'meçfa'nız var." diye devam etti Rhyme. "Kadını alıkoyduğunu ve onun hâlâ hayatta olduğunu bilmenizi isteyen bir kişi."

"Meçfa da nedir?" diye sordu Thom.

Rhyme onu duymazlıktan gelince Sellitto yanıtladı; "Meçhul fail."

"Peki yüzüğü nasıl takabildiğini biliyor musunuz?" diye sordu Banks, Rhyme'ı rahatsız edecek derecede gözlerini açarak.

"Tahmin edemedim. Pes ediyorum."

"Adamın parmağındaki deriyi yüzmüş. Hepsini. Kemiğe kadar."

Rhyme belirsizce gülümsedi. "Ah, zeki biri değil mi?"

"Bu neden zekice olsun ki?"

"Birinin gelip yüzüğü almasını önlemek için. Kanlıydı değil mi?"

"Berbat durumdaydı."

"İlk bakışta yüzüğü görmek zor olur. Sonra AIDS var, hepatit var... Biri manzarayı fark etmiş olsa bile, çoğu insan o yüzüğü çalmaktan kaçınır. Kadının ismi ne Lon?"

Yaşlı dedektif ortağına başıyla işaret etti ve genç adam, defterini çıkardı.

"Tammie Jean Colfax. Arkadaşları ona T.J. diyor. Yirmi sekiz yaşında. Morgan Stanley'de çalışıyor."

Rhyme, Banks'in de bir yüzük taktığını gördü. Bir çeşit okul yüzüğüne benziyordu. Oğlan, sadece bir lise ya da akademi mezunu olamayacak kadar yontulmuş görünüyordu. Orduyla alakası olmuşa da benzemiyordu. Yüzükte Yale isminin bulunması adamı pek şaşırtmazdı. Bir cinayet masası dedektifi miydi? Dünyanın geldiği hale bak...

Genç polis, aralıklarla titreyen elleriyle kahvesini aldı. Kendi yüzük parmağının çok küçük bir hareketiyle, sol elinin bağlı olduğu Everest & Jennings ECU panelindeki birkaç ayara tıklayan Rhyme, havalandırmayı kapattı. Kontrol panelindeki seçenekleri, ısınma ve havalandırma gibi şeylere harcamayı pek tercih etmezdi. Bunları bilgisayar, ışık ya da sayfa çevirme düzeneği için ayırırdı; ancak oda fazla soğuk olduğunda burnu akıyordu ve bu, kuadripleji hastası bir insan için kahrolası bir işkenceydi.

"Fidye notu yok muydu?" diye sordu Rhyme.

"Hiçbir şey yoktu."

"Davaya bakan memur sen misin?" diye sordu Rhyme, Sellitto'ya.

"Jim Polling'in emrinde çalışıyorum, evet. Ve senin, SM raporuna bir bakmanı istiyoruz."

Bir başka kahkaha geldi. "Ben mi? Üç yıldır hiçbir suç mahalli raporuna bakmadım. Sana ne söylememi bekliyorsun ki?"

"Bize tonlarca şey söyleyebilirsin Linc."

"MSB'nin başı kim şu anda?"

"Vince Peretti."

"Meclis üyesinin oğlu," diye hatırladı Rhyme. "Raporu ona götür."

Bir anlık tereddütten sonra cevap geldi; "Senin bakmanı tercih ederiz."

"Biz kimiz?"

"Şef."

"Peki," diye başladı sorusuna Rhyme, liseli kızlar gibi gülümseyerek, "Yüzbaşı Peretti bu güvensizlik oyu konusunda ne hissediyor?"

Sellitto ayağa kalktı ve etraftaki dergi yığınlarına bakarak odada yürüdü. *Adli Tıp İncelemeleri. Hardin & Boyle Bilimsel Ekipman Kataloğu. The New Scotland Yard Adli Soruşturma Yıllığı. Amerikan Adli Tıp Müfettişleri Üniversitesi Dergisi. Amerikan Suç Laboratuvarı İdarecileri Derneği Dergisi. CRC Press Adli Tıp Dergisi. Uluslararası Adli Tıp Bilimi Enstitüsü Dergisi.*

"Şunlara bak," dedi Rhyme. "Aboneliklerim çağlar önce bitti ve hepsi toz içinde."

"Buradaki her şey toz içinde Linc. Neden tembel kıçını kaldırıp şu domuz ahırını temizlemiyorsun?"

Banks dehşete düşmüş göründü. Rhyme ise içinde biriken kahkaha patlamasını bastırdı. Bir anda gardı düşmüş ve hissettiği rahatsızlık, eğlenmişliğe dönüşmüştü. Bir anlığına da olsa, kendisi ve Sellitto'nun ayrı düşmüş olmasına üzüldü. Ama çok geçmeden bu duyguyu öldürdü. "Sana yardım edemem. Üzgünüm," diye homurdandı.

"Pazartesi günü bir barış konferansı var. Biz–"

"Ne konferansı?"

"BM'de. Büyükelçiler ve devlet başkanları. Şehirde on bin davetli olacak. İki gün önce Londra'da olan şeyi duymuş muydun?"

"*Şeyi mi*?" diye tekrarladı Rhyme, iğneleyici bir tonla.

"Birisi UNESCO'nun toplantı yaptığı oteli bombalamaya çalıştı. Belediye başkanı da o birisinin buradaki konferansa aynısını yapacağı konusunda korkudan altına ediyor. O pis *Post* manşetlerinden kaçınmaya çalışıyor."

"Bunun yanında küçük bir sorun daha var," dedi Rhyme buruk bir şekilde. "Bayan Tammie Jean, evine dönüş yolculuğundan pek hoşlanmayabilir."

"Jerry, ona biraz detay ver. Açlığını yatıştır."

Banks, dikkatini Rhyme'ın bacaklarından, onun yatağına çevirdi. Bu yatak, Rhyme'ın da itiraf ettiği üzere, bu ikisi arasında daha ilgi çekici olandı. Özellikle de kontrol paneli. Sanki bir uzay mekiğinden sökülüp getirilmiş gibiydi ve iki katı daha pahalı görünüyordu. "Erkek yolcunun, yani John Ulbrecht'in kaçırılışından on saat sonra onu Otuz Yedi ve On Birinci Caddelerin birleştiği yerin yakınındaki Amtrak raylarında buldular. Vurulup, diri diri gömülmüştü. Onu ölü olarak bulduk ama gömüldüğünde hayattaydı. Kurşun, .32lik bir kurşundu." Banks, başını kaldırıp ekledi. "Kovanların Honda Accord'u."

Bu, meçhul failin, sıra dışı silahlar kullandığı hakkında herhangi bir çıkarımın yapılamayacağı anlamına geliyordu. *"Şu Banks zekiymiş,"* diye düşündü Rhyme, *"ve tek eksikliği gençliği ki, olgunlaşıp olgunlaşmayacağı da belli değil."* Lincoln Rhyme, hayatı boyunca kendisinin hiç genç olmamış olduğuna inanırdı.

"Kovanın üstündeki namlu izi?" diye sordu Rhyme.

"Sola doğru dönmüş. Altı yivi var."

"Demek ki adam bir Colt'a sahip," dedi Rhyme, suç mahalli krokisine tekrar bir göz atarak.

"'Adam' dediniz," diye devam etti genç dedektif. "Aslında 'onlar' olacak."

"Ne?"

"Meçhul failler... İki kişiler. Sokağa çıkan demir merdivenin dibi ile mezar arasında iki ayrı ayak izi var." dedi Banks, suç mahalli krokisine işaret ederek.

"Merdivende parmak izi var mı?"

"Hiçbir şey yok. Silinmiş. Hem de iyice. Ayak izleri mezara ve tekrar merdivene uzanıyor. Yine de kurbanı taşımak için iki kişi olmaları lazım. Adam yüz kilonun üzerinde. Bu iş, tek kişilik bir iş değil."

"Devam et."

"Bence onu mezara götürdüler, içine attılar, vurduktan sonra gömdüler, merdivene geri döndüler, tırmandılar ve yok oldular."

"Mezarın içindeyken mi vurdular?" diye sordu Rhyme.

"Evet. Merdiven etrafında ya da mezara giden patikada herhangi bir kan izi yoktu."

Rhyme hafiften ilgi duymaya başladı. "Bana neden ihtiyacınız var?"

Sellitto, sarı dişleriyle gülümsedi. "Bir muamma ile karşı karşıyayız Linc. Bir sürü FK var ve hiçbiri mantıklı değil."

"Eee?" Suç mahallerinde nadiren tüm fiziksel kanıtlar mantıklı olurdu.

"Hayır, bu gerçekten tuhaf. Raporu oku. Lütfen. Onu bu-

raya koyacağım. Şu şey nasıl çalışıyor?" Sellitto, sayfa çevirme düzeneğini ayarlayan Thom'a baktı.

"Zamanım yok Lon," diye karşı çıktı Rhyme.

"Bu çok ilginç bir düzenek," dedi Banks. Rhyme cevaplamadı. İlk sayfaya bakıp dikkatlice okudu. Yüzük parmağını tam bir milimetre sola çekti ve lastik değnek, sayfayı çevirdi.

Okurken, "Gerçekten de tuhaf," diye düşündü.

"Suç mahallinin başında kim var?"

"Peretti. Kurbanın o taksi kullanan insanlardan biri olduğunu duyunca olay yerine inip kontrolü bizzat devraldı."

Rhyme okumaya devam etti. Bir dakikalığına, yaratıcılıktan eser bulunmayan polis yazısı onun ilgisini çekmişti. Sonra kapı zili çaldığında kalbi yerinden fırladı. Gözleri Thom'a çevrildi. Soğuk gözlerle sohbetin sona erdiğini ona belli etti. Thom başıyla onaylayarak zaman kaybetmeden aşağı kata indi.

Taksi şoförleri, kaçırılan bankacılar ve fiziksel kanıtlar hakkındaki tüm düşünceler, Lincoln Rhyme'ın geniş kapsamlı zihninden uçup gitti.

"Doktor Berger geldi," diye anons etti Thom, dahili telefon sisteminden.

Sonunda.

"Üzgünüm Lon, gitmeni istemek zorundayım. Seni tekrar görmek güzeldi." Rhyme gülümsedi. "Bu ilginç bir olay gerçekten."

Sellitto bir an tereddüt ettikten sonra ayağa kalktı. "Ama raporu bir okursun değil mi Lincoln? Bulduklarını bize söylersin?"

Rhyme, "Tabii ki," dedikten sonra başını yastığa koydu. Onun gibi kuadripleji hastaları, yani baş ve boyun hareketlerini yapabilenler, başın üç boyutlu hareketleriyle bir düzine kontrol panelini etkinleştirebilirdi. Buna rağmen Rhyme, baş dayanaklarını sevmezdi. Artık alabileceği o kadar az duyumsal zevk kalmıştı ki, başını iki yüz dolarlık yastığına koyabilme rahatlığından vazgeçmeye pek gönüllü olmamıştı.

Ziyaretçiler onu yormuştu. Daha vakit öğlen bile olmamıştı ama onun tek istediği uykuydu. Boyun kasları acıyla zonkluyordu.

"Lon, bekle," dedi Rhyme, Sellitto ve Banks kapıya ulaştıklarında.

Dedektif arkasına döndü.

"Bilmen gereken bir şey var. Suç mahallinin sadece yarısını buldunuz. Önemli olan kısmı, yani diğer kısmı, ilk olay yeri. Adamın evi. O orada olacaktır ve evi bulmanız çok zor olacak."

"Neden bir başka olay yeri olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü kurbanı mezarın içindeyken vurmadı. Onu ilk olay yerinde vurdu. Ve büyük ihtimalle kadını da orada tutuyor. Ya yeraltında, ya da şehrin terk edilmiş kısımlarından birinde olmalı. Ya da ikisi de... Çünkü, Banks," diye devam ederek genç dedektifin sormaya hazırlandığı soruyu cevaplamaya başladı, "mekan hem sessiz hem de mahrem olmadığı sürece, birine hem silahla ateş edip hem de onu tutsağı olarak alıkoyma riskine girmez."

"Belki de susturucu kullanmıştır."

"Kovanın üzerinde ne bir lastik izi ne de pamuk kalıntısı var," dedi Rhyme.

"Ama adam nasıl orada vurulmuş olabilir ki?" diye karşı çıktı Banks. "Demek istediğim, suç mahallinde kan izi yoktu."

"Kurbanın, yüzünden vurulduğunu zannediyorum." dedi Rhyme.

"Şey, evet," diye cevapladı Banks, aptalca gülümsemesini takınarak. "Bunu nereden bildiniz?"

"Bir .32'lik çok acı vericidir, çok büyük ihtimalle sakat bırakır ve çok çok az kan döker. Eğer beyni ıskalarsan nadiren öldürür. Kurbanın o durumunda, fail onu istediği yere kolayca götürebilirdi. Faile tekil olarak hitap ediyorum çünkü sadece tek kişi."

Bir duraksama geldi. "Ama... iki farklı ayak izi vardı," dedi

Banks neredeyse fısıldayarak. Sanki bir kara mayınını etkisiz hale getiriyormuş gibiydi.

Rhyme iç geçirdi. "Tabanları birbiriyle aynı. Aynı yürüyüşü iki kez yapan aynı adam tarafından bırakıldılar. Bizi kandırmak için. Ayrıca kuzeye giden izler, güneye giden izlerle aynı derinlikte. İki yöne giderken de yüz kiloluk bir yük taşımıyordu. Kurbanın ayakları çıplak mıydı?"

Banks, notlarına hızla göz attı. "Çorapları vardı."

"Tamam. Öyleyse fail, yaptığı o zekice ve ufak gezintiyle merdivene gidip gelirken kurbanın ayakkabılarını giyiyordu."

"Eğer merdivenden aşağı inmediyse, mezara nasıl ulaştı peki?"

"Kurbanı tren raylarından geçirdi. Büyük ihtimalle kuzeyden."

"Herhangi bir yönde, mahalleler boyunca rayların olduğu yere inen başka bir merdiven yok."

"Ama raylara paralel olan bir sürü tünel *var*," diye devam etti Rhyme. "On Birinci Cadde boyunca sıralanmış eski depo binalarının bodrumlarına bağlanıyorlar. İçki yasağı sırasında Owney Madden isimli bir gangster, kaçak viski nakliyatlarını Albany ve Bridgeport'a giden New York trenlerine yükleyebilmek için o tünelleri kazdırmıştı."

"Ama neden kurbanı tünelin yakınına gömmedi ki? Neden ta üst geçide kadar adamı taşıyıp, görülme riskine girdi?"

Sabrı tükenmeye başlayan Rhyme, "Adamın bize ne anlatmaya çalıştığını *anlıyorsun* değil mi?" dedi.

Banks konuşmaya başladı, ancak sonra başını iki yana salladı.

"Cesedi görülebilecek bir yere koymak *zorundaydı*," dedi Rhyme. "Birinin onu bulmasını istiyordu. O yüzden sadece tek eli gömdü. Bize el sallıyor. Dikkatimizi çekmek için. Belki sadece tek bir faille karşı karşıya kaldınız ama bu adam iki kişiye yetecek kadar zeki. Mezarın yakınlarında bir tünele

çıkan kapı var. Oraya inip parmak izi arayın. Hiçbir iz olmayacak ama yine de bunu yapmanız gerekli. Basını biliyorsunuz. Hikâye ortaya çıkmaya başladığında... Neyse, iyi şanslar beyler. Şimdi beni affederseniz, işlerim var. Lon?"

"Evet?"

"İlk suç mahallini unutma. Ne olursa olsun onu bulmanız gerekecek. Hem de çabucak."

"Teşekkürler Linc. Raporu oku."

Rhyme okuyacağını söyledi ve onların yalana inanmalarını gözlemledi. Tamamıyla.

3

Adam, Rhyme'ın gördüğü en iyi doktor–hasta tutumuna sahipti ve bu konu hakkında tecrübe sahibi olmak denince Lincoln Rhyme'ın tecrübesi tartışılmazdı. Bir keresinde yaptığı hesapla, geçen üç buçuk yılda, yetmiş sekiz tane derece sahibi özel doktora göründüğünü saptamıştı.

"Güzel manzara," dedi Berger, pencereden dışarı bakarak.

"Değil mi? Çok hoş."

Tabii o anda yatağının yerden yüksekliği yüzünden Central Park'ın gökyüzünden başka bir şey göremiyordu Rhyme. O gökyüzü ve kuşlar, iki buçuk yıl önce son rehabilitasyon hastanesinden oraya taşındığından beri manzarasının öne çıkan iki unsuruydu. Çoğu zaman perdeleri açık tutardı.

Thom, patronuna masaj yapmakla meşguldü. Bu, adamın ciğerlerini temiz tutmaya yarıyordu. Sonra da Rhyme'ın mesanesini sondalıyordu ki bu her beş ya da altı saatte yapılması gereken bir şeydi. Omurilik travmasından sonra, büzgen kaslar açık ya da kapalı kalabiliyordu. Rhyme, kendi büzgen kaslarının kilitlenmiş bir şekilde kapalı kalması konusunda şanslıydı. Tabii etrafta zorlukla açılan küçük boruyu bir kateter ile açacak biri olduğu sürece.

Dr. Berger, bu prosedürü tıbbi olarak incelerken, Rhyme, bu eylem sırasında yalnız kalma ihtiyacını bastırmaya çalıştı. Sakat kalan insanların aşması gereken ilk şeylerden biri utanma duygusuydu. Bazen gönülsüzce de olsa, temizlenirken, muayene olurken ya da tuvalet ihtiyacını giderirken vücudunun

bir kısmını kapatmak üzere örtünüyordu ama ciddi sakatlar, yani gerçek sakatlar, yani *maço* sakatlar bunu umursamazdı. Rhyme'ın yatırıldığı ilk rehabilitasyon merkezinde, eğer bir hasta, bir partiye gittiyse, ya da bir gece önce kız arkadaşıyla buluşmuşsa, tüm koğuş arkadaşları onun yatağına gidip hastanın idrar çıktısını ölçerlerdi. Bu, dışarı çıktıkları gece ne kadar başarılı olduklarının bir göstergesiydi. Bir keresinde Rhyme, 1430 cc'lik bir ölçüyle, sakat arkadaşlarının sonsuz hayranlığını kazanmıştı.

"Pencere kenarına bakın doktor. Koruyucu meleklerim bile var," dedi Berger'e.

"Atmaca mı bunlar?"

"Şahin. Genellikle daha yükseğe yuva yaparlar. Neden yaşamak için benim pencere kenarımı seçtiklerini bilmiyorum."

Berger kuşlara şöyle bir baktıktan sonra pencereden döndü ve perdenin kapanmasına izin verdi. Kuşlar onu ilgilendirmiyordu. Cüsseli bir adamdı ancak formdaydı. Rhyme, onun boş zamanlarında koşu yaptığını tahmin etti. Adam kırklı yaşlarının sonunda görünüyordu ama siyah saçında tek bir beyaz tel yoktu ve en az haber spikerleri kadar iyi bir dış görünüşü vardı. "Yatağınız oldukça ilginç."

"Beğendiniz mi?"

Yatak bir Clinitron'du. Devasa bir dikdörtgen şeklindeydi. Hava–sıvılaştırmalı destek yatağı denen yatakta neredeyse toplam bir tonluk silikon kaplı cam bilye vardı. Basınçlı hava, bilyelerin arasından sızıyor, Rhyme'ın vücuduna destek oluyordu. Eğer hissedebiliyor olsaydı, sanki havada süzülüyor gibi hisseder kendini.

Berger, Rhyme'ın Thom'a getirmesini söylediği kahveyi yudumluyordu. Thom ise bu emri duyduğu zaman gözlerini yuvarlamış ve kendi kendine "Şimdi de birden sosyal mi olduk?" diye fısıldamıştı.

"Eskiden polis olduğunuzu anlatıyordunuz," dedi doktor, Rhyme'a.

"Evet, New York Polis Departmanı adli tıp bölümü başıydım."

"Vuruldunuz mu?"

"Hayır. Bir suç mahallini inceliyordum. Birkaç işçi, bir metro durağı inşaatında ceset bulmuşlardı. Bu ceset, altı ay önce kaybolmuş olan genç bir polis memuruna aitti. Polisleri vuran bir seri katil vardı. Olayı bizzat incelemem için bana ricada bulunuldu ve ben inceleme yaparken, kiriş yıkıldı. Dört saat kadar gömülü kaldım."

"Gerçekten de biri etrafta dolaşıp polisleri mi öldürüyordu?"

"Üç kişiyi öldürdü ve birini de yaraladı. Zanlının kendisi de polisti. Dan Shepherd. Devriyede çalışan bir çavuştu."

Berger, Rhyme'ın boynundaki pembe yaraya baktı. Kuadriplejinin en belirgin işaretlerinden biriydi bu. Kazadan sonra aylar boyunca hastanın boğazına takılı kalacak olan oksijen borusunun giriş yarasıydı. Hatta bazen yıllar ya da tüm ömür boyunca takılı kalabiliyordu. Ancak Rhyme, hem kendi inatçı keçiliği hem de terapsitlerin müthiş çabası sayesinde kendini bu borudan kurtarmıştı. Şimdi sahip olduğu ciğerleriyle, su altında beş dakika kadar kalabileceğine bahse girerdi.

"Bir servikal travma değil mi?"

"C4."

"Ah, anlıyorum."

C4, omurilik sakatlıklarının askerden arındırılmış bölgesi sayılabilirdi. Dördüncü servikal vertebranın üstündeki bir SCI onu kolayca öldürebilirdi. Eğer C4'ün altında olsaydı, kolları ve ellerini tam olarak olmasa bile kullanabilirdi. Ancak ünlü dördüncü vertebrada oluşan travma, onu hayatta tutmuş olsa da, eksiksiz bir kuadripleji hastası yapmıştı. Bacakları ile kollarını kullanma yeteneğini kaybetmişti. Karın ve interkostal kaslarının çoğu, işlevini yitirmişti ve aldığı nefesleri çoğunlukla diyaframı sayesinde alıyordu. Başı ile boynunu tam olarak, omuzlarını ise çok az hareket ettirebiliyordu. Kazada tek şansı, düşen kirişin, minicik bir motor nöronunu

ıska geçmesi olmuştu. Bu, ona sol yüzük parmağını oynatabilme şansını vermişti.

Rhyme, kazadan sonra bir yıl boyunca yaşanan dramatik televizyon dizisi hikâyesini doktora anlatmadı. Bir aylık kafatası traksiyonunda başına açılan deliklere tutturulan maşalar sayesinde omurgası düz tutulmuştu. On iki hafta boyunca plastik ve çelikten oluşan bir iskele başına yerleştirilmiş, boynunu hareketsiz tutmuştu. Akciğerlerinin çalışması devam etsin diye büyük bir oksijen borusu, bir yıl kadar vücuduna takılı kalmıştı. Kateterler. Ameliyatlar. Stres ülserleri, paralitik ileusu, hipotansiyonu, bradikardisi, yatakta yatmaktan oluşan yaraların dekubitus ülserine dönüşmesi, kas dokusunun küçülmesi sonrası istem dışı kasılmalar ve bunun, hareket kabiliyetine sahip olan tek parmağını tehdit etmesi, insanı öfkeyle dolduran belirsiz ağrılar, artık herhangi bir his vermemeye başlayan uç noktalardaki yanıklar ve acılar...

Yine de, Berger'e en son sorununu anlattı. "Otonom disrefleksi."

Bu problem son zamanlarda daha da fazla meydana gelmeye başlamıştı. Küt küt atan kalp, aşırı yükseklikte kan basıncı, şiddetli baş ağrıları... Bu, kabızlık kadar basit bir şey sayesinde bile oluşabilirdi. Doktor, bunu önlemek konusunda stresten ve fiziksel daralmadan uzak kalmanın dışında yapılabilecek pek fazla bir şey olmadığını açıklamıştı.

Rhyme'ın omurilik sakatlanmaları konusunda uzman doktoru Dr. Peter Taylor, bu nöbetlerin aralığı konusunda endişelenmeye başlamıştı. Bir ay önceki en son nöbet öylesine şiddetliydi ki, Taylor, Thom'a tıbbi yardımı beklemeden kendisinin nasıl müdahale etmesi gerektiği konusunda talimatlar vermişti. Bunun yanında ondan kendi telefon numarasını hızlı aramaya kaydetmesini istemişti. Taylor, yeterince şiddetli bir nöbetin, bir kalp krizine ya da inmeye yol açabileceği konusunda uyarmıştı.

Berger bu gerçekleri halden anlar bir şekilde karşıladıktan sonra konuştu. "Şu andaki işime başlamadan önce, geriyat-

rik ortopedi üzerinde uzmanlaşmıştım. Çoğunlukla kalça ve eklem yenileme konusunda. Nöroloji konusunda pek fazla bilgim yok. İyileşme şansımız ne kadar?"

"Hiç yok. Durumum kalıcı," dedi Rhyme, belki de biraz fazla çabuk davranarak. Sonra, "Sorunumu anlıyorsunuz değil mi doktor?" diye ekledi.

"Anladığımı düşünüyorum. Ama bunu sizin sözlerinizle duymak istedim."

Başını firari bir tutam saçı yüzünden silkelemek için sallayan Rhyme, "Herkesin kendini öldürmeye hakkı vardır," dedi.

"Ben buna katılamayacağım. Çoğu toplumda buna gücünüz olabilir, ancak hakkınız yoktur. İkisi farklı şeyler," dedi Berger.

Rhyme acı acı güldü. "Ben felsefeden pek anlamam. Ama kendimi öldürme gücüne sahip bile değilim. Size ihtiyacım olmasının nedeni bu."

Lincoln Rhyme bundan önce dört doktorla konuşmuş, onlardan kendisini öldürmelerini istemişti. Hepsi de bunu reddetmişti. Bunun üzerine Rhyme, 'Tamam, kendim de yapabilirim' diyerek yemek yemeyi kesmişti. Ama açlıktan ölmeye çalışma işi, saf bir işkenceye dönüşmüştü. Şiddetli bir mide hastalığına ve dayanılmaz baş ağrılarına maruz kalmıştı. Uyuyamamıştı. Bu nedenle o çözümden vazgeçmiş, aşırı tuhaf bir konuşma sonunda bunu Thom'dan istemişti. Genç adam gözyaşı dökecek kadar duygusallaşmış ve "Keşke bunu yapabilme gücüne sahip olsaydım" demişti. Oturup Rhyme'ın ölümünü izleyebileceğini, onu hayata döndürmeme konusunda söz verebileceğini söylemişti. Ama onu öldüremezdi.

Sonra bir mucize gerçekleşmişti. Tabii buna mucize denebilirse.

Suçun Mahalleri adlı kitabı çıktıktan sonra, gazeteciler gelip onunla röportajlar yapmışlardı. *The New York Times*'Taki bir makalede, yazar Rhyme'dan sert bir alıntı vardı.

"Hayır, başka kitaplar yazmayı planlamıyorum. Aslına bakarsanız, bir sonraki büyük projem kendimi öldürmek. Bu oldukça büyük bir mücadele. Son altı aydır bana yardım edecek birini arıyorum."

Bu cümleler, New York Polis Departmanı psikolojik yardım hizmetinin ve Rhyme'ın geçmişinden birkaç insanın dikkatini çekmişti. Bu insanlar arasında en dikkat çekici kişi ise eski eşi Blaine'di. Rhyme'a, böyle bir şeyi aklından geçirmesinin bile delice olduğunu, birlikte oldukları zaman boyunca olduğu gibi sadece kendi halini düşünmeyi bırakması gerektiğini ve hazır oraya gelmişken, kendisinin yeniden evlenmek üzere olduğundan da bahsetmesinin iyi olacağını söylemişti.

Bu alıntı, bir gece Seattle'dan beklenmedik bir şekilde telefon eden William Berger'in de dikkatini çekmişti. Birkaç dakikalık hoş bir sohbetin ardından, Rhyme hakkındaki makaleyi okuduğunu anlatmıştı. Sonra bunu takip eden kısa bir sessizliğin ardından sormuştu; "Lethe Topluluğu ismini hiç duydunuz mu?"

Rhyme, bu ismi duymuştu. Bu topluluk, ötenazi yanlısı bir gruptu ve adam, onlarla aylardır iletişime geçmeye çalışıyordu. Safe Passage, ya da Hemlock Topluluğu'ndan çok daha agresiflerdi. "Gönüllülerimiz, ülke çapında düzinelerce değişik intihar yardımı suçlarından aranıyorlar," diye açıklamıştı Berger. "Fark edilmememiz gerekiyor."

Doktor, Rhyme'ın isteğine ilgi duyduğunu söylemişti ancak hızlı hareket etmeyi reddetmişti ve son yedi sekiz aydır birkaç kez sadece telefonda konuşmuşlardı. Şimdi, ilk kez buluşuyorlardı.

"Kendi kendinize vefat etme şansınız yok mu?"

Vefat etmekmiş...

"Gene Harrod'un denediği yol dışında yok. O bile kuşkulu."

Harrod, Boston'da yaşamış bir kuadripleji hastasıydı ve kendini öldürmeye karar vermişti. Kendine yardım edecek kimseyi bulamadıktan sonra yapabileceği tek şeyi yaparak

intihar etmişti. Dairesini ateşe vermeyi başarmış, yangın büyüdüğünde tekerlekli sandalyesini alevlerin içine sürerek kendini ateşe atmıştı. Üçüncü derecede yanıklar nedeniyle ölmüştü.

Bu olay, ötenazi karşıtı kanunların yol açtığı trajediler konusunda ölüm hakkını savunan kişilerin sıklıkla dile getirdiği bir olay olmuştu.

Berger, bu olayı biliyordu ve başını anlayışla salladı. "Hayır. Kimse böyle ölmemeli." Rhyme'ın vücuduna, kablolara ve kontrol panellerine baktı. "Hareket kabiliyetleriniz nedir?"

Rhyme, yüzük parmağıyla kontrol edebildiği cihazı, ağzıyla üfleyerek kumanda edebilmesine yarayan pipet şeklindeki aygıtı, çenesiyle kontrol edebildiği kolu ve konuştuğu zaman komutları ekranda yazılı olarak görülebilen bilgisayar dikte ünitesini anlattı.

"Ama her şey bir başkası tarafından kurulmak zorunda, değil mi?" diye sordu Berger. "Mesela, biri dükkana gidip silah satın almalı, kurmalı, tetiği kontrol mekanizmasına bağlamalı değil mi?"

"Evet."

Bu o insanı hem adam öldürme hem de kasıtlı cinayet planlama suçlarına dahil ederdi.

"Peki ya sizin teçhizatınız?" diye sordu Rhyme. "Etkili mi?"

"Teçhizat mı?"

"Kullandığınız şeyler... İşlemi gerçekleştirmede kullandığınız?"

"Çok etkililerdir. Hiçbir hastamın şikâyet ettiğini duymadım."

Rhyme göz kırptığında Berger güldü. Ona katıldı. Eğer ölüm hakkında gülemiyorsan ne hakkında gülebilirdin ki?

"Bir göz at."

"Yanınızda mı?" Rhyme'ın kalbinde bir umut yeşerdi. O ılık duyguyu hissetmeyeli yıllar olmuştu.

Doktor, çantasını bir tören havasında açtı. Rhyme, çantadan çıkanların bir şişe brendi, küçük bir hap şişesi, plastik bir torba ve lastik bir kayış olduğunu gördü.

"Oradaki ilaç ne?"

"Seconal. Artık kimse bunun reçetesini yazmıyor. Eskiden intihar çok daha kolaydı. Bu bebekler kesinlikle işi görürdü. Bugünlerde kendinizi modern sakinleştiricilerle öldürmek neredeyse imkânsız. Halcion, Librium, Dalmane, Xanax... Uzun bir süre uyumanı sağlarlar ama eninde sonunda tekrar uyanırsın."

"Peki torba?"

"Ah, torba." Berger onu eline aldı. "Şuradaki, Lethe Topluluğu'nun amblemidir. Tabii resmi bir şey değil. Logomuz yoktur. Eğer haplar ve brendi yetmezse, torbayı kullanırız. Başa geçirip, boyun kısmına da lastik kayışı bağlarız. Birkaç tane buz da koyarız, zira birkaç dakika sonra içi çok sıcak olabiliyor."

Rhyme, aletlerden gözünü alamadı. Torba kalın plastikten yapılmaydı. Brendi ucuz, ilaçlar sıradandı.

"Güzel bir ev," dedi Berger etrafına bakarak. "Hem de Central Park West'te... Sakatlığınızdan mı geçiniyorsunuz?"

"Birazı o sayede. Ayrıca polis ve FBI için danışmanlık yaptım. Kazadan sonra... inşaatı yapan şirket, üç milyon dolarlık tazminata razı oldu. Kendilerinin hiçbir hatası olmadığına yemin ettiler ama görünen o ki kanunda kuadripleji hastalarının inşaat şirketleriyle olan davalarını otomatik olarak kazanmaları konusunda yazılmamış bir kural var. Kimin suçu olduğunun bir önemi yok. Tabii davacının mahkeme salonuna gelip salyalarını akıtması gerekiyor."

"Bir de şu kitabı yazmıştınız değil mi?"

"Ondan da biraz para kazandım. Fazla değil. Bir 'çok satan'dı. En çok satan değil."

Berger, *Suçun Mahalleri*'nin bir kopyasını alıp sayfaları çevirdi. "Ünlü suç mahalleri. Şunlara bak," diye güldü. "Kaç tane var burada? Kırk mı? Elli mi?"

"Elli bir."

Rhyme, hem zihninde hem de hayal dünyasında, New York şehrinde var olmuş olay yerlerini yeniden ziyaret etmişti. Bu suçların bazıları çözülmüş, bazıları hiç çözülmemişti. Five Points mahallesindeki kötü anlamda ün yapmış olan Old Brewery binası hakkında yazdığı yazıyı hatırladı. Orada, 1839 yılında on üç birbiriyle alakası olmayan cinayet, tek gecede işlenmişti. Amerikan İç Savaşı'nda zorla askere alma kanununa karşı gerçekleşen ayaklanma sırasında Charles Aubridge Deacon, 13 Temmuz 1863 günü annesini öldürmüş, suçu eski kölelerine atmış, siyahîlere karşı hissedilen öfkeyi daha da körüklemişti. Mimar Standford White'ın, Madison Square Garden'ın daha sonradan yapılmış olduğu boş arazide işlediği aşk üçgeni cinayeti... Hâkim Crater'ın ortadan yok oluşu... Ellili yılların deli bombacısı George Metesky ve Hindistan Yıldızı adındaki elması çalan Murph the Surf...

"On dokuzuncu yüzyıl bina malzemeleri, yeraltı nehirleri, kâhya okulları," diye sayan Berger, kitabın sayfalarını çeviriyordu. "Eşcinsel hamamları, Chinatown genelevleri, Rus Ortodoks kiliseleri... Şehir hakkında bu kadar şeyi nasıl öğrendiniz?"

Rhyme omuz silkti. Merkezi Soruşturma Bölümü'nün başı olarak geçirdiği yıllarda, adli tıp hakkında olduğu kadar şehir hakkında da çalışmalar yapmıştı. Şehrin tarihi, siyaseti, jeolojisi, sosyolojisi, altyapısı...

"Suç bilimine her şeyden ayrı bir şeymiş gibi bakamazsınız. Çevreniz hakkında ne kadar çok şey bilirseniz, o kadar iyi bir şekilde–"

Kendi sesindeki şevki duyan Rhyme, bir anda konuşmayı kesti.

Bu kadar kolay kandırılabildiği için kendine oldukça kızgındı.

"Güzel denemeydi, Dr. Berger," dedi Rhyme katı bir şekilde.

"Ah, yapmayın canım. Ve bana Bill diye hitap edin. Lütfen."

Rhyme, yolundan saptırılmamaya kararlıydı. "Bunları daha önce de duydum. Büyük, temiz bir kâğıt parçası alıp kendimi neden öldürmem gerektiğinin sebeplerini yazacağım. Ve sonra, büyük, temiz bir kâğıt parçası daha alıp kendimi neden öldürmememem gerektiğinin sebeplerini sıralayacağım. *Üretken, işe yarar, ilginç, mücadeleci*, gibi kelimeler geliyor akla. Büyük kelimeler. On dolarlık kelimeler. Bunların benim için zerre kadar önemi yok. Hem zaten, ruhumu kurtarabilmemi sağlayacak o lanet kalemi kaldırma kabiliyetim bile yok."

"Lincoln," diye devam etti Berger kibarca. "Programımız için uygun bir aday olduğundan emin olmam gerekli."

"Aday mı? Program mı? Ah şu üstü kapalı kelimelerin zalimliği..." dedi Rhyme acı acı. "Doktor, bunu aklıma koydum. Bugün yapmak istiyorum. Hatta şimdi."

"Neden bugün?"

Rhyme'ın gözleri şişelere ve torbaya döndü. "Neden olmasın? Bugün günlerden ne? Ağustosun yirmi üçü mü? Ölmek için herhangi bir günden farkı yok." diye fısıldadı.

Doktor, ince dudaklarını açıp kapattı. "Seninle bir süre boyunca konuşmam *gerekiyor* Lincoln. Eğer beni ikna edersen, gerçekten de kendini–"

"Evet istiyorum," dedi Rhyme, sıklıkla olduğu gibi, ağzımızdan çıkan kelimelerin, vücudumuzun mimikleri olmadan kulağa ne kadar zayıf geldiğini tekrar fark ederek. Elini Berger'in koluna koymayı ya da yalvarırcasına avuç içlerini kaldırmayı o an çok istedi.

Berger, bir paket Marlboro çıkardı ve içinden aldığı bir sigarayı izin almadan yaktı. Cebinden, katlanır metal küllüğü aldı. İnce bacaklarını üst üste attı. Ivy League üniversitelerinden birinin sigara içilir bölümündeki yurtlu çocuklar gibi göründü. "Lincoln, buradaki sorunu anlıyorsun değil mi?"

Tabii anlıyordu. Rhyme'ın kendi doktorlarından birinin "işlemi gerçekleştirmemesinin" ve Berger'in orada olmasının nedeni buydu. Önüne geçilemeyecek olan bir ölümü

hızlandırmak başka bir şeydi. Ölümcül hastalığa sahip insanların doktorlarının üçte biri ya reçete aracılığıyla ya da bizzat kendileri, verdikleri ilaçların dozunu ölümcül dereceye çıkararak bu işi yapardı. Çoğu savcı, eğer Kevorkian gibi ulu orta övünen bir doktor değilseniz, bunları görmezden gelirdi.

Ama bir kuadripleji hastasıysa konu? Ya da bir sakat? O zaman işler değişiyordu. Lincoln Rhyme kırk yaşındaydı. Oksijen borularından kurtulmuştu. Eğer Rhyme ailesinde bir çeşit sinsi bir gen yoktu ise, seksen yaşına kadar yaşamaması için hiçbir neden yoktu.

"Açık konuşayım Lincoln. Bunun bir komplo olup olmadığından da emin olmam gerekli."

"Komplo mu?"

"Savcılar. Daha önce bu tuzağa düştüm."

Rhyme güldü. "New York başsavcısı meşgul bir adam. Bir sakata mikrofon bağlayıp, ötenaziciler yakalamakla uğraşmaz."

Dikkatsiz bir şekilde suç mahalli raporuna baktı.

...kurbanın üç metre güneybatısında, küçük, beyaz bir kum yığının içindeki bir kümede bulundu. Çapı yaklaşık altı santimetre ve rengi kirli beyaz. İplik, enerji dağıtıcı röntgen ünitesinde incelendi ve $A_2 B_5 (Si, Al)_8 O_{22} (OH)_2$ *bulundu. Kaynağı belirlenemeyen iplik tutamı, bireylerine ayırtılamadı. Örnek, FBI Fiziksel Kanıt İnceleme Ofisi'ne analiz için gönderildi.*

"Sadece dikkatli olmaya çalışıyorum," diye devam etti Berger. "Ortopedi'yi tamamen bıraktıktan sonra tüm profesyonel hayatım artık bu oldu. Yine de, sadece bir işten fazlası bu benim için. Tüm hayatımı, diğerlerinin kendi hayatlarını sonlandırmalarına yardım etmeye adadım."

İpliğin yanında, yaklaşık yedi santimetre kadar uzağında iki kâğıt parçası bulundu. Biri sıradan gazete kâğıdındandı ve Times Roman yazı tipinde "öğleden sonra üç" kelimeleri, ticari amaçlı gazetelerde kullanılan mürekkep ile aynı mürekkepte yazılıydı. Diğer kâğıt parçası, bir kitabın 823. sayfa numarasını üzerinde taşıyordu. Kâğıt kayda geçirilmişti ve yazıtipi Garamond'du. ALS ve onu izleyen

ninhidrin analizi, iki parçada da üç kısım parmak izi bulamadı. ... Parçaların bireylerine ayırtılması mümkün olmadı.

Birkaç şey Rhyme'ın zihninde soru işareti bıraktı. Mesela iplik. Neden Peretti bunun ne olduğunu anlayamamıştı? Zira ne olduğu çok açıktı. Ve neden fiziksel kanıtlar –gazete kâğıtları ve iplik– aynı yerde kümelenmişti? Yanlış olan bir şey vardı ortada.

"Lincoln?"

"Pardon."

"Diyordum ki... Dayanılmaz acılar içinde olan bir yanık hastası değilsin. Evsiz değilsin. Paran ve yeteneğin var. Polislere yaptığın danışmanlık... Bu birçok insana yardım ediyor. Eğer istersen, evet, üretken bir hayata sahip olabilirsin. Uzun bir hayata."

"Evet, uzun. Sorun da bu. Uzun bir hayat." Rhyme, artık kibarlıktan sıkılmıştı. "Ama uzun bir hayat *istemiyorum*. Bu kadar basit," diye kestirip attı.

"Eğer kararından pişman olabileceğin konusunda en ufak bir olasılık var ise, görüyorsun ya, bununla yaşamak zorunda kalacak olan da *benim*. Sen değilsin."

"Böyle bir konuda kim kesinlikle emin olabilir ki?"

Gözleri yeniden rapora kaydı.

Kâğıt parçalarının üzerinde bir demir cıvata bulundu. Bu altıgen bir cıvataydı ve baş kısmına "CE" harfleri damgalanmıştı. Uzunluğu beş santimetre, saat yönü dönüşlü, çap olarak 15/16 modeli.

"Gelecek birkaç gün meşgul olacağım," dedi Berger, Rolex marka saatine bakarak. Ölüm her zaman kârlı bir işti tabii. "Şimdi bir saat kadar oturalım, biraz konuşalım. Ardından bir günlüğüne aramızı soğuttuktan sonra geri döneyim olmaz mı?"

Bir şey Rhyme'ın zihninde dırdır ediyordu. İnsanı deli eden bir kaşıntı gibiydi. Bu kaşıntılar her kuadripleji hastasının laneti sayılırdı ancak bu kez, buna daha çok "entelektüel" bir kaşıntı denebilirdi. Rhyme'ın tüm hayatı boyunca yakasından düşmeyen türden bir kaşıntı.

"Doktor, acaba bana bir iyilik yapabilir misin? Oradaki rapor. Sayfalarını çevirebilir misin? Bir cıvata resmi olacak."

Berger duraksadı. "Bir resim mi?"

"Polaroid'le çekilmiş bir resim. Son kısımlara doğru bir yere yapıştırılmış olmalı. Sayfa çevirme düzeneği çok zaman alıyor."

Berger raporu çerçeveden çıkarıp Rhyme için sayfaları çevirdi.

"İşte orada. Dur."

Fotoğrafa bakarken, bir telaş duygusu hissetti. *Lütfen hayır. Şimdi değil. Burada değil.*

"Pardon, daha önce açık duran sayfaya geri dönebilir misin?"

Berger, denileni yaptı.

Rhyme hiçbir şey söylemeden dikkatlice okudu.

Kâğıt parçaları...

Öğleden sonra üç... Sayfa 823.

Rhyme'ın kalbi küt küt atıyor, başından aşağı bir ter damlası süzülüyordu. Kulağında çınlama vardı.

Tam da gazetelere layık bir manşet: "Adam, Ölüm Doktoruyla Konuşurken Öldü."

***

Berger gözünü hızlıca açıp kapadı. "Lincoln? İyi misin?" Adamın zeki gözleri, Rhyme'ı dikkatlice inceliyordu.

Rhyme'ın sesi elinden geldiğince sıradan çıktı. "Doktor, üzgünüm. Ama halletmem gereken bir şey var."

Berger yavaşça başıyla onayladı. "Yapılacak işler tamamlanmadı galiba?" dedi emin olamayarak.

"Birkaç saat sonra geri dönebilme şansınız var mı acaba?" dedi Rhyme gülümseyerek, soğukkanlı bir şekilde.

Dikkatli olması gerekiyordu. Zira eğer doktor bir *amaç* sezecek olursa, onu intihara meyilliler listesinden silecek, şişeleri ile plastik torbasını alıp, Starbucks ülkesine geri dönecekti.

Bir ajanda açan Berger, "Günün geri kalanında uygun değilim. Yarın için... Hayır. Korkarım en erken pazartesi görüşebiliriz. Yarından sonraki gün."

Rhyme duraksadı. *Tanrım...* Ruhunun en büyük arzusu en sonunda ulaşabileceği bir yere gelmişti. Geçen yıl boyunca her gün hayalini kurduğu şey... Evet mi hayır mı?

Karar ver.

"Pekâlâ. Pazartesi." dedi Rhyme, sonunda. Yüzüne umutsuz bir gülümseme yerleştirdi.

"Sorun tam olarak nedir?"

"Eskiden birlikte çalıştığım biri benden biraz tavsiye istedi. Ona vermem gereken dikkati vermedim. Şimdi ona telefon etmem gerekiyor."

Hayır, bu disrefleksi ya da bir anksiyete nöbeti değildi.

Lincoln Rhyme yıllardır hissetmediği bir şey hissediyordu. Büyük bir acelesi vardı.

"Thom'u buraya göndermenizi isteyebilir miyim? Sanırım alt kattaki mutfakta."

"Evet, elbette. Hiç sorun değil."

Rhyme, Berger'in gözlerinde tuhaf bir şey görebiliyordu. Neydi bu? Temkinlilik mi? Belki de. Neredeyse hayal kırıklığı gibi görünüyordu. Ama şimdi bunu düşünecek vakit yoktu. Doktor'un ayak sesleri merdivenlerden aşağı doğru kaybolduğunda, Rhyme'ın sesi derin bir bariton tonun dönüştü. "Thom? Thom!" diye bağırdı.

"Efendim?" diye seslendi genç adam.

"Lon'u ara. Onu geri çağır. Hemen!"

Rhyme saate baktı. Öğle vaktini geçmişti. Üç saatten az vakitleri vardı.

4

"Suç mahalli ayarlanmış," dedi Lincoln Rhyme.

Lon Sellitto ceketini bir tarafa atmıştı ve oldukça buruşuk gömleği gözler önündeydi. Şimdi, kâğıtlar ve kitaplarla dolu masaya doğru arkasına yaslanmış, kollarını bağlamıştı.

Jerry Banks de geri dönmüştü. Solgun mavi renkteki gözleriyle Rhyme'a bakıyordu. Yatak ile kontrol panelleri onu artık ilgilendirmiyor gibiydi.

Sellitto kaşlarını çattı. "Ama şu meçhul failin bize satmaya çalıştığı hikâye ne?"

Suç mahallerinde, özellikle de cinayetlerde, zanlılar sıklıkla fiziksel kanıtlarla oynayarak dedektifleri yanıltırlardı. Bazıları bu konuda zekiydi ama çoğu değildi. Karısını döverek öldüren ve bunu bir soygunmuş gibi göstermeye çalışmış olan koca gibi. Tabii o, sadece *kadının* mücevherlerini çalmış, kendi altın bilezikleri ile elmastan serçe parmak yüzüğünü dolabının üzerinde bırakmıştı.

"İlginç olan da bu." diye devam etti Rhyme. "Olmuş bitmiş olanla ilgili değil bu kanıtlar. *Olacak* olanlarla ilgili."

Her zaman şüpheci olan Sellitto sordu. "Sana böyle düşündüren nedir?"

"Kâğıt parçaları. Bugün saat üçe işaret ediyorlar."

"Bugün mü?"

"Bak!" diyen Rhyme, sabırsızca başını sallayarak rapora doğru işaret etti.

"Oradaki parça, öğleden sonra üç diyor," diye belirtti

Banks. "Ama diğeri bir sayfa numarası. O numara neden bugüne işaret etsin ki?"

"Bu bir sayfa numarası *değil*." Rhyme bir kaşını kaldırdı. Hâlâ anlamıyorlardı. "Mantık yürütün biraz! İpucu bırakmasının tek nedeni, bize bir şeyler anlatmaktı. Eğer durum buysa, 823 sadece bir sayfa numarasından fazlası olmalı çünkü hangi kitaptan koparıldığına dair bir ipucu yok. Eğer bu bir sayfa numarası değilse ne peki?"

Sessizlik vardı.

Rhyme'ın sabrı taştı. "Bu bir tarih! Sekiz, iki, üç. Ağustos yirmi üç. Bugün öğleden sonra üçte bir şeyler olacak. İplik topuna gelirsek, maddesi asbest."

"Asbest mi?" diye sordu Sellitto.

"Rapordaki kimyasal formül. Hornblend madeni. Silikon dioksit. Bu asbesttir. Peretti'nin bunu FBI'a neden gönderdiği konusunda hiçbir fikrim yok. Şimdi... Rayların üstünde, olmaması gerektiği halde asbestimiz var. Ayrıca baş kısmında oksitlenme oluşmuş demirden bir cıvatamız var, ama cıvatanın dişlerinde hiçbir oksitlenme yok. Bu, cıvatanın uzun bir süredir bir yere takılı olduğu ve yakın bir zaman önce çıkarılmış olduğu anlamına gelir."

"Belki de toprağın içinden çıkmıştır," diye tezini öne sürdü Banks. "Adam mezarı kazarken?"

"Hayır. Midtown'da dip kayaları yüzeye yakındır ve su boruları da bu nedenden ötürü aynı şekilde inşa edilmiştir. Otuz Dördüncü Cadde'den Harlem'e kadar uzanan tüm toprak parçası, demir maddeleri oksitlemeye yetecek kadar nem taşır. Eğer dediğin gibi toprakta gömülü olsaydı, cıvatanın sadece baş kısmı değil tümü paslanmış olurdu. Hayır, cıvata başka bir yerden çıkarıldı, suç mahalline taşındı ve orada bırakıldı. Ve o kum... Haydi ama, Midtown Manhattan'ın ortasındaki yollarda beyaz kumun ne işi olabilir ki? Oradaki toprağın içeriğinde sadece kil harcı, granit ve sert toprak vardır."

Banks konuşmaya başladı ama Rhyme onun sözünü ani-

den kesti. "Ayrıca tüm bu şeyler orada kümelenmiş halde ne yapıyordu? Şu meçhul failimizin bize bir şeyler söylemeye çalıştığı ortada. İddiasına bile girerim. Banks, erişim kapısından ne haber?"

"Haklıydın," dedi genç adam. "Mezarın otuz metre kadar kuzeyinde bir geçit kapısı buldular. İçeriden kırılıp açılmıştı. İzler konusunda da haklıydın. Hiçbir şey yok. Ayrıca ne lastik izleri ne de kalıntı izleri var."

Bir tutam kirli asbest, bir cıvata ve yırtılmış bir gazete...

"Olay yeri?" diye sordu Rhyme. "Yerli yerinde mi?"

"Girme yasağı kalktı."

Lincoln Rhyme, yani müthiş akciğerlere sahip olan sakat, iğrendiğini belli eden uzun ve gürültülü bir nefes verdi. "O hatayı yapan kim?"

"Bilmiyorum," dedi Sellitto inandırıcılıktan uzak. "Nöbet komiseri olabilir."

Rhyme, mevzubahis kişinin Peretti olduğunu anlamıştı. "Öyleyse sahip olduğunla yetinmen gerekecek."

Kaçırılma olayından sorumlu olan kişinin kimliğiyle ilgili ne kadar ipucu varsa ya rapordaydı ya da sonsuza kadar yok olmuştu. Ray işçileri, polisler ve meraklı insanların ayakları altında ezilip gitmişlerdi. Olay yerinin çevresindeki mahalleyi taramak, tanıkları sorgulamak, ipuçları çıkartmak, yani bilindik dedektif işi, acelesizce yapılıyordu. Ne var ki Rhyme, işinin başındayken kendi memurlarına, çoğu zaman suç mahallerinin "yıldırım hızıyla" işlenmesi gerektiğinin emrini verirdi. Suç Mahalli Birimi çalışanlarından birçoğunu, onları fazla yavaş bulduğu için kovmuşluğu vardı.

"Suç mahallini yöneten tek kişi Peretti miydi?" diye sordu.

"Peretti ve yanındaki tam kadro."

"Tam kadro mu?" diye sordu Rhyme alaylı bir şekilde. "*Tam kadro* da ne demek?"

Sellito konuşan Banks'e baktı. "Fotoğraf bölümünden dört kişi, iz analizci memurlarından dört kişi. Sekiz araştırmacı."

"*Sekiz* suç mahalli araştırmacısı mı?"

Bir suç mahallini araştırırken, göz önünde bulundurulması gereken bir çeşit çan eğrisi vardır. İki memur, tek bir cinayet için en uygunu sayılır. Tek başınızayken kaçırabileceğiniz şeyler olabilir. Ama üç veya daha fazla kişi varsa, bu kez daha fazla şey kaçırırsınız. Lincoln Rhyme olay yerlerini hep tek başına araştırmıştı. İz analizcilerine iz işlerini yaptırır, fotoğrafçılara da fotoğraf ile video işlerini verirdi. Ama olay yerinde hep tek başına dolaşırdı.

Peretti. Rhyme, bu zengin siyasetçi oğlunu genç bir adamken, altı ya da yedi yıl kadar önce işe almıştı. O da, kendisinin iyi, kurallara sadık bir suç mahalli dedektifi olduğunu kanıtlamıştı. Suç Mahalli Bölümü arzulanan bir bölümdü ve insanlar oraya girmek için genellikle uzun bir bekleme kuyruğu oluştururdu. Rhyme, başvuru yapanlara 'aile albümünü', yani vahşet dolu suç mahalli fotoğraflarından oluşan koleksiyonunu göstererek onların sayılarını bir hayli azaltır ve bundan sapıkça bir zevk duyardı. Bazı memurlar bembeyaz kesilirler, bazıları alaycı şekillerde gülerlerdi. Bazıları fotoğraf albümünü geri verip bir kaşlarını kaldırırlardı. Sanki "ne olmuş yani" der gibi... Ve Lincoln Rhyme da o insanları işe alırdı. Peretti onlardan biriydi.

Sellitto bir soru sormuştu. Rhyme, dedektifi kendisine bakarken buldu. Adam sorusunu tekrarladı. "Bu işte bizimle çalışırsın değil mi Lincoln?"

"Sizinle çalışmak mı?" diyen Rhyme, öksürürcesine güldü. "Yapamam Lon. Hayır. Sadece sana birkaç fikir verdim. Sen de anladın. Bunlarla işini yaparsın. Thom, Berger'i ara." Adam, ölüm doktoruyla yüz yüze yapacağı görüşmeyi ertelediği için şimdi pişmanlık duyuyordu. Belki de çok geç değildi. Bu dünyadan göçebilmesi için bir iki gün daha bekleme düşüncesine dayanamıyordu. Bir de pazartesi vardı... Pazartesi günü ölmek istemiyordu. Çok sıradan geliyordu kulağa.

"Lütfen dersen olur."

"Thom!"

"Tamam, tamam," dedi genç asistan, ellerini teslimiyet ifadesiyle kaldırarak.

Rhyme, yatağının başucundaki masaya baktı. Şişe, haplar ve plastik torba oradaydı. O kadar yakındılar ki... Ama hayattaki her şey gibi, onlar da Lincoln Rhyme'ın erişiminden çok uzaktaydı.

Sellitto birine telefon açtı ve cevap geldiğinde başını kaldırdı. Kendini tanıttı. Duvardaki saat, 12.30'u gösteriyordu.

"Evet efendim," diyen dedektifin sesi, saygılı bir fısıldayış gibi çıkmıştı. "Belediye başkanı," diye içinden tahmin etti Rhyme. "Kennedy'deki kaçırılma olayıyla ilgili. Lincoln Rhyme ile konuşuyordum. ...evet efendim, bu konuda bazı düşünceleri var." Dedektif pencereye doğru yürüdü, şahine boş bir ifadeyle baktı ve açıklanamaz olan şeyi, dünya üzerindeki en gizemli şehri yöneten adama anlatmaya çalıştı. Telefonu kapatıp Rhyme'a döndü.

"O ve şef, ikisi de seni istiyorlar Linc. Özellikle seni istediler. Wilson bizzat söyledi."

Rhyme güldü. "Lon, odaya bir bak. *Bana* bir bak! Sence bir soruşturmayı yönetebilecek halde miyim?"

"Hayır. Normal bir soruşturmayı değil. Ama bu normal bir olay sayılmaz, haksız mıyım?"

"Üzgünüm. Zamanım yok. O doktor. Tedavi. Thom, onu aradın mı?"

"Daha aramadım. Ama hemen arayacağım."

"Şimdi! Bunu şimdi yap!"

Thom Sellitto'ya baktıktan sonra kapıya yürüyüp dışarı çıktı. Rhyme, onun telefon açmayacağını biliyordu.

Banks, yüzündeki tıraş bıçağı izlerinden birine dokundu. "Bize biraz daha fikir ver. Lütfen. Şu meçhul fail. Onun–"

Sellitto elini sallayarak onu susturdu. Gözlerini Rhyme'dan ayırmadı.

"Ah, seni lanet herif," diye düşündü Rhyme. Eskiden kalma sessizlik. Bundan nasıl da nefret ediyor, acele edip içini dolduruyoruz. Kim bilir kaç tanık ve şüpheli böyle kalın sessizlikler altında ezilip ağızlarındaki baklaları çıkarmıştır. O ve Sellitto iyi bir takım oluşturmuşlardı. Rhyme kanıt işini iyi bilirdi ve Lon Sellitto insanları iyi tanırdı.

İki silahşörler. Eğer bir üçüncü vardı ise, o da gülümsemeyi bilmez bilimin saflığıydı.

Dedektifin gözleri suç mahalli raporuna kaydı. "Lincoln. Bugün saat üçte ne olacağını düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok." dedi Rhyme.

"Öyle mi?"

Bel altı, Lon. Sana bunu ödeteceğim.

Sonunda konuşan Rhyme, "Adam onu öldürecek. Taksideki kadını. Ve sana garanti ederim, kötü bir şekilde öldürecek. Diri diri gömülmekle yarışabilecek bir şekilde," dedi.

"Tanrım," diye fısıldadı Thom, kapının olduğu yerden.

Neden onu yalnız bırakamıyorlardı ki sanki? Onlara boynunda ve omuzlarında hissettiği dayanılmaz acıyı anlatsa ne işe yarayacaktı? Ya da yabancı vücudunda sinsice dolaşan o hayalet acı hakkında konuşsa? Her gün vermek zorunda olduğu mücadeleden arda kalan ölesiye yorgunluğu Ya da yorgunlukların en büyüğünü, yani bir başkasına bağımlı kalmak zorunda olmayı tarif etse?

Belki de dün gece odaya giren sivrisineği onlara anlatabilirdi. Sinek bir saat boyunca Rhyme'ın başı etrafında dolaşmıştı ve adamın, onu kovmak için kafasını sallamaktan dolayı başını döndürmüştü. En sonunda kulağa konan sinek, Rhyme'ın ona izin vermesiyle işini görmüştü zira adamın kulağı, kaşıntıdan kurtulabilmek için yastığa sürtebileceği vücudundaki tek yerdi.

Sellitto bir kaşını kaldırdı.

"Bugün," diye iç geçirdi Rhyme. "Bir gün. O kadar."

"Teşekkürler Linc. Sana borçluyuz." Sellitto yatağın yanına bir sandalye çekti ve Banks'e de aynı şey yapması için işaret etti. "Şimdi. Bana düşüncelerini söyle. Şu hergelenin olayı nedir?"

"O kadar da hızlı değil. Yalnız çalışmam."

"Pekâlâ. Kimleri istiyorsun?"

"Soruşturma bölümünden bir teknisyen. Laboratuvarda en iyisi kimse o. Buraya bilindik ekipmanlarıyla gelsin. Ayrı-

ca taktik bölümden birkaç oğlan alsak iyi olur. Acil Hizmetler. Ah, ayrıca birkaç telefon istiyorum," diye talimat veren Rhyme, dolabının üzerindeki İskoç viskisine baktı. Berger'in çantasındaki brendiyi hatırladı. Öyle ucuz içkilerle tahtalıköyü boylamasının imkânı yoktu. *Son Çıkış* kitabındaki intiharları andıracak icraatı, ya on altı yıllık bir Lagavulin'le, ya da yirmi–otuz yıllık bir Macallan'dan aldığı yudumlarla olacaktı. Ya da...

İkisiyle birden neden olmasın?

Banks, kendi cep telefonunu çıkardı. "Ne tür hatlar? Sadece–"

"Toprak hatları."

"Burada mı?"

"Tabii ki hayır," diye bağırdı Rhyme.

"Telefon etme işini insanların yapmasını istiyor. Büyük Bina'dan," dedi Sellitto.

"Ah."

"Şehir merkezini ara." diye emretti Sellitto. "Bize üç–dört telsiz memuru yollasınlar."

"Lon," diye sordu Rhyme. "bu sabah cinayet hakkındaki sorgulama işlerini kim yapıyor?"

Banks'ten bir gülüş geldi. "Hardy oğlanları."

Rhyme'dan gelen kızgın bir bakış, genç adamın yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Dedektifler Bedding ve Saul, efendim." diye ekledi Banks çabucak.

Ama sonra Sellitto da sırıtmaya başladı. "Hardy oğlanları. Herkes onlara öyle hitap ediyor. Onları tanımıyorsun Linc. Şehir merkezindeki Özel Cinayet Masası Birliği'nden geldiler."

"Birbirlerine oldukça benziyorlar," diye açıkladı Banks. "Ve şey, konuşma tarzları biraz komik."

"Komedyenler istemiyorum."

"Hayır. İşlerinde iyiler." dedi Sellitto. "Sahip olduğumuz en iyi mahalle taramacıları onlar. Geçen yıl Queens'de sekiz yaşındaki bir kızı kaçıran hayvan herifi hatırlıyor musun?

Tarama işini Bedding ve Saul yaptı. Tüm mahalleyi sorguya çektiler. İki bin iki yüz ifade aldılar. Kızı onlar sayesinde kurtardık. Bu sabah kurbanın JFK'den olduğunu duyduğumuzda Şef Wilson tahtaya onları bizzat yazdı."

"Şu an ne yapıyorlar?"

"Çoğunlukla tanıkları sorguluyorlar. Tren raylarının etrafındalar. Bir de sürücü ile taksi konusunda etrafı kokluyorlar."

Rhyme, holdeki Thom'a bağırdı. "Berger'i aradın mı? Hayır, tabii ki aramadın. 'İtaatsizlik' kelimesi sana hiç mi bir şey ifade etmiyor? En azından bir işe yara. Şu suç mahalli raporunu getirip sayfaları çevir." Sayfa çevirme düzeneğine doğru başıyla işaret etti. "Lanet şey, eski model araba gibi."

"Bugün ne kadar da neşeliyiz böyle?" diye cevabı yapıştırdı asistan.

"Daha da *yukarıda* tut. Işık yansıyor."

Sellitto telefonla konuşuyordu ama Rhyme onu yarıda kesti. "Bugün saat üçte ne olursa olsun, eğer anlatmak istediği yeri bulabilirsek, orası bir suç mahalli olacak. Orayı işleyecek birine ihtiyacım var."

"İyi," dedi Sellitto. "Peretti'yi arayıp ona bir kemik atarım. Bu sefer onun etrafından çalıştığımız için burnu kesinlikle koku arıyordur zaten."

Rhyme homurdandı. "Sana Peretti dedim mi?"

"Ama o Soruşturma Bölümü'nün altın çocuğu," dedi Banks.

"Onu istemiyorum," diye mırıldandı Rhyme. "İstediğim başka biri."

Sellitto ve Banks birbirine baktı. Daha yaşlı olan dedektif gülümsedi. Buruşuk gömleğine götürdüğü eliyle orada olmayan tozları temizledi. "Kimi istiyorsan, Lincoln, onu alacaksın. Unutma, bir günlüğüne kralsın."

★★★

Sönük göze bakıyordu.

Doğu Tennessee'nin tepelerinden gelmiş bir göçmen, New York Üniversitesi İşletme Fakültesi mezunu, cin gibi zeki bir döviz ticaretçisi olan Tammie Jean Colfax, az önce derin bir rüyadan uyanmıştı. Birbirine karışmış saçlarının bir kısmı yanaklarına yapışmıştı. Yüzü, boynu ve göğsündeki terler boncuk boncuktu.

Kendini siyah bir göze bakarken buldu. On beş santimetre kadar uzaklıkta, paslı bir borunun deliğine bakıyordu. Bu deliğin kapağı sökülmüştü.

Burnuyla küflü havayı soludu. Ağzı hâlâ bantla kapalıydı. Plastiğin ve sıcak yapışkanın tadını aldı. Acıydı.

"Peki, John nerede?" diye merak etti. Dün gece bodrumda duyduğu gürültülü sesi düşünmeyi reddetti. Doğu Tennessee'de büyüdüğü için silah seslerinin nasıl olduğunu bilirdi.

"Lütfen iyi olsun," diye dua etti patronu için.

"Sakin ol," dedi kendine öfkeyle. "Yine ağlamaya başlarsan ne olacağını biliyorsun," diye düşündü. Bodrumda, silah sesinin ardından tamamen kontrolünü kaybetmiş, panikle hıçkırmaya başlamış, neredeyse nefessiz kalmıştı.

Evet. Sakin.

Borudaki siyah göze tekrar bak. Sana göz kırpıyormuş gibi düşün. Koruyucu meleğinin gözü...

T.J., zeminde oturuyordu. Etrafında yüzlerce boru, havalandırma düzeneği ve yılanları andıran kablolar vardı. Kardeşinin ufak lokantasından daha sıcaktı. On yıl kadar önce içinde bulunduğu, Jule Whelan'ın Nova marka arabasının arka koltuğundan daha sıcaktı. Su damlıyordu, başının üstündeki oldukça eski kirişlerde sarkıtlar vardı. Yarım düzine kadar minik ve sarı ampul, tek ışık kaynaklarıydı. Başının tam üst tarafında ise bir işaret tabelası vardı. Tam olarak okuyamıyordu ama tabelanın kırmızı renkli dış kenarlarını yakaladı. Yazının sonu her neredeyse, orada büyük ihtimalle dev bir ünlem işareti olmalıydı.

Bir kez daha çabaladı ancak kelepçeler onu yerinde tutuyor, kemiklerine batıyordu. Boğazından umutsuz bir haykı-

rış geldi. Hayvanların çıkaracağı türden bir haykırıştı bu. Ne var ki, ağzındaki kalın bant ve makinelerin ısrarlı gürültüsü, bu sesi yutup yok etti. Kimse onu duyamazdı.

Siyah göz dik dik bakmaya devam etti. "Beni kurtarırsın değil mi?" diye düşündü kadın.

Ansızın, sessizlik, bir çınlamayla bozuldu. Uzaklardan gelen bir zil sesi gibiydi. Sanki bir geminin kapısı şiddetle kapanmıştı. Gürültü, borunun deliğinden geldi. Arkadaş canlısı gözden.

Kadın, kelepçeleri boruya doğru çekip ayakları üzerinde doğrulmaya çalıştı ancak birkaç santimden fazla hareket edemedi.

"Tamam, panik yapma. Sadece rahatla. Her şey iyi olacak."

O an, başının üzerindeki yazıyı gördü. Hareket alanı bulmaya çalışırken az da olsa dik durabilmiş, başını yana oynatabilmişti. Bu, ona kelimeleri açıkça görebilme olanağı verdi.

"Ah, hayır. Tanrım..."

Gözyaşları yeniden süzülmeye başladı.

Annesini hayal etti. Saçları yuvarlak yüzünün arkasında toplanmış olan kadının üstünde ayçiçeği desenli mavi bir ev elbisesi vardı. Fısıldıyordu. "Her şey iyi olacak bal peteğim. Sakın endişelenme sen."

Ama o, sözlere inanmıyordu.

Tabeladaki yazıya inanıyordu.

Ölüm Tehlikesi! Yüksek ısıda basınçlı buhar. Boru kapağını açmayın. Erişim için Consolidated Edison şirketiyle irtibat kurun. Ölüm Tehlikesi!

Buhar borusunun kalbine açılan delik, yani siyah göz, doğrudan kadının göğsündeki pembe ete bakıyordu. Borunun derinliklerinden bir başka çınlama sesi geldi. İşçiler çekiçleriyle çalışıyorlar, boruların eski birleşim yerlerini sıkılaştırıyorlardı.

Tammie Jean Colfax ağlıyordu. Bir başka çınlama ve uzaktan hafif bir inleme geldi. Gözyaşları arasından, siyah gözün sonunda göz kırptığını gördü.

5

"Durum şu," diye açıkladı Lincoln Rhyme. "Kaçırılmış bir kurbanımız ve saat üçe kadar mühletimiz var."

"Fidye isteği gelmedi," diyerek Rhyme'a ekleme yapan Sellitto, yana dönerek çalan telefonuna baktı. "Jerry," dedi Rhyme, Banks'e, "onlara bu sabahki suç mahalli hakkında bilgi ver."

Lincoln Rhyme'ın karanlık odasında, onun daha önce hatırlayamadığı kadar insan dolaşıyordu. Tabii kazadan sonra çat kapı gelen arkadaşları olmuştu ama o bundan gittikçe sıkılmaya, insanlardan, onu ziyaret etmemelerini istemeye başlamıştı. Gelen telefonları cevaplamayı da bırakmış, daha fazla içine kapanmış, yalnızlığa sürüklenmişti. O günlerden sonra, zamanının çoğunu kitabını yazmaya harcamış, ilham perilerini kaybettiği zamanlarda da okumaya dalmıştı. Artık o da sıkıntı vermeye başladığında kiralık filmler ya da izle–öde programları ve müzik vardı. Ardından televizyon ve müzik setinden de sıkıldığında, asistanının karşı duvara yapıştırdığı sanat çıktılarına saatlerce bakmaya başlamıştı. En sonunda onlar da inmişti.

Yalnızlık.

Tüm istediği oydu ve şimdi onu çok özlüyordu.

Gergin bir mizaçla volta atan adam, Jim Polling'di. Lon Sellitto olaya atanmış memurdu ancak böyle bir olayda bir yüzbaşının da görev başı yapması gerekirdi ve Polling gönüllü olmuştu. Dava bir saatli bombaydı. Göz açıp kapayıncaya kadar birçok kariyeri yerle bir edebilirdi. Bu yüzden şef ve

yardımcı amirler, gelebilecek her türlü kurşuna onu siper etmekten mutluydular. Onlar, kendilerini uzakta tutma sanatını icra edeceklerdi. Daha sonra basın toplantılarına çıktıklarında ve *"yetki verilen", "görevlendirilen", "tavsiyesini almak"* gibi kelimelerle bombardımana tutulduklarında, yani ciddi sorularla karşılaştıklarında, Polling'e dönüp cevap beklemekte zaman kaybetmeyeceklerdi. Rhyme, böyle bir olayda görev almak üzere gönüllü olmayı herhangi bir polisin neden isteyebileceğini hayal dahi edemiyordu.

Polling tuhaf biriydi. Bu küçük adam, Midtown'ın kuzey karakolunda, şehrin en başarılı ve en ünlü cinayet dedektiflerinden biri haline gelebilmek için önüne çıkan tüm engellerin üstesinden, bileğinin gücüyle gelmişti. Sinirli tavırlarıyla tanınan adam, silahsız bir şüpheliyi öldürdüğünde ciddi problemlere maruz kalmıştı. Ama inanılmaz bir şekilde, seri katil polis davasında, nam-ı diğer Shepherd davasında bir mahkûmiyet sağlayarak kariyerini toparlamıştı. O ünlü davadan sonra yüzbaşılığa terfi ettirilen Polling, şu utanç verici orta yaş değişimlerinden birini yaşamıştı. Mavi kot pantolonlarını bırakıp Sears marka takım elbiselerine geçiş yapmak zorunda kalarak, One Police Plaza binasındaki rahat köşe ofisi görevine doğru yapacağı inatçı tırmanışa başlamıştı.

Bir başka memur, yakındaki bir masaya yaslanmış duruyordu. Asker tıraşına, uzun boya ve ince bir bedene sahip Bo Haumann, Acil Hizmetler Birimi'nin başındaki yüzbaşıydı. New York polisinin SWAT ekibiydi bu.

Banks, bilgilerin özetini bitirdiği sırada Sellitto telefonunu kapattı. "Hardy oğlanları."

"Taksi aracı hakkında başka bir bilgi var mı?" diye sordu Polling.

"Hiçbir şey yok. Hâlâ uğraşıyorlar."

"Kadının yatmamış olması gereken bir adamla yattığı hakkında bir işaret var mı?" diye sordu Polling. "Belki de sapık bir erkek arkadaşı vardır?"

"Hayır, erkek arkadaşı yok. Birkaç adamla öylesine çıkmışlığı var. Onu takip eden kimse yokmuş gibi görünüyor."

"Fidye telefonu gelmedi mi hâlâ?" diye sordu Rhyme.

"Hayır."

Kapının zili çaldı ve Thom hareketlendi.

Rhyme, yaklaşan seslere doğru baktı.

Çok geçmeden, asistan, üniformalı bir polisle birlikte merdivenden yukarı çıkıyordu. Kadın, uzaktan çok genç görünüyordu ancak yaklaştıkça, adam onun otuzlu yaşlarında olduğunu görebildi. Uzun boyluydu ve moda dergilerinin sayfalarından okuyucuya bakan somurtkan yüzlü, atları andıran güzellikteki mankenlere benziyordu.

Lincoln Rhyme, 'kendimizi nasıl görüyorsak diğerlerini öyle görürüz' düşüncesinden hareketle, başka insanlara, onların vücutlarını göz önünde bulundurarak bakmazdı. Kadının boyunu, düzgün kalçalarını ve ateş kızılı saçını inceledi. Bir başkası olsa, o dış görünüşü tartarak hayranlık duyguları besleyebilirdi. Ancak bu düşünce Rhyme'ın zihninde pek yer etmedi. Onun zihninde yer eden şey, kadının gözlerindeki ifadeydi.

Şaşkınlığı değildi, zira kimse ona Rhyme'ın bir sakat olduğunu söylememişti ve bu normaldi. Adamın daha önce hiç görmediği başka bir ifade vardı. Sanki gördüğü sakatlık durumu, kadını rahatlatıyor gibiydi. Çoğu insanın gösterdiği tepkinin tam tersiydi bu. Odanın içinde ilerlerken gittikçe rahatladı.

"Memure Sachs?" dedi Rhyme.

"Evet efendim," diyen kadın tam tokalaşmak üzere elini uzatacakken durdu. "Dedektif Rhyme."

Sellitto onu Polling ve Haumann ile tanıştırdı. Kadın bu son iki kişiyi tanırdı. Eğer görmemişse bile ünlerinden dolayı onların adını duymuştu ve şimdi, gözleri daha da tedbirli bir ifadeye bürünmüştü.

Odada etrafına bakındı. Toz. Kasvetli hava. Sanat posterlerinden birine baktı. Posterin yarısı açılmıştı ve bir masanın altında duruyordu. Edward Hopper'ın *Nighthawks*'ı... Gece geç saatte lokantada oturan yalnız insanlar... O poster, duvardan aşağı inen son posterlerden biriydi.

Rhyme, öğleden sonra üçe kadar vakitleri olduğunu kısaca açıkladı. Sachs sakince başını salladı ama Rhyme onun gözlerinde başka bir şey daha gördü. Neydi bu? Korku mu? İğrenme mi?

Parmağında alyans değil, üniversite yüzüğü bulunan Jerry Banks, kadının güzelliğine anında çekilmişti ve ona özellikle gülümsüyordu. Ancak Sachs'ın cevap olarak attığı bakış, o işin olmayacağını belirtiyordu. Belki de asla.

"Belki de bir tuzaktır." dedi Polling. Bizi yönlendirmeye çalıştığı yeri bulup oraya gittiğimizde belki de bir bomba patlatacak."

"Bundan şüpheliyim." dedi Selllitto, omuz silkerek. "Neden bu kadar zahmete girsin ki? Eğer polis öldürmek istiyorsan, yapman gereken tek şey onlardan birini bulup ateş etmek."

Polling, Sellitto'dan Rhyme'a gözünü kaydırırken tuhaf bir sessizlik yaşandı. Rhyme'ın Shepherd olayında sakat kaldığı bilgisi, herkesin aklına o an gelmişti.

Ama bu pot kırma, Lincoln Rhyme'a hiçbir şey ifade etmedi. "Lon'a katılıyorum. Ama tüm arama ekiplerine tuzaklar konusunda gözlerini dört açmalarını söylemekte bir sorun yok. Bizim çocuk kendi kurallarını yazıyor gibi görünüyor."

Sachs, tekrar Hopper'ın resmettiği sanat posterine baktı. Rhyme onun bakışlarını takip etti. "Belki de lokantadaki insanlar o kadar da yalnız değiller," diye düşündü. Hatta oldukça memnun görünüyorlardı.

"Burada iki çeşit fiziksel kanıtımız var." diye devam etti Rhyme. "Standart fiziksel kanıtlar. Failin, arkasında bırakmak istemediği şeyleri, yani saç, parmak izi, hatta kan ve ayak izleri... Bunlardan yeterince bulursak ve eğer yeterince şanslıysak, bu bizi ilk suç mahalline götürecek. Yaşadığı yer orası."

"Ya da saklandığı delik." dedi Sellitto. "Geçici bir yer."

"Bir çeşit sığınak evi mi?" diye düşündü Rhyme, başını sallayarak. "İddiasına girerim haklısındır Lon. İşini icra ede-

bileceği bir yere ihtiyacı var." dedi. "Bir de yerleştirilmiş kanıtlar var. Kâğıt parçaları dışında, cıvatamız, asbest ipliğimiz ve kum var."

"Sanki hazine avcısıyız." diye hırlayan Haumann, elini kısa kesim saçlarının arasından geçirdi. Rhyme'ın eski yıllardan hatırladığı o talim çavuşuna benzer hareketlerinden vazgeçmemişti.

"Öyleyse yüksek rütbelilere kurbanı zamanında bulabilme şansımız olduğunu söyleyeyim mi?" diye sordu Polling.

"Sanırım. Evet."

Yüzbaşı bir telefon görüşmesine başlayıp, konuşurken odanın bir köşesine yürüdü. Telefonu kapattığında homurdandı. "Belediye başkanı. Şef de onunla. Bir saat içinde bir basın toplantısı olacak ve benim oraya gidip, heriflerin saçmalamadıklarından emin olmam gerekli. Büyük oğlanlara söyleyebileceğim başka bir şey var mı?"

Sellitto başını sallayan Rhyme'a baktı.

"Henüz değil." dedi dedektif.

Polling, Sellitto'ya cep telefonu numarasını verip oradan ayrıldı. Kapıdan neredeyse koşarak geçti.

Çok geçmeden, otuz yaşlarında, zayıf ve başı kelleşmekte olan bir adam, merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Mel Cooper ilk bakışta, bir komedi dizisindeki bilgisayarla haşır– neşir, ama sosyal yönü zayıf olduğu belli olan bir kapı komşusu rolündeymiş gibi görünürdü. Durum şimdi de böyleydi. Onu takip eden iki genç polis, sanki tonlarca ağırlıktaymış gibi görünen bir sandık ve iki evrak çantası taşıyordu. Memurlar, ağır yüklerini yere bırakıp oradan ayrıldılar.

"Mel."

"Dedektif," diye selam veren Cooper, Rhyme'a doğru yürüdü ve onun hareketsiz sağ elini sıktı. "Bugünkü ziyaretçileriyle tek fiziksel temasım buydu," diye düşündü Rhyme. O ve Cooper, yıllar boyu beraber çalışmışlardı. Organik Kimya, matematik ve fizikte dereceleri olan Cooper, hem kanıt tespitinde hem de fiziksel kanıt analizinde bir uzmandı.

"Dünyanın önde gelen kriminoloğu nasıllarmış bakalım?" diye sordu Cooper ona.

Rhyme, kibar bir tonla, alay edercesine güldü. Bu sıfat, yıllar önce ona basın tarafından verilmişti. FBI'ın onu, yani bir şehir polisini, Fiziksel Kanıt İnceleme Ekibi'ne dahil ettiği haberinin üzerine gelmişti bu sıfat. Görünen oydu ki, gazeteciler, "adli tıp adamı", ya da "adli tıp uzmanı" şeklindeki unvanlarla tatmin olmamışlardı.

"Herkesin korkulu rüyası." dedi Cooper. "Bir taksiye biniyorsun ve direksiyonun başında bir sapık var. Ayrıca tüm dünya şu konferans yüzünden Büyük Elma'yı izliyor. Sırf bu iş için seni emekliliğinden geri çağırıp çağırmayacaklarını merak ediyordum."

"Annen nasıl?" diye sordu Rhyme.

"Hâlâ her ağrıdan şikâyet ediyor. Benden bile sağlıklı olmasına rağmen."

Cooper, doğduğu yer olan Queens'te, yaşlı bir kadınla yaşardı. Adamın en sevdiği şeylerden biri, balo danslarıydı. Tango, onun uzmanlıklarından biriydi. Polisler arasında geçen dedikodulara bakılırsa, Merkezi Soruşturma Bölümü'nde adamın cinsel tercihi konusunda bazı şüpheler vardı. Rhyme, çalışanlarının özel hayatlarını umursamazdı ama sonunda Cooper'ın kız arkadaşı Greta'yla tanıştığında o bile şaşkınlığa uğramıştı. Greta, Columbia Üniversitesi'nde yüksek matematik derslerine giren göz alıcı bir İskandinavdı.

Cooper büyük sandığı açtı. Üç büyük mikroskobun parçalarını çıkarıp onları kurmaya başladı.

"Ah, ev tipi fişler," diyerek elektrik fişlerine hayal kırıklığıyla baktı. Metal çerçeveli gözlüklerini burnunun üzerinden itti.

"Çünkü burası bir ev, Mel."

"Bir laboratuvarda yaşadığını farz etmiştim. Şaşırmazdım da hani."

Rhyme, gri ve siyah aletlere baktı. On beş yıl kadar üzerinde çalıştığı aletlere benziyorlardı. Standart bir mikroskop,

faz-kontrast mikroskobu ve polarize ışıklı bir modeli daha vardı. Cooper, çantaların içinden değişik türde şişeler, kavanozlar ve bilimsel aletler çıkardı. Rhyme, bir zamanlar her gün kullandığı kelimeleri bir anda hatırladı. EDTA kan toplama tüpleri, asetik asit, ortotolidin, luminol karışımı, Magna-Brush, Ruhemann'ın mor fenomeni...

İnce yapılı adam etrafına bakındı. "Tıpkı eski ofisine benziyor Lincoln. Herhangi bir şeyi *nasıl* bulabiliyorsun burada? Biraz boş alana ihtiyacım olacak."

"Thom," diyen Rhyme, başını en az dağınık olan masaya doğru salladı. Dergileri, kâğıtları ve kitapları bir kenara koyarak, Rhyme'ın bir yıldır görmediği masa yüzeyini ortaya çıkardılar.

Sellitto suç mahalli raporuna baktı. "Faile nasıl hitap edeceğiz? Daha soruşturma numaramız yok."

Rhyme Banks'e baktı. "Bir numara seç. Herhangi bir numara."

"Sayfa numarası. Yani tarihi kastediyorum," diye önerdi Banks.

"Fail 823. İyi."

Sellitto, bu ismi raporunun üzerine hızlıca çiziktirdi.

"Ehem, pardon. Dedektif Rhyme?"

Konuşan, devriye memuresiydi. Rhyme ona döndü.

"Bugün öğle vakti Büyük Bina'da olmam gerekiyordu." One Police Plaza adındaki merkez binaya polislerin verdiği isimdi bu.

"Memure Sachs..." Rhyme onu bir anlığına unutmuştu. "Bu sabah olay yerindeki ilk memurdun değil mi? Rayların yanındaki cinayette..."

"Bu doğru. Çağrıyı ben cevapladım." Kadın Thom'a doğru konuşuyordu.

"Ben *buradayım* memure," diye sertçe hatırlatan Rhyme, kızgınlığını zorlukla kontrol etti. "Burada." İnsanlar, onunla konuşurlarken bunu başka insanlar aracılığıyla yaptıklarında öfkelenirdi. *Sağlıklı* insanlar aracılığıyla.

Kadının başı çabucak döndü ve Rhyme, dersin alındığını gördü. "Evet efendim," dedi kadın. Sesinde yumuşak bir ton olmasına rağmen gözleri buz gibiydi.

"İşi bırakalı çok oldu. Bana sadece Lincoln de."

"Şu işi bitirir misiniz lütfen?"

"Nasıl, anlamadım?" diye sordu adam.

"Buraya beni getirmenizin sebebini diyorum. Üzgünüm. Düşünemedim. Eğer yazılı bir özür isterseniz memnuniyetle yazarım. Ama durum şu ki yeni görevime geç kaldım ve komiserimi arama şansım olmadı."

"Özür mü?" diye sordu Rhyme.

"Gerçek şu ki, daha önce hiç gerçek bir suç mahalli tecrübem olmadı. O an alelacele ve doğaçlamayla hareket ediyordum."

"Neden bahsediyorsun?"

"Trenleri durdurup, On Birinci Cadde'yi kapatmaktan. Senatörün New Jersey'deki konuşmasını kaçırması ve bazı yüksek kademedeki BM çalışanlarının Newark Havaalanı'ndan toplantılarına zamanında gidememeleri *benim* suçum."

Rhyme kıkırdıyordu. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Şey, sizin isminizi işittim tabii ki. Sanıyordum ki siz..."

"Ölü müydüm?" diye sordu Rhyme.

"Hayır. Bunu kastetmemiştim." diyen kadın, aslında bunu kastetmişti. Çabucak devam etti. "Akademide hepimiz sizin kitaplarınızı kullandık ama hakkınızda pek bir şey duymazdık. Demek istediğim, hakkınızdaki kişisel şeyleri duymazdık..." Kadın başını kaldırıp katı bir tavırla konuştu. "İlk memur olarak treni durdurmanın ve olay yerini korumak için sokağı kapatmanın en iyisi olduğuna karar vermiştim. Yaptığım da buydu. Efendim."

"Bana Lincoln de. Ve sen?"

"Ben–"

"Adını soruyorum."

"Amelia."

"Amelia. Kadın havacının isminden mi geliyor?"

"Hayır efendim. Bir aile ismi."

"Amelia, bir özür istemiyorum. Haklı olan sendin. Yanılan Vince Peretti'ydi."

Sellitto, bu dobra cümle karşısında kıpırdandı ancak Lincoln Rhyme'ın umrunda değildi. Ne de olsa o, Birleşik Devletler başkanı bile odaya girse, kıçının üzerinde kıpırdamadan durabilecek birkaç insandan biriydi. "Peretti, olay yerini sanki belediye başkanı omzunun üstünden bakıyormuşçasına işledi ki bu, olay yerini berbat etmenin en iyi yoludur. Çok fazla insan getirmişti, trenler ile trafiğin devam etmesi konusunda sonuna kadar yanılıyordu ve asla olay yerini o kadar erken açmaması gerekirdi. Eğer rayların güvenliğini sağlasaydı, kim bilir, belki de üstünde isim yazan bir kredi kartı fişi bulabilirdik. Ya da şöyle güzel ve büyük bir parmak izi."

"Öyle olsa bile," dedi Sellitto dikkatlice, "bu düşünceyi kendimize saklayalım." Gözleri, biraz önce sessizce emir verdiği Sachs, Cooper ve genç Jerry Banks'e doğru kaydı.

Rhyme saygısızca ve alay edercesine güldü. Sonra, tıpkı Banks'in o sabah yapmış olduğu gibi gözlerini onun bacaklarına çevirmiş olan Sachs'ın bakışlarını yakaladı. "Seni buraya çağırmamın nedeni, bir sonraki olay yerini bizim için incelemeni istemem."

"Ne?" Bu kez aradaki insanlar aracılığıyla konuşma yoktu.

"Bizim için," dedi kısaca, "bir sonraki olay yerine git."

"Ama"– kadın gülüyordu – "ben Soruşturma Bölümü'nden değilim. Devriyedeyim. Daha önce hiç olay yeri işi yapmadım."

"Bu sıradışı bir olay. Dedektif Sellitto'nun da sana söyleyeceği gibi, çok *tuhaf*. Değil mi Lon? Eğer bu klasik bir olay yeri olsaydı, doğru, seni istemezdim. Ama bu kez taze bir çift göze ihtiyacımız var."

Kadın, ses çıkarmayan Sellitto'ya baktı. "Ben sadece... Bu işte iyi olacağımı sanmam. Hatta eminim."

"Pekâlâ," dedi Rhyme sabırlı bir tonla. "Gerçeği mi istiyorsun?"

Kadın başıyla onayladı.

"Bir olay yerini korumak için trenleri durdurup, ardından gelecek top ateşine göğüs gerebilecek cesarette birine ihtiyacım var."

"Fırsat için teşekkür ederim efendim. Yani Lincoln. Ama–"

Rhyme kısaca "Lon." dedi.

"Memure," diye homurdandı dedektif, "burada seçim hakkın yok. Suç mahallinde çalışmak üzere bu soruşturmaya atandın."

"Efendim, itiraz etmek zorundayım. Devriye bölümünden transfer oluyorum. Bugün. Tıbbi nedenlerden ötürü bir transfer. Bir saat önce etkin oldu."

"Tıbbi nedenler mi?" diye sordu Rhyme.

Kadın duraksadı ve adamın bacaklarına istemeden gözü kaydı. "Arterit hastalığım var. Eklem iltihabı."

"Öyle mi?" diye sordu Rhyme.

"Kronik arterit."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Kadın çabucak devam etti. "Bu sabah çağrıya cevap vermemin tek nedeni, diğer devriye memurunun, evinde, hastalık izninde olmasıydı. Bunu planlamamıştım."

"Evet, benim de başka planlarım vardı." dedi Lincoln Rhyme. "Şimdi, şu kanıtlardan bazılarına bir bakalım."

6

"Cıvata."

Klasik suç mahalli kuralı: ilk önce en olağandışı kanıtı incele.

Thom, elindeki plastik torbayı döndürüp dururken, Rhyme, yarısı çürümüş metal çubuğu inceliyordu. Basit. Yıpranmış.

"Parmak izleri konusunda emin misin? Küçük partiküller için olan karışımı denedin mi? Elementlere maruz kalmış fiziksel kanıtlar için en iyisi odur."

"Evet," diye cevapladı Mel Cooper.

"Thom," diye emretti Rhyme, "saçımı gözlerimden çek! Geriye tara. Sana bu sabah taramanı söylemiştim."

Asistan iç geçirdikten sonra birbirine karışmış siyah saç tutamlarını geriye attı. "Dikkat et," diye patronuna uğursuzca fısıldadı. Bu sözü geçiştiren Rhyme, başını hızlıca çekti ve saçını daha da kötü bir şekilde bozdu. Amelia Sachs, bir köşede asık suratıyla oturuyordu. Bacaklarını, sandalyesinin altında birleştirmişti ve kısa mesafe koşucularının yarışa başlama pozisyonuna benzer bir pozisyonda tutuyordu. Sanki başlama ateşi için bekliyor gibi görünüyordu.

Rhyme cıvataya döndü.

Soruşturma Bölümü'nün başıyken, veritabanları oluşturmaya başlamıştı. Tıpkı federal otomobil rengi ve plaka numarası kataloğu, ya da Alkol Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu'nun tütün dosyaları gibi. Kurşun dosyası, lifler dos-

yası, kumaş dosyası, lastikler, ayakkabılar, aletler, motor yağı ve şanzıman sıvısı dosyaları oluşturmuştu. Yüzlerce saatini listeler, kataloglar ve notlar oluşturarak harcamıştı.

Rhyme'ın bu saplantılı zamanında bile, Bölüm, hırdavatları kataloglama işine başlayamamıştı. Adam şimdi neden yapılmadığını merak ediyor, yapmaya zaman harcamadığı için kendine kızıyor, Vince Peretti'ye de bunu düşünemediği için daha çok kızıyordu.

"Kuzeydoğu'daki tüm cıvata üreticilerini aramamız gerekecek. Hatta tüm ülkedeki. Böyle bir modelleri olup olmadığını ve kime sattıklarını sormamız lazım. İletişim bölümündeki telsiz memurlarına cıvatanın bir resmi ile betimlemesini fakslayın."

"Milyonlarca üretici olabilir," dedi Banks. "Ülkedeki tüm Ace ve Sears Hırdavatçıları..."

"Sanmıyorum," diye cevapladı Rhyme. "Bunun uygun bir ipucu olması lazım. Eğer kullanamayacağımız bir şey olsaydı orada bırakmazdı. Bu tür cıvataların gelebileceği yerlerin sayısı az olmalı. İddiasına bile girerim."

Sellitto, telefonuyla bir görüşme yaptıktan birkaç dakika sonra başını kaldırdı. "Sana dört telsiz memuru buldum Lincoln. Üreticilerin listesini nereden alacağız?"

"Kırk İkinci Cadde'ye bir devriye memuru gönderin," diye cevapladı Rhyme. "Halk Kütüphanesi. Orada şirket bilgileri olacaktır. Doğru adresi bulana kadar, memurları Business–to–Business sarı sayfaların üzerinde çalıştırmaya başlayalım."

Sellitto bunu telefonda tekrarladı.

Rhyme saate baktı. Bir buçuktu.

"Şimdi sıra asbestte."

Bir anlığına, bu kelime adamın zihninde parladı. Bir sarsılma hissetti. Hatta sarsılma hissedemeyeceği yerlerinde bile. Asbest hakkında tanıdık gelen neydi? Yakın zamanda okuduğu ya da duyduğu bir şey miydi? Tabii, Lincoln Rhyme zaman anlayışına artık güvenemiyordu. Aylar boyu hareketsiz

bir şekilde sırtımızın üstünde yattığımızda, zaman ölüm kadar yavaşlardı. Belki de iki yıl önce okuduğu bir şeyi hatırlıyor olabilirdi.

"Asbest hakkında ne biliyoruz?" diye sesli düşündü. Kimse cevaplamadı ama zaten bir önemi de yoktu. Cevabı kendisi verdi. Genellikle bunu yapmayı tercih ederdi. Asbest, karmaşık bir moleküldü. Silikat polimerdi. Tıpkı cam gibi, yanmama özelliği vardı zira oksidize olmuş bir maddeydi.

Eski cinayetlerin suç mahallerinde çalışırken, Rhyme, kendini çoğu kez asbestle yalıtımı yapılmış binalarda bulurdu. Kazı çalışmaları sırasında yüzlerine geçirdikleri maskenin kendine has tadını hatırladı. Hatta şimdi, belediye dairesi metro istasyonunda üç buçuk yıl kadar önce Dan Shepherd'ın öldürdüğü polislerden birinin jeneratör odasına atılmış cesedini nasıl bulduklarını hatırladı. Rhyme, memurun açık mavi üniformasının üst kısmından bir iplik parçası almak üzere yavaşça eğilmişken, meşe kirişten gelen çatırtı sesini duymuş, malum kaza gerçekleşmişti. Büyük ihtimalle, etraf çöktüğü anda oluşan toz toprağın onu boğarak öldürülmesini maske engellemişti.

"Belki de kadını temizlik alanında tutuyordur," dedi Sellitto.

"Olabilir," diyerek ona katıldı Rhyme.

Sellitto, genç asistanına emir verdi. "Çevre Koruma Ajansı'nı ve belediye çevre bölümünü ara. Şu anda temizlik yapılan herhangi bir alan var mıymış sor."

Dedektif telefonu açtı.

"Bo," dedi Rhyme, "sevk edebileceğin ekiplerin var mı?"

"Biz hazırız," dedi Acil Hizmetler Birimi komiseri. "Ama şu BM şeyi yüzünden kuvvetlerimizin yarısının meşgul durumda olduğunu bilmelisin. Gizli Servis ve BM güvenliğine kiralanmış durumdalar."

"Çevre Koruma'dan bilgi aldım." diyen Banks, Haumann'a işaret etti ve odanın bir köşesine çekildiler. Birkaç kitap yığınının yanına hareketlendiler. Haumann, Acil Hizmetler'in sahibi olduğu taktiksel New York haritalarından birini açarken, bir şey tangırdayarak yere düştü.

Banks yerinde zıpladı. "Yüce İsa."

Rhyme, yattığı yerden, neyin düştüğünü göremiyordu. Haumann bir anlığına duraksadıktan sonra eğilerek söz konusu objeyi aldı. Bu, ağartılmış bir omurga kemiğiydi.

Rhyme, kendi üzerinde birkaç çift göz hissetti ancak kemik hakkında konuşmadı. Haumann harita üzerine eğilirken, Banks de bir yandan telefonla konuşmaya devam ediyor, bir yandan asbest temizleme alanları hakkındaki bilgileri anlatıyordu. Komutan, bu yerleri pastel boyayla işaretledi. Bu konumların sayısı bir hayli yüksekmiş gibi görünüyordu ve hepsi de şehrin beş ayrı ilçesine dağılmıştı. Bu durum, cesaret kırıcıydı.

"Seçenekleri daraltmalıyız. Bir bakalım... Kum," dedi Rhyme, Cooper'a. "Mikroskobunda incele. Sonra ne düşündüğünü söyle."

Sellitto, kanıt zarfını teknisyene uzattı ve o da içeriğini inceleme tepsisine döktü. Parlayan pudra, küçük bir toz bulutu bıraktı. Ardından pürüzsüzleşmiş bir taş, yığının merkezine düştü.

Lincoln Rhyme'ın boğazı düğümlendi. Bunun nedeni gördüğü şey değildi, zira neye baktığını daha anlamamıştı ancak beyninde kıvılcımlanan ve onu uzanıp bir kalemle inceleme isteği veren kusurlu sinir dürtüsü, işe yaramaz sağ koluna giderken yarı yolda ölmüştü. Bir yıldır ilk kez bu dürtüyü hissediyordu. Bu, neredeyse gözlerinden yaşlar akıtacaktı ve tek tesellisi, Dr. Berger'in yanında taşıdığı plastik torba ile ufak Seconal şişesiydi. Bu imgeler, odanın üzerinde bir kurtarıcı melek gibi dolaşıyordu.

Adam boğazını temizledi. "Çıktısını al!"

"Ne?" diye sordu Cooper.

"Taşı diyorum."

Sellitto ona soru sorarcasına baktı.

"O taş parçası, oraya ait değil," dedi Rhyme. "Elmalar ve armutlar. Nedenini bilmek istiyorum. Çıktısını al."

Porselen uçlu pensini kullanan Cooper, taşı kaldırıp in-

eldiven takmasını sağladı. Gözlüklerini taktıktan sonra PoliLight'tan çıkan ışığı taş parçasına mercek yardımıyla odakladı. PoliLight'ın alıcı, otomobil alarmı büyüklüğündeki bir güç kaynağıydı ve tarama bir ışık değneği yardımıyla yapılıyordu.

"Hiçbir şey yok," dedi Cooper.

"V.M.Ç. kullandın mı?"

Vakum ışı metal döküntüsü yöntemi, bazı yüzeylerdeki parmak izlerini bulma tekniklerinin Cadillac'ıydı. Altın veya çinkooksi, objenin de içinde bulunduğu vakumlu bir bölme içinde buharlaştırırdı. Buharlaşmış metal, parmak izine yapışır, izi kolayca görülebilecek hale getirirdi.

Ancak Cooper'ın yanında V.M.Ç. yoktu.

"Neyin var peki?" diye sordu memnun olmayan Rhyme.

"Sudan siyahı, stabilize fiziksel açındırıcı, iyot, amido siyahı, DFO ve jansiyan viyole. Bir de Magna-Brush."

Ayrıca gözenekli yüzeylerde de iz bulabilmek amacıyla ninhidrin, pürüzsüz yüzeyler için ise bir süper yapıştırıcı çerçevesi getirmişti. Rhyme, birkaç yıl önce adli tıp camiasını heyecanlandıran haberleri hatırladı. Japonya'da, Amerikan ordusunun adli tıp bölümünde çalışan bir teknisyen, süper yapıştırıcıyı kırık bir kameraya uygulamış ve hayretler içerisinde, yapıştırıcıdan çıkan dumanın, sırf o iş için imal edilmiş çoğu kimyasaldan çok daha iyi bir şekilde parmak izlerini ortaya çıkardığını görmüştü.

Cooper'ın şimdi kullandığı metot buydu. Pensiyle taşı ufak bir cam kuruya koyduktan sonra, içerideki sıcak yüzeye küçük miktarda yapıştırıcı sürdü. Birkaç dakika sonra taşı çıkardı.

"Bir şey buldum," dedi. Uzun dalga boyundaki ultraviyole pudrasıyla kapladığı taşı, PoliLight değneğinden gelen ışığa tuttu. Açıkça görünür olan bir parmak izi ortaya çıktı. Tam ortasındaydı. Bunu Polaroid CU-5 fotoğraf makinesiyle fotoğraflayan Cooper, resmi Rhyme'a gösterdi.

"Daha da yakına getir," diyen Rhyme, taşı incelerken gözlerini kıstı. "Evet! Taşı döndürmüş."

Döndürme izleri, bir objeyi alışın neden olduğu izden farklı bir görüntü oluştururdu. Bu hafif bir farktı ancak Rhyme bunu açıkça fark etmişti.

"Şuna bak. Bu da ne?" diye sesli düşündü. "Şu çizgi." İzin üst tarafında seçilmesi zor bir hilal şekli vardı.

"Neredeyse şeye benziyor–"

"Evet," dedi Rhyme. "Kadının tırnağı. Bunu normalde görmezsin. Ama iddiaya girerim fark edilsin diye taşı eğmiştir. Sürtünme izi gibi bir çukurluk bırakmış."

"Neden bunu yapsın ki?" diye sordu Sachs.

Bir defa daha bu noktaları kimsenin kendisi kadar hızlı anlayamamasından dolayı sabırsızlanan Rhyme, kısaca açıkladı. "Bize iki şey anlatıyor. İlk önce, kurbanın bir kadın olduğunu bildiğimizden emin oluyor. Bu sabahki ceset ve kadın arasındaki bağlantıyı yapamamış olmamız halinde..."

"Ama neden?" diye sordu Banks.

"Çıtayı yükseltmek için," dedi Rhyme. "Bizleri daha da terletmek için. Hayatı tehlikede olan bir kadının varlığını bize anlattı. Hepimizin yaptığı gibi kurbanlara kıymet biçiyor. Tabii biz bunu yapmadığımızı iddia ediyoruz, orası ayrı." Rhyme, Sachs'ın ellerine bakarken yakaladı kendini. Böyle güzel bir kadının parmaklarının berbat halde olmasına şaşırmıştı. Dört parmağının sonu yara bantlarıyla bitiyordu, diğer birkaçının tırnakları ise sonuna kadar kemirilmişti. Bir parmağının tırnağını çevreleyen ölü deri, kahverengi bir kan pıhtısıyla kaplıydı. Ayrıca kaşlarının altındaki derideki kırmızı parlama da dikkatini çekmişti adamın. "Herhalde kaşlarını almasından dolayı," diye düşündü. Kulağının yanında da bir kaşıntı izi vardı. Bunların tümü kendi kendine zarar verme ile ilgili alışkanlıklardı. Görünüşe bakılırsa, insanın kendini eninde sonunda yok etmesinin, haplar ve Armagnac'tan başka bir milyon kadar yolu vardı.

"Bize söylediği diğer şey hakkında sizi zaten uyardım. Kanıt işini biliyor. 'Bilindik adli tıp kanıtlarıyla uğraşmayın, size bunlardan bırakmayacağım,' diyor. Tabii onun düşündüğü

şey bu. Biz bir şeyler bulacağız. İddiaya bile girerim," dedi Rhyme. Birdenbire kaşlarını çattı. "Harita! Haritaya ihtiyacımız var. Thom!"

"Ne haritası?" diye sordu asistan.

"Hangi haritadan bahsettiğimi *biliyorsun*."

Thom iç geçirdi. "Hiçbir fikrim yok Lincoln."

Pencereden bakan ve neredeyse kendisiyle konuşan Rhyme, yüksek sesle düşündü. "Tren rayları altgeçidi. Kaçakçılık tünelleri ve erişim kapıları. Asbest. Tüm bunlar eski şeyler. Adam *tarihi* New York'u seviyor. Randel haritasını istiyorum."

"...ama nerede?"

"Kitabım için topladığım araştırma dosyalarında. Başka nerede olacak?"

Thom, klasörlerin içlerini arayıp uzun, ufki bir Manhattan haritasının fotokopisini çıkardı. "Bu mu?"

"*Evet, o!*"

Bu, 1811 yılında şehir komisyon üyeleri için, Manhattan'ın sokaklarını planlamak üzere çizilmiş olan Randel Tetkiği haritasıydı. Harita, yatay bir biçimde çizilmişti. Battery Park güneyde, yani haritanın solunda, Harlem ise kuzeyde, yani haritanın sağında yer alıyordu. Bu şekilde çizilmiş olan ada, saldırı için başını kaldırmış ve zıplamakta olan bir köpeğin vücudunu andırıyordu.

"Şuraya yapıştır. İyi."

Asistan bunu yaparken Rhyme konuştu. "Thom, seni vekil olarak tayin edeceğiz. Ona parlak bir rozet ya da onun gibi bir şey ver Lon."

"Lincoln," diye hafifçe azarlayarak mırıldandı dedektif.

"Sana ihtiyacımız var. Haydi ama. Hep Sam Spade ya da Kojak olmak istemez miydin?"

"Sadece Judy Garland olmak isterdim," diye cevapladı asistan.

"Jessica Fletcher ol öyleyse! Profili sen yazacaksın. Haydi, şu gömlek cebinden kendini beğenmişçesine sarkmasına izin verdiğin Mont Blanc'ını çıkar."

Genç adam gözlerini devirip Parker kalemini kaldırdı ve masaların birinin altından tozlu, sarı bir altlık kaptı.

"Hayır, dur. Daha iyi bir fikrim var," dedi Rhyme. "Şu posterlerden birini al. Arkasını çevirip duvara yapıştır ve keçeli kalemle yaz. Büyükçe yazmayı unutma ki görebileyim."

Thom, Monet'nin, üzerinde zambak olan bir eserinin posterini alıp duvara yapıştırdı.

"Üst tarafına, fail 823 yaz. Sonra dört sütun çiz. 'Dış Görünüş. İkamet. Araç. Diğer.' Çok güzel. Şimdi başlayalım. Onun hakkında ne biliyoruz?"

"Araç... Adamın taksisi var," dedi Sellitto.

"Doğru. 'Diğer'in altına da, suç mahalli prosedürlerini biliyor diye ekle."

"Ki bu," diye ekledi Sellitto, "belki de işle haşır neşir olmuş anlamına gelebilir."

"Nasıl yani?" diye sordu Thom.

"Sabıkası olabilir," diye açıkladı dedektif.

"Onun .32'lik bir Colt'a sahip olduğunu da eklemeli miyiz?" dedi Banks.

"Herhalde evet," diye onayladı patronu.

Rhyme da eklemede bulundu. "Ayrıca Pİ'leri de iyi biliyor."

"Ne?" diye sordu Thom.

"Parmak izleri. Ayrıca büyük ihtimalle bir sığınak evinden çalışıyor. İyi iş, Thom. Şuna bak. Doğuştan kanun koruyucusu."

Dik dik bakan Thom, duvardan uzaklaştı. Biraz önce, duvardan örümcek ağının bulaştığı gömleğini silkeledi.

"İşte bu, millet," dedi Sellitto. "Bay 823'ümüze ilk bakışımız bu."

Rhyme, Mel Cooper'a döndü. "Şimdi kuma gelelim. Ne biliyoruz?"

Cooper, solgun alnına doğru gözlüklerini kaldırdıktan sonra bir örnek maddeyi slaydın üzerine koydu ve polarize ışıklı mikroskobunda inceledi.

"Hmm. Bu ilginç. Hiç birefrinjans yok."

Polarize mikroskoplarda birefrinjans görünürdü. Kristaller, lifler ve diğer bazı maddelerin ışığının çift kırılmasına verilen isimdi bu. Deniz kenarındaki kumlarda, birefrinjans oldukça şiddetli olurdu.

"Öyleyse bu kum değil," diye mırıldandı Rhyme. "Bu bir şeyin toz haline getirilmiş hali. Bireylerine ayırabiliyor musun?"

Bireylerine ayrıştırma... Kriminoloğun amacı. Çoğu fiziksel kanıtın kimliği belirlenebilirdi. Ama ne olduğunu bilseniz bile, genellikle o maddenin gelmiş olduğu yüzlerce ya da binlerce yer olabilirdi. *Bireylerine ayrıltılmış* kanıt, sadece tek bir kaynaktan ya da sınırlı miktardaki kaynaklardan gelebilirdi. Bir parmak izi, bir DNA profili ya da failin arabasına bir yapboz parçası gibi uyan minik bir boya kazıntısı...

"Belki..." diye cevapladı teknisyen. "Tabii, önce *ne* olduğunu anlayabilirsem."

"Öğütülmüş cam olabilir mi?" dedi Rhyme.

Cam, basitçe tarif edilecek olursa erimiş kumdu ancak cam yapımı süreci kristalize yapıyı değiştirirdi. Öğütülmüş camdan birefrinjans gelmezdi. Cooper, örneği yakından inceledi.

"Hayır, bunun cam olduğunu düşünmüyorum. Ne olduğunu da bilemiyorum. Keşke EDR ünitemiz olsaydı burada."

Popüler bir suç laboratuvarı aleti olan EDR, elektron mikroskobunun, enerji dağıtan röntgen ünitesiyle birleşmiş haliydi. Suç mahallinde bulunan kalıntı örneklerinde ne gibi elementlerin bulunduğunu ortaya çıkarmaya yarardı.

"Ona şu üniteden bir tane bulun," diye emretti Rhyme, Sellitto'ya. Sonra odaya şöyle bir baktı. "Daha fazla ekipmana ihtiyacımız var. Ayrıca vakumlu metal parmak izi ünitesi de istiyorum. Bir de GC–MS." Bir gaz kromatografi, bileşikleri, onu oluşturan elementlere ayırırdı ve kütle fotospektrometresi, ışık sayesinde bunların her birini tespit etmeye yarardı.

Bu aletler, kriminologların, gramın milyonda biri ölçeğindeki bilinmeyen bir örneği test edip, yüz binlerce bilinen maddenin kataloglanmış olduğu veritabanında, karşılaştırmalarını yapabilmelerine yarıyordu.

Sellitto, bu dilek listesini suç mahalli birimi laboratuvarına telefonla bildirdi.

"Ama bu oyuncakları bekleyecek zamanımız yok Mel. Bu işi geleneksel yollarla halletmemiz gerekecek. Bana sahte kumumuz hakkında daha fazla bilgi ver."

"Biraz tozla karışmış durumda. Killi toprak, kuvars benekleri, feldspat ve mika var. Ama çürümüş bitki parçaları ve yaprak kalıntıları en az düzeyde. Ayrıca bentonit olduğunu düşündüğüm bazı benekler de var."

"Bentonit," diyen Rhyme'ın sesi tatminkâr çıkmıştı. "İnşaatçılar bu volkanik külü şehrin taş yatağının derinde olduğu sulu alanlarda temel kazarken kullanırlar. Bu, çökmeleri önler. Görünüşe bakılırsa, su üstünde ya da yakınında yapılanma olan bir alan aramamız gerekiyor. Büyük ihtimalle Otuz Dördüncü Cadde'nin güneyi. O bölgenin kuzeyindeki taş yatağı yüzeye çok daha yakındır."

Cooper, slaydı hareket ettirdi. "Eğer tahmin etmem gerekse, bunun çoğunlukla kalsiyumdan oluştuğunu söylerdim. Durun, burada lifimsi bir şey var."

Mikroskobun düğmesi döndürüldüğünde Rhyme'ın aklından, o aleti kullanabilmek için her şeyini verebileceği düşüncesi geçti. Yüzünün mikroskoba dayalı olduğu ve liflerin ya da kan hücrelerinin odağa girip çıkmasıyla geçen o akşamları hatırladı.

"Burada başka bir şey daha var. Daha büyük bir granül. Üç katlı. Bir katı boynuza benziyor. Diğer ikisi kalsiyum katmanı. Hafif değişik renkteler. Diğeri renk değiştiriyor."

"Üç kat mı?" diye tükürdü Rhyme öfkeyle. "Lanet olsun. Bu bir deniz kabuğu!" Adam, kendisine oldukça kızmıştı. Bunu düşünmüş olması gerekirdi.

"Evet, bu bir çeşit deniz kabuğu," diyen Cooper, başıyla onaylıyordu. "Sanırım istiridye."

Şehrin etrafındaki istiridye toplulukları, çoğunlukla Long Island ve New Jersey kıyılarında olurdu. Rhyme, failin arama bölgesini Manhattan'ın coğrafi bölgesiyle sınırlandırmak isteyeceğini umut etmişti. Bu sabahki kurbanın bulunduğu yer gibi. "Eğer fail, tüm metropoliten bölgeyi işin içine katacak olursa, arama işi umutsuz vakaya dönüşür," diye mırıldandı.

"Başka bir şey görüyorum. Sanırım kireç. Ama çok eski. Topaklanmış."

"Beton olabilir mi?" dedi Rhyme.

"Mümkündür. Evet."

"Deniz kabuklarını anlamıyorum öyleyse," diye ekledi Cooper düşünceli bir tonla. "New York etrafındaki istiridye toplulukları çamurlu ve yosunlu olur. Buradaki ise çimentoyla karışmış ve neredeyse hiç bitkisel madde yok."

Rhyme birdenbire bağırdı. "Kenarlar! Kabuğun kenarları nasıl, Mel?"

Teknisyen, mikroskobun camından baktı. "Yıpranmamış, çatlamış. Bu kabuk, kuru basınç tarafından toz haline gelmiş. Su tarafından aşınmamış."

Rhyme'ın gözleri Randel haritasına kayarak, sağını ve solunu taradı. Dikkatini, zıplamakta olan köpeğin arka kısmına odakladı.

"Buldum!" diye haykırdı.

1913 yılında, W. Woolworth, adını taşıyan altmış katlı bir yapı inşa etmişti. Dış cephesi kille kaplıydı ve gotik tarz heykelleri olan bir binaydı. On altı yıl boyunca dünyanın en yüksek yapısıydı. Manhattan'ın o bölgesindeki taş yatağı, Broadway'in altında otuz metreden daha derindi ve işçiler, binayı sabitleyebilmek için derin kuyular kazmak zorunda kalmışlardı. Temel atma töreninin üzerinden çok geçmeden, işçiler, Manhattan fabrikatörlerinden Talbott Soames'un ce-

sedini bulmuşlardı. 1906 yılında kaçırılmış olan adamın cesedi, beyaz kum gibi görünen ama aslında öğütülmüş istiridye kabukları olan yığının altında gömülüydü. Obez iş adamının zengin sınıfı yiyeceklerine olan takıntısını da işin içine katan o günkü magazin dergileri bayram etmişti. Manhattan'ın güney doğu ucunda bu kabuklar öylesine sıklıkla görülürdü ki, doldurma toprak amacıyla kullanılırlardı. Pearl Caddesi'nin ismi buradan gelmişti.

"Kadın, şehir merkezinde bir yerlerde," dedi, Rhyme. "Büyük ihtimalle doğu tarafında. Ve belki de Pearl'ün yakınlarında. İki ila beş metre derinlikte, yerin altında olacaktır. Belki bir inşaat yeri ya da bodrum katı. Eski bir bina ya da bir tünel."

"Çevre Koruma Ajansı'nın diyagramına bir bak Jerry," diye talimat verdi Sellitto. "Asbest temizleme yapılan yerleri kontrol et."

"Pearl Caddesi'nde mi? Hiçbir şey yok." Genç memur, o ve Haumann'ın üzerinde çalıştığı haritayı kaldırdı. "Üç düzine temizleme alanı var. Midtown'da, Harlem'de ve Bronx'ta. Şehir merkezinde hiçbir şey yok."

"Asbest... asbest..." diye sesli düşündü Rhyme yeniden. Tanıdık gelen şey *neydi*?

Saat ikiyi beş geçiyordu.

"Bo, harekete geçmemiz lazım. Adamlarını oraya gönderip aramaları başlat. Pearl Caddesi'ndeki tüm binaları. Water Caddesi'ni de."

"Tanrım," diye iç geçirdi polis. "Çok fazla bina..."diyerek kapıya doğru hareketlendi.

"Lon, sen de gitsen iyi olur. Bu iş son dakikaya kalacak gibi görünüyor. Herkese ihtiyaçları olacak. Amelia, seni de orada istiyorum." dedi Rhyme.

"Bakın, düşünüyordum da–"

"Memure," diye kestirip attı Sellitto. "Emirlerini aldın."

Kadının güzel yüzünden hafif öfkeli bir ifade gelip geçti.

"Mel, buraya suç mahalli otobüsüyle mi geldin?" dedi Rhyme, Cooper'a.

"Bir HTA'yla geldim," diye cevapladı adam.

Şehrin büyük suç mahalli otobüsleri, aslında büyük kamyonetlerdi. İçlerinde aletler ve kanıt toplama cihazları vardı. Çoğu küçük kasabanın ana laboratuvarlarından daha iyi ekipmana sahiptiler. Rhyme MSB'nin başındayken, daha küçük suç mahalli araçları sipariş vermişti. Bunlar pikap büyüklüğünde araçlardı ve vazgeçilmez toplama–analiz ekipmanlarına sahiptiler. Bu Hızlı Tepki Araçları, uysal otomobiller gibi görünürlerdi ancak Rhyme, Ulaşım Bölümü'nü ikna ederek, onların takip araçlarındaki turbo motorlara sahip olmalarını sağlamıştı. Çoğu kez devriye araçlarını geçerek olay yerlerine ilk ulaşanlar, bu araçlardaki suç mahalli teknisyenleri olurdu ki, bu her savcının rüyasıydı.

"Anahtarları Amelia'ya ver."

Cooper anahtarları Sachs'a uzattığında kadın onlara kısa bir süre baktı. Sonra Rhyme'a döndü ve merdivenlerden hızlı bir şekilde indi. Ayak sesleri bile öfkeli geliyordu.

"Pekâlâ Lon. Aklından ne geçiyor?"

Sellitto boş hole baktıktan sonra Rhyme'a yaklaştı. "Gerçekten de bu iş için T.K.'yı mı istiyorsun?"

"T.K. mı?"

"Kızı diyorum. Sachs'ı. T.K. onun takma adı."

"Takma adı mı?"

"O etraftayken söyleme. Sinirleri bozuluyor. Babası kırk yıl boyunca sokak polisliği yapmış. O yüzden ona Telsizci'nin Kızı diyorlar."

"Onu seçmemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle. Neden onu istiyorsun?"

"Çünkü sırf olay yerinin ilk halini bozmamak için on metrelik bir toprak setten tırmanarak indi. Önemli bir bulvarı ve Amtrak hattını kapattı. Buna inisyatif derler."

"Haydi ama Linc. Böyle şeyleri yapabilecek bir düzine olay yeri polisi sayabilirim sana."

"Yine de istediğim kişi o," diyen Rhyme, Sellitto'ya ciddi bir bakış atarak, ona bu anlaşmanın maddelerini hatırlattı.

"Tek söyleceğim şey şu," diye mırıldandı dedektif. "Biraz önce Polling'le konuştum. Peretti, arkasından iş yapıldığı için çıldırmış durumda ve yüksek rütbeliler, devriye bölümünden birinin olay yeri görevinde olduğu gerçeğini duyacak olurlarsa, hayır *duydukları zaman*, fena sorunlarımız olacak."

"Büyük ihtimalle öyle," dedi Rhyme yumuşak bir tonla. Profil posterine baktı. "Ama bunun, bugünkü sorunlarımızın en küçüğü olacağı konusunda bir hissim var," dedi.

Ve bununla birlikte, yorgun başını kalın yastığına hafifçe bıraktı.

7

Araç, Wall Street'in sönük ışıklı, isli kanyonlarına doğru hızla ilerlemekteydi.

T.J. Colfax'in nerede tutuluyor olabileceğini tahmin etmeye çalışan Amelia Sachs'ın parmakları, direksiyonun üzerinde hafifçe dans ediyordu. Onu bulabilme işi umutsuz bir vakaymış gibi görünüyordu. Yaklaşan finans semti daha önce ne bu kadar devasa, ne de sokaklarla, rögar kapaklarıyla, kapı önleriyle, kara pencereleriyle kaplı binalarla dolu görünmüştü.

Bir rehine saklanacak çok fazla yer vardı.

Amelia, zihninde rayların yanında, topraktan çıkmış olan eli zihninde gördü. Elmas yüzüğün, kanlı parmak kemiğinde durduğunu gördü. Bu tür mücevherleri tanıyordu. Onlara avuntu yüzükleri derdi. Zengin ve yalnız kızların kendilerine aldıkları türden yüzüklerdi bunlar. Zengin olsa, kendisinin de takacağı türden yüzükler.

Güney yönünde hızla ilerliyor, bisikletli kuryeler ile taksileri solluyordu.

Bu apaydınlık öğleden sonra vaktinde bile, şehrin ürkütücü bir bölgesiydi burası. Uzun binalar zalim gölgeler yaratıyorlardı ve kurumuş kana benzeyen siyah lekelerle kaplılardı.

Sachs, Kırkıncı Cadde'de bir dönüş yaptı ve süngerimsi asfaltta kaydı. Pedalı kökleyerek aracın hızını saatte yüz kilometreye getirdi.

"Mükemmel motor," diye düşündü. Hızı yüz yirmiye çıkarırsa, aracın bunu nasıl kaldıracağını görmeye karar verdi.

Yıllar önce, babası uyurken, liseli Amie Sachs, onun Camaro'sunun anahtarlarını kapıp, annesi Rose'a alışverişe gittiğini ve Fort Hamilton et pazarından bir şey isteyip istemediğini sorardı. Annesi "Hayır istemiyorum, ama arabayı almıyorsun. Trenle gidiyorsun," diyemeden önce, kız kapıdan çıkmış olur, arabayı çalıştırır, batıya doğru yola çıkardı.

Meçhul fail 823			
Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
	Büyük ihtimalle sığınak evi var	Sarı Taksi	Ol. Yer. Prosedür biliyor Adli kaydı olabilir DÇ izlerini biliyor Silah = .32lik Colt

Eve üç saat kadar sonra, alışveriş yapmamış şekilde dönen Amie, merdivenlerden sessizce çıkıp, öfkeli annesini karşısında bulurdu. Annesi, kızının aynı zamanda komik bulduğu bir şekilde, ona hamile kalma risklerinden söz eder ve bunun kızın güzel yüzünü, mankenlik sayesinde milyonlarca dolar kazanamadan nasıl bozabileceği konusunda dersler verirdi. Kadın sonunda kızının etrafta dolaşıp erkeklerle yatmadığını, aslında sadece Long Island otoyollarında yüz elli kilometre hızla otomobil kullandığını öğrendiğinde yine çıldırır, ona geçireceği bir kaza sonucu güzel yüzünü mahvederek, nasıl mankenlik sayesinde kazanacağı milyonlarca dolardan olacağını anlatırdı.

Sachs, ehliyetini aldığında işler daha da kötüye gitmişti.

Şimdi iki park halindeki kamyonun arasından geçen kadın, araçların kapılarının açılmamasını umdu. Doppler etkisinin bir fısıltısıyla onları geçip gitti.

Hareket edersen seni yakalayamazlar...

Lon Sellitto, yuvarlak yüzünü sert parmak uçlarıyla ovaladı ve sanki ralli yapıyorlarmışçasına hızlı otomobil sürüşünü umursamadı. Partneriyle birlikte, sanki bir muhasebeciymiş ve o günkü bütçe hakkında sohbet ediyormuş gibi olayı konuşuyordu. Ne var ki, Banks artık Sachs'ın gözleri ile dudaklarına vurulmuş bakışlar atmayı bırakmıştı. Bunun yerine, her dakika hız göstergesini kontrol ediyordu.

Brooklyn Köprüsü'nü çılgınca bir dönüşle geçtiler. Sachs yine tutsak kadını düşünüyordu. Kendi parmaklarını direksiyona tıklatırken, T.J.'in uzun, bakımlı tırnaklarını düşünüyordu. Zihninde, oradan silinmeyi reddeden imgeyi tekrar gördü. Nemli topraktan çıkmış olan beyaz el. Kanlı kemik.

"Adam biraz deli sanırım," dedi kadın aniden. Düşüncelerinin yönünü değiştirmek istedi.

"Kim?" diye sordu Sellitto.

"Rhyme."

Banks de ekleme yaptı. "Bana sorarsanız, Howard Hughes'ün küçük kardeşine benziyor."

"Evet, durumu beni şaşırttı," diye itiraf etti daha yaşlı olan dedektif. "Pek iyi görünmüyordu. Eskiden yakışıklı bir herifti. Ama işte hayat bu. Yaşadığı şeylerden sonra normaldir. Hey Sachs, eğer devriyeciysen nasıl böyle araba kullanabiliyorsun?"

"Oraya atandım. Bana ne yapmak istediğimi sormadılar, *söylediler." Tıpkı senin yaptığın gibi*, diye düşündü içinden. "Gerçekten de işinde o kadar iyi mi?"

"Rhyme mı? Daha da iyi. New York'taki çoğu suç mahalli çalışanları senede en fazla iki yüz cesedi kaldırabilirler. Rhyme bunun iki katını yapardı. MSB'nin başı olduğu zaman bile. Mesela Peretti'ye bak. İyi bir adamdır ama sadece

iki haftada bir dışarı çıkar. O da medyaya yansıyan olaylarda. Bunu benden duymadın memure."

"Hayır efendim."

"Ama Rhyme, olay yerlerini kendisi işlerdi. İşlemediği zamanlarda bile etrafta dolaşırdı."

"Neden?"

"Öylesine yürürdü. Bir şeylere bakardı. Millerce, tüm şehirde yürürdü. Bir şeyleri ya satın alır, ya yerden alır ya da *toplardı*."

"Nasıl şeyler?"

"Standart kanıt objeleri. Toprak, yiyecek, dergiler, ayakkabılar, tıp kitapları, ilaçlar, bitkiler... Aklına ne gelirse... Bunları bulup kataloglardı. Böylece ne zaman fiziksel kanıtlar önüne gelse, failin nerede olduğunu ya da ne yapmakta olduğunu daha iyi anlıyordu. Ona çağrı bıraktığında, ya Harlem'de, ya Aşağı Doğu Yakası'nda, ya da Hell's Kitchen mahallesinde olurdu."

"Polislik aileden mi?"

"Yok. Babası milli bir laboratuvarda bilim adamı mıydı, neydi..."

"Rhyme, bilim mi okudu?"

"Evet. Champaign–Urbana'daki okula gitti. Bir iki güzel derece aldı oradan. Kimya ve tarih sanırım. Neden bunu yaptığı konusunda hiç fikrim yok. Onu tanıdığımda ailesi ölmüştü ki, on beş yıl kadar oluyor. Kardeşleri de yok. Illinois'de büyümüş. İsmi o yüzden Lincoln."

Kadın, onun evli olup olmadığını sormak istedi ama bunu yapmadı. "O gerçekten de o kadar..."

"Söyleyebilirsin memure."

"Bir baş belası mı?"

Banks güldü.

"Annemin bir deyimi vardı. Bazı insanlara 'hazır tetik' derdi. Bu Rhyme'ı iyi betimliyor. Bir keresinde aptalın teki bir teknisyen, bir parmak izinin üzerine ninhidrin yerine

luminol sıkmıştı. İz mahvolmuştu. Rhyme o saniyede herifi kovdu. Başka bir sefer de, bir polis, olay yerinde tuvaleti kullanıp sifonu çekmişti. Rhyme çıldırmıştı. Ona kıçını kaldırıp bodruma inmesini ve lağım aralığında ne varsa geri getirmesini söylemişti." Sellito güldü. "Polisin rütbesi vardı ve 'Öyle bir şey yapmayacağım, teğmenim ben' demişti. Sonra Rhyme 'Sana haberlerim var. Artık tesisatçısın,' diye cevabı yapıştırmıştı. Bu hikâyelerden binlercesini biliyorum. Lanet olsun memure, yüz yirmi mi yapıyorsun nedir?"

Büyük Bina'nın yanından hızla geçtiklerinde, kadın 'şu anda orada olmam lazımdı,' diye düşündü. Yeni bilgi işlem memurlarıyla tanışıyor, eğitim seansında oturup klimayı yüzüne yiyor olması gerekiyordu.

Kırmızı ışıkta bekleyen bir taksinin etrafından uzman bir şoför gibi geçti.

Tanrım, hava çok sıcak. Şehrin çirkin saatleriydi. Harlem'de yangın musluklarından havaya püsküren gri sulara benzer şekilde, etraftaki sinirler gerilmişti. İki Noel kadar önce, kadın ve erkek arkadaşı, kısa bir tatil kutlaması yapmıştı. Saat on birden gece yarısına kadar, nöbetlerinin izin verdiği süre içerisinde Rockefeller Center binasının dışında oturmuşlardı. Dört derece sıcaklıkta, kahve ve brendi içmişlerdi. O akşam, tek bir sıcak ağustos günündense, bir haftalık soğuk havayı tercih edecekleri konusunda birbirlerine katılmışlardı.

Sonunda Pearl Caddesi'ne girdiklerinde, kadın, Haumann'ın komuta merkezini gördü. Üç metrelik patinaj izleri bırakarak aracı, Haumann'ın otomobili ile Acil Servisler Birimi otobüsünün arasına park etti.

"İyi araba kullanıyorsun," diyen Sellitto araçtan çıktı. Nedense Sachs, diğer dedektifi takip ederek araçtan çıkan Jerry Banks'in terli parmak izlerinin pencerede bıraktığı manzaradan zevk duymuştu.

AHB memurları ile devriyeciler her yerdeydiler. Elli-altmış kadar üniformalı vardı. Daha fazlası da gelmek üze-

reydi. Sanki tüm polis merkezinin dikkati, New York şehir merkezine odaklanmış gibiydi. Sachs, eğer suikast planlayanlar varsa, ya da belediye başkanlık konutunu veya bir büyükelçiliği bombalamak gibi düşünceleri olanlar varsa, bunları yapmalarının tam zamanı olduğunu düşündü.

Haumann, araca doğru yaklaştı. "Her kapıyı çalıp Pearl boyunca yapılan inşaatları soruyoruz. Kimse asbest işleri hakkında bir şey bilmiyor ve kimsenin imdat diye bağırdığını duymamışlar." dedi adam, Sellitto'ya.

Sachs da araçtan inecekken Haumann ona seslendi. "Hayır memure. Senin emirlerin, burada olay yeri aracında kalman."

Kadın yine de indi.

"Evet efendim. Bunu tam olarak kim söyledi?"

"Dedektif Rhyme. Onunla biraz önce konuştum. Komuta merkezine geldiğinde merkezi bilgilendirmen gerekiyor."

Haumann yürüyüp giderken, Sellitto ile Banks, komuta merkezine doğru aceleyle seğirttiler.

"Dedektif Sellitto!" diye seslendi Sachs.

Adam döndüğünde kadın devam etti. "Affedersiniz, dedektif. Ama benim nöbet komiserim kim? Kimin emirleri altındayım?"

Adam kısaca, "Rhyme'ın emirleri altındasın," dedi.

Kadın güldü. "Ama onun *emirleri* altında olamam ki."

Sellitto ona boş gözlerle baktı.

"Demek istediğim, ortada protokol sorunu gibi bir şey yok mu? Adli yetki? O bir sivil. Emirlerini takip edeceğim bir rozetliye ihtiyacım var."

Sellitto dengeli bir tonla konuştu. "Memure, dinle. Biz hepimiz Lincoln Rhyme'ın emirlerini takip ediyoruz. Onun bir sivil, şef ya da Batman olup olmadığı umurumda bile değil. Anladın mı?"

"Ama–"

"Şikâyet etmek istiyorsan, bunu yazılı ve yarın yapacaksın."

Bununla birlikte adam dönüp gitti. Sachs ona bir anlığına bakakaldıktan sonra aracın ön koltuğuna döndü ve merkezi telsizle arayarak olay yerinde olduğunu, talimat beklediğini bildirdi.

Karşı taraftaki telsiz memuresi cevapladığında, güldü. "Anlaşıldı telsiz 5885. Dedektif Rhyme kısa süre içinde irtibatta olacak. Tamam."

Dedektif Rhyme'mış.

"Anlaşıldı. Tamam." diye cevaplayan Sachs, aracın arka tarafına baktı. Siyah çantaların içinde ne olduğunu merak etti.

★★★

Saat üçe yirmi vardı.

Rhyme'ın dairesindeki telefon çaldı. Cevaplayan Thom'du. "Karargâhtan bir telsiz memuru arıyor."

"Hoparlöre ver."

"Dedektif Rhyme, beni hatırlamıyorsundur ama sen oradayken MSB'de çalışırdım. Sivil olarak. Telefon görevindeydim. Emma Rollins."

"Ah, tabii. Çocuklar nasıl Emma?" Rhyme bu kadını hatırlamıştı. Biraz şişmanca, neşeli, zenci bir kadındı bu. Beş çocuğu ile iki işi vardı. Adam, onun ağır parmaklarının, düğmelere kırarcasına bastığını hatırladı. Bir keresinde devletin verdiği telefonlardan birini kırmıştı.

"Jeremy iki haftaya kadar üniversiteye başlıyor ve Dora hâlâ oyunculuk işinde. Ya da öyle olduğunu sanıyor. Küçüklerin keyifleri yerinde," diye cevapladı kadın.

"Seni bu işe Lon Sellitto aldı değil mi?"

"Hayır efendim. Dava üzerinde çalıştığınızı duydum ve masadaki çocuklardan birini kaldırıp 911'e yolladım. Bu işi Emma alıyor dedim ona."

"Ne haberlerin var bize?"

"Cıvata üreten şirketlerin bir listesi üzerinde çalışıyoruz.

Ayrıca o cıvataları toptan satan yerlerin de bir listesini yapmaktayız. Bulduğumuz şeyi harfler sayesinde bulduk. Cıvatanın üzerine damgalanmış olan harfler. 'CE'. Con Ed için özellikle imal edilmişler."

Lanet olsun. Tabii ki öyle.

"O şekilde işaretlenmişler çünkü bu şirketin sattığı çoğu cıvatadan farklı büyüklükteler. Ayrıca çoğu diğer cıvatadan daha fazla dişe sahipler. Bu şirket, merkezi Detroit'te olan Michigan Tool & Die adındaki bir şirket. Boruların birbirine bağlanış biçimine bakılırsa, çok yakın kilitleri var. Adam bana onların, düğün geceleri gelinlerle damatların birbirlerine olduklarından bile daha yakın olduklarını söyledi. Yanaklarımı kızartmaya çalıştı."

"Emma, seni seviyorum. Hatta kal olur mu?"

"Kalmaz mıyım?"

"Thom!" diye bağırdı Rhyme. "Bu telefon işe yaramıyor. Kendi kendime aramalar yapabilmem lazım. Bilgisayardaki şu ses aktivasyon şeyi... Onu kullanabilir miyim?"

"Hiç siparişini vermedin."

"Vermedim mi?"

"Hayır."

"Ama ihtiyacım var."

"Ama ona sahip değiliz."

"*Bir şeyler* yap. Telefon açabilmek istiyorum."

"Sanırım bir yerlerde kontrol ünitesinin kullanım kılavuzu olacak." Thom, duvara yaslanmış bir kutunun içini aradı. Küçük bir elektronik konsol buldu ve bir ucunu telefona, diğer ucunu da Rhyme'ın yanağının yanında duran pipet kontrolüne bağladı.

"Bu fazla tuhaf!"

"Sahip olduğumuz tek şey bu. Eğer sana söylediğim gibi kaşının üzerine kızıl ötesi bağlasaydık, son iki yılda binlerce kez tele seks yapabilirdin."

"Çok fazla kablo oluyor," diye tükürdü Rhyme.

Ansızın boynu spazm geçiren adam, istem dışı bir şekilde kumanda aletine çarparak onu uzaklaştırdı. "Kahretsin."

O an için, hem bu küçük görev hem de suçu çözme görevinin bütünü, Lincoln Rhyme'a imkânsız göründü. Yorgundu. Boynu ile başı ağrıyordu. Özellikle de gözleri yanıyordu. Ayrıca kapattığı gözlerini ovuşturma isteğini hissetmesi, ona daha da acı veriyordu. O minik hareket, dünyadaki herkesin her gün yaptığı o jest...

Thom, kumanda aletini değiştirdi. Rhyme, sabır dileyerek ve asistanına sordu: "Nasıl çalışıyor?"

"Ekrana bak. Kumanda imlecini görebiliyor musun? Bir numaraya gelene kadar onu hareket ettir, üzerinde bir saniye beklediğinde numara girilmiş olacak. Sonraki numaralara da bunu yap. Tüm yedi numarayı yazdığında kumandanın şurasına bastığın zaman o numarayı çevirecek."

"Çalışmıyor," diye kestirip attı adam.

"Biraz pratik yaparsan..."

"Zamanımız yok!"

Thom hırladı. "Ben, senin telefonlarına fazla uzun zamandır bakıyorum anlaşılan."

"Pekâlâ," dedi Rhyme sesini alçaltarak. Bu onun özür dileme şekliydi. "Sonra pratik yaparım. Lütfen Con Ed'in numarasını çevirir misin? Bir yöneticiyle konuşmam lazım."

***

İpler ve kelepçeler acıtıyordu ancak kadını en çok korkutan şey gürültüydü.

Kelepçenin bağlarını, bağlı olduğu paslı boruya sürterek kesme mücadelesinde olan Tammie Jean Colfax, vücudundaki tüm terlerin akışını hissedebiliyordu. Bileklerini artık hissedemiyordu ama öyle görünüyordu ki, zinciri yıpratmayı başarabilmişti.

Yorgunluktan durmak zorunda kaldı. Kollarını bir öyle, bir böyle hareket ettirerek krampları uzakta tutmaya çalıştı.

Yeniden dinledi. "İşçilerin cıvata sıkıştırmaları ve parçaları yerlerine çekiçlemeleri sesleri bunlar," diye düşündü. Çekiçlerin son rötuşları gibiydi sesler. Kadın, onların işlerini bitirip eve gitmek üzere oldukları çıkarımını yaptı.

Gitmeyin, diye düşünürken ağladı. *Beni bırakmayın*. Orada çalışanlar oldukça, kendisi güvendeydi.

Son bir darbe sesinden sonra çınlama ve sessizlik.

T.J. birkaç dakika boyunca ağlayarak, Doğu Tennessee'deki ailesini düşündü. Burun delikleri dolmuştu ama hafiften boğulmaya başladığında salya sümük bir ağlayışla burnundan şiddetle nefes verdi. Sonra tekrar nefes almaya başladı. Bu ona özgüven verdi. Güç verdi. Yeniden görmeye başladı.

***

"Telaşınızı anlıyorum dedektif. Ama size nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Cıvataları tüm şehirde kullanıyoruz. Petrol hatları, gaz hatları..."

"Pekâlâ," diyen Rhyme, Con Ed yöneticisine sordu, "Kabloları asbestle mi yalıtıyorsunuz?"

Bir duraksama oldu.

"Bunların yüzde doksan beşini temizledik," dedi kadın savunmaya geçerek. "*Doksan beşini*."

İnsanlar çok sinir bozucu olabiliyordu. "Bunu anlıyorum. Sadece hâlâ yalıtım için asbest kullanılıp kullanılmadığını bilmem gerekiyor."

"Hayır," dedi kadın sertçe. "Yani, en azından elektrik için değil. Sadece buhar işi için ve o, hizmetlerimizin en küçük kısmı."

Buhar!

Şehir hizmetlerinin en az bilineni ve en korkutucusuydu bu. Con Ed, suyu bin dereceye kadar ısıttıktan sonra Manhattan altında uzanan yüz millik boru ağına gönderirdi. Kabarcıklı buharın kendisi üç yüz seksen dereceye kadar ısınırdı ve şehir boyunca, saatte yüz kilometre hızla yolculuk ederdi.

Rhyme, gazetede gördüğü bir makaleyi hatırladı. "Geçen hafta hatta bir kırılma olmamış mıydı?"

"Evet efendim. Ama bu asbest kaçağı değildi. O alan, yıllar önce temizlenmişti."

"Ama şehir merkezindeki sisteminizin bazı borularında asbest var değil mi?"

Kadın tereddüt etti. "Şey..."

"Kırılma nerede oldu?" diye hızla devam etti Rhyme.

"Broadway'de. Chambers'ın bir blok kuzeyinde."

"*Times*'da bunun hakkında bir makale çıkmamış mıydı?"

"Bilmiyorum. Belki. Evet."

"Ve makalede asbest lafı geçmemiş miydi?"

"Geçmişti," diye itiraf etti kadın. "Ama yazıda, asbestin sadece geçmişte bir sorun olduğu söylenmişti."

"Kırılmış olan boru, o... Daha güneydeki Pearl Caddesi'nden geçiyor mu?"

"Bir bakayım. Evet geçiyor. Hanover Sokağı'ndan. Kuzey tarafında."

Adam, T.J. Colfax'ın, yani ince parmaklara ve uzun tırnaklara sahip kadının, yani ölmek üzere olan kadının görüntüsünü zihninde gördü.

"Ve buhar, saat üçte tekrar verilecek öyle mi?"

"Bu doğru. Her an olabilir."

"Olamaz!" diye bağırdı Rhyme. "Birisi hattı kurcaladı. Buharı tekrar veremezsiniz!"

Cooper, mikroskobundan başını kaldırıp rahatsızca baktı.

"Şey, bilemiyorum..." dedi yönetici kadın.

Rhyme, Thom'a doğru bağırdı, "Lon'u ara, ona kadının Hanover ve Pearl'ün kesiştiği noktada, bir bodrumda olduğunu söyle. Kuzey tarafında." dedikten sonra buharı anlattı. "Oraya itfaiyeyi de göndersinler. Isıdan korunma amaçlı giyinsinler."

Rhyme, hoparlöre dönüp bağırmaya devam etti. "İşçi ekiplerini arayın! Hemen! O buharı tekrar açamazlar! Açamazlar!" Adam, kelimeleri düşüncesizce tekrarlarken kendi

geniş hayal gücünden nefret etti. Zira zihninde durmadan, kadının derisinin ilk önce pembeye, sonra kırmızıya dönüştüğünü, sonra da beyaz, yakıcı buharın altında parçalara ayrılışını görüyordu.

***

Pikaptaki telsiz cızırdadı. Sachs'ın saati, üçe üç dakika kaldığını gösteriyordu. Çağrıya cevap verdi.

"Telsiz 5885, tamam–"

"Resmi konuşmaları bırak, Amelia," dedi Rhyme. "Zamanımız yok."

"Ben–"

"Kadının nerede olduğunu bildiğimizi düşünüyoruz. Hanover ve Pearl'ün kesiştiği nokta."

Sachs, omzunun üstünden geriye baktı ve düzinelerce Acil Hizmetler memurunun eski bir binaya koşturmakta olduğunu gördü.

"Benim ne yapmamı–"

"Kadını arayacaklar. Olay yerini araştırmaya hazırlanman gerekli."

"Ama onlara yardım–"

"Hayır. Aracın arkasına geçmeni istiyorum. Orada üstünde 'sıfır iki' yazan bir çanta var. Onu yanına al. Ayrıca, küçük siyah bir çantada PoliLight olmalı. Benim odamda onlardan birini görmüştün. Mel kullanıyordu. Onu da al. Üstünde 'sıfır üç' yazan çantada mikrofonlu kulaklık bulacaksın. Onu Motorola'na tak ve diğer memurların gittiği binaya git. Hazırlandığında beni tekrar ara. Otuz yedinci kanal. Toprak hattından konuşuyor olacağım ama seni bana bağlayacaklar."

Otuz yedinci kanal. Tüm şehirdeki özel operasyon frekansıydı bu. Öncelikli bir frekans.

"Ne?–" diye sordu kadın. Ancak ölü telsizden cevap çıkmadı.

Kemerinde uzun, siyah halojen feneri asılı duruyordu o

yüzden aracın arka tarafında duran on iki voltluk cüsseli feneri orada bıraktı ve PoliLight ile ağır çantayı kaptı. Çanta yirmi beş kilo ağırlığında olmalıydı. *Tam da eklemlerimin ihtiyacı olan şey.* Tutuşunu sağlamlaştırıp, ağrısı nedeniyle dişini sıkan kadın, kavşağa doğru hareketlendi.

Nefessiz kalmış olan Sellitto, binaya koşuyordu. Banks de onlara katıldı.

"Geldin mi?" diye sordu yaşlı dedektif. Sachs başıyla onayladı.

"Burası mı?" diye sordu kadın.

Sellitto, ara sokağa başıyla işaret etti. "Onu buradan götürmüş olmalı. Lobide bir güvenlik noktası var." Gölgelerin kararttığı, zemini parke taşlarından olan ara sokaktan geçiyorlardı. Sıcak buharlar yükseliyordu ve etrafta çöp ile dışkı kokuları hâkimdi. Yıpranmış mavi çöp kutuları yakın mesafede duruyordu.

"Orası," diye bağırdı Sellitto. "Şu kapılar."

Polisler koşturarak etrafa yayıldılar. Dört kapıdan üçü içeriden kilitliydi. Dördüncüsü ise kurcalanıp açılmıştı ve şimdi üzerinde bir zincir duruyordu. Hem zincir hem de kilit yeniydi.

"İşte burası!" diyen Sellitto, kapıya tereddütle uzandı. Büyük ihtimalle aklından parmak izleri geçiyordu. Kapı kolunu kavrayıp çekti. Kapı birkaç santim aralandı ancak zincir daha fazlasına izin vermedi. Dedektif, üç üniformalı adamı, bodruma bina içinden girmeleri için ön tarafa yolladı. Bir polis, ara sokak zemininde bulduğu bir parke taşını sökerek, kapı koluna vurmaya başladı. Bir düzine darbe indirdi. Bir sonraki darbede, kazayla elini kapıya vurduğunda acıyla irkildi. Parmağından kan akıyordu.

Bir itfaiyeci, elindeki Halligan aletiyle koşarak geldi. Bu alet, kazma ve levyenin birleşiminden oluşuyordu. Adam, aletin arka kısmını zincire vurarak asma kilidi ikiye ayırdı. Sellitto, Sachs'a beklentili bir ifadeyle baktı. Kadın bu bakışa aynı şekilde cevap verdi.

"Ne bekliyorsun, gitsene memure!" diye bağırdı.

"Ne?"

"Sana söylemedi mi?"

"Kim?"

"Rhyme."

Kadın, mikrofonlu kulaklıkları takmayı unutmuştu. Biraz uğraştıktan sonra başardı.

"Amelia, nerede–" diye bir ses geldi.

"Buradayım."

"Binada mısın?"

"Evet."

"İçeri gir. Buharı kapattılar ama bunu zamanında yapıp yapmadıklarını bilmiyorum. Yanına bir sıhhiyeci ile Acil Hizmetler erini de al. Kazan dairesine gir. Büyük ihtimalle Colfax'i hemen göreceksin. Ona doğru yürü ama düz ilerleme. Adamın bırakmış olabileceği herhangi bir ayak izini bozmanı istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diyen kadın, adamın onu göremeyeceğini düşünemeden başını salladı. Sıhhiyeci ile Acil Hizmetler memuruna peşinden gelsinler diye işaret etti. Sachs, karanlık koridora adımını attı. Etrafta gölgeler, makinelerin inlemeleri ve damlayan su sesi dışında bir şey yoktu.

"Amelia," dedi Rhyme.

"Evet."

"Bir tuzak olabileceği konusunda konuşuyorduk. Adam hakkında bildiklerim kadarıyla, durum bu olmayacaktır. O, orada değil Amelia. Bu mantıksız olur. Ama yine de silah kullandığın elin boşta kalsın."

Mantıksızmış.

"Tamam."

"Şimdi, git! Acele et."

8

İçerisi kasvetli, loş, sıcak ve nemliydi.

Birlikte hızlıca kirli holden aşağı ilerliyorlar, Sachs'ın görebildiği tek kapıya doğru hareket ediyorlardı. Bir işaret levhasında, KAZAN DAİRESİ yazıyordu. Kadın, tüm vücudunu kaplayan bir zırha ve başlığa sahip Acil Hizmetler memurunun arkasındaydı. Sıhhiyeci ise en arkadan takip ediyordu.

Kadının sağ eli ve omzu, çantanın ağırlığı nedeniyle zonkluyordu. Çantayı sol eline kaydırdığında, neredeyse düşürdü. Kapıdan içeri girerek yollarına devam ettiler.

SWAT memuru, loş ışıklı odada, makineli tüfeğini bir o yana bir bu yana savurarak potansiyel tehdit aradı. Tüfeğin namlusundaki fener, küçük buhar şeritlerinin içinden geçen soluk bir ışık huzmesiyle etrafı az da olsa aydınlatıyordu. Sachs, nem ve küf kokusu aldı. Bir başka koku daha vardı. Tiksindiriciydi.

"Amelia?"

Rhyme'ın kulaklıktan gelen cızırtılı sesi, kadının ödünü koparmıştı. "Amelia, neredesin?"

Kadın, titreyen eliyle kulaklık sesini kıstı.

"İçerideyim," diye nefes verdi.

Ayakları üzerinde irkilen Sachs, manzaraya baktı. İlk başta ne gördüğünden emin olamayarak gözlerini kıstı. Sonra anladı.

"Ah, olamaz..." diye fısıldadı. Mide bulantısını hissetti.

İnsanı hasta edebilecek iğrençlikteki yanmış et kokusu,

kadının etrafına sindi. Ne var ki, en kötüsü bu değildi. En kötüsü, kurban kadının büyük parçalar halinde soyulmuş, parmak kırmızı renkteki derisi de değildi. Deriden yoksun yüzü de değildi. Hayır, dehşet verici olan şey, T.J.'in durup kaldığı o pozdu. Harap edici ısıdan kaçmaya çalışırken, vücudunun, uzuvlarının ve gövdesinin aldığı o imkânsız pozisyondu.

Adam, kurbanın kendi iyiliği için ölmüş olmasını ummuştu.

"Kadın hayatta mı?" diye tekrar etti Rhyme.

"Hayır," diye fısıldadı Sachs. "Nasıl hayatta olabili... Hayır."

"Oda güvende mi?"

Sachs, bu soruyu duyan memura baktı. Adam başıyla onayladı.

"Olay yeri güvende."

"Acil Hizmetler memuru dışarı çıksın. Sonra sen ve sıhhiyeci, kadını kontrol edin."

Sachs, kokudan dolayı bir kez öğürdü ve kendini bu refleksini kontrol etmek için zorladı. O ve sıhhiyeci, boruya doğru dolambaçlı bir yoldan yaklaştılar. Adam, duygusuz bir şekilde ileri eğilerek kadının boynundaki nabzı yokladı. Başını sağa sola salladı.

"Amelia?" dedi Rhyme.

Bu, kadının görev üzerinde karşılaştığı ikinci cesetti. İkisini de aynı gün içinde görmüştü.

Sıhhiyeci, kurbanın ölü olduğunu doğruladı.

Sachs başıyla onaylayarak mikrofonuna eğildi. "Bir ceset var. Olay yerinde öldüğü teyit edildi," dedi resmi bir şekilde.

"Haşlanarak mı ölmüş?" diye sordu Rhyme.

"Öyle görünüyor."

"Duvara mı bağlı?"

"Bir boruya bağlı. Elleri arkaya alınarak kelepçelenmiş. Ayakları çamaşır ipiyle bağlanmış ve ağzı bantla kapatılmış. Adam, buhar borusunu açık bırakmış. Boru ağzı, kadından sadece yirmi santimetre kadar uzaklıkta. Tanrım..."

"Sihhiyeci iyi geldiğimiz yerden geri götür. Kapıya. Adımlarımıza dikkat edin," diye devam etti Rhyme.

Kadın bunu yaparken, cesetten gözlerini alamadı. Derisi nasıl bu kadar kırmızı renkli olabilirdi? Sanki kaynatılmış yengeç kabuğuna benziyordu.

"Pekâlâ, Amelia. Olay yerini sen işleyeceksin. Çantayı aç."

Kadın bir şey söylemedi. Bakmaya devam etti.

"Amelia, kapıda mısın? ...Amelia?"

"*Ne?*" diye bağırdı kadın.

"Kapıda mısın?"

Adamın sesi lanet bir şekilde sakindi. Kadının, onun yatak odasında duyduğu o kendini beğenmiş, emirler yağdıran sesten çok farklıydı. Sakin ve... başka bir şeydi... Sachs, buna bir isim koyamadı.

"Evet, kapıdayım. Bunun delice olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Oldukça delice," diye katıldı Rhyme, neredeyse neşeyle. "Çanta açık mı?"

Kadın, çantayı bir hamlede açarak içindekilere baktı. Kerpetenler, pensler, tutacağı olan oynar başlıklı bir ayna, pamuk topları, göz damlatıcıları, pipetler, spatulalar, neşterler...

Tüm bunlar da *neydi*?

... elektrikli el süpürgesi, tülbent, zarflar, elekler, fırçalar, makaslar, plastik ve kâğıt torbalar, metal kutular... ayrıca ninhindrin, silikon, iyodür ve yüzde beş nitrik asit içeren şişeler.

İmkânsızdı bu iş. Kadın mikrofona eğildi. "Sanırım bana inanmadınız dedektif. Gerçekten de olay yeri işleri hakkında hiçbir şey *bilmiyorum*."

Gözleri, cesedin mahvolmuş görüntüsüne çevrildi. Kurbanın soyulmuş burnundan su damlıyordu. Yanağının küçük bir kısmından, kemiğinin beyazlığı görülebiliyordu. Yüzü, ıstıraplı bir sırıtışa bürünmüştü. Tıpkı, o sabahki kurban gibiydi.

"Sana o konuda inandım Amelia." dedi adam geçiştirircesine. "Şimdi. Çanta açık mı?" Adamın sesi sakindi ve... diğeri neydi? Evet, o tondu. *Baştan çıkarıcı*. Bir âşık gibi çıkıyordu sesi.

Ondan nefret ediyorum, diye düşündü kadın. Sakat birinden nefret etmek yanlış bir şeydi. *Ama ondan nefret ediyorum.*

"Bodrumdasın değil mi?"

"Evet efendim."

"Dinle, bana Lincoln diye hitap etmelisin. Bu iş bitene kadar birbirimizi oldukça iyi tanıyacağız."

Ki bu iş, en fazla altmış dakika sürecekti.

"Çantada birkaç lastik sargı göreceksin. Eğer yanlış hatırlamıyorsam."

"Görüyorum."

"Onları ayakkabılarının etrafına tak. Eğer ayak izleri konusunda bir karışıklık olursa, hangilerinin senin olduğunu bileceksin."

"Tamam, hallettim."

"Birkaç kanıt torbası ve zarf al. Ceplerine bir düzine kadar koy. Yemek çubuğu kullanmayı biliyor musun?"

"Ne dedin?"

"Şehirde yaşıyorsun değil mi? Hiç Mott Caddesi'ne gitmiş miydin? General Tsao'nun tavuk restoranına? Susam kaplı soğuk Çin eriştesinden yemişliğin var mı?"

Yemek bahsi geçtiğinde, kadının midesi kalktı. Önünde duran cesede bakmayı reddetti.

"Yemek çubukları kullanmayı biliyorum," dedi Sachs, buz gibi bir tonla.

"Çantaya bak. Onlardan bulabileceğinden emin değilim. Olay yeri görevi bendeyken, çantalara koydururdum."

"Yemek çubuğu göremiyorum."

"Pekâlâ, öyleyse birkaç kalem bul. Onları da cebine koy. Şimdi suç mahallinde yürüyeceksin. Her santimi kontrol edeceksin. Hazır mısın?"

"Evet."

"İlk önce bana etrafında gördüklerini anlat."

"Büyük bir oda. Yirmi metrekare kadar. Paslı borularla dolu. Zemin, çatlamış betondan oluşuyor. Duvarlar tuğladan. Küflü."

"Kutular var mı? Zeminde mesela?"

"Hayır, hiçbir şey yok. Yağ tankları, borular ve kazan dışında bir şey yok. Kum var. Öğütülmüş kabuklardan bir yığın, duvardaki bir çatlaktan sızmış. Ve biraz da şu gri şeylerden var–"

"'Şeyler' mi?" diye hopladı adam. "O kelimenin anlamını bilmiyorum. *'Şeyler'* de ne demek?"

Kadının içinden bir öfke dalgası gelip geçti. Sakinleştikten sonra konuştu. "Asbest, ama bu sabahki gibi yumak haline gelmemiş. Ufalanmış tabakalar halinde."

"İyi. Şimdi ilk taramayı yapacaksın. Bize bilerek bırakmış olduğu ipuçları ve ayak izlerini arayacaksın."

"Sence daha fazlasını bıraktı mı?"

"İddiasına bile girerim," dedi Rhyme. "Şimdi gözlükleri takıp, PoliLight'ı kullan. Aşağıda tut. Odanın her santimini araştır. Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Evet."

"Nasıl?"

Kadın tersledi. "İmtihan edilmeme gerek yok."

"Huyuma git. Nasıl?"

"Bir yönde öne arkaya, sonra da dikey şekilde öne arkaya."

"Her adımında, bir adımdan fazla uzağa gitmeyerek."

Kadın bunu bilmiyordu. "Biliyorum," dedi.

"Başla öyleyse."

PoliLight, ürkütücü ve bu dünyaya ait olmayan bir parlaklığa sahipti. Kadın bunun, "alternatif ışık kaynağı" denen bir şey olduğunu, parmak izleri, meni, kan ve bazı ayakkabı izlerinin parlaklığını arttırarak saptanmasını kolaylaştırdığını biliyordu. Parlak yeşil ışık, gölgelerin dans edercesine hareket etmesine neden oluyordu. Sachs, sadece karanlık şekiller

olduğu sonradan ortaya çıkan biçimleri, birden fazla kez başka bir şey sanarak ürktü.

"Amelia?" Rhyme'ın sesi keskindi. Kadın yine hopladı.

"Evet? Ne?"

"Herhangi bir ayak izi görüyor musun?"

Kadın zemine bakmaya devam etti. "Ben, şey... hayır. Tozda bazı izler var. Ya da öyle bir şey," dedikten sonra son cümlesinden dolayı kendine kızdı. Ne var ki, Rhyme, o sabah Peretti'nin yaptığının aksine bunu umursamadı.

"Demek ki etrafı süpürdü."

Kadın şaşırmıştı. "Evet, işte o! Süpürge izleri. Nasıl bildin?"

Rhyme güldü. Bu ses Sachs'a, içinde bulunduğu mezarda oldukça itici geldi. Adam devam etti. "Bu sabahki izlerini ortadan kaldıracak kadar zekiydi. Bunu yeniden yapmaması için bir sebep yok. Şu bizim oğlan iyi gerçekten de. Ama biz de iyiyiz. Devam et."

Sachs, eklemleri yanarak eğildi ve arayışa devam etti. Zeminin her metrekaresini kontrol etti. "Burada bir şey yok. Hiçbir şey."

Adam, kadının sesindeki sonuç tonunu yakaladı. "Daha yeni başladın Amelia. Suç mahalleri üç boyutludur. Bunu unutma. Demek istediğin şey, zeminde hiçbir şey olmadığı. Şimdi duvarlara geç. Buhardan en uzak olan noktadan başlayıp her santimi tara."

Sachs, odanın ortasındaki dehşet verici kuklanın etrafında yavaşça hareket etti. Altı yedi yaşındayken, Brooklyn sokak festivalinde oynadığı çiçek direği oyununu hatırladı. Yavaşça dönmeyi sürdürdü. Oda boştu ancak aranabilecek yüzlerce değişik yer vardı.

Umutsuz... İmkânsız...

Görünüşe bakılırsa değildi. Zeminden üç metre kadar yukarıda, bir çıkıntının üzerinde ipuçlarını buldu. Kısaca kahkaha attıktan sonra konuştu. "Burada bir şeyler var."

"Toplu halde mi?"

"Evet. Kara tahtadan büyük bir kıymık parçası."

"Yemek çubukları."

"Ne?" diye sordu kadın.

"Kalemler. Onu, kalemleri kullanarak al. Islak mı?"

"Buradaki her şey ıslak."

"Tabii. Öyle olmalı. Buhar. Kıymığı kâğıttan bir kanıt torbasına koy. Plastik torbada nem kalıcı olur ve bu sıcakta, bakteriler iz kanıtlarını yok eder. Başka ne var?" diye sordu hevesle.

"Bunlar... bilmiyorum. Saç sanırım. Kısa. Küçük bir yığın halindeler."

"Ayrılar mı yoksa bir deriye bağlı olarak mı duruyorlar?"

"Ayrılar."

"Çantada on santimlik bantlar göreceksin. 3M. Saç örneklerini onunla topla."

Sachs, saç tanelerinin çoğunu alarak kâğıt zarfa koydu. Çıkıntının geri kalanını inceledi. "Lekeler görüyorum. Kan ya da pas olabilir." PoliLight ile lekeli noktaları aydınlattı. "Parlıyorlar."

"Orada bir kan testi yapabilir misin?"

"Hayır."

"Kan olduğunu varsayalım. Kurbanın kanı olabilir mi?"

"Öyle görünmüyor. Fazla uzakta. Cesede doğru giden bir iz de yok."

"Başka bir yöne doğru gidiyor mu?"

"Görünüşe bakılırsa gidiyor. Duvardaki bir tuğlaya. Tuğla yerinden oynamış. Üzerinde iz yok. Kenara çekeceğim. Ben–ah, tanrım!" diye nefesini tutan Sachs, bir metre kadar geri tökezledi. Neredeyse düşüyordu.

"Ne?" diye sordu Rhyme.

Kadın ileri doğru eğildi ve inanamayarak baktı.

"Amelia. Konuş benimle."

"Bir kemik. Kanlı bir kemik."

"İnsan kemiği mi?"

"Bilemiyorum," diye cevapladı. "Nasıl bilebili...? Bilmiyorum."

"Taze mi?"

"Öyle görünüyor. Beş santim uzunluğunda. Çapı da öyle. Üzerinde kan ve et var. Kesilmiş. Tanrım. Hangi lanet herif böyle bir şeyi–"

"Dikkatini kaybetme."

"Başka bir kurbandan gelmiş olabilir mi?"

"Eğer durum buysa, onu yakında bulmamız gerekecek Amelia. Torbaya at. Plastik olanını kullan."

Kadın söyleneni yaparken adam sordu: "Yerleştirilmiş başka ipuçları var mı?" Sesi kaygılı çıkmıştı.

"Hayır."

"Hepsi bu mu? Saç telleri, kemik ve bir tahta parçası. Adam, işimizi hiç kolaylaştırmıyor öyle değil mi?"

"Bunları... ofisine mi getireyim?"

Rhyme gülüyordu. "İşi burada bitirmemizi isteyecektir. Ama hayır. Daha bitmedi. Fail 823'ümüz hakkında birkaç küçük şey daha bulalım."

"Ama burada başka hiçbir şey yok."

"Evet var Amelia. Adresi, telefon numarası, dış görünüşünün tarifi, umutları ve özlemleri var. Hepsi, etrafında duruyor."

Kadın, adamın profesörleri andıran ses tonuna öfkelendi ancak sessiz kaldı.

"Fenerin var mı?"

"Standart halojen fenerim–"

"Hayır," diye homurdandı adam. "Onların ışıkları çok dardır. On iki voltluk geniş ampullülerinden birine ihtiyacın var."

"Ama ondan getirmedim," diye kestirip attı kadın. "Geri dönüp alayım mı?"

"Zaman yok. Boruları kontrol et."

Tavana tırmanan Sachs, on dakika boyunca bir şeyler aradı. Güçlü feneri ile belki de elli yıldır aydınlanmamış yerleri aydınlattı. "Hayır. Hiçbir şey göremiyorum."

"Kapıya geri dön. Acele et."

Kadın bir an tereddüt ettikten sonra geri döndü.

"Tamam geldim."

"Şimdi. Gözlerini kapat. Ne kokusu alıyorsun?"

"Koku mu? Koku mu dedin?" *Deli mi ne?*

"Her zaman olay yerindeki havayı kokla. Sana yüzlerce şey anlatabilir."

Kadın gözlerini açık tuttu ve nefes aldı. "Ne kokusu aldığımı *bilmiyorum*."

"Bu kabul edilebilir bir cevap değil."

Sıkıntıyla nefes veren Sachs, nefes sesinin telefondan temiz bir şekilde adamın kulaklarına ulaştığını umdu. Gözlerini kapatıp tekrar nefes alırken, mide bulantısıyla mücadele etti. "Küf kokusu. Buhardan gelen sıcak su kokusu."

"Nereden geldiğini bilemezsin. Sadece betimle."

"Sıcak su. Kadın parfümü."

"Kadından geldiğinden emin misin?"

"Şey. Hayır."

"Senden mi geliyor?"

"Hayır."

"Tıraş losyonu olabilir mi? Sıhhiyeci ya da Acil Hizmetler memurundan kalmış olabilir mesela."

"Sanmıyorum. Hayır."

"Betimle."

"Kuru. Cin içkisi gibi."

"Tahmin yürüt. Tıraş losyonu mu yoksa kadın parfümü mü?"

Nick hangisini kullanırdı? *Arrid Extra Dry*.

"Bilmiyorum," dedi kadın. "Losyon."

"Cesede yürü."

Sachs, boruya ve zemine baktı.

"Ben–"

"Yap şunu," dedi Lincoln Rhyme.

Söyleneni yapan kadın, kırmızı siyah kayın ağacına benzeyen, soyulmuş deriye baktı.

"Kadının boynunu kokla."

"Bu... yani pek fazla derisi kalmamış..."

"Üzgünüm Amelia, ama bunu yapmalısın. Onun parfümü olup olmadığını anlamamız gerekli."

Söyleneni yapan Sachs, burnuyla nefes aldı. Öğürdü. Neredeyse kusuyordu.

Kusacağım şimdi, diye düşündü. Tıpkı Pancho's restoranında geçirdikleri gecede, Nick ile onun, buzlu *daiquiri*ler içtikten sonra yaptıkları gibi. O iki sert polis, kızların içeceği türden bir içki olan ve içinde mavi plastikten küçük bir kılıç balığının yüzdüğü içkiyi, indirdikleri midelerinde tutamamışlardı.

"Parfümün kokusunu alabiliyor musun?"

Kadın, öğürtünün tekrar gelmekte olduğunu hissetti.

Hayır. Hayır! Gözlerini kapayan Sachs, ağrı içindeki eklemlerine yoğunlaştı. En acı verici eklem diziydi. Ve mucizevî bir şekilde o an, mide bulantısı geçiverdi. "Kadının parfümü değil."

"İyi. Belki de bizim oğlan, tıraş losyonu sürecek kadar gururludur. Bu onun sosyal sınıfının göstergesi olabilir. Ya da belki de orada bırakmış olabileceği başka bir kokuyu gizlemeye çalışıyor da olabilir. Sarımsak, sigara, balık, viski... Göreceğiz. Şimdi, Amelia, beni dikkatlice dinle."

"Ne?"

"Senin, o olmanı istiyorum."

Ah. Psikosaçmalıklar. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Buna zamanımız olduğunu gerçekten sanmıyorum."

"Olay yerinde asla yeteri kadar zaman olmaz," diye devam etti Rhyme yatıştırıcı bir tonla. "Ama bu bizi durdurmaz. Adamın kafasının içine gir. Bizim düşündüğümüz gibi düşünüyordun. Şimdi de onun düşündüğü gibi düşünmeni istiyorum."

"İyi de, bunu nasıl yapacağım?"

"Hayal gücünü kullan. Tanrı bize onu kullanalım diye vermiş. Şimdi onun yerindesin. Kadını kelepçeledin ve ağzını bantladın. Odaya götürdün. Boruya kelepçeledin. Onu korkutuyorsun ve bundan zevk alıyorsun."

"Onun bundan zevk aldığını nereden biliyorsun ki?"

"Zevk alan *sensin*, o değil. Nereden mi biliyorum? Çünkü kimse zevk duymadığı bir şey için bu kadar zahmete katlanmaz. Şimdi. Etrafı iyi tanıyorsun. Daha önce buraya geldin."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Buhar sistemine bağlı besleyici borunun olduğu terk edilmiş bir yeri bulmak için orayı önceden kontrol etmiş olmalısın da ondan. Ayrıca tren raylarında bıraktığı ipuçlarını almak için de önceden gelmiş olmalı."

Sachs, adamın akışkan ve gür sesi tarafından büyülenmişti. Onun vücudunun mahvolmuş olduğunu tamamıyla unutmuştu. "Ah. Doğru ya."

"Şimdi de buhar borusunun kapağını çıkarıyorsun. Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum... İşi bitirmek istediğimi... Bir an önce çıkmak istediğimi..."

Bu kelimeler daha ağzından çıkmadan, Sachs'ın aklından iki kelime geçti: yanlış cevap. Rhyme'ın dilinin şaklama sesi kulaklıktan geldiğinde şaşırmadı. "Gerçekten bunu mu istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır. İşi uzatmak istiyorum."

"Evet! İstediğin şey kesinlikle bu. Buharın kadına ne yapacağını düşünüyorsun. Başka ne hissediyorsun?"

"Ben..."

Zihninde belli belirsiz bir düşünce oluştu. Kadını, kendisini kurtarmaya çalışma mücadelesi içerisindeyken gördü. Başka bir şey daha gördü... başka *birini*. *Adam*, diye düşündü. Fail 823. Ama onun hakkında gördüğü şey neydi? İdrak etmeye çok yakındı. Ne... *ne?* Ancak düşünce, birdenbire yok oldu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Sachs.

"Bir telaş hissediyor musun? Yoksa yaptıklarını sakince mi yapıyorsun?"

"Acelem var. Burayı terk etmeliyim. Polisler her an burada olabilirler. Ama ben yine de..."

"Ne?"

"Şşşşş," diye adamın susmasını emreden Sachs, odayı gözleriyle tekrar taradı. Biraz önce zihninden yok olan düşüncenin tohumunu ona veren şey her neydi ise, onu arıyordu.

Oda, kara, yıldızlı bir gece gibi yoğunlaşmaya başladı. Karanlık şekiller ve uzaktaki sarı ışıklar etrafta dönüyordu. *Tanrım, n'olur bayılmayayım!*

Belki de adam–

Orada! İşte bu. Sachs'ın gözleri buhar borusunu takip etti. Odanın gölgeli bir köşesindeki bir başka erişim kapağına baktı. Orası, kadını saklamak için çok daha iyi bir yer olabilirdi zira kapıdan geçerken o bölge görünmüyordu ve bu ikinci kapağın üzerinde sekiz değil, sadece dört cıvata vardı.

Neden o boru değil?

Ve bir saniye sonra nedenini anladı.

"Adam... *Ben* henüz burayı terk etmek istemiyorum çünkü gözlerimi kadında tutmak istiyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu adam, bir dakika önce kadının sorduğu soruyu tekrarlayarak.

"Kadını zincirleyebileceğim bir başka boru var ama ben açıkta olanını seçtim."

"Onu görebilmek için mi?"

"Sanırım öyle."

"Neden?"

"Belki kadının kaçmadığından emin olmak için. Belki de ağız bantının sıkılığından emin olmak için... Bilemiyorum."

"Bu iyi Amelia. Ama ne *anlama* geliyor? Bu bilgiyi *nasıl* kullanabiliriz?"

Sachs, hem görülmeyeceği hem de kurbanı en iyi şekilde görebileceği bir yer aramak üzere gözleriyle odayı taradı. İki büyük yağ tankının arasındaki karanlık bir noktayı buldu.

"Evet!" dedi heyecanla, zemine bakarken. "Adam buradaydı." Rol yapma oyununu unutmuştu. "Temizlemiş."

Kadın, PoliLight değneği ile bölgeyi taradı.

"Ayak izi yok," dedi hayal kırıklığıyla. Ancak ışığı kapatmak üzere kaldırdığında, tankların birinin üzerinde leke buldu.

"Bir iz buldum!" dedi.

"Bir iz mi?"

"Eğer öne eğilip tanka yaslanırsan, kadını daha iyi görebiliyorsun. Adamın bunu yaptığından eminim. Ama bir tuhaflık var Lincoln. İz... normal değil. Eli," diyen kadın oldukça büyük ve şekli bozuk avuç içi izine bakarken titredi.

"Çantada üstünde DFO yazan bir püskürtmeli şişe bulacaksın. Florasan lekesi. Onu ize sıktıktan sonra PoliLight ile aydınlat. Ortaya çıkan görüntüyü Polaroid ile fotoğrafla."

Kadın bunu yaptığını bildirdikten sonra adam devam etti, "Şimdi tankların arasındaki zemini elektrikli el süpürgesiyle temizle. Eğer şanslıysak, kaşınarak düşmüş bir saç teli ya da çiğnenmiş bir tırnak parçası bulabiliriz."

Benim alışkanlıklarım, diye düşündü Sachs. Mankenlik kariyerini sonunda mahveden alışkanlıklar. Kanlı tırnak ve endişeli kaşlar. Bu alışkanlıklarına bir son vermek için oldukça mücadele etmişti. Sonunda şevki kırılmış ve uğraşmayı bırakmıştı. Böylesine minik bir alışkanlığın, insanın hayatının yönünü ne kadar önemli bir ölçüde değiştirebileceğini şaşkınlıkla görmüştü.

"Süpürge filtresini torbaya at."

"Kâğıt torbaya mı?"

"Evet, kâğıt. Şimdi sıra cesette, Amelia."

"Ne?"

"Cesedi de işlemek *durumundasın*."

Kadının tüm şevki yok oldu. *Bir başkası yapsın, lütfen. Bir başkasına yaptırın.* "Tıbbi muayeneci işini bitirene kadar bunu yapmamalıyım. Kural bu."

"Bugün kural yok Amelia. Kendi kurallarımızı koyuyoruz. Tıbbi muayeneci, cesede bizden sonra bakacak."

Sachs, kadına yaklaştı.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

"Evet," diyen kadın, malıvolmuş cesede bir adım daha yaklaştı.

Sonra dondu. Elleri, kurbanın derisinden birkaç santim uzaktaydı.

Yapamam. Tüyleri ürperdi. Kendine devam etmesi gerektiğini söyledi. Ama yapamadı. Kasları cevap vermiyordu.

"Sachs? Orada mısın?"

Cevap veremedi.

Bunu yapamam. Bu kadar basit. İmkânsız. Yapamam.

"Sachs?"

Kendi içine bir anlığına dönen kadın babasını gördü. Üniforması üstünde, Kırk İkinci Batı Caddesi'nin kaldırımında eğilmiş, ayyaşın tekinin evine dönmesine yardımcı oluyordu. Sonra Nick'ini gördü. O ise, onun tebdil–i kıyafetle görev için aralarına sıvıştığını bilse onu o an öldürecek olan bir hırsız ile bira içip gülüyordu. Kadının hayatındaki iki erkek, yapmaları gerekeni yapıyorlardı.

"Amelia?"

Bu iki görüntü zihninde hareket eden kadın, bunların neden onu sakinleştirdiğini bilemiyordu. Ya da o sakinlik halinin nereden geldiğini... "Buradayım," diye Rhyme'a cevap veren kadın, ona öğretildiği gibi işini yapmaya devam etti. Tırnak ucu örneklerini aldı. Saç ve kıl örneklerini aldı. Yaptığı şeyleri aynı anda Rhyme'a anlattı.

Boş bir ifadeyle bakan göz yuvarlaklarını görmezden geldi...

Kıpkırmızı olmuş eti görmezden geldi...

Kokuyu görmezden geldi...

"Giysilerini de aldı," dedi Rhyme. "Ne varsa kes. Keseceğin şeylerin altına gazete kâğıdı koy ki, yere düşmeden önce alabilesin."

"Cepleri de kontrol edeyim mi?"

"Hayır, onu burada yapacağız. Ağızlarını kâğıtla kapat."

Sachs, bluzu ve eteği kestikten sonra, kadının göğüs bölgesinden sallanan ve onun sutyeni olduğunu düşündüğü

şeye uzandı. Parmakları arasında toz haline gelen şey, ona biraz tuhaf geldi. Sonra surata atılmış bir tokat gibi, o şeyin ne olduğunu anladığında kısa bir çığlık attı. Bu bir giysi değil, kadının derisiydi.

"Amelia? İyi misin?"

"Evet!" diye nefesini tuttu kadın. "İyiyim."

"Kurbanı bağlı tutan nesneleri anlat."

"Ağız için bant. Beş santim genişliğinde. Eller için standart kelepçeler. Ayaklar için çamaşır ipi."

"Cesedi PoliLight'tan geçir. Adam ona çıplak elleriyle dokunmuş olabilir. İz ara."

Bunu yapan kadın, "Hiçbir şey yok." dedi.

"Tamam. Çamaşır ipini kes. Ama düğümünden kesme. Sonra plastik torbaya at."

Bu da yapıldıktan sonra Rhyme devam etti, "Kelepçelere ihtiyacımız var."

"Tamam. Kelepçe anahtarım var."

"Hayır Amelia. Kelepçeleri açma."

"Ne?"

"Kelepçe mekanizması, failden izler bulabilmemizin en iyi yollarından biri."

"İyi de, onları anahtarsız nasıl çıkaracağım ki?" diye güldü kadın.

"Çantada bir testere var."

"Kelepçeleri kesmemi mi istiyorsun?"

Bir an sessizlik oldu. "Hayır, kelepçeleri değil, Amelia."

"İyi de *ne* yapmamı... Ah, ciddi olamazsın. *Ellerini mi?*"

"Bunu yapman gerekiyor," diyen adamın ses tonunda, Sachs'ın tereddüdünden rahatsız olmuş bir hava vardı.

Tamam, bu kadarı da fazla. Sellitto ve Polling, partner olarak bir akıl hastanesi kaçkınını bulmuşlar. Onların kariyerleri yokuş aşağı gidiyor olabilir ama ben onlarla batacak değilim.

"Unut bunu."

"Amelia, bu sadece kanıt toplamanın bir başka yolu."

Adamın sesi neden bu kadar mantıklı gelmişti? Kadın,

umutsuzca bahane aranıyordu. "Eğer elleri kesersem her yere kan–"

"Onun kalbi artık atmıyor. Zaten," diye ekledi adam bir televizyon aşçısı gibi, "kan çoktan katı hale gelmiştir."

Sachs'ın mide bulantısı tekrar yükseldi.

"Haydi Amelia. Çantaya git. Testereyi al. Dış gözde olacak," diyen adam, "Lütfen," diye de soğukça ekledi.

"Madem kadının ellerini de getirecektim, neden bana tırnakları kazıttırdın ki?"

"Amelia, kelepçelere ihtiyacımız var. Onları burada açmalıyız ve muayeneciyi bekleyecek vaktimiz yok. Bunun yapılması gerekli."

Kadın kapıya geri döndü. Çantadan tehlikeli derecede keskin görünen testereyi çıkarıp kaldırdı. Bu iğrenç odanın merkezinde, işkence görmüş pozuyla donup kalmış olan cesede baktı.

"Amelia? *Amelia?*"

Dışarıda, gökyüzü hâlâ aynıydı ve durgun, sarı renkli bir hava ile tıkanmıştı. Yakındaki binalar, külleşmiş kemik rengindeki kurum ile kaplılardı. Ne var ki Sachs, şehir havasına çıkmaktan daha önce hiç bu kadar memnun olmamıştı. Bir elinde çantası, diğerinde testeresi ve boynunda asılı şekilde sallanan kulaklığıyla yürüyordu. Ona dik dik bakan polislerin ve izleyicilerin oluşturduğu dev kalabalığı görmezden gelerek, doğrudan pikap aracına doğru ilerledi.

Sellitto'nun yanından geçerken, bir saniye bile durmadan testereyi ona verdi. Hatta neredeyse attı denebilirdi. "Eğer o işin yapılmasını o kadar çok istiyorsa, söyle ona, buraya gelip kendisi yapabilir."

Bölüm II

Locard Prensibi

"Gerçek hayatta, cinayet mahallerinde sadece t
ek bir şansınız olur."

–Vernon J. Geberth
New York Polis Departmanı – Emekli Teğmen

9

Cumartesi, 16.00'dan 22.15'e kadar

"Kendimi tuhaf bir durumun içinde bulmuş vaziyetteyim, efendim."

Masanın karşısındaki adam, bir televizyon dizisi yazarının büyük şehir emniyet müdürü yardımcısı olarak betimleyeceği türden bir adama benziyordu ki rütbesi tam da buydu. Beyaz saç, ölçülü bir gıdık, çerçevesi altın renginden bir gözlük, kendine özgü bir duruş...

"Sorun nedir memure?"

Randolph C. Eckert, uzun burnunun üzerinden, Sachs'a tanıdık gelen bir bakış attı. Erkek memurlara gösterdiği katılığın aynısını bayanlara da göstererek eşitliğe verdiği bir çeşit selamdı bu.

"Bir şikâyetim var efendim," dedi kadın duygusuz bir tonla. "Taksiyle kaçırılma olayını duydunuz mu?"

Adam başıyla onayladı. "Ah, şehri çift ipe atan olay değil mi o?"

Kadın, bunun okullarda oynanan bir çeşit ip atlama oyunu olduğunu biliyordu ancak bir emniyet müdürü yardımcısını düzeltmeye cüret etmezdi.

"Şu lanet BM konferansı," diye devam etti adam, "üstüne üstlük tüm dünya bizi izliyor. Haksızlığın daniskası. İnsanlar Washington'daki suçları konuşmuyor. Ya da Detroit'teki. Tamam, belki Detroit'i konuşuyorlar ama mesela Şikago? Asla. Hayır, illa ki New York'la uğraşacaklar. Richmond,

Virginia'da bile geçen yıl kişi başına düşen suç oranı bizimkinden fazla. Araştırdım. Washington'ın güney doğusunda arabamla camlar açık dolaşmaktansa, Harlem'in ortasına silahsız bir şekilde paraşütle atlamayı yeğlerim."

"Evet efendim."

"Anladığım kadarıyla o kızı ölü bulmuşlar. Tüm haber kanallarında vardı."

"Şehir merkezinde. Çok olmadı."

"Yazık olmuş."

"Evet efendim."

"Onu nedensiz yere mi öldürmüşler? Fidye isteği gibi bir şey olmadan mı?"

"Fidyeden hiç söz edildiğini duymadım."

"Şu şikâyet hikâyesi ne?"

"Bu sabah o olayla alakalı bir cinayette olay yerine ulaşan ilk memurdum."

"Devriyeden misin?" diye sordu Eckert.

"Devriyeden*dim*. Bugün saat on ikide kamu bölümüne transfer olacaktım. Bir eğitim toplantısı için." Kadın, uçları ten rengindeki yara bantlarıyla kaplı olan ellerini kaldırıp, bacaklarına vurdu. "Ama beni tufaya getirdiler."

"Kim?"

"Dedektif Lon Sellitto, Yüzbaşı Haumann ve Lincoln Rhyme, efendim."

"Rhyme mı?"

"Evet efendim."

"Birkaç yıl önce MSB'nin başındaki adam değil miydi o?"

"Evet efendim. O."

"Onun öldüğünü sanıyordum."

Öyle egolar asla ölmez.

"Gayet hayatta, efendim."

Emniyet müdür yardımcısı, penceresinden dışarı bakıyordu. "Artık departmanda çalışmıyor. Bu olayda ne işi var?"

"Danışmanlık yapıyor sanırım. Olaya Lon Sellitto bakı-

yor. Yüzbaşı Polling de idare ediyor. Bu transfer için sekiz aydır bekliyordum ve beni bir suç mahalline yolladılar. Daha önce hiç suç mahalli işi yapmamıştım. Bunun mantıklı bir tarafı yok ve dürüst olmam gerekirse eğitimini görmediğim bir işe atanma fikrine sıcak bakmıyorum."

"Suç mahalli mi?"

"Rhyme, tüm suç mahallini işlememi emretti. Tek başıma."

Eckert bunu anlamıyordu. Kelimeler mantıklı değildi. "Neden bir sivil, üniformalı memurlara emir veriyor?"

"Benim demek istediğim de bu, efendim," diyen kadın, oltayı hazırladı. "Yani, bir yere kadar yardım etme konusunda sorunum yok. Ama kurbanların uzuvlarını kesip biçmeye hazırlıklı değilim..."

"Ne?"

Sachs, sanki adamın bunu duymamış olmasına şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Kelepçelerle ilgili olanları anlattı.

"Yüce tanrım, o lanet beyinlerinden ne geçiyormuş ki? Sözlerimin kusuruna bakma. Tüm ülkenin bizi izlediğinin farkında değiller mi? Şu kaçırılma olayı tüm gün boyunca CNN'deydi. Ellerini kesmek de ne demek? Bir dakika, sen Herman Sachs'ın kızısın değil mi?"

"Bu doğru."

"İyi memurdu. Çok çok iyi bir memurdu. Takdir mektuplarından birini ben vermiştim. Adam, bir devriye memurunun nasıl olması gerektiğinin sözlük karşılığıydı. Güney Midtown değil mi?"

"Hell's Kitchen. Benim bölgem."

Eski bölgem.

"Herman Sachs, herhalde tüm dedektif bölümünün bir yılda çözdüğünden fazla suçu önlemiştir. Herkesi sakinleştiren bir hali vardı, bilirsin."

"Babam öyleydi."

"Kadının ellerini kesmekmiş..." diye güldü Eckert. "Kızın ailesiyle davalık olacağız. Olayı öğrendikleri an davayı aça-

caklardır. Herkes bize dava açıyor zaten. Mesela bir tecavüzcü, memurun tekine bıçakla yaklaşırken bacağından vurulduğu için bize dava açtı. Herifin avukatının 'ölümcül olmayan alternatif' diye bir teorisi var. Onlara ateş etmektense, şok tabancasıyla ya da biber spreyiyle etkisiz hale getirmemiz gerekirmiş. Ya da kibar bir şekilde etkisiz hale geçmelerini istememizi istiyor da olabilir, bilemiyorum artık. En iyisi şef ile belediye başkanına şu durum hakkında ön bilgi vereyim. Birkaç yere telefon etmem gerekecek memure." Adam duvar saatine baktı. Saat dördü geçiyordu. "Bugünlük nöbetin bitti mi?"

"Lincoln Rhyme'ın evine geri dönüp emir beklemem gerekiyor. Oradan çalışıyoruz," diyen kadının aklı testereye gitti. Sakin bir hava takınıp, "Aslında onun yatak odası. Kumanda merkezimiz orası," dedi.

"Kumanda merkeziniz bir sivilin yatak odası mı?"

"Yapabileceğiniz bir şey olursa minnettar kalırım efendim. Bu transfer için uzun zamandır bekliyordum."

"Cesedin ellerini kesmekmiş. Yüce tanrım."

Ayağa kalkan kadın, kapıya yürüdü. Yakında atanacağı yerin koridorlardan birine ilerledi. İçinin rahatlaması hissi, beklediğinden yalnızca bir iki saniye geç gelmişti.

★★★

Adam, şişe camından yapılmış pencerede duruyor, sokağın karşısındaki arazide dolaşan vahşi köpekleri izliyordu.

Eski bir binanın ilk katındaydı. Dışı mermerle kaplı bu federal bina, 1800'lerin başında inşa edilmişti. Etrafı, bazısı terk edilmiş, bazısı hâlâ kullanılmakta olan boş araziler ve apartman binalarıyla çevriliydi. Ancak içinde bulunduğu eski malikâne, yıllardır boştu.

Kemik koleksiyoncusu, zımpara kâğıdını bir kez daha eline alarak sürtmeye devam etti. Gözlerini aşağı çevirip ortaya çıkan işine baktıktan kısa bir süre sonra tekrar pencereye döndü.

Ellerinin dairesel hareketleri muntazamdı. Minik zımpara

kâğıdı parçası sanki fısıldıyordu. *Şşşşş, şşşşş*... Sanki çocuğunu susturmaya çalışan bir anne gibi...

On yıl kadar önce, New York'un gelecek vaat ettiği günlerde, deli sanatçının teki oraya yerleşmişti. İki katlı evi, kırık dökük, paslanmış antikalarla doldurmuştu. Dövme demirden parmaklıklar, koparılmış büyük kartonpiyer parçaları, çatlamış vitray camından çerçeveli kareler, kabuklu sütunlar... Sanatçının bazı çalışmaları duvarda kalmıştı. Eski sıva üzerinde nakışlar vardı. Duvara boyanmış ve bitirilememiş resimlerde, işçiler, çocuklar, öfke dolu âşıklar vardı. Yuvarlak, duygusuz yüzler, boş ifadelerle bakıyordu. Sanki ruhları, pürüzsüz vücutlarından sökülüp atılmıştı.

Ressam, hiçbir zaman çok başarılı olamamıştı. Pazarlama fikirlerinin en sağlamlarından olan sanatçı intiharı bile ona yarar sağlamamıştı. Banka, birkaç yıl önce binaya el koymuştu.

Şşşşş...

Kemik koleksiyoncusu, burayı geçen yıl bulmuş, kendine ev olarak seçebileceğini anında hissetmişti. Mahallenin ıssızlığı onun için kesinlikle önemliydi. Ve açıkçası, burası kullanışlı bir yerdi. Ne var ki, burasının bir başka çekiciliği daha vardı. Daha kişisel bir çekicilik: sokak karşısındaki arazi. Orada birkaç yıl önce yapılan bir kazı sırasında insan kemikleri ortaya çıkarılmıştı. Bu, arazinin eski şehir mezarlıklarından biri olduğunu göstermişti. Gazete makalelerinde, mezarların sadece eski New Yorkluların değil, aynı zamanda Manate ve Lenape kızılderililerinin de kalıntılarını barındırabileceğinden bahsedilmişti.

Adam, zımpara kâğıdıyla pürüzsüz hale getirmekte olduğu şeyi bir kenara bıraktı. Bu bir karpal kemiği, yani kırılgan bir avuç kemiğiydi. Ardından, dün gece ilk kurbanlarını almak için Kennedy Havaalanı'na doğru yola çıkmadan önce radius ile ulna kemiklerinden dikkatlice söktüğü bilek kemiğini aldı. Bu kemik bir haftadır kurumaya bırakılmıştı. Üzerindeki etin çoğu gitmişti ancak onu karmaşık kemik kümesinden

ayırmak, gayret sarfı gerektirmişti. Aynı, göl üzerinde atlayıp duran balıkların çıkardığı seslere benzeyen hafif seslerle birbirlerinden ayrılmışlardı.

Ah şu jandarmalar... Adamın tahmin ettiğinden çok daha etkili bir iş çıkarmışlardı. Onları Pearl Sokağı boyunca aramaları sırasında izlemiş, acaba havaalanından aldığı kadını nerede bıraktığını anlayıp anlayamayacaklarını merak etmişti. Birdenbire hepsinin doğru binaya koşturduklarını gördüğünde hayrete düşmüştü. İpuçlarından anlamlar çıkarmalarının iki ya da üç kurbandan sonra başlayacağını tahmin etmişti ancak yanılmıştı. Tabii, kadını kurtaramamışlardı. Ama kurtarabilirlerdi. Bir iki dakika erken davransalar, başarılı olacaklardı.

Tıpkı, hayatta olduğu gibi.

Yunan bulmaca yüzüklerini andıran naviküler, lunat, kapitat ve hamat kemikleri... bu kemikler, adamın güçlü parmakları arasında parçalandı. Adam, onların üstündeki et ve tendon parçalarını aldı. Yamuksu kemiği seçerek bir kez daha zımparalamaya başladı.

*Ş*ssssss, sssssss.

Kemik koleksiyoncusu dışarı bakarak, eski mezarların birinin yanında durmakta olan bir adam hayal ederken gözlerini kıstı. Bu onun hayal ettiği bir şey olmalıydı zira adamın başında melon şapka, üstünde de hardal renkli bir gabardin vardı. Mezar taşının yanına birkaç solgun gül bıraktıktan sonra sırtını dönen hayali adam, Canal Sokağındaki Collect Gölü'nün üzerinden zarif bir şekilde geçen köprüye ilerlerken, yolunun üzerindeki atlardan ve at arabalarından yana kaçıyordu. Acaba kimi ziyaret etmişti? Ebeveynlerini mi? Bir kardeşini mi? Son zamanlarda şehri harap eden o berbat grip salgınında ölmüş ailesini mi?

Son zamanlarda derken?

Hayır, tabii ki son zamanlarda değil. Yüz yıl kadar önce. Demek istediği *buydu.*

Gözünü kısan adam tekrar baktı. At arabaları ya da atlardan herhangi bir iz yoktu. Ya da melon şapkalı adamdan. Öylesine gerçek görünmüşlerdi ki...

Ne kadar gerçekseler artık.

Sssssss. Sssssss.

Geçmiş, yine davetsiz bir şekilde gelmişti. *Eski zamanlarda* olmuş şeyleri, sanki *şimdi* oluyormuş gibi görüyordu adam. Bunu kontrol edebilirdi. Kontrol edebileceğini *biliyordu*.

Ama sonra pencereden dışarı bir kez daha bakarken, ne öncesi ne de sonrası diye bir şeyin olduğunu anladı. En azından kendisi için yoktu. Zaman içinde, sanki rüzgârlı bir günde yerde duran kurumuş bir yaprak gibi bir ileri bir geri sürükleniyordu. Bir gün, beş yıl, yüz ya da iki yüz yıl...

Saatine baktı. Gitme zamanıydı.

Kemiği şömine üstüne bıraktıktan sonra ellerini sanki bir cerrahmış gibi dikkatlice yıkadı. Sonra beş dakika boyunca, giysileri üzerinden geçirdiği yapışkanlı hayvan tüyü toplama aletiyle üstüne bulaşmış olabilecek kemik, toz ya da vücut kıllarını temizledi. Bunlar, jandarmaları onun tarafına yönlendirebilirdi.

Üstünde kan lekeli beyaz bir önlük bulunan, yuvarlak yüzlü bir kasabın yarı bitirilmiş resminin önünden geçen adam, "at arabası ahırına" yürüdü. Kemik koleksiyoncusu, taksisinin içine girecekken fikrini değiştirdi. Tahmin edilememezlik, en iyi savunmaydı. Bu sefer "at arabasını" kullanacaktı... yani Ford sedanını. Otomobili çalıştırdı, sokağa çıktı, sonra araçtan inip arkasındaki garaj kapısını kapattı.

Ne öncesi ne de sonrası...

Adam mezarlığı geçerken, bir grup köpek, Ford marka otomobile doğru başlarını kaldırıp baktıktan sonra çalılığın arasında itişip kakışmaya devam ettiler. Bu dayanılmaz sıcakta bir su kaynağı bulabilmek için delice etrafı kokluyorlar, yiyebilecekleri bir sıçan arıyorlardı.

Ne öncesi, ne de şimdi...

Cebinden kar maskesini ve eldivenlerini çıkaran adam, eski mahalleden hızla çıkarken, onları yan koltuğa bıraktı.

Kemik koleksiyoncusu, avlanmaya gidiyordu.

10

Odada değişmiş olan bir şey vardı ama kadın bunun tam olarak ne olduğunu çıkartamıyordu.

Lincoln Rhyme, bunu onun gözlerinde gördü.

"Seni özledik, Amelia," dedi adam masumca. "İşlerin mi çıktı?"

Kadın, bakışlarını ondan çevirdi. "Görünüşe bakılırsa kimse yeni komiserime bugün işe gelemeyeceğimi söylememiş. Ben de, birisinin bunu yapması gerektiğini düşündüm."

"Ah, evet."

Sachs, duvara bakıyor, değişmiş olan şeyleri yavaşça anlamaya çalışıyordu. Mel Cooper'ın yanında getirmiş olduğu temel aletlere ek olarak şimdi, röntgen ünitesi olan bir tarayıcı elektron mikroskobu, camları test etmek için işaret sistemli bir mikroskop, karşılaştırma mikroskobu, toprak analizi için yoğunluk ölçer tüp, yüz kadar ölçek, kavanoz ve kimyasal dolu şişeler vardı.

Ve odanın tam ortasında Cooper'ın gurur duyduğu bilgisayarlı gaz kromatografi ile kütle spektrometresi vardı. Bir başka bilgisayar da, Cooper'ın MSB laboratuvarındaki terminaline internet aracılığıyla bağlanmış olarak duruyordu.

Sachs, merdivenlerden aşağı bir yılan gibi kıvrılan kalın kablo topluluğunun üzerinden yana doğru adım attı. Evdeki elektrik akımı işe yarıyordu ancak amperaj, sadece yatak odası fişleri kullanılacak olursa aşırı yüklemeye maruz kalıyordu. Kadının hafifçe attığı zarif adımı izleyen Rhyme, onun güzelliğini gözlemledi. Belki de polis departmanında gördüğü en güzel kadındı.

Bir an onu ölçülemeyecek kadar çekici buldu. İnsanlar, seksin sadece zihinde olduğunu söylerlerdi ve Rhyme bunun doğru olduğunu biliyordu. Boyun altındaki tüm organlarıyla bağlantısının kesilmiş olması bu dürtüyü durdurmamıştı. Hafif bir dehşetle, kazadan altı ay sonraki geceyi hatırladı. O ve Blaine bunu denemişlerdi. Sanki sıradan bir şeymiş gibi davranmşlar, "Bir bakalım nasıl olacak" demişlerdi. "Büyütülecek bir mesele değil."

Ama büyütülecek bir meseleydi. Seks zaten başlı başına karışık bir işti ve işin içine kateterler ile torbalar girdiğinde, oldukça dayanıklı ve anlayışlı olmak gerekiyordu. Ayrıca ikisinin sahip olduğundan daha sağlam bir temele... Ne var ki, o andaki havayı çabucak öldüren şey kadının yüzüydü. Adam, Elaine Chapman Rhyme'ın o sert, kendinden emin yüzünde bunu acıyarak yaptığı ifadesini görmüştü. Kalbine bir bıçak gibi saplanan şey buydu. İki hafta sonra boşanma davası açmıştı. Elaine buna karşı çıkmış olmasına rağmen, ilk avukat toplantısında kâğıtları imzalamıştı.

Sellitto ve Banks geri dönmüşlerdi. Sachs'ın toplamış olduğu kanıtları düzene koymakla meşguldüler. Kadın, hafifçe ilgili bir ifadeyle onları izliyordu.

"Parmak izi ekibi, sadece sekiz kısmi iz buldu ve onlardan ikisi, binadaki iki hademeye ait."

"Öyle mi?"

Adam genişçe başını salladı. "Sadece sekiz!"

"Sana komplimanda bulunuyor," diye açıkladı Thom. "Tadını çıkar. Ondan alabileceğinin en fazlası bu."

"Çevirmene ihtiyacımız yok, teşekkürler Thom."

"Yardım edebildiğime sevindim," diye cevapladı kadın, olabildiği kadar hoş bir tonla.

Bu da *neydi* böyle? Rhyme, kadının odaya hışımla girip kanıt torbalarını yatağının üstüne fırlatacağını beklemişti. Hatta testereyi, belki de kurbanın kesilmiş ellerini içeren plastik torbayı da... Adam, uzadıkça uzayan, oldukça gerçek bir sözlü kavga bekliyordu. İnsanlar, bir sakatla tartışırken yelkenlerini

nadiren suya indirirlerdi. Kadın ile ilk tanıştıklarında gözlerindeki o ifadeyi düşünen Rhyme, bunun belki de aralarındaki bir çeşit benzerliğin kanıtı olduğunu sanmıştı.

Ama hayır. Şimdi, yanıldığını görüyordu. Amelia Sachs diğer herkes gibiydi. Onun başına candan bir şekilde vurduktan bir saniye sonra en yakın çıkışı arayan o insanlardan biriydi.

O anda adamın kalbi buza dönüştü. Konuşurken, en uzak duvardaki örümcek ağına baktı. "Bir sonraki kurbanın ne zaman ortaya çıkacağı hakkında konuşuyorduk, memure. Belirli bir süre varmış gibi görünmüyor."

"Bizce, şu hergele bir sonraki kurbanı için ne planlıyorsa bu, şu anda vuku bulan bir şey," diye devam etti Sellitto. "Ölüm zamanının tam olarak ne zaman geleceğini bilmiyor. Lincoln, herifin, zavallının tekini pek fazla hava bulunmayan bir yere gömmüş olabileceğini söyledi."

Sachs'ın gözleri, son cümleden sonra kısıldı. Rhyme bunu fark etmişti. Canlı canlı gömülme. Eğer bir fobiniz varsa, onun bu olmaması için bir neden yoktu.

Merdivenleri çıkıp yatak odasına sanki orada yaşıyorlarmış gibi giren, gri takım elbiseli iki adam tarafından sözleri kesildi.

"Kapıya vurduk," dedi biri.

"Zili çaldık," dedi diğer adam.

"Cevap verilmedi."

Adamlar kırklı yaşlarında görünüyorlardı. Biri diğerinden uzundu ama ikisinde de aynı kum rengi saç vardı. Birbirine benzeyen gülümsemelere sahiplerdi. Brooklyn şivesi, Rhyme'ın hayal etmiş olduğu görüntüyü bozamadan, adam onların kim olduklarını anladı. *Hayseed çiftliği oğlanları*. İçlerinden birinin solgun burnunun üzerinden çiller geçtiği açıkça görülebiliyordu.

"Beyler."

Sellitto, Hardy oğlanlarını sundu. Dedektif Bedding ve dedektif Saul. Öncü işi ekibi. İşleri, bir olay yerinin yakının-

da yaşayan insanlarla konuşarak tanık ve ipuçları aramaktı. Bu bir sanattı ancak Rhyme'ın bu işi öğrenmek gibi bir arzusu hiç olmamıştı. O, elle tutulur gerçekleri ortaya çıkarıp bu gibi memurlara teslim etmekten memnundu. Bu gibi memurlar da o bilgileri silahları gibi kuşanıp, faillerin en iyi yalanlarını bile ortaya çıkarabilecek ayaklı yalan dedektörlerine dönüşürlerdi. İkisi de, yatağında yatan bir sivilden emirler alma konusunda en küçük bir tuhaflık hissetmiyor görünüyorlardı.

Daha uzun olan ve yüzünde çillere sahip olan Saul konuştu.

"Biz, otuz altı–"

"–sekiz, eğer kokainmanları sayarsan. O saymaz. Ben sayarım."

"–kişi bulduk. Her birini sorguladık. Pek şansımız olmadı."

"Çoğu ya kör, ya sağır ya da hafıza kaybına uğramış. Bilindik tipler."

"Taksiden iz yok. Batı Yakası'nı taradık. Hiçbir şey yok. Sıfır."

"Ama onlara iyi haberi vermedin," dedi Bedding.

"Bir tanık bulduk."

"Tanık mı?" dedi Banks hevesle. "Bu mükemmel."

Daha az şevkli olan Rhyme "Devam edin," dedi.

"Bu sabah, tren raylarının orada, ölüm anı sıralarında."

"On Birinci Cadde'de yürüyen bir adamın döndüğünü–"

"'Aniden' demişti," diye ekledi çilsiz Bedding.

"–ve tren altgeçidine uzanan bir ara sokağa girdiğini görmüş. Orada, üst tarafta durmuş–"

"Aşağı bakarak."

Rhyme'ı rahatsız eden bir şey vardı. "Bu bizim oğlanın yapacağı bir şeye benzemiyor. Öylece görülme riskine girmeyecek kadar zeki."

"Ama–" diye devam etti Saul, bir parmağını kaldırıp ortağına bakarak.

"Tüm mahallede orayı görebileceğin sadece tek bir pencere var."

"Ki bizim tanığın o sırada durduğu yer de orası."

"Bizimki erken kalkmış."

Kadına öfkeli olduğunu unutmuş olan Rhyme sordu, "Pekâlâ Amelia, nasıl bir duyguymuş bakalım?"

"Pardon?" diyen kadın, dikkatini pencereden adama yöneltti.

"Haklı olmak diyorum," dedi Rhyme. "Otuz Yedinci Cadde'yi değil, On Birinci Cadde'yi tıkamıştın."

Kadın nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemedi ve Rhyme zaman kaybetmeden ikizlere döndü. "Tarif?"

"Tanığımız fazla bir şey söyleyemedi."

"Kokaine sabah erkenden başlamış da."

"Failin, daha kısa boylu bir adamla birlikte olduğunu söyledi. Saç rengini çıkaramamış. Irkı–"

"Büyük ihtimalle beyaz."

"Üstünde ne varmış?" diye sordu Rhyme.

"Koyu renk bir şey. Söyleyebildiği buydu."

"Peki ne yapıyormuş?" diye sordu Sellitto.

"Kelimesi kelimesine bize şunu söyledi. 'Orada aşağı bakarak durdu. Atlayacağını sandım. Herhalde bir trenin önüne atlayacaktı. Bir iki kez saatine baktı.'"

"Ve sonunda orayı terk etmiş. Etrafa bakıyormuş. Sanki görülmek istemiyormuş gibi."

"Ne yapıyordu acaba?" diye düşündü Rhyme. *Kurbanın ölmesini izlemek mi istedi? Acaba bu olay, o, kurbanı oraya gömmeden önce mi oldu? Yoksa bölgenin boş olup olmadığını mı kontrol ediyordu?*

"Yaya mıydı, yoksa arabası var mıydı?" diye sordu Sellitto.

"Yayaydı. Mahalledeki her otoparkı –"

"Ve her garajı."

"–kontrol ettik. Ama orası fuar merkezine yakın olduğu için her taraf otopark gibi. Turuncu bayraklarıyla arabaları park ettiren çok fazla görevli var."

"Ayrıca fuar yüzünden park alanlarının yarısı daha saat yedi olmadan dolmuş. Dokuz yüz kadar farklı plakanın listesi var."

Sellitto başını sağa sola salladı. "O işin ucunu takip edin–"

"Birilerini görevlendirdik." dedi Bedding.

"–ama bahse girerim bu fail, arabaları park ettiren türden biri değildir." diye devam etti dedektif. "Ya da park cezası kesen türden."

Rhyme onaylayarak başını salladıktan sonra sordu, "Pearl Sokağı'ndaki bina?"

İkizlerin ya biri, ya da ikisi birden konuştu: "Listemizdeki bir sonraki durak orası. Yola çıkıyoruz."

Rhyme, Sachs'ın saatini kontrol ettiğini gördü. Thom'a failin bu yeni özelliklerini profil grafiğine geçirmesini söyledi.

"O adamı sorgulatmak istiyor musun?" diye sordu Banks. "Rayların yakınındaki adamı?"

"Hayır. Tanıklara güvenmem,"dedi Rhyme samimiyetsiz bir şekilde. "Çalışmaya geri dönmek istiyorum," dedikten sonra Mel Cooper'a döndü. "Saçlar, kan, kemik ve tahta parçası. İlk önce kemik," diye talimat verdi.

★★★

Morgen...

Genç Monelle Gerger gözlerini açtı ve yamuk yatağında yavaşça doğruldu. Doğu Greenwich Village'de geçirdiği iki yıl boyunca, sabahlara hiç alışamamıştı.

Yirmi bir yaşındaki vücudu ileri eğildi ve kızarmış gözlerine amansız ağustos günışığı vurdu. *"Mein Gott..."*

Kulüpten sabah beşte çıkmış, eve altıda varmış, yediye kadar Brian'la sevişmişti.

Saat kaçtı?

Sabahın erken saatleri olduğundan emindi.

Saate kısık gözlerle baktı. Öğleden sonra dörttü.

O kadarda *früh morgens* değilmiş demek.

Kahve mi, çamaşır mı?

Günün bu saatlerinde Dojo's restoranında vejetaryen hamburgerli kahvaltısını eder, üç bardak da kahve içerdi. Orada, tanıdığı insanlarla görüşürdü. Onlar, kendisi gibi kulüp müdavimleriydiler. Şehir merkezi insanları.

Ama son zamanlarda çoğu şeyi boş veriyordu. Genelde eviyle ilgili şeyleri... O yüzden şimdi tombul siluetini saklamak için iki bol tişört ve kot pantolonunu giydi, boynunun etrafına beş altı tane zincir taktı ve çamaşır sepetini kaptı.

Kapının üç kilidini açtı. Çamaşır sepetini sapından tutarak bina holünün karanlık merdivenlerinden aşağı indi. Bodrum katında duraksadı.

Irgendwas stimmt hier nicht.

Rahatsızlık hisseden Monelle, boş merdivene ve loş koridorlara bakındı.

Değişik gelen neydi?

Işık! Evet, o! Holdeki ampuller yanıp bitmişti. Hayır –daha yakından baktı– onlar *yerlerinde değillerdi*. Şu lanet çocuklar her şeyi çalabiliyorlardı. Kızın buraya, yani Deutsche Haus'a taşınmasının sebebi, burasının Alman sanatçılar ve müzisyenlerin bir sığınağı olarak yaptığı ündü. Ne var ki, aynı bu bölgedeki diğer apartman binaları gibi, pis ve fazla pahalı bir East Village binasından fazlası değildi. Tek fark, bina yöneticisine ana dilinde şikâyet edebilmesiydi.

Bodrum kapısından içeri girip yoluna devam etti. Karanlıkta, yerdeki ıvır zıvıra takılıp düşmemek için duvara elini koyarak ilerlemesi gerekti.

Bir sonraki kapıyı açan kız, çamaşır odasına uzanan koridora adımını attı.–

Adım sesleri geldi.

Çabucak dönen Monelle, hareketsiz gölgelerden başka bir şey görmedi. Tüm duyduğu, trafik sesi ve bu eski binanın inlemeleriydi.

Loş ışıkta, kutu yığınlarını, bir kenara atılmış sandalyeleri ve masaları geçti. Yağlı tozlarla kaplı kabloların altından yürüyerek çamaşır odasına devam etti. Burada da ampul yoktu. Rahatsız bir şekilde, yıllardır hatırlamadığı bir şeyi hatırladı. Babasıyla hayvanat bahçesine giderlerken, Obermain Brücke yakınındaki Lange Strasse'deki bir dar ara sokakta yürüyorlardı. Altı ya da beş yaşında olmalıydı. Babası onu birdenbire omzundan tutmuş, köprüye işaret etmiş ve inandırıcı bir şekilde köprünün altında yaşayan aç trolden bahsetmişti. Evlerine dönerlerken onu hızlı yürümeleri konusunda uyararak korkutmuştu. Kız şimdi, omurgasından asker tıraşlı sarı saçına kadar bir panik dalgası hissediyordu.

Aptalca. Trollermiş.

Nemli koridordan yoluna devam etti. Çamaşır odası karanlıktı.

Pekâlâ. Eğer o ampuller de gitmiş ise, bu kadarı da fazlaydı. Üst kata çıkacak ve Herr Neischen'in kapısına vuracaktı. Ön ve arka kapıların kırık mandalları hakkında onu haşlayacaktı. Ayrıca ön veranda bira içip sorun çıkaran çocukları kovmaması sorunu da vardı. Ortadan yok olmuş ampulleri de unutmayacaktı tabii.

İçeri girdi ve ışığı açtı.

Parlak beyaz ışık. Üç büyük ampul güneş gibi parlıyor, pis ama boş olan odayı aydınlatıyordu. Monelle, dört çamaşır makinesinin durduğu yerin yan tarafına yaklaştı, beyazları birine, renklileri de diğerine attı. Birkaç çeyreklik saydıktan sonra onları jeton deliğine attı, kolları ileri itti.

Hiçbir şey olmadı.

Monelle, kolları biraz daha kurcaladı. Sonra makinenin kendisini tekmeledi. Cevap yoktu.

"*Gottverdammte* bina..."

Sonra güç kablosunu gördü. Aptalın teki makineleri fişten çıkarmıştı. Kız, bunu yapanın kim olduğunu biliyordu. Neischen'in on iki yaşındaki oğlu, binadaki çoğu problemin baş sorumlusuydu. Monelle, geçen yıl bir sorun hakkında

şikâyette bulunmak için babasıyla görüşürken, küçük velet onu tekmelemeye çalışmıştı.

Kabloyu yerden alan kız, makinenin arkasına uzanıp fiş yuvasını buldu.

Ve adamın nefesini boynunda hissetti.

"Nein!"

Duvar ve çamaşır makinesinin arkası arasında sıkışıp kalmıştı. Anlık bir çığlıktan sonra, adamın kar maskesi ile koyu renk kıyafetlerini gördü. Kız, bir elin, kendi kolunu sanki bir hayvanın çenesinin yapacağı gibi kıstırdığını hissetti. Dengesini kaybetmiş olduğu için, adam, onu kolayca ileri çekebildi. Yere yuvarlanan kızın yüzü, sert betona çarptı ve onun, boğazından çıkmakta olan çığlığı yutmasına neden oldu.

Bir anda onun üstüne çullanan adam, kollarını betona mıhlayıp kalın gri bir bantla ağzını kapattı.

Hilfe!

Nein, bitte nicht.

Bitte nicht.

Adam cüsseli değildi ancak güçlüydü. Kızı kolayca yüz üstü yatırdı ve bileklerini kelepçeledi.

Sonra ayağa kalktı. Uzun bir süre boyunca su damlaması, bodrumda bir yerlerde duran küçük bir motorun uğultusu ve Monelle'in nefes sesi dışında bir ses olmadı.

Kız, ellerin onun vücuduna dokunmasını, giysilerini yırtıp atmasını bekledi. Yalnız olduklarından emin olmak için adamın kapıya doğru yürüdüğünü duydu.

Kendisine oldukça kızan Monelle, adamın, ihtiyacı olduğu mahremiyeti tamamıyla sağladığını biliyordu. Kız, çamaşır makinesini kullanan birkaç apartman sakininden biriydi. Çoğu, çok tenha olduğu ve arka kapılar ile pencerelere yakın olduğu için oradan kaçınırdı. Ve yardım çığlıklarının duyulamayacağı kadar uzakta olduğu için...

Adam geri döndü ve kızın sırt üstü dönmesini sağladı. Onun tam olarak anlayamadığı bir şeyler fısıldadı. Sonra, "Hanna," dedi.

Hanna mı? Bu bir yanlış anlaşılma! Benim bir başkası olduğumu sanıyor. Başını genişçe sallayarak ona bunu anlatmaya çalıştı.

Ama sonra, adamın gözlerini gördüğünde durdu. Adam kar maskesi takıyor olsa bile, ortada yanlış bir şeyler vardı. Kızgın bir hali vardı. Kızın vücudunu gözleriyle tarayan adam, başını olumsuzca salladı. Eldivenli elleriyle kızın koca kollarını kavradı. Kalın omuzlarını sıktı. Vücudunun yağlı taraflarını çimdikledi. Kız, acıyla titredi.

Kızın gördüğü şey işte buydu. Hayal kırıklığı. Adam onu yakalamıştı ama artık onu isteyip istemediğinden emin değildi.

Elini cebine atan adam, içinden aldığı şeyi yavaşça kaldırdı. Sustalı bıçağın açılış sesi, bir elektrik şoku gibiydi. Bir hıçkırık silsilesi başlatmıştı.

Nein, nein, nein!

Adamın dişleri arasından çıkan nefes, kış mevsiminde ağaçların arasından geçen rüzgâr gibiydi. Kızın üstüne eğildi ve münazaraya başladı.

"Hanna," diye fısıldadı, "ne yapmalıyım?"

Sonra, aniden bir karara vardı. Bıçağı cebine geri koydu ve kızı ayağa kaldırdı. Onu koridora, sonra da arka kapıya götürdü.

Kızın, haftalardır Herr Neischen'e tamir etmesi için telkinde bulunduğu kırık kilitli kapıya...

11

Bir kriminolog, Rönesans adamıdır.

Botanik, coğrafya, balistik, tıp, kimya ve mühendislik konularına hâkim olmak zorundadır. Kül ve yüksek oranda stronsiyum içeriğinin muhtemelen bir otoyol işaret fişeğinden geldiğini, "faca" kelimesinin Portekizce "bıçak" demek olduğunu, Etiyopyalıların akşam yemeklerinde hiç alet kullanmadan özellikle sağ elleriyle yemek yediklerini ve beş yivli sağa burkulmuş bir kovanın, Colt marka bir tabancadan ateşlenmiş olamayacağını biliyorsa olay mahallinde bir meçhul fail tanımı yapabilecek bağlantıyı kurabilir.

Tüm kriminologların bildiği bir konu da anatomidir. Son üç buçuk yılını kemik ve sinirlerin acayip mantığına hâkim olmaya çalışmakla geçiren Lincoln Rhyme'ın bu konudaki uzmanlığı tartışılmazdı. Jerry Banks'in elinde sallanan, buhar odasından alınmış kanıt torbasına göz atan adam, "Bacak kemiği. İnsan değil. Yani bir sonraki kurbandan değil," dedi.

Kanıt, testereyle düzgünce kesilmiş çevresi yaklaşık beş cm uzunluğunda yuvarlak bir kemikti. Testerenin ucunun bıraktığı izlerde kan vardı.

"Orta boyda bir hayvan," diye devam etti Rhyme. "Büyük bir köpek, koyun, keçi olabilir. Sanırım yetmiş kilo civarında. Yine de kanın bir hayvana ait olduğundan emin olalım. Hâlâ kurbana ait olma şansı var."

Suçluların, insanları kemiklerle ölümüne dövdüğü ya da onlara bu kemikleri saplayarak cinayet işledikleri bilinmekteydi. Rhyme'ın bizzat kendisinin böyle üç vakası olmuştu;

silahlar, bir sığırın aşık kemiği, bir geyiğin bacak kemiği ve rahatsız edici bir vakadaysa kurbanın kendi dirsek kemiğiydi.

Mel Cooper kanın kaynağı için bir jel–difüzyon testi uyguladı. "Sonuçlar için biraz beklememiz gerekli," diye özür dilercesine açıkladı.

Meçhul fail 823			
Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
. Beyaz erkek, ufak yapılı . Koyu renk kıyafet	Büy. iht. sığınak evi var	Sarı Taksi	. Ol.Yer. prosedür biliyor . Adli kaydı olabilir . Parmak izi işini biliyor . Silah = 32 kalib. Colt

Rhyme "Amelia," dedi, "belki bize burada yardım edebilirsin. Göz büyütecini kullan ve kemiğe dikkatlice bak. Bize ne gördüğünü söyle."

"Neden mikroskopla değil?" diye sordu Amelia. Rhyme bir an onun itiraz edeceğini düşündü ama kadın kemiğe doğru ilerledi ve merak içinde dikkatle baktı.

"O çok fazla büyütür," diye açıkladı Rhyme.

Amelia gözlükleri taktı ve beyaz emaye tepsinin üzerine doğru eğildi. Cooper bir masa lambası yaktı.

"Kesme izleri," dedi Rhyme. "Dağınık mı yoksa eşit mi?"

"Oldukça eşitler."

"Elektrikli testere."

Rhyme, acaba adam ona bunu yaparken hayvan canlı mıydı diye merak etti.

"Alışılmadık bir şey görüyor musun?"

Amelia kısa bir süre kemiğin üzerine gözünü dikti ve mırıldandı, "Bilmiyorum. Sanmıyorum. Sadece iri bir kemik parçası gibi görünüyor."

O anda Thom tepsinin yanından geçti ve şöyle bir baktı. "İpucun bu mu? Komik."

"Komik..." dedi Rhyme. "*Komik mi?*"

Sellitto "Bir teorin mi var?" diye sordu.

"Teori değil." Eğildi ve kokladı. "Bu *osso bucco*."

"Ne?"

"Dana budu. Senin için bir kere yapmıştım Lincoln. *Osso bucco*. Kavrulmuş dana budu." Sachs'a baktı ve yüzünü buruşturdu, "Daha çok tuza ihtiyacı olduğunu söylemişti."

"Vay anasını!" diye inledi Sellitto. "Bir marketten satın almış."

"Eğer şanslıysak," dedi Rhyme, "sık sık gittiği marketten almıştır."

Cooper, Sachs'ın aldığı örneklerle yaptıkları çökelti testinin insan kanı için negatif çıktığını doğruladı. "Muhtemelen büyük baş hayvan," dedi.

"Ama bize ne söylemeye çalışıyor?" diye sordu Banks.

Rhyme'ın hiçbir fikri yoktu. "Devam edelim. Zincir ya da asma kilitte bir şey var mı?"

Cooper kırışmış bir plastik torbadaki demir hırdavatlara baktı. "Artık kimse zincirlere isim–mührü vurmuyor. Yani o konuda şansımız yok. Kilit, Secure–Pro firmasının bir orta–sınıf modeli. Çok güvenli değil ve profesyonellikle alakası yok. Kırması ne kadar zaman alır?"

"Tam üç saniye," dedi Sellitto.

"Gördüğünüz gibi. Seri numarası yok ve ülkedeki bütün hırdavatçılarda ve genel dükkânlarda satılıyor."

"Anahtarlı mı şifreli mi?" diye sordu Rhyme.

"Şifre."

"Üreticiyi ara. Onlara eğer kilidi söküp kilit şifresini parçalardan tekrar oluşturabilirsek, bu, kilidin hangi sevkiyatla ve nereye gittiğini gösterebilir miymiş diye sor."

Banks ıslık çaldı, "Bu zor iş."

Rhyme'ın dik bakışları, genç adamın yüzünde feci bir kızarmaya neden oldu. "Sesinizdeki coşku, dedektif, bana tam da bu işi halledecek kişinin siz olduğunuzu söylüyor."

"Evet, efendim" – genç adam cep telefonunu gardını alır gibi tuttu – "Hemen başlıyorum."

Rhyme "Zincirin üzerindeki kan mı?" diye sordu.

Sellitto "Bizim çocuklardan biri," dedi. "Kilidi kırmaya çalışırken kendini fena kesmiş."

"Yani bozulmuş." Rhyme kaşlarını çattı.

"Kadını kurtarmaya çalışıyordu," dedi Sachs ona.

"Anlıyorum. Çok iyi etmiş. Yine de, kanıt bozulmuş durumda." Rhyme tekrar Cooper'ın yanındaki masaya göz attı. "Parmak izleri?"

Cooper kontrol ettiğini ve zincirde sadece Sellitto'nun izini bulduğunu söyledi.

"Pekâlâ, Amelia'nın bulduğu tahta parçacıkları. Parmak izi için kontrol edin."

"Ettim," dedi Sachs hemen. "Olay mahallinde."

"T.K." diye düşündü Rhyme. Kadın, lakabı olacak türde birine benzemiyordu. Güzel insanlar nadiren lakaplı olurlardı.

"Emin olmak için ağır silahlarımızı deneyelim," diyen Rhyme, Cooper'ı görevlendirdi. "DFO ya da ninhidrin kullan. Sonra da nit–yag ile vur."

"Ne?" diye sordu Banks.

"Bir neodimiyum: itriyum aluminyum–garnet lazeri."

Teknisyen tahta parçasına plastik bir sprey şişesinden sıvı püskürttü ve lazer ışınını tahtanın üzerine nişan aldı.

Koyu renkli gözlüklerini taktı ve dikkatlice inceledi. "Hiçbir şey yok."

Işığı kapadı ve tahta parçasını yakından inceledi. Yaklaşık

on beş santimetre uzunluğunda koyu renkli bir tahta parçasıydı. Üzerinde zift gibi siyah lekeler vardı ve çamura bulanmıştı. Tahtayı bir pens ile tutan Cooper "Lincoln'un yemek çubuğu yaklaşımını sevdiğini biliyorum," dedi, "ama ben ne zaman Ming Wa'nın Yeri'ne gitsem mutlaka bir çatal isterim."

"Hücreleri eziyor olabilirsin," diye söylendi kriminolog.

"Olabilirim ama ezmiyorum," diye cevap verdi Cooper.

"Ne tür bir ağaç?" Rhyme merak etti. "Bir spodogram uygulamak ister misin?"

"Hayır, kesinlikle meşe. Şüpheniz olmasın."

"Testere ya da rende izi var mı?" Rhyme'ın öne hareket ettirdiği boynu birden kasıldı ve kaslarına dayanılmaz bir kramp girdi. Nefesini tuttu, gözlerini kapadı ve boynunu esneterek çevirdi. Thom'un güçlü ellerinin kaslarına masaj yaptığını hissetti. Sonunda acı yok olduğunda Sellitto "Lincoln?" dedi. "İyi misin?"

Rhyme derin bir nefes aldı. "İyiyim. Önemli değil."

"Al" Cooper tahta parçasını yatağa getirdi ve büyüteç gözlüklerini Rhyme'ın gözlerine indirdi. Rhyme örneği inceledi. "Kol testeresiyle ağaç damarı yönünde kesilmiş. Kesiklerde büyük farklılıklar var. Bundan dolayı kol testeresi yüz yıldan önce yapılmış, yerleştirmeli ya da kiriş haddeli bir testeredir diye tahmin ediyorum. Muhtemelen buharla çalışan bir testere. Daha da yakınlaştır, Mel. Onu koklamak istiyorum."

Cooper tahta parçasını Rhyme'ın burnunun altına doğru tuttu.

"Katran ruhu – kömür–zift damıtığı. Kereste firmaları basınç uygulamasına geçmeden önce ahşabı hava şartlarına dayanıklı hale getirmek için kullanırlardı. Dalgakıranlar, iskeleler, demiryolu traversleri."

"Burada bir tren meraklımız var galiba," dedi Sellitto. "Bu sabahki rayları hatırlayın."

"Olabilir. Hücresel basıncı kontrol et, Mel," diye emretti Rhyme.

Teknisyen tahta parçasını bileşik mikroskop altında inceledi. "Gerçekten sıkıştırılmış. Ancak damarla *birlikte*. Ona karşı değil. Bir demiryolu traversi değil. Bu bir kolon ya da direkten geliyor. Ağırlık taşımış."

Bir kemik... Eski bir ahşap direk...

"Tahtaya gömülmüş toprak kırıntıları görüyorum. Bu bize bir şey anlatır mı?"

Cooper büyük bir gazete kâğıdı destesini masanın üzerine koydu ve ön sayfasını yırttı. Tahta parçasını destenin üzerinde tuttu ve ahşabın çatlaklarından birkaç toprak kırıntısı süpürdü. Beyaz kâğıt üzerindeki lekeleri inceledi – bir ters kümelenme vardı.

"Aşamalı yoğunluk testi için yeterince var mı?" Rhyme sordu.

Bir A–Y testinde toprak farklı yoğunluktaki sıvılar içeren bir tüpe dökülür. Toprak ayrışır ve her parçacık kendi yoğunluğuna uygun sıvıda asılı kalır. Rhyme tam beş ilçedeki toprak örnekleri için çok kapsamlı bir yoğunluk aşaması profilleri kütüphanesi oluşturmuştu. Ne yazık ki test ancak belli bir miktar toprak ile işe yarayabiliyordu ve Cooper ellerindekinin yeterli olduğunu düşünmüyordu. "Deneyebiliriz ama tüm örneği kullanmamız gerekir. Ve işe yaramazsa elimizde diğer testlerde kullanabileceğimiz bir şey kalmaz."

Rhyme Cooper'ı bir taslak yapması ve GK–KS'de analiz etmesi için görevlendirdi.

Teknisyen bir lamele toprak kırıntıları koyduktan sonra, bileşik mikroskop altında birkaç dakika gözünü dikerek inceledi. "Tuhaf bir şeyler var Lincoln. Bu bir zemin toprağı ve içinde fazla yüksek seviyede bitkilenme var. Fakat garip bir durumda. Çok kötüleşmiş, çok çürümüş." Yukarı doğru baktı ve Rhyme merceklerden dolayı adamın gözlerinin altında oluşan koyu çizgileri fark etti. Saatlerce süren laboratuvar işlerinden sonra bu izlerin bayağı belirginleştiğini ve arada sırada, suçbilimi teknisyenlerinin MSB laboratuarından *Rocky Raccoon* şarkısının nakaratıyla karşılanmak üzere çıktığını hatırladı.

"Yak," diye emretti Rhyme.

Cooper GK–KS cihazına bir örnek koydu. Makine gümbürdeyerek canlandı ve bir tıslama geldi. "Bir ya da iki dakika."

"Onu beklerken," dedi Rhyme, "kemik... Kemik hakkında meraklanıyorum. Mikroskoba koy, Mel."

Cooper kemiği dikkatlice bileşik mikroskobun inceleme yerine yerleştirdi. Dikkatle üzerinden geçti. "Hey, burada bir şey var."

"Ne?"

"Çok küçük. Transparan." Kıskaçlı bir cımbızı başıyla işaret ederek "Bana hemostatı ver," dedi Cooper Sachs'a. Kadın söyleneni yaptıktan sonra Cooper, dikkatlice kemiğin iliğini irdeledi. Bir şeyi çekip çıkardı.

"Küçük yenilenmiş bir selüloz parçası," diye ilan etti Cooper.

"Selofan," dedi Rhyme. "Başka?."

"Germe ve sıkıştırma izleri var. Bana sorarsan, adam bunu kasıtlı olarak bırakmadı; uçları kesik değil. Dayanıklı selofanla arasında tutarsızlık yok," dedi Cooper.

"Tutarsızlık yokmuş," diyen Rhyme somurttu. "Dolambaçlı cevaplarını sevmiyorum."

"Dolambaçlı konuşmak *zorundayız*, Lincoln," dedi Cooper neşeyle.

" 'Bağdaşıyor' ya da 'Gösteriyor' diyebilirsin. 'Tutarsızlık yok' lafından özellikle nefret ediyorum."

"Çok amaçlı," dedi Cooper. "En abartarak söyleyebileceğim şey, bunun muhtemelen ticari kasap ya da market selofanı olduğu. Saran marka sargı değil. Jenerik marka bir sargı kesinlikle değil."

Jerry Banks koridordan içeri yürüdü. "Kötü haber. Secure–Pro firması kilit şifreleriyle ilgili kayıt tutmuyormuş. Bir makineyle şifreleri rastgele koyuyorlar."

"Ah."

"Fakat enteresan bir şey var... Ürünleriyle ilgili sürekli

polis tarafından arandıklarını ama bir kilidi, şifresi üzerinden takip etmeyi ilk defa senin düşündüğünü söylediler."

"Eğer bizi bir sonuca götürmüyorsa ne kadar 'enteresan' olabilir ki?" diye söylenen Rhyme, GK–KS bilgisayarına bakarak kafasını sallayan Mel Cooper'a döndü. "Ne?"

"Toprak örneğinin sonucunu aldım. Fakat korkarım makine bozulmuş olabilir. Nitrojen oranı alışılmışın dışında. Bu kez daha çok örnek alıp tekrar test etmeliyiz."

Rhyme ona devam etmesini emretti. Gözleri tekrar kemiğe döndü. "Mel, öldürülme işinin üstünden geçen zaman ne?"

Cooper birkaç parça kazıntıyı elektron mikroskobu altında inceledi.

"Bakteri öbekleri minimum düzeyde. Görünüşe göre Bambi'miz yakın zamanda ölmüş. Ya da sadece buzdolabından sekiz saat kadar önce çıkarılmış."

"Yani suçlumuz onu yeni satın almış," dedi Rhyme.

"Ya da bir ay önce almış ve dondurmuş," dedi Sellitto.

"Hayır," dedi Cooper. "Dondurulmamış. Buz kristallerinden oluşabilecek herhangi bir doku hasarı izi yok. Ayrıca o kadar uzun süredir buzdolabında da durmamış çünkü kurumamış; modern buzdolapları yiyecekleri kurutur."

"İyi bir ipucu," dedi Rhyme. "Hadi üzerinde çalışalım."

"Üzerinde çalışalım mı?" diye güldü Sachs. "Yani şehirdeki tüm marketleri aramamızı ve kimlerin dün dana kemiği sattığını öğrenmemizi mi istiyorsun?"

"Hayır," diye karşı çıktı Rhyme "Son *iki* gün içindekileri."

"Hardy Oğlanları'nı mı istiyorsun?"

"Ne yapıyorlarsa ona devam etsinler. Eğer hâlâ çalışıyorsa, merkezden Emma'yı ara. Eğer çalışmıyorsa onu ve diğer telsiz memurlarını ofise geri çağırıp mesaiye kalmalarını sağla. Emma'ya şehirdeki tüm market zincirlerinin bir listesini ver. Bizim elemanın dört kişilik bir aile için alışveriş yaptığını sanmıyorum, o yüzden Emma'nın, listeyi sadece beş ya da daha az ürün alan müşterilere daraltmasını sağla."

"Arama emri?" diye sordu Banks.

"İnat eden olursa arama emri alırız," dedi Sellitto. "Ama onsuz deneyelim. Kim bilir? Bazı vatandaşlar gerçekten yardımcı olabilir. Bana bazen olabildiği söylendi."

"Ama dükkânlar kimin dana budu aldığını nereden bilecek?" diye sordu Sachs. Artık biraz önceki kadar ilgisiz değildi. Sesinde bir kararlılık vardı. Rhyme, onun hayal kırıklığının da bazen kendisinde hissettiği şeyin – kanıtların ağır yükünün – bir belirtisi olup olmadığını merak etti. Kriminologun asıl sorunu çok az değil çok fazla kanıt olmasıydı.

"Barkot tarayıcılarını kontrol edin," dedi Rhyme. "Satın alınanları bilgisayarlara kaydederler. Envanter ve yeniden stoklama için. Devam et, Banks. Aklına takılmış, görebiliyorum. Konuş. Bu sefer seni Sibirya'ya göndermeyeceğim."

"Eee, sadece market zincirlerinin tarayıcıları var, efendim," diye katkıda bulundu genç dedektif. "Tarayıcısı olmayan yüzlerce bağımsız market ve kasap dükkânı var."

"İyi tespit. Ama bence küçük bir dükkâna gitmezdi. Tanınamamak onun için önemli. Alışverişini büyük marketlerden yapıyor olmalı. Gayri şahsi yerlerde."

Sellitto İletişim birimini aradı ve Emma'ya ne yapmaları gerektiğini açıkladı.

Rhyme, Cooper'a "Hadi selofanın polarize bir resmini alalım," dedi.

Teknisyen küçücük parçayı bir polarize edici mikroskobun içine koydu ve Polaroid fotoğraf makinesini göz merceğine yerleştirerek bir resim çekti. Rengârenk bir resimdi, üzerinde gri çizgiler olan bir gökkuşağını andırıyordu. Rhyme onu inceledi. Bu desen başlı başına ona hiçbir şey anlatmıyordu ancak diğer selofan örnekleriyle ortak bir kaynaktan gelip gelmediklerini anlamak için karşılaştırılabilirdi.

Rhyme'ın aklına bir fikir geldi. "Lon, buraya bir düzine Acil Hizmetler memuru getir. En kısa zamanda."

"Buraya mı?" diye sordu Sellitto.

"Bir operasyon hazırlayacağız."

"Bundan emin misin?" diye sordu dedektif.

"Evet! Onları şimdi istiyorum."

"Pekâlâ." Sellitto Banks'e başını salladı ve o da Haumann'ı aradı.

"Şimdi, diğer yerleştirilmiş ipucu ne oldu – Amelia'nın bulduğu kıllar?"

Cooper bir probla aralarını dürttü ve birazını evre–zıt mikroskobuna yerleştirdi. Bu cihaz bir nesneye iki çeşit ışığı aynı anda gönderirdi. Işıklardan biri biraz gecikmeli olacak şekilde geliyordu ve böylece örnek, hem ışıklandırılmış hem de gölgede kalmış oluyordu.

"İnsan değil," dedi Cooper. "Bunu size hemen söyleyebilirim. Ayrıca post kılı, aşağı taraftan değil."

Kıllar bir hayvanın kürkünden geliyor demek istedi.

"Ne tür? Köpek mi?"

"Dana derisi mi?" diye konuşan Banks, bir kez daha o gençlikten gelen hevesini gösterdi.

"Ölçekleri kontrol et," diye emretti Rhyme. Bir kıl telinin dış tabakasını oluşturan mikroskobik parçadan bahsediyordu.

Cooper bilgisayarının klavyesinde birkaç tuşa bastı ve birkaç saniye sonra pullu çubukların küçük resimleri ekranda belirdi. "Bu senin sayende, Lincoln. Veritabanını hatırlıyor musun?"

MSB'deyken, Rhyme, çeşitli kıl cinslerinin mikrograflarından oluşan çok büyük bir koleksiyon derlemişti. "Evet, hatırlıyorum, Mel. Ama ben onları son gördüğümde karman çorman bir haldeydiler. Onları nasıl bilgisayara yükleyebildin?"

"ScanMaster ile tabii ki. Sıkıştırılmış JPEG."

Cey–peg mi? O da neyin nesiydi öyle? Son birkaç yılın teknolojisi Rhyme'ı çoktan aşmıştı. İnanılmaz...

Cooper resimleri incelerken Lincoln Rhyme, bütün gün boyunca şüphelendiği, sürekli zihninde dolanan soruya geri döndü: Neden ipuçları? İnsan hayret verici bir yaratıktı ve

her şeyden önce ona bir yaratık olabileceği konusunda güvenebilirdin. Gülen bir hayvan, tehlikeli, zeki ve korkmuş bir hayvandı ama daima bir neden –onu arzuları yönünde hareket ettirecek bir gerekçe – için hareket ederdi. Bilim adamı Lincoln Rhyme şansa, rastlantısallığa ya da ciddiyetsizliğe inanmazdı. Psikopatların dahi çarpık da olsa kendilerine özgü bir mantığı vardı ve meçhul fail 823'ün onlarla sadece bu gizemli şekilde iletişim kurmasının bir nedeni olduğunu biliyordu.

Cooper seslendi, "Buldum. Kemirgen. Muhtemelen bir sıçan. Ayrıca kıllar tıraş edilmiş."

"Amma da iyi bir ipucuymuş," dedi Banks. "Şehirde milyonlarca sıçan var. Bu hiçbir yeri belirtmiyor. Bunu bize söylemenin ne faydası var ki?"

Sellitto gözlerini bir anlığına kapadı ve içinden bir şeyler mırıldandı. Sachs bakışı fark etmedi. Meraklı gözlerle Rhyme'a baktı. Rhyme kadının, failin anlatmak istediğini henüz anlamamış olmasına şaşırmıştı fakat bir şey demedi. Şimdilik bu korkunç bilgi kırıntısını kimseyle paylaşmak için bir neden görmüyordu.

***

James Schneider'in yedinci, ya da eğer zavallı, melek yüzlü küçük Maggie O'Connor'ı da onların arasında sayarsanız sekizinci kurbanı, ailesinin mütevazı yuvasını şehrin aşağı doğu yakasındaki Hester Sokağı'nda kurmuş olan çalışkan bir göçmenin karısıydı.

Zabıtalar ve polis, suçlunun kimliğini bu talihsiz kadının cesareti sayesinde öğrenebilmişti. Hanna Goldschmidt Alman–Yahudi asıllıydı ve eşi ile altı çocuğuyla (biri doğumda ölmüştü) birlikte yaşadığı birbirine sıkıca bağlı olan toplulukta büyük saygı görürdü.

Kemik koleksiyoncusu sokaklardan yavaşça, hız sınırının altında kalmaya özen göstererek ilerledi. Gerçi New York'taki trafik polislerinin sizi hız yapmak kadar küçük bir şey için durdurmayacağını da çok iyi biliyordu.

Bir ışıkta durakladı ve bir başka BM panosuna gözünü dikti. Gözleri, gülümseyen yavan yüzleri bir bir sindirdi. Bir konağın duvarlarına kazınan ürkütücü yüzlere benziyorlardı. Sonra onun ötesine, etrafındaki şehre doğru baktı. Genellikle etrafa bakınıp binaların bu kadar büyük, beton saçakların bu kadar yüksek, camların bu kadar pürüzsüz, arabaların bu kadar düzgün, insanların bu kadar temiz görünümlü olmasına arada sırada da olsa şaşırırdı. Onun bildiği şehir karanlık, alçak, dumanlı, ter ve çamur kokuluydu. Atlar sizi çiğner, üyelerinin en gençleri on–on bir yaşındaki çocuklardan oluşan aylak kabadayı çeteleri kafanıza bir sopa ya da cop indirir, cep saatiniz ya da cüzdanınız ile sıvışıverirlerdi. Kemik koleksiyoncusunun şehri işte *buydu*.

Buna rağmen bazen de kendini aynı şu anda olduğu şekilde; WNYC radyo kanalını dinleyerek, pürüzsüz asfalt yol üzerinde havalı, gümüş renk Taurus XL'ini sürer, tüm New Yorklular gibi, yeşil ışığa yetişemediğinde, kırmızı ışıklarda sağa dönüşlere neden izin verilmediğini merak ederek sinirlenirdi.

Kafasını kaldırdı ve arabanın bagajından birkaç vurma sesi duydu. Fakat çevre çok fazla gürültülüydü ve kimse Hanna'nın çırpınışlarını duyamazdı.

Yeşil ışık yandı.

Bu aydınlanmış çağda dahi bir kadının akşam vakti bir beyefendi tarafından eşlik edilmeden şehrin sokaklarında dolaşması oldukça nadir bir durumdu ve o zamanlarda daha da nadirdi. Ancak bu talihsiz gecede Hanna'nın kısa bir süre için evinden ayrılmaktan başka çaresi yoktu. En küçüğünün ateşi vardı ve kocası yakındaki bir sinagogda ibadet etmekte olduğundan, çocuğunun ateş gibi yanan alnına koyacağı bir yara lapası alabilmek için geceye atıldı. Kapıyı kapatırken en büyük kızına dönmüş ve "Kapıyı arkamdan sıkıca kilitle. Yakında dönerim," demişti.

Fakat ne yazık ki bu sözlerine sadık kalamayacaktı. Çünkü sadece kısa bir süre sonra James Schneider'a tesadüf etti.

Kemik koleksiyoncusu çevresindeki eski püskü sokaklara baktı. İlk kurbanını gömdüğü yere çok yakın olan bu bölgenin adı Hell's Kitchen'dı. Şehrin batı yakasında bulunan, bir zamanlar İrlandalı çetelerin bölgesi olan, şimdi ise daha çok genç profesyoneller, reklâm ajansları, fotoğraf stüdyoları ve şık restoranlar tarafından doldurulan bir yerdi.

Gübre kokusu alan adam, karşısına aniden bir atın arkası çıktığında hiç şaşırmadı.

Sonra fark etti ki hayvan 1800'lerden bir görüntü değildi. Yirminci–yüzyıla uygun bir ücretlendirme ile Central Park'ta gezinen faytonlardan birine bağlıydı. Onların ahırlarına rastgelmişti.

Kendi kendine güldü. Fakat çıkan ses cansızdı.

Hiç tanık bulunmadığından insan neler olduğuyla ilgili ancak tahmin yürütebilir. Fakat biz dehşeti gayet açık bir şekilde canlandırabiliriz. Cani, çırpınan kadını bir ara sokağa sürükledi ve ona bir hançer sapladı. Amacı öldürmek değil, alışkanlığı olduğu üzere sadece kontrol altına almaktı. Fakat Bayan Goldschmidt'in ruhunda öyle bir güç vardı ki, yuvasındaki tecrübesiz yavrularını düşündü ve saldırganına yırtıcı bir şekilde saldırarak onu şaşırttı. Yüzüne doğru defalarca vurmuş, hatta kafasından saçını yolmuştu.

Bir anlığına serbest kalan ve müthiş bir çığlık atan kadından korkan Schneider, ona birkaç kez daha vurduktan sonra kaçmıştı.

Cesur kadın kaldırıma doğru tökezleyip düşmüş, burada, komşuların çaldığı alarmı cevaplayan bir polis memurunun kollarında can vermişti.

Bu hikâye şu anda kemik koleksiyoncusunun arka cebinde de bulunan bir kitaptandı. *"Eski New York'ta Suç"*. Bu incecik kitaba karşı duyduğu kuvvetli çekimi açıklayamıyordu. Eğer bu kitapla ilişkisini anlatması gerekse ona bağımlı olduğunu söylerdi. Yetmiş–beş yıllık ve hâlâ fevkalade durumda olan kitap, adeta bir ciltçilik mücevheriydi. Onun iyi şans muskası ve uğuruydu. Onu halk kütüphanesinin küçük

bir bölümünde bulmuş, bir gün yağmurluğunun içine atıp gezinerek binadan çıkmış ve hayatındaki birkaç hırsızlıktan birini gerçekleştirmişti.

Schneider'in olduğu bölümü yüz kere okumuş ve adeta ezberlemişti.

Hanna'nın ağlayan, zavallı kocası, karısının cansız bedeninin yanına geldiğinde, cesedi cenaze evine götürülmeden önce karısının yüzüne son bir kez baktı (zira Yahudi inancına göre ölüler en kısa sürede defnedilmelilerdi) ve pürüzsüz yanağında ilginç bir amblemi andıran çürüğü fark etti. Yuvarlak bir semboldü. Hilâl şeklinde bir ay ve onun üzerinde süzülen bir demet yıldız gibi görünüyordu.

Polis memuru, bunun, o menfur kasabın zavallı kurbana vurduğunda yüzüğüyle bıraktığı bir iz olması gerektiğini söylemiş, dedektifler de bir ressamın yardımını alarak bu şeklin bir eskizini çizdirmişlerdi. (Sayın okuyucu şekil XXII'ye başvurabilir.) Bu tür yüzükler şehirdeki mücevherciler tarafından yapılırdı ve yakın geçmişte buna benzer yüzük almış olan çeşitli kişilerin isimleri ile adreslerini bulmak amacıyla kuyumcular teker teker ziyaret edildiler. Bu yüzükleri satın alanlardan ikisi şüphenin ötesindeydiler zira biri bir kilisede papaza yardımcısı, diğeriyse iyi bir üniversitede, bilinen bir profesördü. Fakat üçüncü kişi, menfur davranışlarından dolayı polislerin uzun zamandır şüphesini uyandırmış biriydi. James Schneider.

Bu beyefendi bir zamanlar Manhattan şehrinde çeşitli hayırsever organizasyonlarla alakadar olmuştu. Aralarında en bilinenleri "Verem Hastalarına Destek Birliği" ve "Emekli Sağlığı Derneği"ydi. Schneider'in bahsedilen gruplardan aradığı birkaç yaşlı ortadan kaybolduğunda, polis teşkilatının gözlerini üzerine çekmişti. Hiçbir zaman saldırı suçundan hüküm giymemişti ancak soruşturma sonrasında görünürden kaybolmuştu.

Hanna Goldschmidt'in haince katledilmesinden ardından şehrin tekinsiz yerlerinde yapılan araştırmalar, Schneider'in bulunabileceği herhangi bir evi ortaya çıkartamadı. Zabıtalar şehir merkezi ve nehir kıyısı bölgeleri boyunca caninin bir tasvirini ifade eden broşürler

asmışlar ancak adamı gözaltına alamamışlardı. Bu, yakında onun iğrenç ellerinden şehre gelecek olan kıyımın ışığında bakıldığında gerçek bir trajediydi.

Sokaklar boştu. Kemik koleksiyoncusu arabasını bir ara sokağa sürdü. Deponun kapısını açtı ve ahşap bir rampadan inip uzun bir tünelin içine ilerledi.

Yerin tamamen terk edilmiş olduğundan emin olunca arabanın arkasına yürüdü. Bagajı açtı ve Hanna'yı dışarı çıkardı. Hanna, şişman ve bir torba dolusu gevşek malcı andıran bir vücuda sahipti. Yine sinirlenen adam onu bir başka geniş tünelin içinden taşıdı. Batı Yakası Otobanı'nın trafiği, bulundukları yerin üzerlerinden hızla akıp geçmekteydi. Kadının mızıldanmasını duyan ve ağız tıkacını biraz gevşetmek için uzanan adam, kızın irkildiğini ve tamamen gevşediğini fark etti. Kızı taşımak için harcadığı çaba yüzünden nefes nefese kalarak onu tünelin zeminine dinlenmesi için oturttu ve ağzındaki bandı gevşetti. Kızın aldığı nefes zayıftı. Az önce bayılmış mıydı? Adam onun kalbini dinledi. Gayet iyi atıyormuş gibi görünüyordu. Bileklerini bağlayan kumaş parçalarını kesti, öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Hanna, *kommen Sie mit mir mit,* Hanna Goldschmidt ..."

"*Nein,*" diye mırıldanan kızın sesi oldukça sessizdi.

Eğilen adam, yavaşça kızın yüzüne vurdu. "Hanna, benimle gelmelisin."

"*Mein Name ist nicht Hanna,*" diye çığlık atan kız, adamın çenesinin ortasına bir tekme indirdi.

Zihninde sarı bir ışık çakan adam, dengesini korumaya çalışarak yana doğru bir metre kadar sendeledi. Hanna sıçradı ve karanlık bir koridordan aşağı doğru körlemesine koşturdu. Fakat adam onun hemen ardındaydı. On metre gidemeden onu yakaladı. Kızla beraber yere yuvarlandıklarında nefesi kesilerek inledi.

Bir dakika boyunca vücudunun yan tarafı üstünde, acı içinde, nefes almaya çalışarak ve kız debelenirken onu tişör-

tünden sıkıca tutarak yattı. Elleri hâlâ kelepçeli bir şekilde sırt üstü yatan kız, tek silahı olan ayağını havaya kaldırdı ve adamın bir elinin üzerine sertçe indirdi. Bir acı dalgası hisseden adamın eldiveni çıkıverdi. Kız, güçlü bacağını tekrar kaldırdı fakat adamı kızın topuğundan bu sefer kötü nişan alması kurtardı. Öyle şiddetli vurmuştu ki eğer hedefi tuttursaydı, onun el kemiklerini kırabilirdi.

"*So nicht!*" diye delice hırlayan adam, çıplak eliyle kızın boğazını yakaladı ve kız yerinde kıvranıp inleyinceye, sonra da kıvranması ve ağlaması durana kadar bırakmadı. Kız birkaç kez titredi, sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Adam, onun kalbini dinlediğinde, atışların oldukça zayıf olduğunu gördü. Bu kez oyuna gelmeyecekti. Eldivenini alıp taktıktan sonra, kızı tekrar az önce durdukları yere kadar tünel boyunca sürükledi. Ayaklarını bir kez daha bağladı ve ağzına yeni bir parça bant yapıştırdı. Kız kendine geldiğinde, adamın elinin, vücudu üzerinde gezindiğini gördü. Önce nefesini tuttu ve elin, kulağının arkasındaki tenini, dirseğini ve çenesini okşadığını hissettiğinde uzaklaşmaya çalışarak büzüldü. Adamın, başka dokunmak istediği bir yer yoktu. Kız o kadar *doldurulmuştu* ki midesini bulandırıyordu.

Ama derinin *altı*...

Kızın bacağını sıkıca tutan adam, onun büyümüş gözlerinden gelen bakışları altında, el yordamıyla cebinden bulduğu bıçağını çıkardı ve onu, bir an bile tereddüt etmeden sarı–beyaz kemiğe dayanacak derinlikte kızın vücuduna sapladı. Kızın bantlı ağzından acı bir çığlık çıktı ve sert tekmeler geldi, ancak adam onu sıkıca tutuyordu. *Hoşuna gitti mi, Hanna?* Hıçkırarak ağlayan ve yüksek sesle inleyen kızın çıkardığı gürültü, bıçak ucunun kemik üzerinde gidip gelişinin o harika sesini duymaya çalışan adamın, kulağını kızın bacağına doğru eğmek zorunda kalmasına neden oldu. *Skrisssss.*

Sonra kızın kolunu tuttu.

Bir an birbirlerinin gözlerine baktılar ve kız, başını zavallı bir ifadeyle, sessizce yalvararak salladı. Adamın bakışları kı-

zın tombul ön koluna döndü ve yine derin bir bıçak yarası açıldı. Kızın tüm vücudu acıdan kaskatı kesilmiş, bir başka vahşi, boğuk sesli çığlık gelmişti. Adam, adeta bir müzisyen gibi eğdiği başıyla, ileri geri kazıdığı ulna kemiğinin sesini tekrar dinledi. *Skrisssss*, *skrisssss*... Kızın bayılmış olduğunu fark etmesi birkaç dakika aldı.

Sonunda kendini geri çekip, arabaya dönen adam, bir sonraki ipuçlarını yerleştirdi. Bagajdan süpürgeyi alarak ayak izlerini süpürdükten sonra otomobilini rampadan yukarıya sürdü, park etti, motoru çalışır bıraktı ve bir kez daha dışarı çıkarak dikkatlice lastik izlerini süpürdü.

Bir an duraksadı ve tekrar tünel içine baktı. Kıza gözlerini dikti. Birdenbire, kemik koleksiyoncusunun dudaklarında nadir görülen bir gülümseme belirdi. Misafirlerden ilkinin şimdiden gelmiş olmasına şaşırmıştı. Bir düzine minik kırmızı göz... sonra iki düzine, sonra üç... Hanna'nın kanlı bedenine gözlerini dikmiş, merakla bakıyorlardı. Belki de ağızları sulanarak... Gerçi bu kendi hayal ürünü de olabilirdi. Tanrı biliyordu ya, sahip olduğu hayal dünyası oldukça zengindi.

12

"Mel, Colfax'ın kıyafetlerini araştır. Amelia, ona yardım edebilir misin?"

Amelia, bu ricaya tepki olarak, nazik toplumlar içinde kullanılan o hoş, kafa sallama işaretini tekrarladı. Rhyme, kadına gerçekten de oldukça kızgın olduğunu fark etti.

Amelia, teknisyenin talimatıyla lâteks eldivenlerini taktı, büyük temiz gazete kâğıtları üzerindeki kıyafetleri nazikçe açtı ve at kılı fırçayı giysilerin arasından geçirdi. Bazı küçük parçacıklar düştü. Cooper onları ölçü aygıtına aldı ve bileşik mikroskobunda inceledi.

"Pek bir şey yok," diye rapor verdi. "Buhar, izin çoğunu halletmiş. Çok az toprak görüyorum. A–Y yapabilecek kadar yeterli değil. Durun... Bu Mükemmel. Birkaç tane iplik buldum. Şunlara bakın..."

"İyi de, bakamıyorum," diye düşündü Rhyme sinirli bir şekilde.

"Lacivert, tahminimce akrilik ve yün karışımı. Halı olacak kadar kalın değil. Yuvarlak uçlu da değil. Öyleyse giysi olmalı."

"Bu sıcakta kalın çoraplar ya da kazak giymez herhalde. Kar maskesi olabilir mi?"

"Benim tahminim de bu," dedi Cooper.

Rhyme, "Yani bize onları kurtarabilmemiz için bir şans vermekte kararlı. Eğer öldürmeye kararlı olsaydı onu görüp görmemiş olmaları bir şeyi değiştirmezdi," diye düşündü içinden.

Sellitto ekledi, "Ayrıca bu demek oluyor ki, bizim hergele kaçabileceğini düşünüyor. Aklında intihar yok. Bu, onu enselediğimizde eğer elinde rehine varsa bize biraz pazarlık gücü verebilir."

"Senin bu iyimserliğini seviyorum Lon," dedi Rhyme.

Thom çalan kapıya baktı ve çok geçmeden, Jim Polling darmadağınık, bezgin bir ifadeyle merdivenlerden yukarı çıktı. Tabii, basın toplantıları, belediye başkanı ofisi ve federal bina arasındaki koşturmacaların size bunu yapması normaldi.

"Balık avlama işinin yatması kötü olmuş," diye seslendi Sellitto ona. Sonra Rhyme'a açıkladı, "Jimmy şu esaslı balıkçılardan biri. Sineklerini falan da oltaya kendi bağlar. Mesela benim gibilere, altılı birayla kayığıma oturmak yeter."

Thom'un pencerenin yanına bıraktığı kahveden biraz alan Polling, "Şu şerefsizi enseleyelim de sonra balıkları tartışırız," dedi. Dışarıya baktı ve kocaman iki kuşun kendisine dik dik baktığını gördüğünde şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Rhyme'a dönerek bu kaçırılma olayı nedeniyle Vermont'a yapacağı balıkçılık turunu ertelemek zorunda kaldığını anlattı. Rhyme hiç balık tutmamıştı. Daha önce herhangi bir hobi için ne zamanı ne de isteği olmuştu fakat şimdi Polling'i kıskandığını fark etti. Balık tutmadaki huzur onu cezbetti. Yalnız başınıza icra edebileceğiniz bir spordu bu.

Sakat sporları, "sana kapak olsun" sporları olmaya meyilliydi. Rekabetçi sporlardı. Sanki dünyaya ve kendine bir şeyleri kanıtlamaktan ibaretti. Tekerlekli sandalye basketbolu, tenisi ve maratonları... Rhyme eğer bir spor yapması gerekseydi bunun balıkçılık olacağına karar verdi. Gerçi tek parmak ile olta atmak muhtemelen modern teknolojinin ilerisindeydi.

Polling "Basın ona seri adam kaçırıcısı diyor," dedi.

"Yaptığı bu," diye düşündü Rhyme.

"Ayrıca belediye başkanı kafayı yemiş durumda. Federalleri çağırmak istiyor. Şefle konuştuk ve o konuda sabırlı

olmayı kararlaştırdık. Fakat başka bir kurban daha kaybedemeyiz."

"Elimizden geleni yaparız," dedi Rhyme iğneli bir tonla.

Polling sade kahveden bir yudum aldı ve yatağa yaklaştı. "Sen iyi misin, Lincoln?"

"İyiyim."

Polling onu bir an tarttı, sonra da Sellitto'ya doğru başını salladı. "Beni bilgilendir. Yarım saat sonra bir başka basın toplantımız var. Bir öncekinde muhabirin sorduğu soruyu duydun mu? Kurbanın ölümüne haşlanmasının ardından ailesinin ne hissettiği ile ilgili ne düşünüyor muşuz?"

Banks kafasını sağa sola salladı. "Yok artık."

"Şerefsizi neredeyse benzetecektim," dedi Polling.

Üç buçuk yıl önce polis katili soruşturması esnasında olanları hatırladı Rhyme. Bir muhabir, zanlı Dan Shepherd'ın polis kuvvetinin bir üyesi olduğu gerçeği nedeniyle mi Polling'in soruşturmayı bu kadar saldırganca yönettiğini sorduğunda komiser, bir haber ekibinin video kamerasını kırmıştı.

Polling ve Sellitto, Rhyme'ın odasının bir köşesine çekildi ve dedektif onu bilgilendirdi. Komiser, merdivenlerden aşağı inerken Rhyme fark etti ki adam, eskiden olduğunun yarısı kadar bile canlı değildi.

"Tamam," diye seslendi Cooper. "Bir kılımız var. Kızın cebindeydi."

"Telin tamamı mı?" diye sordu Rhyme. Çok ümitli değildi ve Cooper iç geçirince de şaşırmadı.

"Üzgünüm. Kökü yok."

Kökü olmadan kıl, ayırt edilmiş bir kanıt değildi. Sadece tespit kanıtıydı. DNA testi yapıp onu belirli bir kişiyle bağdaştıramazdınız. Yine de bunun bir delil niteliği. Ünlü Kanadalı Atlı Polisleri, birkaç yıl önce yaptıkları araştırmada, olay yerinde bulunan bir kılın, bir zanlıyla eşleştirildiğinde, o kılın dört bin beş yüzde bir oranında zanlıya ait olduğu ihti-

malini doğuruyordu. Gerçi kılla ilgili en büyük sorun, sahibi olan kişiyle ilgili pek bir bilgi vermemesiydi. Bu tip deliller cinsiyeti anlamayı neredeyse imkânsız kılıyordu ve ırk bulma konusunda da pek güvenilir değillerdi. Yaş sadece çocuk saçıyla anlaşılabiliyordu. Renk ise geniş çaplı pigmentasyon değşimleri ve kozmetik boyalar nedeniyle aldatıcıydı. Buna ek olarak, herkesin her gün düzinelerce saç döktüğünü hesaba kattığınızda, zanlının kelleşmekte olup olmadığını bile söyleyemezdiniz.

"Kurbanınkiyle karşılaştır. Pul sayımı ve medülla pigmentasyonu karşılaştırması yap," diye emretti Rhyme.

Çok geçmeden, Cooper mikroskoptan kafasını kaldırdı. "Colfax'ın değil."

"Tanım?" diye sordu Rhyme.

"Açık kahverengi. Kıvrım yok. O yüzden siyahî olmadığını söyleyebilirim. Pigmentasyon, Mongoloid olmadığını gösteriyor."

"Beyaz yani," dedi Rhyme, duvardaki çizelgeye kafa sallayarak. "Tanığın söylediğini kanıtlıyor. Saç mı vücut kılı mı?"

"Çapsal farklılık az ve pigmentasyon dağılımı düzenli. Saç teli."

"Uzunluğu?"

"Üç santimetre."

Thom, failin kahverengi saçlı olduğunu profile eklemesinin gerekip gerekmediğini sordu.

Rhyme, hayır, dedi. "Teyit için biraz bekleyeceğiz. Sadece lacivert bir kar maskesi giydiğini yaz. Tırnak kazıntısı, Mel?"

Cooper izi inceledi fakat işine yarar bir şey bulamadı.

"Senin bulduğun iz. Duvardaki. Ona bir bakalım. Gösterebilir misin bana, Amelia?"

Sachs bir an tereddüt etti ve sonra Polaroid'i ona götürdü.

"Canavarın," dedi Rhyme. Bu, deforme olmuş bir avuç içiydi. Gerçekten de garipti. Kısmi izlerin sahip olduğu zarif

dönüşler ve çatallanmalar yoktu ama ince çizgilerden oluşmuş alacalı bir deseni vardı.

"Mükemmel bir resim – Edward Weston'dan bir farkın yok Amelia. Fakat ne yazık ki bu bir el değil. Şunlar kısmi iz değil. Bu bir eldiven. Deri. Ve Eski. Öyle değil mi, Mel?"

Teknisyen başıyla onayladı.

"Thom, bir çift eski eldiveni olduğunu yaz." Rhyme diğerlerine döndü, "Onunla ilgili birkaç fikir edinmeye başlıyoruz. Kısmi izlerini olay mahallinde bırakmıyor fakat eldiven izlerini bırakıyor. Eğer eldiveni onda yakalarsak onu yine de olay mahalline yerleştirebiliriz. Adam zeki ama dahi değil."

Sachs sordu, "Peki dahi suçlular ne giyer?"

"Pamuk–astarlı süet," dedi Rhyme. Sonra da sordu, "Filtre nerede? Elektrik süpürgesinden çıkan?"

Teknisyen kahve makinesindekine benzeyen koni filtreyi beyaz bir kâğıdın üzerine boşalttı.

Kalıntılar...

Savcılar, muhabirler ve jüriler bariz ipuçlarına bayılırdı. Kanlı eldivenler, bıçaklar, henüz ateşlenmiş silahlar, aşk mektupları, meni ve parmak izleri. Fakat Lincoln Rhyme'ın favori kanıtı kalıntıydı. Zanlılar tarafından kolayca göz ardı edilen, olay mahallindeki atık madde ve toz kalıntıları...

Fakat elektrik süpürgesi işe yarar bir şey yakalamamıştı.

"Tamamdır," dedi Rhyme, "devam edelim. Kelepçelere bakalım."

Cooper plastik torbayı açıp kelepçeleri bir gazete kâğıdı üzerine koyarken, Sachs kaskatı kesildi. Rhyme'ın tahmin ettiği gibi çok az kan vardı. NYPD Avukatı, adli tabibe izni faksla bildirdikten sonra, malum işi, adli tabiip ofisindeki bir nöbetçi doktor, testereyle halledivermişti.

Cooper kelepçeleri dikkatlice inceledi. "Boyd & Keller. En düşük kalite. Seri numarası yok." Krom yüzeye DFO püskürten adam, PoliLight'ı açtı. "İz yok, sadece eldivenden bir leke."

"Açalım onları."

Cooper, bir kelepçe anahtarı ile onları açtı. Bir lens-temizleyici ile mekanizmanın içine üfledi.

"Bana hâlâ kızgınsın, Amelia," dedi Rhyme. "Ellerle ilgili."

Soru onu gafil avlamıştı. "Kızmadım," dedi bir an sonra. "Sadece bunun profesyonelce olmadığını düşündüm. Yapmamı istediğiniz şeyin."

"Edmond Locard kimdi biliyor musun?"

Amelia başını sağa sola salladı.

"Bir Fransız. 1877'de doğdu. Lyons Üniversitesi'nde Suç-bilimi Enstitüsü'nü kurdu. MSB'yi yönetirken kullandığım en önemli kuralın fikir babasıdır. Locard'ın Değiş–Tokuş Prensibi. İki insan birbirine temas ettiğinde, karşılıklı olarak mutlaka bir değiş–tokuş olur. Belki toz, kan, deri hücresi, çamur, iplik, metalik tortu. Tam olarak neyin değiş tokuş edildiğini bulmak zor ve o şeyin tam olarak ne anlama geldiğini anlamak daha da zor olabilir. Fakat değiş–tokuş kesinlikle gerçekleşir ve bu sayede bizler, meçhul faillerimizi yakalayabiliriz."

Bu tarih bilgisi, kadının hiç de ilgisini çekmemişti.

"Şanslısın," dedi Mel Cooper Sachs'a, başını kaldırmadan. "Sana ve doktora olay yeri otopsisi yaptırıp, kadının midesindekileri inceletecekti."

"Faydalı olabilirdi," dedi Rhyme, gözlerini Sachs'tan kaçırarak.

"Onu vazgeçirdim," dedi Cooper.

"Otopsi," dedi Sachs, sanki Rhyme'la ilgili hiçbir şey onu şaşırtamayacakmış gibi iç geçirerek.

"O, burada bile değil ki," diye kızgın bir şekilde düşündü Rhyme, kadını kastederek. "Aklı bin kilometre uzakta."

"Ah," dedi Cooper. "Bir şey buldum. Sanırım eldivenin bir parçası."

Cooper bir parçacığı bileşik mikroskoba yerleştirip inceledi.

"Deri. Kırmızımsı bir renkte. Bir tarafı parlatılmış."

"Kırmızı, bu iyi," dedi Sellitto. Sonra Sachs'a dönüp açıkladı. "Giysiler ne kadar ilginçleşirse zanlıyı bulmak o kadar kolaylaşıyor. Eminim bunu size akademide öğretmemişlerdir. Bir ara sana Gambino çetesinden Jimmy Plaid'i nasıl yakaladığımızı anlatırım. O olayı hatırlıyor musun, Jerry?"

"O pantolonları bir mil öteden tanıyabilirdin," dedi genç dedektif.

Cooper devam etti, "Deri kurumuş. Elyafında pek yağ yok. Eski oldukları konusunda da haklıydın."

"Ne tür bir hayvan derisi?"

"Oğlak derisi diyebilirim. Yüksek kalite."

"Eğer yeni olsalardı bu, adamın zengin olduğu anlamına gelebilirdi," diye homurdandı Rhyme. "Fakat eski olduklarına göre sokakta bulmuş ya da ikinci el almış olabilir. Görünüşe göre 823'ün aksesuarlarından hızlı çıkarımlar yapamıyoruz. Tamam. Thom, profile sadece eldivenlerin kırmızımsı oğlak derisi olduğunu ekle. Başka neyimiz var?"

"Tıraş losyonu sürüyor." Sachs hatırlattı.

"Onu unutmuştum. Güzel. Belki bir başka kokuyu bastırmak içindir. Failler bunu genelde yaparlar. Onu da yaz, Thom. Nasıl kokuyordu peki Amelia? Onu sen tarif etmiştin."

"Yavan. Cin içkisi gibi."

"Çamaşır ipinden ne haber?" diye sordu Rhyme.

Cooper onu inceledi. "Bunu daha önce görmüştüm. Plastik. Altı ila on kadar farklı plastik çeşidinden oluşan birkaç düzine içsel lif ve bir – hayır, iki – metalik lif."

"Üretici ve kaynak istiyorum."

Cooper başını salladı. "İmkânsız. Çok sıradan bir şey."

"Kahretsin," diye fısıldadı Rhyme. "Peki ya düğüm?"

"Şimdi işte *bu* çok sıra dışı. Çok sağlam bir düğüm. Çevresinde iki kez nasıl dönüyor görüyor musun? PVC bağlaması en zor kablodur ve bu düğüm çözülecekmiş gibi durmuyor."

"Şehir merkezinde bir düğüm dosyamız var mı?"

"Hayır."

"Affedilemez," diye düşündü adam.

"Efendim?"

Rhyme, Banks'a döndü.

"Biraz yelkencilik yaparım..."

"Westport dışında mı?" dedi Rhyme.

"Şey, aslına bakarsanız evet. Nereden bildiniz?"

Eğer köken konumuyla ilgili adli bir test olsaydı, Jerry Banks, Connecticutlı çıkardı.

"Şanslı tahmin."

"Bu bir denizci düğümü değil. Onu tanıyamadım."

"Bunu bilmek iyi oldu. Şuraya as." Rhyme başıyla duvarı, selofanın Polaroid resmi ve Monet posterinin yanını işaret etti. "Ona sonra döneceğiz."

Kapı zili çaldı ve Thom cevap vermek üzere ortadan kayboldu. Rhyme gelenin Dr. Berger olabileceği ve artık ona "projesinde" yardımcı olmakla ilgilenmediğini bildirmeye gelmiş olabileceğini düşünerek bir an üzüldü.

Fakat botların ağır gürültüsü, Rhyme'a, kimin geldiğini anlattı.

İri, ciddi ve muharebe teçhizatıyla donanmış Acil Hizmet memurları içeriye nazikçe girerken, Sellitto ile Banks'e başlarıyla selam verdiler. Her biri hareket adamıydı ve Rhyme yirmi sabit gözün ardında, sonsuza dek sırtüstü yatalak kalmış bir adamın görüntüsüne verilen on kadar kötü tepki olduğuna bahse girerdi.

"Beyler, dün geceki kaçırılma vakasını ve bugün öğleden sonra kurbanın öldüğünü duydunuz." Adamların anladıklarını belli eden fısıltıları arasında devam etti. "Meçhul failimizin bir kurbanı daha var. Olay hakkında ipuçlarına sahibiz ve şehirdeki birkaç mekânı basarak, kanıtları ele geçirmenize ihtiyacım var. Derhal ve eş zamanlı. Her mekâna bir adam düşecek şekilde."

"Yani," diye sordu bıyıklı bir memur emin olamadan, "desteksiz mi?"

"İhtiyacınız olmayacak."

"Saygısızlık etmek istemem, efendim. Ancak herhangi bir taktiksel duruma desteksiz girmeye hiç hevesli değilim. En azından bir ortağım olmadan."

"Silahlı çatışma olacağını sanmıyorum. Hedefler, şehirdeki büyük süpermarketler olacak."

"Süpermarketler mi?"

"Hepsi değil. Her zincirden sadece biri. J&G's, ShopRite, Food Warehouse ..."

"Tam olarak ne yapacağız?"

"Dana budu alacaksınız."

"Ne?"

"Her marketten bir paket. Korkarım cebinizden ödemenizi istemek zorundayım, beyler. Departman, masraflarınızı karşılayacaktır. Bir de, onlara hemen ihtiyacımızın olduğunu söylemeliyim."

★★★

Vücudunun yan tarafına yatmıştı. Hareketsizdi.

Gözleri eski tünelin loşluğuna alışmıştı ve o küçük şerefsizlerin yaklaştığını görebiliyordu. Özellikle bir tanesine gözlerini dikmişti.

Monelle'in bacağı berbat bir şekilde sızlıyordu ancak acının çoğu, adamın çok derin bir şekilde kestiği önkolundan gelmekteydi. Arkasından kelepçelenmiş olduğundan yarayı göremiyor ve ne kadar kan kaybetmiş olduğunu bilmiyordu.

Fakat çok kan kaybetmiş olmalıydı. Neredeyse bayılacak kadar güçsüzdü. Bunun yanında, kanın yapışkan sızıntısını kollarının her yerinde ve vücudunun yan tarafında hissedebiliyordu.

Çizilme sesi– betondaki iğnemsi pençeler tarafından gelen ses... Gri–kahverengi yumruların gölgeler içindeki hare-

ketlerinin sesi... Sıçanlar ona doğru seğirtmeye devam ettiler. En az yüz tane olmalıydılar.

Kendini tamamen hareketsiz durmaya zorladı ve gözlerini büyük siyah olandan ayırmadı. Önde olan ve ileri geri hareket ederek kızı inceleyen hayvana Schwarzie ismini koymuştu.

Monelle Gerger, on dokuz yaşına geldiğinde dünyayı iki kez dolaşmıştı. Sri Lanka, Kamboçya ve Pakistan'dan otostop yaparak geçmişti. Kadınların, kaşındaki halkalara ve sutyensiz göğüslerine aşağılarcasına gözlerini diktiği Nebraska'dan, erkeklerin çıplak kollarına sıcakta kalmış köpekler gibi baktığı İran'a kadar bir sürü ülkeyi ziyaret etmişti.

Guatemala City'de, şehir parklarında uyumuş ve Nikaragua'da bir yaban hayatı sığınağına giderken kaybolup oradaki asilerle üç gün geçirmişti.

Ama hiç şimdiki kadar korkmamıştı.

Mein Gott.

Ve onu asıl korkutan şey biraz sonra kendine yapmak üzere olduğu şeydi.

Küçüklerinden bir sıçan, kızın yakınında koşturmaktaydı. Kahverengi vücudu ileriye fırlıyor, geri kaçıyor ve tekrar birkaç santim ilerliyordu. Kız, sıçanların korkutucu olduğuna karar verdi zira kemirgenden çok sürüngene benziyorlardı. "Yılanımsı bir burun ve yılanımsı bir kuyruk. Ve şu kahrolası kırmızı gözler." O küçük sıçanın arkasında ise küçük bir kedi boyundaki Schwarzie vardı. Ayakları üzerinde doğrulan Schwarzie, onu büyüleyen şeye doğru gözlerini dikti. İzliyor ve bekliyordu.

Derken küçük olanı saldırdı. Dört ince ayağının üzerinde koşturarak, kızın boğuk çığlığını umursamadan, doğrudan, ok gibi fırladı. Bir hamamböceği kadar hızlı bir şekilde, kızın kesik bacağından bir ısırık kopardı. Yara, ateş gibi yanıyordu. Monelle, acıdan ama daha çok da sinirden ciyakladı. *Yaklaşma bana lanet olasıca!* Topuğunu onun sırtına indirdiğinde, hafif bir çatırtı sesi çıktı. Sıçan bir kez titredi ve sonra hareketsiz kaldı.

Bir diğeri de kızın boynuna koştu, bir ısırık kopardı ve onu gözleyerek geri kaçtı. Sanki dilini o sıçan ağzının içinde döndürerek kızın lezzetine varıyormuşçasına burnunu oynattı.

Dieser Schmerz...

Kız, yarasından bir ısı dalgası yayılırken titredi. *Dieser Schmerz!* Acı! Monelle kendini tekrar hareketsiz yatmaya zorladı.

Saldırgan tekrar koşmak için hazırlandı ancak birden seğirdi ve geri döndü. Monelle nedenini gördü. Schwarzie sonunda sürünün önüne doğru ilerliyordu. İstediği şeyin peşinden gidiyordu.

Güzel, güzel.

Kızın beklediği oydu. Çünkü o, kızın kanı ya da etiyle ilgilenir gibi görünmemişti. Yirmi dakika önce sessizce yakınına gelmiş ve ağzındaki gümüş renk bantla büyülenmişti.

Ufak sıçan, kalabalık oluşturan bedenlerin arasına hızla geri kaçarken Schwarzie, tiksindirici minik ayakları üzerinde ilerledi. Durakladı. Tekrar ilerledi. İki metre... bir buçuk metre...

Sonra bir metre.

Kız tamamen hareketsiz durdu. Solumasının onu korkutup kaçırabileceğinden korkarak, yapabildiğince hafif nefes alıyordu.

Schwarzie duraksadı. Tekrar sessizce ilerledi. Sonra durdu. Başından yarım metre uzaklıktaydı.

Tek bir kasını bile oynatma.

Sıçan, yüksek bir kambura sahipti. Kahverengi dudakları, sarı dişlerinin üzerini kapatıyordu. Otuz santimetre kadar daha ilerledi ve gözleri fırlayarak durdu. Doğruldu, pençeli patilerini birbirine sürttü ve tekrar ilerledi.

Monelle Gerger ölü taklidi yaptı.

On beş santim daha. *Vorwärts!*

Haydi!

Derken sıçan yüzündeydi. Kız, hayvandan gelen çöp, yağ,

dışkı ve çürümüş et kokusunu aldı. Etrafı şöyle bir koklayan sıçan, kız, onun bıyıklarının dayanılmaz gıdıklamasını burnunda hissederken, dişlerini ortaya çıkararak bandı çiğnemeye başladı.

Beş dakika boyunca kızın ağzının etrafını kemirdi durdu. Bir ara, bir başka sıçan fırlayıp, kızın ayak bileğine dişlerini geçirdiğinde, Monelle, acıya karşı gözlerini kapadı ve onu yok saymaya çalıştı. Diğer sıçanı kovalayan Schwarzie, kızı inceleyerek gölgelerde bekledi.

Vorwärts, Schwarzie! Hadi!

Sıçan, yavaşça ona doğru yürürken, gözlerinden yanağına yaşlar akan Monelle, ağzını gönülsüzce ona doğru indirdi.

Çiğnedi, çiğnedi...

Hadi!

Kız, bandı delip parlak plastiğin daha büyük parçalarını sökmeye başlayan sıçanın iğrenç, sıcak nefesini ağzının içinde hissetti. Schwarzie, ağzındaki parçaları ön pençeleriyle aldı, açgözlü bir şekilde sıkıp durdu.

"Yeterince büyüdü mü acaba?" diye merak etti içinden, banttaki yırtığı kastederek.

Olmak zorundaydı. Daha fazlasına katlanamazdı.

Kız, yavaşça, her seferinde bir milimetre oynatarak başını yukarı kaldırdı. Schwarzie ise gözlerini kırptı ve meraklı hareketlerle ileriye eğildi.

Monelle çenesini açtığında, yırtılan bandın harika sesini duydu. Ciğerlerine havayı çekti. Tekrar nefes alabiliyordu!

Ve yardım için bağırabilirdi.

"*Bitte, helfen Sie mir!* Lütfen bana yardım edin!"

Schwarzie, onun cırlak ulumasından bir an korktu ve kıymetli gümüş bandını düşürerek geri çekildi. Fakat fazla öteye gitmedi. Durdu, geri döndü ve tombul kızının üzerinde yükseldi.

Kız, onun siyah, kambur bedenini umursamadan, ellerinin bağlı olduğu direği tekmeledi. Üst taraftaki toz toprak, gri kar gibi düştü ancak ahşap, yerinden oynamadı. Monelle, boğazı yanarcasına çığlık attı.

"*Bitte*. Yardım edin!"

Trafik seli, sesi yuttu.

Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra Schwarzie, tekrar ona doğru ilerlemeye başladı. Bu sefer yalnız değildi. İğrenç sürü onu örnek aldı. Ne yaptıklarından emin olamadan, seğirerek hareket ediyorlardı, ama onun cezbedici kanının kokusunu göz ardı edemezlerdi.

***

Kan ve ahşap, ahşap ve kan.

"Mel, orada neyin var?" Rhyme, kromatograf spektrometresine bağlı bilgisayara doğru başıyla işaret ediyordu. Cooper tahta parçasında buldukları toprağı bir kez daha test etmişti.

"Hâlâ nitrojen–zengini. Alışılmışın çok üstünde."

Üç ayrı testten sonra sonuçlarda hâlâ bir değişiklik yoktu. Cihaz kontrol edilmiş, ama bir problem bulunamamıştı. Cooper düşündü ve "Nitrojenin bu kadar yüksek olması – belki bir ateşli silah ya da mühimmat üreticisidir," dedi.

"Bu Manhattan değil Connecticut olur," diyen Rhyme saate baktı. Altı buçuktu. Zaman bugün ne kadar hızlı geçmişti. Son üç buçuk yıldaki yavaşlığının aksine... Kendini sanki günlerdir uyanıkmış gibi hissetti.

Genç dedektif, daha önce yere düşmüş olan ağartılmış omurilik diskini kenara çekerek Manhattan haritasına bir göz attı.

Disk, oraya Rhyme'ın omurilik zedelenmesi uzmanı Peter Taylor tarafından bırakılmıştı. Önceki bir buluşmada. Doktor onu uzman bir şekilde muayene etmiş sonra da hışırdayan bambu sandalyeye oturup cebinden bir şey çıkarmıştı.

"Gösterip anlatma zamanı," demişti doktor.

Rhyme Taylor'ın açık avucuna dikkatlice bakmıştı.

"Bu bir dördüncü servikal omuru. Tıpkı senin boynundaki gibi. Ucundaki küçük kuyrukları görüyor musun?" Doktor onu bir süre çevirdi ve sordu, "Onu gördüğünde ne düşünüyorsun?"

Rhyme Taylor'a saygı duyardı zira adam, ona bir çocuk, bir geri zekâlı ya da büyük bir külfet gibi davranmazdı. Ama o gün hiç de oyun oynayacak havada değildi. Cevap vermemişti.

Taylor yine de devam etmişti. "Hastalarımın bir kısmı onun dikenli bir vatoz gibi göründüğünü düşünüyor. Bazıları da bir uzay gemisi, uçak ya da kamyon olduğunu. Bunu insanlara ne zaman sorsam onu hep büyük bir şeyle mukayese ediyorlar. Kimse hiçbir zaman 'bir kalsiyum ve magnezyum parçası' demiyor. Görüyorsun ya, bu kadar önemsiz bir şeyin hayatlarını cehenneme çevirmiş olması fikrini sevmiyorlar."

Rhyme doktora tekrar kuşkuyla baktı fakat sakin, gri–saçlı doktor Omurilik Zedelenmesi hastalarında bir eski kurttu ve nazikçe, "Beni duymazdan gelme, Lincoln," dedi.

Taylor diski Rhyme'ın yüzüne yakın tutmuştu. "Bu küçük şeyin sana bu kadar acı vermiş olmasının haksızlık olduğunu düşünüyorsun. Ama bunu unut. *Unut* onu. Kaza öncesinde nasıl olduğunu hatırlamanı istiyorum. Hayatındaki iyilikleri ve kötülükleri. Mutluluğu, hüznü... Bunları tekrar hissedebilirsin." Doktorun yüzü donuklaşmıştı. "Ama açık konuşayım, şimdi gördüğüm sadece vazgeçmiş biri."

Sonra Taylor, omuriliği komodinin üzerinde bırakmıştı. Yanlışlıkla bırakmış gibi görünmüştü. Fakat sonra Rhyme bunun hesaplanmış olduğunu fark etmişti. Geçen aylar boyunca Rhyme kendini öldürüp öldürmemeye karar vermeye çalışırken minik diske bakmıştı. Taylor'ın savının– "yaşamaya devam et savının" – amblemi olmuştu. Fakat sonunda, o taraf kaybetmişti. Doktorun sözleri, ne kadar doğru olursa olsunlar, Lincoln Rhyme'ın o günden sonra her gün hissettiği acının, kalp ağrısının ve bitkinliğin ağır yükünün üstünden gelemedi.

Şimdi diskten uzağa, Amelia Sachs'a doğru baktı ve "Olay mahallini tekrar düşünmeni istiyorum," dedi.

"Gördüğüm her şeyi sana anlattım."

"*Gördüğün* değil, orada ne hissettiğini bilmek istiyorum."

Rhyme yönettiği binlerce olay mahallini hatırladı. Bazen bir mucize gerçekleşirdi. Etrafa bakınırken, artık nasıl oluyorsa, aklına meçhul fail ile ilgili fikirler gelirdi. Nasıl olduğunu açıklayamazdı. Davranış bilimciler profil çıkarmayı kendileri icat etmiş gibi konuşurlardı, oysa kriminologlar, yüzlerce yıldır profil çıkarıyordu. Izgara sistemiyle yürü, *onun* yürüdüğü yerde yürü, *onun* geride bıraktığını bul, *onun* yanında ne götürdüğünü çöz. Olay yerinden döndüğünde, elinde portreden farkı olmayan bir profille dönersin.

"Anlat bana," diye teşvik etti. "Kendini nasıl hissettin?"

"Endişeli. Gergin. Terli." Omuz silkti. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Üzgünüm."

Eğer Rhyme hareket edebilseydi yataktan fırlamış, onu omuzlarından tutmuş, sarsıyor olurdu. "*Neden bahsettiğimi biliyorsun! Bildiğini biliyorum. Neden benimle çalışmıyorsun? Neden beni göz ardı ediyorsun?*" diye bağırırdı.

Sonra bir şeyi anladı. Kızın orada, buğulu bodrumda, T.J.'in mahvolmuş vücudunun üzerinde dikilmiş, o iğrenç kokuya maruz kalmış halini zihninde gördü. Başparmağıyla kan rengi parmaklarını şaklattığını, ikisinin arasındaki "adam geçmez kibarlık bölgesini" muhafaza ettiği halini gördü. O buğulu bodrumda olmaktan iğrenmiş ve ona hâlâ bir parçasının orada olduğunu hatırlattığı için adamdan nefret etmişti.

"Odanın içinde yürüyorsun," dedi Rhyme.

"Gerçekten daha fazla yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

"Eşlik et," dedi sinirini bastırarak. Gülümsedi. "Bana ne düşündüğünü anlat."

Kızın yüzü durgunlaştı ve "Sadece fikirler. Herkesin aklına gelebilecek izlenimler," dedi.

"Fakat orada *sen* vardın, herkes değil. Anlat bize."

"Korkutucuydu. Ya da öyle bir şey..." Sakarca sarf ettiği son kelimelerinden pişmanlık duymuş gibiydi.

Amatörce.

"Hissettim ki–"

"Birinin seni izlediğini mi?" diye sordu.

Bu, kızı şaşırttı. "Evet. Kesinlikle öyle."

Rhyme da bunu hissetmişti. Üç buçuk yıl önce, genç polis memurunun çürüyen bedeninin üzerine eğilmiş, üniformasından bir iplik alırken hissetmişti. Birinin yakında olduğuna emindi. Fakat kimse yoktu – sadece gıcırdayarak parçalanmak için o anı seçmiş olan geniş bir meşe kolonu vardı ve Lincoln Rhyme'ın dördüncü boyun omurunun dayanak noktasına tüm ağırlığıyla yıkılmıştı.

"Başka ne düşündün Amelia?"

Kadın artık direnmiyordu. Dudakları rahatlamıştı ve gözleri, kıvrılmış *Nighthawks* posteri – yalnız ya da öyle mutlu oldukları için tek başına yemek yiyenler – üzerinde amaçsızca geziniyordu. "Kendime 'Burası da amma eski bir yermiş.' dediğimi hatırlıyorum. Yüzyıl başında inşa edilmiş fabrikalarda ve diğer yerlerde gördüğünüz resimler gibiydi. Ve ben–"

"Bekle," diye bağırdı Rhyme. "Bununla ilgili bir düşünelim. Eski..."

Gözleri Randel Haritası'nda dolaştı. Daha önce meçhul failin tarihi New York'a olan ilgisi hakkında yorum yapmışlığı vardı. T.J. Colfax'ın ölmüş olduğu bina da eskiydi. Ve ilk cesedi buldukları demir yolu tüneli de öyleydi. New York Central trenleri, eskiden yer üstünden giderlerdi. Karşıdan karşıya geçişlerde o kadar çok kaza olmuştu ki, On Birinci Cadde, Ölüm Caddesi adını almıştı ve demiryolları da yer altına taşınmak zorunda bırakılmıştı.

"Ve Pearl Street," diye kendi kendine düşüncelere daldı, "New York'un ilk zamanlarında önemli bir yan yoldu. Eski şeylere neden bu kadar ilgi duyuyor ki?" diye Sellitto'ya sordu, "Terry Dobyns hâlâ bizimle mi?"

"Psikiyatr mı? Evet. Geçen yıl bir vakada çalıştık. Şimdi düşünüyorum da seni sormuştu. Dedi ki, birkaç kez seni aramış ama sen hiç–"

"Tamam, tamam, tamam," dedi Rhyme. "Onu buraya

getir. 823'ün tavırlarıyla ilgili onun düşüncelerini istiyorum. Şimdi, Amelia, başka ne düşündün?"

Kadın, biraz fazla soğukkanlıca omuz silkti. "Hiçbir şey."

"Hiç mi?"

"Acaba nerede saklıyor bu kız, duygularını?" diye merak etti adam. Blane'in Beşinci Cadde'de yürüyen çok güzel bir kadına bakarak söylediği bir şeyi hatırlamıştı: *Paket ne kadar güzel olursa açması da o kadar zor olur.*

"Bilmiyorum... Tamam, düşündüğüm bir şeyi hatırladım. Ama bir anlamı yok. Pek profesyonel bir gözlem gibi değil."

Profesyonelmiş...

Kendi standartlarını kendin koymak çok sinir bozucu, öyle değil mi Amelia?

"Duyalım," dedi kıza.

"Bana onun gibi davranmamı söylediğin, ve ben onun nerede dikilip geriye, kadına nasıl baktığını bulduğum zamandı."

"Devam et."

"Şey, düşündüm ki..." diyen kadının güzel gözleri, sanki bir anlığına gözyaşlarıyla dolacakmış gibi göründü. Rhyme, o gözlerin yanardöner mavi olduğunu fark etti. Aniden kendisi kontrol eden kadın, "Acaba bir köpeği var mıydı diye merak ettim. Colfax'in," dedi.

"Bir köpek mi? Neden bunu merak edesin ki?"

Bir an duraksadı, sonra, "Bir arkadaşım... Birkaç sene önceydi. Şey, eğer birlikte yaşayacak olursak bir köpek almayı planlıyorduk. Ben hep istemişimdir. Bir İskoç çoban köpeği. Komik bir durumdu. Arkadaşım da aynı türden istiyordu. Biz tanışmadan önce bile," dedi.

"Bir köpek." Rhyme'ın kalbi yazın tel kapılardaki böcekler gibi hopladı. "Ve?"

"Düşündüm ki o kadın–"

"T.J." dedi Rhyme.

"T.J." diye devam etti Sachs. "Sadece, eğer evcil hayvanı varsa ve artık eve dönüp onunla oynayamayacaksa bunun ne

kadar üzücü bir durum olduğunu düşündüm. Erkek arkadaşlarını ya da kocasını düşünmedim. Evcil hayvanları düşündüm."

"Fakat neden bu düşünce? Köpekler, evcil hayvanlar... Neden?"

"Nedenini bilmiyorum."

Sessizlik.

"Sanırım onu orada öyle bağlı gördüğümde... Katilin onu izlemek için yan tarafta nasıl duruyor olduğunu düşündüm. İki yağ tankı arasında öylece dikilmiş... Sanki ağıldaki bir hayvanı izliyormuş gibiydi," dedi kadın sonunda.

Rhyme GK–KS bilgisayar ekranındaki sinüs dalgalarına baktı.

Hayvanlar...

Nitrojen...

"Bok!" diye ağzından kaçırdı Rhyme.

Başlar ona çevrildi.

"Bok." Ekrana gözünü dikmişti.

"Evet, tabii ki!" dedi Cooper, saç tellerini düzleştirirken. "O kadar nitrojen. Gübre. Ki oldukça eski bir gübre."

Lincoln Rhyme, aniden, daha önce üstünde düşündüğü o anlardan birini yaşadı. Düşünce, bir anda zihninde patlayıverdi. Görüntü kuzulara aitti.

Sellitto sordu, "Lincoln, iyi misin?"

Sokakta başıboş gezinen bir kuzu...

Bir hayvanı izliyor gibiydi...

"Thom," diyordu Sellitto, "iyi mi o?"

... ağılda.

Rhyme kaygısız hayvanı zihninde canlandırabiliyordu. Boynunda bir çan ve arkasında bir düzine daha kuzu vardı.

"Lincoln," dedi Thom aceleyle. "Terliyorsun. İyi misin?"

"Şşşşşş," diye sessizlik emretti kriminolog.

Gıdıklanma hissinin yüzünden aşağı hızla ilerlediğini hissetti. İlham ve kalp yetmezliğinin belirtileri tuhaf bir biçimde benzerdi. Düşün, düşün...

Kemikler, ahşap direkler ve gübre...

"Evet!" diye fısıldadı. Hain bir kuzu sürüyü katliama götürüyor.

"Ağıllar," diye duyurdu Rhyme odaya. "Kız, bir hayvan pazarında tutuluyor."

13

"Manhattan'da hiç ağıl yoktur."

"*Geçmiş*, Lon," diye hatırlattı Rhyme. "Eski şeyler onu etkiliyor. Ağzının suyunu akıtıyor. Eski ağılları düşünmeliyiz. Ne kadar eski, o kadar iyi."

Kitabı için araştırma yaparken, Rhyme beyefendi mafya babası Owney Madden'ın işlemekle suçlandığı bir cinayeti okumuştu. Olay, Hell's Kitchen'daki konağının hemen dışında rakip bir içki kaçaksını vurmasıydı. Madden sadece bu cinayet için değil, hiçbir zaman suçlu bulunmadı. Mahkemede sanık sandalyesine oturdu ve melodik İngiliz aksanlı sesiyle mahkeme salonuna ihanet ile ilgili bir konuşma yaptı. "Bu olayın tümü benim hakkımda yalan söyleyen rakiplerimce uydurulmuştur. Sayın yargıç, bana neyi hatırlatıyorlar biliyor musunuz? Benim mahallemde, Hell's Kitchen'da, kuzu sürüleri sokaklardan yürütülerek ağıllardan Kırk İkinci Sokak'taki mezbahalara götürülürlerdi. Ve onlara kim önderlik ederdi biliyor musunuz? Bir köpek ya da adam değil. Kendilerinden biri. Boynunda çan takılı hain bir kuzu. Tüm sürüyü o rampanın önüne kadar getirirdi. Ama sonra kendi durur ve onu izleyen diğerleri içeriye girerdi. Ben mahbm bir kuzuyum ve bana karşı olan o tanıklar, işte asıl hainler onlar."

Rhyme devam etti. "Kütüphaneyi ara, Banks. Bir tarihçileri olmalı."

Genç dedektif çıkardığı cep telefonundaki numaraları tuşladı ve aradı. Konuşurken sesinin tonu biraz alçaldı. Neye ihtiyaçları olduğunu açıkladıktan sonra sustu ve şehrin haritasına baktı.

"Evet?" diye sordu Rhyme.

"Birini buluyorlar. Onlarda–" Telefondan cevap geldiğini duyunca başını eğdi ve isteğini tekrarladı. Başıyla onaylamaya başladı ve sonra odaya duyurdu, "İki yer buldum... Hayır, üç."

Meçhul fail 823			
Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
. Beyaz erkek, ufak yapılı . Koyu renk kıyafet . Eski eldivenler, kırmızımsı oğlak derisi . Losyon (başka kokuları örtmek için mi?) . Kar maskesi? Denizci mavisi?	. Büy. iht. sığınak evi var	. Sarı Taksi	. Ol.Yer. prosedür biliyor . Adli kaydı olabilir . DÇ izlerini biliyor . Silah = 32 calib. Colt . Kurbanları alışılmadık düğümlerle bağlıyor . "Eski" onu cezbediyor

"Kim o?" diye bağırdı Rhyme. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Şehir arşivlerinin müdürü... Diyor ki Manhattan'da bilinen üç büyük ağıl bölgesi varmış. Birisi Batı Yakası'nda, Altmışıncı Sokak civarında... Birisi Harlem'de 1930lar ya da 40lardan kalma. Ve Aşağı Doğu Yakası'nda İhtilal döneminden."

"Bize adresler lazım, Banks. Adresler!"

"Emin değil."

"Neden aramıyor? Ona arayıp bulmasını söyle!"

Banks cevap verdi, "Sizi duydu, efendim... Nereden arayıp bulacağını bilemediğini söylüyor. Onları nerede arayıp bulsun? O yıllarda Sarı Sayfalar yoktu. O eski şeylere bakıyor–"

"Ticari mahallelerin sokak isimleri olmayan demografik haritaları," diye homurdandı Rhyme. "Belli ki. *Tahmin* etsin."

"Zaten onu yapıyor. Tahmin ediyor."

Rhyme seslendi, "Onun *hızlıca* tahmin etmesine ihtiyacımız var."

Banks başıyla onaylayarak dinledi.

"Ne, ne, ne, *ne*?"

"Altmışıncı ve Onuncu Sokak civarı," dedi genç dedektif. "Harlem Nehri yakınlarındaki Lexington... Ve sonra... Önceden Delancey çiftliğinin olduğu yer. Delancey Sokağı'nın orası mı bu?–"

"Elbette ki öyle. Küçük İtalya'dan Doğu Nehri'ne kadar. Çok geniş bir arazi. Kilometrelerce. Daha fazla daraltamaz mı?"

"Catherine Sokağı civarı... Lafayette... Walker. Tam emin değil."

"Adliyelerin orada," dedi Sellitto ve Banks'e döndü, "Haumann'ın ekibini hareketlendir. Onları ayır. Üç mahalleyi de araştırın."

Genç dedektif telefon görüşmesini yaptı ve başını kaldırdı. "Şimdi ne olacak?"

"Bekleyeceğiz," dedi Rhyme.

Sellitto mırıldandı, "Beklemekten nefret ediyorum."

Sachs Rhyme'a sordu, "Telefonunu kullanabilir miyim?"

Rhyme komodinin üzerindekine doğru başıyla işaret etti.

Kız tereddüt etti. "İçeride başka var mı?" Hole işaret etti.

Rhyme onayladı.

Kadın, mükemmel tavırlarıyla yatak odasından dışarı yü-

rüdü. Rhyme, holdeki aynadan onu ciddi bir şekilde o kıymetli aramasını yaparken görebiliyordu. Kim acaba diye merak etti. Erkek arkadaşı mı, kocası mı? Kreş mi? Neden onlara köpeği anlatırken "arkadaş"ından bahsettiğinde duraklamıştı? Rhyme bunun arkasında bir hikâye olduğuna emindi.

Her kimi arıyorsa orada değildi. Cevap alamayınca gözlerinin koyu mavi çakıl taşlarına döndüğünü gördü. Kadın başını kaldırdığında, Rhyme'ın tozlu camdan gelen bakışını yakaladı. Arkasını döndü. Ahize, yuvasına yerleşti ve kız adamın odasına döndü.

Tam beş dakika boyunca sessizlik oldu. Rhyme, çoğu insanın sahip olduğu o üzerinden gerilim atma yetisinden yoksundu. Hareket ettiği zamanlarda manyak bir at gibi koşturur ve MSB'deki memurları deli ederdi. Şimdi, Sachs devriye şapkasının altından kafa derisini kaşırken onun gözleri Randel haritasını enerjik bir şekilde tarıyordu. Görünmez Mel Cooper ise bir cerrah kadar sakin bir şekilde delilleri katalogluyordu.

Sellitto'nun telefonu gürültüyle çaldığında, biri hariç odadaki herkes yerinden hopladı. Telefondaki sesi dinleyen Sellitto'nun yüzü bir sırıtışa dönüştü.

"Bulduk. Haumann'ın ekiplerinden biri On Birinci ve Altmışıncı'da. Oralarda bir yerden bir kadının çığlığının geldiğini duyabiliyorlar. Tam olarak nereden geldiğini bilmiyorlar. Kapı kapı dolaşıyorlar."

"Koşu ayakkabılarını giy," diye emretti Rhyme, Sachs'a.

Adam, kadının yüzünün çöktüğünü gördü. Rhyme'ın telefonuna sanki birden çalacak ve validen iç rahatlatıcı bir arama gelecekmiş gibi baktı. Ardından, AHB'nin Batı Yakası taktiksel haritasına bakmakta olan Sellitto'ya döndü.

"Amelia," dedi Rhyme, "birini kaybettik. Bu çok kötü. Ama artık başka kayıp vermek zorunda değiliz."

"Onu görmüş olsaydınız," diye fısıldadı. "Eğer ona ne yapmış olduğunu görmüş olsaydınız –"

"Ah, ama gördüm, Amelia," dedi düz bir şekilde. Göz-

leri acımasızdı ve meydan okuyordu. "T.J.'e ne olduğunu gördüm. Sıcak sandıklarda aylarca bekletilmiş bedenlere ne olduğunu gördüm. Yarım kilo C4'ün kollara, bacaklara ve yüzlere neler yapabileceğini gördüm. Happy Land sosyal kulübü yangınında çalıştım. Seksenden fazla insan yanarak öldü. Aileleri teşhis edebilsin diye kurbanların yüzlerinin ya da yüzlerinden geri kalanlarının fotoğrafını çektik. Çünkü o sıralanmış cesetlerin arasında yürüyüp de kesinlikle hiç kimsenin aklı başında kalamazdı. Bizim dışımızda. Başka seçeneğimiz yoktu." Boynundan hızla yayılan dayanılmaz acıya karşı koymak için derin nefes aldı. "Görüyorsun ya, eğer bu işte devam edeceksen, Amelia... Eğer *hayatında* devam edeceksen, ölüleri geride bırakmayı öğrenmek zorunda kalacaksın."

Odadaki diğer insanlar, teker teker, yaptıklarını bırakarak ikisine baktılar.

Şimdi Amelia Sachs'tan hiç hoş söz yoktu. Kibar gülümsemeler yoktu. Bir an bakışlarını gizemli yapmaya çalıştı. Ama cam kadar şeffaftı. Onun yorumuna orantısız büyüklükteki kızgınlığı içinden fırladı ve uzun yüzü, bu karanlık enerjinin altında büzüştü. Bir bukle tembel kızıl saçı yüzünden çekti ve mikrofonlu kulaklığı masadan aldı. Merdivenlerin başında durarak, Rhyme'a güzel bir kadının soğuk gülümsemesinden daha soğuk hiçbir şeyin olmadığını hatırlatan kuru bir bakış attı.

Ve adam, nedense kendini "Yeniden hoş geldin Amelia," diye düşünürken buldu.

***

"Neyin var? İyi bir şeylerin var mı? Hikâyen var mı? Fotoğraflar var mı?"

Scruff, Manhattan'ın Doğu Yakası'nda, şerit tipi alışveriş merkezleri banliyö için neyse, şehir merkezi için öyle olan Üçüncü Cadde'deki bir barda oturuyordu. Yakında, kendinden başkasını düşünmeyen şehirli genç profesyonellerle do-

lup taşacak pis bir meyhaneydi. Ama o an için kötü giyinmiş yerlilerin, hakkında şüphelenilebilecek balık ve pörsük salatalarından oluşan akşam yemekleri yedikleri sığınaklarıydı.

Budaklı abanoz gibi derisi olan zayıf adam, kireç gibi beyaz bir gömlek ve yemyeşil bir takım elbise giymişti. Scruff'a doğru eğildi. "Haberin var mı? Gizli şifrelerin var mı? Mektupların var mı?"

"Adamım. Ha."

"Ha dediğin zaman gülmüş olmuyorsun," dedi Fred Dellray. Aslında D'Ellret'ti ama o isim nesiller öncesinde kalmıştı. Bir doksan üç boyunda, abuk sabuk espriler yaparak konuşmasına rağmen nadiren gülen biriydi ve FBI Manhattan ofisinin yıldız özel ajanıydı.

"Hayır, adamım. Gülmüyorum."

"Peki, neyin var?" diyen Dellray kulağının arkasına koyduğu bir sigaranın ucunu ezdi.

"Zaman alıyor, adamım." Kısa boylu bir adam olan Scruff yağlı saçını kaşıdı.

"Ama zamanın yok. Zaman değerli, zaman uçuyor ve zaman, senin sahibi olmadığın tek şey."

Dellray iki kahvenin üzerinde durduğu masanın altına dev elini soktu ve Scruff'ın bacağını, adam inleyene kadar sıktı.

Altı ay önce küçük zayıf adam, birkaç sağcı deliye otomatik M–16lar satmaya çalışırken yakalanmıştı. Sağcılar da aslında sağcı olup oldukları belli olmayan gizli ATSB[2] ajanlarıydı.

Federaller ise doğal olarak yağlı, küçük, şaşı gözlü bir şey olan Scruff'ın kendisini istemiyorlardı. Asıl silahları sağlayanların peşindeydiler. ATS[3] akıntıya karşı biraz da olsa yüzmüştü ancak başka bir adam tutuklayamadıklarında onu Büro'nun Bir Numaralı muhbir idarecisi olan Dellray'e bir işe yarar mı diye bakmak için vermişlerdi. Gerçi şimdiye kadar, görüldüğü kadarıyla hiçbir haberi, gizli şifresi ya da federallere yarayacak hiçbir şeyi olmayan, sadece sinir bozucu,

2 Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu

3 Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar

faremsi küçük bir suçlu olduğundan başka bir şey kanıtlayamamıştı.

"Sahip olduğun suçlardan herhangi birini yok saymamızın tek yolu bize güzel ve sağlam bir şey vermen. Bu konuda anlaştık mı?"

"Diyorum ki, sizin kullanımınız için *şu anda* bir şeyim yok. Hemen *şimdi*."

"Doğru değil, doğru değil. Kendine bir şeyler bulmuşsun. Bunu yüzünde görebiliyorum, adamım."

Dışarıda bir otobüs fren havasının tıslamasıyla durdu. Bir grup Pakistanlı açık kapıdan indiler.

"Adamım, şu kahrolası BM konferansı," diye homurdandı Scruff, "ne halt etmeye buraya geliyorlar ki? Şehir zaten fazlasıyla kalabalık. Hepsi de yabancı."

" 'Kahrolası konferansmış.' Seni küçük düzenbaz, seni küçük at dışkısı," diye tersledi Dellray. "Dünya barışına mı karşısın şimdi de?"

"Yok öyle bir şey."

"Şimdi, bana doğru dürüst bir bilgi ver."

"İyi bir şey bilmiyorum."

"Sen burada kimle konuşuyorsun?" diyen Dellray, şeytanca sırıtıyordu. "Ben Bukalemunum. Gülümseyip mutlu olabilirim ya da somurtup sert oynayabilirim."

"Hayır, adamım, hayır," diye ciyakladı Scruff. "Ah, acıyor. Kes şunu."

Barmen onların olduğu tarafa baktı ve Dellray'in bir bakışı onu, parlak bardakları tekrar parlatmaya devam ettirdi.

"Tamam, belki bir şey biliyorumdur. Fakat yardıma ihtiyacım var. İhtiyacım–"

"Yine sıkmaca zamanı."

"Lanet olsun sana adamım. Lanet olsun!"

"Ah, bu çok zekice bir diyalog seçimi," Dellray yanıtladı. "Şu kötü filmlerdeki gibi geliyor kulağa. Bilirsin. Hani kötü adamla iyi adam sonunda karşı karşıya gelirler ya. Stallone ve başka biri gibi. Ve birbirlerine söyleyebilecekleri tek şey,

'Lanet olsun sana'dır. 'Hayır, sana lanet olsun.' 'Hayır, *sana lanet olsun*.' Şimdi bana faydalı bir şey söyleyeceksin. Anlaştık mı?"

Ve pes edene dek Scruff'a gözlerini dikti.

"Tamam, söylüyorum. Bak, sana güveniyorum, adamım. Ben–"

"Tamam, tamam, tamam. Ne biliyorsun?"

"Jackie'yle konuşuyordum, Jackie'yi tanıyor musun?"

"Jackie'yi tanıyorum."

"O da bana anlatıyordu."

"Sana ne anlatıyordu?"

"Bana diyordu ki, eğer bu hafta getirteceğin ya da göndereceğin bir şey varsa, havaalanlarını kullanmamalıymışsın diye duymuş."

"Gelen giden şeyler neymiş? Daha fazla 16 mı?"

"Söyledim sana adamım, benim bildiğim bir şey yok. Sadece sana Jackie'nin ne–"

"Söylediğini söylüyorsun."

"Evet, adamım. Sadece genel şeyler, değil mi?" Scruff büyük kahverengi gözlerini Dellray'e çevirdi. "Sana yalan söyler miyim?"

"Onurunu asla kaybetme," diyen ajan, Scruff'ın göğsüne işaret ettiği parmağıyla birlikte ciddi bir şekilde uyardı.

"Şimdi, ne olmuş bu havaalanlarına. Hangisi? Kennedy mi? La Guardia mı?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, adamın birinin buradaki bir havaalanında olacağının bilindiği. Bayağı kötü birinin."

"Bana isim ver."

"İsim bilmiyorum."

"Jackie nerede?"

"Bilmem. Güney Afrika'da sanırım. Belki Liberya'dadır."

"Bunların hepsi ne anlama geliyor?" diyen Dellray tekrar sigarasını ezdi.

"Bence bir şeylerin olma ihtimali vardı, bilirsin işte, onun için kimse sevkıyat yapmamalı diyorlar."

"Tahminin bu, demek."

Scruff, korkuyla büzüldü fakat Dellray artık küçük adama işkence yapmayı düşünmüyordu. O, alarm çanlarını duyuyordu. İki Büro'nun da yaklaşık bir yıldır tanıdığı bir silah kaçakçısı olan Jackie, Afrika ve Orta Avrupa'daki askerler ve Amerika'daki milis topluluklarından oluşan müşterilerinin birinden, havaalanlarında yapılacak bir terörist saldırısı gerçekleşeceğine dair bir haber duymuş olabilirdi. Dellray normalde bunu pek kafaya takmazdı, ana dün gece JFK'de bir kaçırılma olayı olmuştu. NYPD'nın dosyası olduğundan, daha önce buna da pek dikkat etmemişti. Fakat şimdi, geçen gün Londra'daki UNESCO toplantısında yapılan bombalamayı da düşünüyordu.

"Senin herif sana başka bir şey söylemedi mi?"

"Hayır, adamım. Başka hiçbir şey söylemedi. Hey, acıktım. Bir şeyler yiyebilir miyiz?

"Onur hakkında sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Sızlanmayı kes." Dellray ayağı kalktı. "Telefonla konuşmam lazım."

***

Pikap, Altmışıncı Sokak'ta kayarak durdu.

Sachs olay–mahalli çantasını, PoliLight'ı ve büyük on iki voltluk el fenerini kaptı.

"Ona zamanında ulaştınız mı?" diye seslendi Sachs bir AHB polisine. "Kız iyi mi?"

Önce kimse cevap vermedi. Sonra çığlıkları duydu.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı. Acil Hizmetler memurunun çökerttiği kapıya nefessiz kalarak koştu. Terk edilmiş, tuğla bir binanın altına giden geniş bir araç yoluna açılıyordu. "Hâlâ orada mı?"

"Bu doğru."

"Neden?" diye üsteledi beyninden vurulmuşa dönen Amelia Sachs.

"Bize içeri girmememizi söylediler."

"İçeri girmemenizi mi? Kız çığlık atıyor. Onu duymuyor musunuz?"

Bir AHB polisi, "Bize sizi beklememizi söylediler," dedi.

Onlar. Hayır, onlar değil. Lincoln Rhyme. Şu pislik herif.

"Bizim görevimiz onu bulmak," dedi memur. "İçeri girmek görevi *sizin*."

Mikrofonlu kulaklığın düğmesine bastı. "Rhyme!" diye bağırdı. "Orada mısın?"

Cevap yok... Seni Tanrı'nın cezası korkak.

Ölüleri geride bırak... Pislik Herif! Onun evinin merdivenlerinden birkaç dakika önce hışımla indiği zamana göre şimdi iki katı daha fazla sinirliydi.

Sachs arkasına baktı ve bir AHB otobüsünün yanında dikilen sıhhiyeciyi fark etti.

"Sen. Benimle gel."

Adam ileri bir adım attı ve kadının silahını çıkardığını gördü. Durdu.

"Hey, bir dakika," dedi sıhhiyeci. "Bölge güvenli olana dek girmek zorunda değilim."

"Şimdi! Fırla!" diyen kadın kendi ekseninde döndü ve adam görmek istediğinden fazla namlu ucu görmüş olmalıydı ki, suratını buruşturup kadını aceleyle takip etti.

Yeraltından gelen sesi duydular. "Aiiiii! *Hilfe!*" Ardından hıçkırıklar.

Tanrım. Sachs, üç buçuk metre boyunda, gözünde büyüyen kapı girişine doğru koşmaya başladı.

Kafasında bir ses duydu: *Sen osun, Amelia. Ne düşünüyorsun?*

Git başımdan dedi, sessizce.

Ama Lincoln Rhyme gitmedi.

Sen bir katil ve adam kaçıransın, Amelia. Nerede yürür, neye dokunurdun?

Unut bunu! Kızı kurtaracağım. Olay yerinin canı cehenneme...

"Mein Gott! Lütfen! Bir–si, litfeen yardım!"

Git, diye bağırdı kendine Sachs. Koş! O burada değil. Güvendesin. Kızı al, git...

Koştukça alet kemeri şakırdıyordu. İyice hızlandı. Sonra, tünelin içinde altı metre ilerlemişken durdu. Tartışıyordu. Kazanan tarafı sevmedi.

"Kahretsin," diye söylendi. Çantayı yere koydu ve açtı. Doktora seslendi, "Sen, adın ne?"

Gergin genç adam cevap verdi, "Tad Walsh. Ama ne oluyor?" Karanlığın içine doğru baktı.

"Ah... *Bitte, helfen Sie mir!*"

"Beni koru," diye fısıldadı Sachs.

"Seni koruyayım mı? Bir dakika, bu benim işim değil."

"Silahı al, tamam mı?"

"Seni *neden* korumam gerekiyor?"

Otomatik tabancayı adamın eline tutuşturan ve dizleri üzerine çöken kadın, "Güvenliği açık. Dikkatli ol," dedi.

İki lastik bant kaptı ve ayakkabılarına geçirdi. Silahını geri alırken ona da aynısını yapmasını söyledi.

Adam, titrek elleriyle aynısını yaptı.

"Düşünüyorum da–"

"Sus. Hâlâ burada olabilir."

"Bir dakika durun orada bayan," diye fısıldadı sıhhiyeci. "Bu benim iş tanımımda yok."

"Benimkinde de yok. Işığı tut." Ona el fenerini verdi.

"Fakat eğer hâlâ buradaysa büyük ihtimalle ışığa ateş edecek. Yani, ben olsam ona ateş ederdim."

"O zaman onu yüksekte tut. Benim omzumun üzerinden. Ben önden gideceğim. Eğer birisi vurulursa o ben olacağım."

"Sonra ne yapayım?" diyen Tad'in sesi yeniyetme gibi çıktı.

"Ben olsam şahsen arkama bakmadan kaçardım," mırıldandı Sachs. "Şimdi beni takip et. Ve ışığı sabit tut."

Siyah SM[4] çantasını sol elinde taşıyıp, sağ elindeki silahı-

4 Suç Mahalli

nı önünde tutuyor ve karanlığın içine doğru ilerledikçe yere bakıyordu. Aynı diğer olay yerinde olduğu gibi yine tanıdık süpürge izlerini gördü.

"Bitte nicht, bitte nicht, bitte ..." Hafif bir çığlık geldi. Sonra sessizlik.

"Orada ne oluyor?" diye fısıldadı Tad.

"Şşşşşş," Sachs tısladı.

Yavaşça yürüdüler. Sachs kaygan teri kurutmak için Glock'unu sımsıkı tutan parmaklarına üfledi ve Tad'in elinde dengesizce tuttuğu el fenerinin aydınlattığı ahşap sütunlar, gölgeler ve atılmış makinelerden oluşan rastgele hedefleri dikkatlice gözledi.

Hiç ayak izi bulamadı.

Tabii ki bulamazdı. Adam zekiydi.

Ama biz de zekiyiz, dedi Lincoln Rhyme'ın sesi, kadının zihninde. Ve ona sesini kesmesini söyledi.

Daha yavaş.

Bir buçuk metre daha. Durakladıktan sonra yavaşça ilerlemeye devam eden kadın, kızın inlemelerini duymazlıktan gelmeye çalıştı. İzleniyormuş duygusunu hissetti. Hareketlerini takip eden silah namlusunu hissetti. *Çelik yeleğim, metal zarflı bir mermiyi durduramaz*, diye düşündü. Zaten kötü adamların yarısı Black Talon kullanırdı. Bacak ya da koldan vurulmak da, göğüsten vurulmak kadar etkili bir şekilde sizi öldürürdü. Hatta çok daha fazla acı çektirirdi. Nick, o mermilerden birinin insan vücudunu nasıl deşebileceğini anlatmıştı; ortaklarından biri, o korkunç mermilerden ikisiyle vurulmuş ve kollarında ölmüştü.

Yukarıda ve arkada...

Bir akşam, Nick'in sağlam göğsüne dönmüş, onun yakışıklı İtalyan yüzünün yastığında oluşturduğu silueti izlerken, ona rehine kurtarma konusunda bir şeyler anlattığı zamanı hatırladı. "İçeriye girdiğinde seni vurmak isteyen biri varsa, bunu yukarıdan ve arkadan yapacaktır..."

"Lanet olsun." diyen kadın, etrafında dönerek çömeldi ve tüm şarjörü boşaltmaya hazır şekilde Glock'u tavana nişan aldı.

"Ne?" diye fısıldadı Tad, sinerek. "*Ne*?"

Hiçbir şeyin olmadığı alan, kadına boş boş baktı.

"Yok bir şey." Ve derin nefes alarak ayağa kalktı.

"*Bunu* yapma."

İleriden bir şırıltı sesi geliyordu.

"Tanrım!" Tad'in yüksek perdeli sesi geri dönmüştü. "Bundan nefret ediyorum."

Bu herif bir korkak, diye düşündü. *Bunu biliyorum çünkü benim söylemek istediğim her şeyi o söylüyor.*

Durdu. "Şu tarafı aydınlat. İleriyi."

"Ah, Tanrım..."

Sachs sonunda son olay yerinde bulduğu kılları anladı. Sellitto ve Rhyme arasındaki bakışmayı hatırladı. Rhyme ta o zamandan meçhul failin ne planladığını biliyordu. Kızın başına bunun geldiğini biliyordu – ve *yine de* AHB'ne beklemelerini söylemişti. Ondan bir o kadar daha nefret etti.

Önlerinde, yerdeki bir kan havuzu içinde yatan tombul bir kız vardı. Işığa doğru cam gibi gözlerle bakarak bayıldı. O anda, kocaman bir ev kedisi kadar büyük, siyah bir fare, emekleyerek kızın göbeğinin üzerine çıktı ve onun etli boğazına doğru atıldı. Kızın çenesinden bir ısırık almak üzere kirli dişlerini gösterdi.

Sachs, sakin bir şekilde siyah Glock'unu kaldırdı, destek için sol avucuyla silahın altını tuttu. Dikkatlice nişan aldı.

Ateş etmek nefes almaktır.

Nefes al, nefes ver ve tetiği sık.

Sachs bir görev esnasında silahını ilk kez ateşledi. Dört el. Kızın göğsünün üzerinde dikilen kocaman siyah sıçan patladı. Arkasında, yerde duranlardan birini daha vurdu. Panik halinde Sachs ve sıhhiyeciye doğru koşturan bir diğerini daha... Diğerleriyse kumun üstündeki su gibi sessizce yok oldular.

"Yüce Tanrım," dedi doktor. "Kızı vurabilirdin."

"On metreden mi?" diye burnundan güldü Sachs. "Pek olası değil."

Telsiz can buldu ve Haumann çatışmadalar mı diye sordu.

"Olumsuz," diye yanıtladı Sachs. "Sadece birkaç sıçan kovuyoruz."

"Anlaşıldı, tamam."

Sıhhiyeciden el fenerini alan kadın, onu aşağı doğru tutarak ilerledi.

"Her şey iyi, bayan," diye seslendi Sachs. "İyi olacaksınız."

Kızın gözleri açıldı, kafasını iki yana çeviriyordu.

"Bitte, bitte ..."

Cildi oldukça solgun olan kızın mavi gözleri, sanki başka yere bakmaya korkuyormuş gibi Sachs'a sabitlendi. *"Bitte, bitte...* Litfeeeen ..." Sesi yükselerek vahşi bir ağıta döndü ve sıhhiyeci, yaralarına bandajları uygularken korku içinde ağlayıp çırpınmaya başladı.

Sachs, kızın kana bulanmış sarışın başını okşarken fısıldadı, "İyileşeceksin, tatlım, iyileşeceksin, iyi olacaksın..."

14

Manhattan'ın merkezindeki ofis Jersey'ye tepeden bakıyordu. Havanın kirliliği gün batımını mükemmel hale getirmişti.

"Yapmak zorundayız."

"Yapamayız."

"Zorundayız," diye tekrar eden Fred Dellray, kahvesini yudumladı – kahve, Scruff'la biraz önce oturduğu restorandakinden bile berbattı. "Ellerinden al. Merak etme ölmezler."

"Bu yerel bir dava," diye cevapladı Manhattan ofisinden sorumlu FBI özel ajan yardımcısı. SÖAY[5] titiz bir adamdı ve gizli görevde hiç çalışamamıştı, zira onu gören insanın aklından ilk geçecek düşünce "Ah bak, bir FBI ajanı" olurdu.

"Yerel falan değil. Yerel*miş gibi* yapıyorlar. Ama bu büyük bir dava."

"BM işi yüzünden zaten seksen adam eksiğimiz var."

"Ki bu dava onunla bağlantılı," dedi Dellray. "Eminim."

"Öyleyse BM Güvenliği'ne söyleyelim. Herkese... Of, bana şu bakışı atma."

"BM Güvenliği mi? BM *Güvenliği* mi? Hiç oksimoron diye bir kelime duymadın mı? ...Billy, resmi gördün mü? Bu sabahki olay yerininkini? Topraktan çıkmış o el, hani parmağından tüm etler kesilip çıkartılmış? Dışarıda hasta herifin teki dolaşıyor."

"NYPD bizi sürekli bilgilendiriyor," dedi SÖAY zekice. "İsterlerse diye Davranışçı'yı nöbette tutuyoruz."

---

5 Sorumlu Özel Ajan Yardımcısı

"Çarmıha gerilmiş İsa aşkına! 'Davranışçı'yı nöbette mi tutuyoruz?' Bu Jack the Ripper çakması herifi yakalamak lazım Billy. *Yakalamak*. Tik–taka bağladığı işlerini çözmek değil."

"Muhbirinin ne söylediğini bir daha anlatsana."

Dellray bir meselede çatlak varsa onu görebilen bir tipti. Tekrar üstünü örtmelerine izin vermeyecekti. Yaylım ateşi gibi anlatmaya başladı. Scruff'tan, Johannesburg veya Monrovia'daki Jackie'den ve New York havalimanlarının birinde bu hafta bir şeyler olacağına dair yasa dışı silah ticareti yapanların arasında dolaşan gizli saklı söylentilerden bahsetti. "Bu o," dedi Dellray. " Öyle olmalı."

"NYPD'nin özel timi görev yapıyor."

"Ama Anti–Terör timi değiller. Birkaç yeri aradım. AT'de hiç kimsenin olan bitenden zerre haberi yok. NYPD için durum "ölü turist eşittir kötü tanıtım"dan ibaret. Bu olayı almak istiyorum Billy." Ve Fred Dellray sekiz yıllık gizli görevinde hiç ağzına almadığı o kelimeyi söyledi. "Lütfen."

"Neye dayanarak böyle olduğunu söylüyorsun?"

"Ih ıh, yanlış soru," dedi Dellray işaret parmağını azar çeken bir öğretmen gibi sallayarak. "Bir bakalım. Elimizde çok hoş bir anti–terörizm bütçesi var. Ama bu sana yetmez, illa adli yetki de istersin di mi? Sana onu vereceğim. Liman İdaresi suçu. Adam kaçırma. Bu şerefsizin taksi sürdüğü için eyaletler arası ticareti etkilediğini bile iddia edebilirim. Bu oyunları oynamak *istemeyiz*, öyle değil mi Bill?"

"Beni dinlemiyorsun Dellray. ABD kanunlarını uykumda bile sayabilirim, eksik olma. Benim bilmek istediğim, eğer bu davayı alacaksak insanlara ne diyeceğimiz ve *herkesi* nasıl memnun edeceğimiz. Çünkü unutma, bu fail yakalanıp paketlendikten sonra da NYPD'yle çalışmaya devam etmemiz gerekecek. Ağabeyimi onların ağabeyini dövsün diye yollamam, bunu yapabilecek gücüm olsa bile. Davayı Lon Sellitto yürütüyor ve o iyi bir adam."

"Bir teğmen?" Dellray homurdandı. Kulağının arkasından sigarasını çekti ve bir anlığına burnunun altında tuttu.

"Sorumluluk Jim Polling'de."

Dellray alaycı bir dehşetle geri çekildi. "Polling mi? Küçük Adolph mu? 'Sessiz–kalma–hakkına–sahipsin–yoksa–kahrolası–kafana–indiririm' Polling mi? O mu yani?"

SÖAY'ın buna verebileceği bir cevap yoktu. Onun yerine, "Sellitto iyidir. Tam bir işkoliktir. İki OC özel timinde onunla beraber çalıştım," dedi.

"Bizim fail sağdan soldan adam kaçırıyor, sen karşıma geçmiş onun çok çalışarak yükseleceğinden bahsediyorsun."

"Yani?"

"Şehirde senatörler var. Kongre üyeleri, eyalet başkanları var. Bence şu anda kaçırdığı adamları idman niyetine kaçırıyor."

"Bana söylemeden Davranışçı'yla mı konuştun?"

"Benim burnuma gelen koku bu." Dellray ince burnuna dokunmaktan kendini alamadı.

SÖAY iyi tıraşlanmış federal ajan yanaklarını şişirerek ofladı. "GK kim?"

Dellray, Scruff'ı Güvenilir Kaynak olarak düşünmekte zorlandı, zira böyle söylediğinde Dashiell Hammet romanlarından alıntı yapmış gibi oluyordu. Çoğu GK'ya, iskelet gibi cılız, küçük dolandırıcılar oldukları için iskeletor denirdi. Bu da Scruff'ın tarifine tam olarak uyuyordu.

"Angutun teki," diye kabul etti Dellray. "Ama Jackie, yani olayı duyduğu adam sağlamdır."

"Davayı istediğini biliyorum Fred, bunu anlıyorum da." SÖAY bunu biraz iyi niyetle söylemişti. Çünkü Dellray'in ricasının ardında tam olarak ne olduğunu biliyordu.

Brooklyn'de geçen çocukluğunda bile Dellray hep polis olmak istemişti. Yirmi dört saat boyunca onu meşgul ettiği sürece ne çeşit bir polis olduğu fark etmezdi. Ama Büro'ya katıldıktan kısa süre sonra kariyerinin aşkını buldu: gizli görev.

Ortağı ve koruyucu meleği Toby Dolittle'la birleşen Dellray, çok sayıda failin epey uzun süre ortalıktan yok ol-

masını sağladı. Bu suçluların aldıkları cezaların toplamı bin yılı bulmuştu. (Dellray bir keresinde ortağına "Bize Milenyum takımı diyebilirler Toby," demişti.) Dellray'ın başarısını aydınlatan şey lakabıydı: "Bukalemun". Aynı gün içerisinde Harlem'de bir harabede kalan kafadan kontak bir budalayı ve Panama Konsolosluğu'nda verilen akşam yemeğinde Haitili bir ruhani önderi, hem de göğsünde köşegen bir kırmızı kurdele ve açık vermeyen bir aksanla canlandırdıktan sonra bu lakabı kazanmıştı. İkisi ATS[6] veya UMD[7]'ye düzenli bir şekilde, şehir polis departmanlarına da sıklıkla ödünç verilirlerdi. Uyuşturucu ve silahlar uzmanlık alanları olmasına rağmen "kaçak mallar" konusunda da yandal uzmanlığı yaptıkları söylenebilirdi.

Gizli görevdeki ironi şudur ki, ne kadar iyiysen o kadar erken emekliye ayrılman gerekir. Etrafa söylenti yayılır ve kodamanlar, peşlerinden gitmeye değer suçlular, oltaya daha zor gelmeye başlar. Dolittle ve Dellray kendilerini sahada daha az, haber kaynaklarıyla ve diğer gizli ajanlarla ilgilenmede daha çok çalışırken buluverdiler. Bu durum Dellray'in tercihi olmadığı için – onu hiçbir şey sokaklarda çalışmaktan daha çok heyecanlandıramazdı – bürodaki diğer özel ajanlardan daha sık ofis dışı işe koşuyordu. Transfer olma talebinde bulunmak aklına hiç gelmemişti bile.

Ta ki iki yıl önce, New York'un ılık bir Nisan sabahına kadar. Dellray La Guardia'dan kalkacak uçağına yetişmek için tam çıkıyordu ki Washington'daki Büro'nun yönetici yardımcısından telefon geldi. FBI tam bir hiyerarşi yuvası olduğu için Dellray bu üst rütbeli kişinin kendisini aramasını gerektirecek sebebi hayal bile edemiyordu. Ta ki Yönetici yardımcısı ona kasvetli bir sesle yeminli ifade alma döneminde bulunan Oklahoma'daki federal binanın – Dellray'in bizzat kendisinin gitmeye hazırlandığı o yerin bombalandığını ve Toby Dolittle'ın, yanında Adalet Bakanlığı adına

6 Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu

7 Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi

Manhattan'da çalışan biriyle o sırada orada olduğunu söyleyene kadar.

Cenazeler ertesi gün uçakla New York'a gönderilmişti.

O gün, Dellray'in hayatında ilk kez RFT–2230 formlarından birini doldurup, Büro'nun Anti–Terör Bölümü'ne transfer olmayı istediği gün olmuştu.

Fred Dellray'ye, kimsenin ona bakmadığı sıralarda politika ve felsefe üzerine kitapları yalayıp yutan bu kişiye göre, bu, bombalama olaylarının en büyüğüydü. Hırsın ve şehvetin esasen Amerikan felsefesine aykırı olmadığını düşünüyordu – bu özellikler Wall Street'ten Capitol Hill'e kadar her taraftа cesaretlendiriliyordu. Ve eğer insanlar hırs ve şehveti baz alarak iş yaptıklarında yasal sınırlardan çıkarlarsa, Dellray onları yakalamaktan memnuniyet duymuştu ama bunu hiçbir zaman kişisel bir düşmanlıkla yapmamıştı. İnsanları inançları yüzünden öldürmek lanetler olsun, daha *neye* inandığını bile bilmeyen çocukları öldürmek– yüce Tanrı, bu, ülkenin kalbine saplanmış bir bıçak demekti. Toby'nin cenazesinden sonra az eşyalı iki odalı Brooklyn'deki dairesinde otururken, Dellray, çökertmek istediği suçun bu tarz bir suç olduğuna karar verdi.

Ama ne yazık ki Bukalemun'un şöhreti onu aşmıştı. Büro'nun en iyi gizli görev ajanı şimdi en iyi idare edici haline gelmişti, Doğu Kıyısı boyunca ajanları ve GK'ları yönetiyordu. Patronları onun en sessiz departmanlardan birine gitmesine öylece izin veremezlerdi. Dellray ufak çaplı bir efsaneydi ve Büro'nun son zamanlardaki en büyük başarılarının bir kısmından bizzat sorumluydu. Bu yüzden ısrarlı talepleri geri çevirmeyi, hatırı sayılır bir üzüntüyle yapılmıştı.

SÖAY bu mazinin gayet farkındaydı ve samimiyetle ekledi, "Keşke yardım edebilsem Fred. Üzgünüm."

Ama Dellray'in bu sözlerden işittiği tek şey çatlağın biraz daha çatırdaması oldu. Ve böylece Bukalemun, dolabından kişilik maskelerinden birini çıkartıp yüzüne takınarak patronuna uzun uzadıya baktı. Keşke hâlâ o sahte altın dişim ol-

saydı diye düşündü. Sokakların adamı Dellray, insanı altına işeten bakışları olan sert bir herifti. Ve bu bakışlarda sokaktaki her adamın içgüdüsel olarak hatasız bileceği bir mesaj gizliydi: Ben sana iyilik yaptım, şimdi sıra sende.

Nihayet sırnaşık SÖAY, ezik bir biçimde "Yalnızca bir *nedene* ihtiyacım var," dedi.

"Bir neden mi?"

"Bir kapan," dedi SÖAY. "Kapanımız yok."

Davayı NYPD'den alacak bir sebepten söz ediyordu.

Politika, politika, polikahrolasıtika.

Dellray başını indirdi ama parlak kahverengi gözlerini SÖAY'dan bir milimetre bile ayırmadı. "O, kurbanın parmağındaki eti kesip koparmış Billy. Kemiğine kadar. Sonra da onu canlı canlı gömmüş."

Temiz iki federal ajan eli, adamın körpe çenesinin altında birleşti. SÖAY yavaşça "Aklıma bir fikir geldi. NYPD'de bir şube müdür yardımcısı var. Adı Eckert. Onu tanıyor musun? Benim bir arkadaşımdır," dedi.

★★★

Kız sırtını duvara yaslamış halde uzanmıştı. Gözleri kapalıydı, bilinci yerindeydi ama halsizdi. Hâlâ solgundu. Koluna glikoz iğnesinin içeriği aktı. Şimdi rehidre olduğu için tutarlı ve her şey göz önünde bulundurulduğunda şaşkınlık verecek derecede sakindi.

Sachs cehennemin kapısına geri yürüyüp kapının ardındaki karanlığa bakarak dikildi. Telsizin tuşuna basıp Lincoln Rhyme'a seslendi. Adam bu defa cevapladı.

"Olay yeri nasıl gözüküyor?" diye sordu Rhyme gelişigüzel biçimde.

Kadının cevabı kısa ve sertti. "Kızı çıkardık. Eğer ilgini çekiyorsa."

"Ah, iyi. Durumu nasıl?"

"İyi değil."

"Ama canlı, öyle değil mi?"

"Zar zor."

"Sıçanlar yüzünden keyfin kaçtı, değil mi Amelia?"

Kadın cevap vermedi.

"Çünkü Bo'nun adamlarının hemen içeri girip kızı almalarına izin vermedim. Orada mısın Amelia?"

"Buradayım."

"Olay yerini bozan beş şey vardır," diye açıkladı Rhyme. Kadın, adamın gene alçak, baştan çıkarıcı tonda sesiyle konuştuğunu fark etti. "Hava, kurbanın ailesi, şüpheli, hatıra avcıları. Sonuncusu en kötüsüdür. Bil bakalım ne?"

"Sen söyle."

"Diğer polisler. Eğer AHB'nin[8] içeri girmesine izin verseydim, tüm izleri yok ederlerdi. Sen artık bir olay yeriyle nasıl ilgilenmek gerektiğini biliyorsun. Ve iddaya girerim ki her şeyi olduğu gibi muhafaza etmişsindir."

Sachs'in şunu söylemeye ihtiyacı vardı, "Bunu yaşadıktan sonra kızın bir daha eskisi gibi olacağını hiç sanmıyorum. Sıçanlar her tarafını sarmıştı."

"Evet, eminim öyle yapmışlardır. Bu onların doğalarında var."

Doğalarındaymış...

"Ama beş veya on dakika bir fark yaratmazdı. Kız..."

Klik.

Kadın telsizi kapattı ve doktor Walsh'e doğru yürüdü.

"Onunla konuşmak istiyorum. Fazla mı halsiz?"

"Daha değil. Kesikleri ve ısırıkları dikmek için ona lokal ağrı kesiciler verdik. Yarım saat sonra kadar Demerol isteyecektir."

Sachs gülümsedi ve kızın yanına çömeldi. "Selam, nasılsın?"

Kız, şişmandı ama güzeldi de. Başını salladı.

"Birkaç soru sorabilir miyim?"

"Evet, lütfen. Onu yakalayın istiyorum."

Sellitto salınarak yanlarına geldi. Ona boş bakışlarla cevap

8 Acil Hizmetler Birimi

veren kıza gülümsedi. Kızın hiç ilgisini çekmeyen rozetini çıkartıp gösterdikten sonra kendini tanıttı.

"İyi misiniz bayan?"

Kız omuz silkti.

Boğucu sıcağın altında terleyen Sellitto, Sachs'e öte tarafa gelmesi için başıyla işaret etti. "Polling uğradı mı?"

"Görmedim. Belki Lincoln'ün yanındadır."

"Hayır, orayı demin aradım. Hemen Belediye Binası'na gitmesi gerek."

"Mesele ne?"

Sellitto ses tonunu alçalttı, hamursu suratı çarpık bir ifadeye bürünmüştü. "Lanet bir hata– iletişim kanallarımızın güya güvenli olması gerekiyordu. Ama o kahrolası muhabirlerin birinde deşifre aleti falan olsa gerek. Kızı kurtarmak için hemen girmediğimizi duymuşlar." Başıyla kurbanı işaret etti.

"Eh, *girmedik* zaten," dedi Sachs sertçe. "Rhyme AHB'ine ben gelene kadar beklemelerini söylemiş."

Dedektif ürktü. "Umarım *onu* kaydetmemişlerdir. Hasarı azaltmak için Polling'e ihtiyacımız var." Başıyla kızı işaret etti. "Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Yapmak üzereyim." Biraz pişmanlıkla telsizin tuşuna basan Sachs, Rhyme'ın ısrarcı sesini duydu.

"Orada mısın? Bu lanet alet çalış..."

"Buradayım," dedi Sachs soğukkanlılıkla.

"Ne oldu?"

"Hatlar karıştı herhalde. Kurbanla beraberim."

Kız bu konuşma üzerine gözlerini kırpıştırdı ve Sachs gülümsedi, "Kendi kendime konuşmuyorum." Mikrofonu işaret etti. "Polis karargâhı. Adın ne?"

"Monelle. Monelle Gerger." Kız ısırılmış koluna baktı, üzerindeki pansumanı çekiştirdi ve yarasını inceledi.

"Konuşmayı hızlıca hallet," diye talimat verdi Rhyme, "sonra da olay mahallini incele."

Mikrofonun sapını eliyle kapatan Sachs, Sellitto'ya kız-

gınlıkla fısıldadı. "Bu adam için çalışmak tam bir kâbus. Efendim."

"Onu hoş gör memur hanım."

"Amelia!" diye bağırdı Rhyme. "Bana cevap ver!"

"Kızla konuşuyoruz, tamam mı?" diye patladı kadın.

Sellitto sordu, "Bize ne olduğunu anlatabilir misin?"

Monelle konuşmaya başladı, anlattığı East Village'ın oralardaki bir yurdun çamaşırhanesinde geçen kopuk bir öyküydü. Adam gizlenmiş, onun için beklemişti.

"Hangi yurt?" diye sordu Sellitto.

"Deutsche Haus. Alman gurbetçiler veya öğrenciler genelde orada kalır."

"Sonra ne oldu peki?" diye devam etti Sellitto. Sachs bu iri yarı dedektifin huysuz ve Rhyme'dan daha geçimsiz görünüşüne rağmen, ondan daha merhametli olduğunu fark etti.

"Beni bir arabanın bagajına attı ve buraya getirdi."

"Adamı görebildin mi?"

Kız gözlerini kapattı. Sachs soruyu tekrarladı ve kız görmediğini söyledi; adam, tıpkı Rhyme'ın tahmin ettiği gibi, lacivert bir kar maskesi takıyordu.

"*Und* eldivenler."

"Tarif et."

Koyu renklilerdi. Hangi renk olduklarını kız hatırlamıyordu.

"Hiç göze çarpan bir özelliği var mıydı? Adamdan bahsediyorum?"

"Hayır. Beyazdı ama. Bunu söyleyebilirim."

"Taksinin plakasını gördün mü?" diye sordu Sellitto.

"*Was?*" diye sordu kız, kendi anadiline kayarak.

"Plakayı..."

Rhyme araya girince Sachs hopladı: "*Das Nummernschild*"

Sachs, "Bu herif bunu nereden biliyor?" diye düşündü. Kadın memur kelimeyi tekrarladı ve kız da başını hayır dercesine iki yana salladıktan sonra gözlerini kıstı. "Taksi derken?"

"Adam sarı bir taksi kullanmıyor muydu?"

"Taksi? *Nein*. Normal arabaydı."

"Duydun mu Lincoln?"

"Evet. Adamımızın başka bir aracı daha var. Kızı bagajına koyduğuna göre pikap veya arkası üstten açılan bir araç olamaz."

Sachs bunu tekrarladı. Kız başıyla onayladı. "Bir sedan gibi."

"Model veya renkle ilgili bir fikrin var mı?" diye devam etti Sellitto.

Monelle cevapladı, "Açık renk sanırım. Gümüş veya gri olabilir. Veya şey, nasıl denir? Açık kahverengi."

"Bej?"

Kız başıyla onayladı.

"Büyük ihtimalle bej," diye tekrarladı Sachs Rhyme da duysun diye.

Sellitto sordu, "Bagajda hiçbir şey var mıydı? Herhangi bir şey? Alet, kıyafet, bavul?"

Monelle olmadığını söyledi. Bomboştu.

Rhyme'ın bir sorusu vardı. "Nasıl kokuyordu? Bagajı diyorum."

Sachs suali iletti.

"Bilmiyorum."

"Benzin veya makine yağı?"

"Hayır. Kokusu... temizdi."

"Belki de yeni bir arabadır," diye akıl yürüttü Rhyme.

Monelle bir anlığına gözyaşlarına boğuldu, sonra da başını salladı. Sachs kızın elini tuttu ve kız, sonunda konuşmaya devam etti. "Çok uzun süre arabada gittik. Çok uzunmuş gibi geldi."

"İyi iş çıkartıyorsun tatlım," dedi Sachs.

Rhyme'ın sesi araya girdi. "Kıza soyunmasını söyle."

"Ne?"

"Kıyafetlerini çıkar."

"Hayır, yapmayacağım."

"Sağlık ekibi ona bir hasta önlüğü versin. O kıyafetlere ihtiyacımız var Amelia."

"Ama," diye fısıldadı Sachs, " kız ağlıyor."

"Lütfen," dedi Rhyme aceleyle. "Çok önemli."

Sellitto başıyla onayladı ve Sachs dudaklarını sımsıkı sıkarak kıza kıyafet durumunu açıkladı. Monelle olur dercesine başını sallayınca şaşırdı. Öyle görünüyordu ki kız da o kıyafetlerden kurtulmaya can atıyordu. Sellitto kıza mahremiyet tanımak üzere yanlarından ayrılıp görüş alışverişinde bulunmak için Bo Haumann'ın yanına yürüdü. Monelle, tıbbi ekipten aldığı hasta önlüğünü giydi ve sivil kıyafetli dedektiflerden biri spor ceketiyle kızı örttü. Sachs kot pantolonu ve tişörtü poşetledi.

"Aldım," dedi Sachs telsize.

"Şimdi olay yerine seninle gelmesi lazım," dedi Rhyme.

"Ne?"

"Ama dikkat et de arkandan gelsin. Böylece fiziki kanıtları bozmaz."

Sachs genç kıza baktı, iki Acil Servis arabasının yanındaki bir sedyeye kıvrılmıştı.

"Bunu yapabilecek durumda değil. Adam onu kesmiş. Ta kemiğine kadar. Kanı aksın ve fareler onu bulsun diye."

"Hareket edebilir durumda mı?"

"Büyük ihtimalle. Ama onun neler yaşadığından haberin var mı?"

"Sana yürüdükleri rotayı gösterebilir. Adamın nerede durduğunu söyleyebilir."

"Acil Servise gidecek. Çok kan kaybetti."

Bir tereddüt anı yaşandı. Sonra Rhyme hoş bir tonda sordu, "Sadece sor ona."

Ama bu kibarlığı sahteydi ve Sachs, sesin arkasına gizlenmiş sabırsızlığı fark etmişti. Rhyme'ın insanların üstüne titremeye pek alışık olmadığı söylenebilirdi ve bunu yapmak zorunda kalmamıştı da. Kendi bildiğini okumaya alışkın biriydi.

Adam ısrar etti. "Bir tur atsanız yeterli."

Git de kendini becer Lincoln Rhyme.

"Bu..."

"Önemli, biliyorum."

Hattın diğer ucundan hiç ses gelmedi.

Kadın memur, Monelle'e bakıyordu. Sonra bir ses suydu, hayır, *kendi* sesini duydu. Kıza şöyle diyordu, "Kanıt aramak için aşağı iniyorum. Benimle gelebilir misin?"

Kızın gözleri Sachs'ın kalbinin derinliklerine saplandı. Gözyaşları akmaya başladı. "Hayır, hayır, hayır. Bunu yapmayacağım. *Bitte nicht, oh, bitte nicht*..."

Sachs başını sallayıp kızın kolunu okşadı. Mikrofona doğru konuşmaya başlayıp adamın tepkisi için kendini sıktı ama Rhyme "Tamam Amelia. Öyle bırak. Oraya geldiklerinde ne olduğunu sor sadece." diyerek onu şaşırttı.

Kız adama nasıl tekme attığını ve bitişik tünele kaçtığını anlattı.

"Yine tekme attım," dedi kız biraz memnuniyetle. "Eldivenini düşürdüm. Sonra o çok sinirlendi ve boğazımı sıktı. O..."

"Elinde eldiven olmadan mı?" diye atıldı Rhyme.

Sachs soruyu tekrarladı ve Monelle "Evet," dedi.

"İzler, harika!" diye bağırdı Rhyme, sesi mikrofondan çarpık geliyordu. "Ne zaman oldu? Ne kadar zaman önce?"

Monelle bir buçuk saat kadar önce olduğunu söyledi.

"Lanet," diye mırıldandı Rhyme. "Derideki izler bir saat dayanır, en çok doksan dakika. Deriden iz alabilir misin Amelia?"

"Daha önce hiç yapmadım."

"Eh, yapmak üzeresin. Ama hızlı ol. Olay Yeri çantasında etiketinde Kromekote yazan bir paket olacak. İçinden bir kart çıkar."

Kadın beşe yedi ölçüde, bir deste kart buldu. Işığa duyarlı fotografik kâğıtlara benziyorlardı.

"Buldum. Kızın boynuna toz serpecek miyim?"

"Hayır. Kartı kız neresine dokunduğunu düşünüyorsa oraya bastır, parlak kısmı aşağı baksın. Üç saniye basılı bırak."

Monelle o sırada kayıtsız bir şekilde göğü izlerken, Sachs, bunu yaptı. Sonra, Rhyme'ın dediği gibi, Manga-Brush'ı kullanarak karta metal tozu serpti.

"Eee?" diye sordu Rhyme hevesle.

"Pek iyi değil. Bir parmağın şekli var. Ama görünür çıkıntılar yok. Atayım mı?"

"Bir olay yerinde, herhangi bir şeyi *asla* atma Sachs," diye payladı adam onu. "Onu da getir. Zaten görmek istiyorum."

"Bir şey daha, sanırım unuttu ben," dedi Monelle. "Dokundu bana."

"Seni taciz etti mi demek istiyorsun?" diye sordu Sachs nezaketle. "Tecavüz mü?"

"Hayır, hayır. Cinsel değil. Omzuma, yüzüme, kulağımın arkasına dokundu. Dirseğe de. Sıktı beni. Neden bilmem."

"Bunu duydun mu Lincoln? Kıza dokunmuş. Ama ondan faydalanmaya çalışır şekilde değilmiş."

"Evet."

"*Und*... Bir şey daha unuttuğum," dedi Monelle. "Almanca konuştu. Çok iyi değil. Sanki sadece okulda görmüş. Ve bana Hanna dedi."

"Ona ne demiş?"

"Hanna," diye tekrar etti Sachs mikrofona. "Neden biliyor musun?" diye sordu kıza.

"Hayır. Ama hep seslendi bana öyle. İsmi söylemekten hoşlanıyordu sanki."

"Duydun mu bunu Lincoln?"

"Evet duydum. Şimdi sıra olay yerinde. Zamanımız kayboluyor."

Sachs doğrulduğunda Monelle ansızın uzandı ve kadının bileğini yakaladı.

"Bayan... Sachs. Alman mısınız?"

Kadın gülümsedi ve cevapladı, "Çok uzun zaman önce. Birkaç nesil önce."

Monelle başını salladı. Sachs'ın avucunu yanağına sürdü. "*Vielen Dank*. Teşekkürler Bayan Sachs. *Danke schön*."

15

Üç AHB halojen projektörü, basılan düğmenin sesiyle birlikte ortamı aydınlattı ve ürkünç tünele, tüyler ürpertici beyaz parıltılar yaydı.

Olay yerinde artık yalnız duran Sachs bir anlığına zemine baktı. Bir şey değişmişti. Neydi acaba?

Tekrar silahını çekti ve çömeldi. "Burada," diye fısıldadı, kolonlardan birinin arkasına geçerek.

"Ne?" diye sordu Rhyme.

"Geri dönmüş. Burada ölü fareler vardı. Gitmişler."

Rhyme'ın kahkahasını işitti.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Hayır Amelia. Arkadaşları cesetlerini taşımış."

"Arkadaşları mı?"

"Harlem'de bir davada bulunmuştum. Organları gitmiş, çürümüş bir beden. Gövdenin etrafında çember halinde bir sürü kemik gizliydi. Kafatası yağ bidonunun içindeydi, ayak parmaklarının altına yaprak sıkışmıştı... Kıyamet koptu resmen. Basın Satanistlerden, seri katillerden söz ediyordu. Bil bakalım suçlu kim çıktı?"

"Hiç fikrim yok," dedi kız katı bir tonla.

"Kurbanın ta kendisi. İntihardı. Rakunlar, sıçanlar ve sincaplar geri kalanını halletmişti. Ganimet gibi. Kimse nedenini bilmiyor ama o hayvanlar hatıra almaktan hoşlanıyorlar. Şimdi, neredesin?"

"Rampanın başında."

"Ne görüyorsun?"

"Geniş bir tünel. İki tane daha dar yan tünel var. Tavan

düz, tahta kolonlarla destekli. Kolonların hepsi eskimiş ve çentik çentik olmuş. Zemin eski betondan, toz toprakla kaplı."

Meçhul fail 823			
Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
. Beyaz erkek, ufak yapılı . Koyu renk kıyafet . Eski eldivenler, kırmızımsı oğlak derisi . Losyon; başka kokuları örtmek için mi? . Kar maskesi? Denizci mavisi? . Eldivenler koyu renk	. Büy. iht. sığınak evi var	. Sarı Taksi . Son modellerden bir sedan . Aç.renk, gri, gümüş, bej	. Ol.Yer. prosedür biliyor . Adli kaydı olabilir . DÇ izi biliyor . Silah = 32 calib. Colt . Kurbanları alışılmadık düğümlerle bağlıyor . "Eski" onu cezbediyor . Bir kurbana "Hanna" dedi . Temel Almanca bilgisi

"Gübre var mı?"

"Var görünüyor. Ortada, tam karşımda kızın bağlandığı kolon var."

"Pencere?"

"Hiç yok. Kapı da yok." Geniş tünele baktı, zemin binlerce metre ötede kara bir evrenin içinde kayboluyordu. Kadın, umutsuzluğun içinde kıpırdandığını duydu. "Burası çok büyük! İncelenmesi gereken çok büyük bir alan var."

"Amelia, rahatla."

"Burada *asla* bir şey bulamam."

"Seni aşıyormuş gibi göründüğünün farkındayım. Ama bizim ilgilendiğimiz yalnızca üç tür fiziki kanıt var, bunu aklından çıkarma. Nesneler, bedensel ipuçları ve izler. Hepsi bu. Bu şekilde düşünürsen gözün daha az korkar."

Söylemesi kolaydı tabii.

"Ayrıca olay yeri de göründüğü kadar büyük değil. Yalnızca yürüdükleri yerler üzerinde yoğunlaş. Kolona git."

Sachs yürüdü. Aşağı bakıyordu.

AHB'nin ışıkları parlaktı, ama aynı zamanda gölgeleri de ortaya çıkartarak, suçlunun saklanmış olabileceği bir düzine yeri açığa vuruyordu. Kadının sırtından bir ürperti yayıldı. *Yanımda kal Lincoln*, diye düşündü gönülsüzce. *Çok kızgınım, orası öyle, ama yine de seni duymak istiyorum. Nefes al, bir şey yap.*

Kadın duraksadı ve ışığı zemine tuttu.

"Her şey süpürülmüş mü?" diye sordu adam.

"Evet. Tıpkı önceki gibi."

Çelik yelek, giydiği spor sutyenine ve atletine rağmen göğüslerini rahatsız ediyordu ve dışarısı eğer sıcaksa, burası dayanılmaz durumdaydı. Cildi karıncalanan kadın, yeleğin altından kendini kaşımak için yoğun bir istek duydu.

"Kolonun oradayım."

"İz bulmak için alanı vakumla."

Sachs şarjlı süpürgeyi çalıştırdı. Aletin sesinden nefret ediyordu. Yaklaşan ayak seslerini, silahın tetiğe alınırken çıkarabileceği tınıyı, bıçak çekilirken oluşabilecek hışırtıyı

bastırıyordu. İstemsizce bir iki kez ardına baktı. Eli silahına giderken az kalsın süpürgeyi düşürüyordu.

Sachs, Monelle'in vücudunun yatarken tozda bıraktığı ize baktı. *Ben adamım, kızı beraberimde sürüklüyorum. Beni tekmeliyor. Tökezliyorum...*

Monelle onu yalnızca tek bir açıdan tekmeleyebilirdi, rampadan uzakta. Söylediğine göre fail düşmemişti. Öyleyse ayakları üzerine düşmüş olmalıydı. Sachs karanlığın içinde bir veya iki metre yürüdü.

"Bingo!" diye bağırdı Sachs.

"Ne? Çabuk söyle?"

"Ayak izleri. Bir yeri süpürmeyi unutmuş."

"Kıza ait değiller mi?"

"Hayır. Kız koşu ayakkabısı giyiyordu. Bunlar yumuşak köseleden. Salon ayakkabısı gibiler. İki güzel iz var. Adamın kaç numara giydiğini öğreneceğiz."

"Hayır, bunu öğrenemeyiz. Tabanlar üst kısımdan büyük veya küçük olabilir. Ama yine de bazı şeyler öğrenebiliriz. Olay yeri çantasında elektrostatik bir yazıcı var. Üzerinde bir değnek olan ufak bir kutu. Yanında bazı asetat kâğıtları olmalı. Kâğıdı ayır, asetatı izin üstüne koy ve değneği üzerinden geçir."

Kadın aleti buldu ve izlerin iki kopyasını çıkardı. Dikkatlice, onları kâğıt zarfa koydu.

Kolona geri döndü. "Burada süpürgeden düşmüş bir iki ot var."

"Nereden düşmüş?"

"Pardon," dedi Sachs çabucak. "Nereden geldiğini bilmiyoruz. Biraz ot var. Alıp paketliyorum."

Şu kalemlerle iyi iş çıkarmaya başlamıştı. *Hey Lincoln, seni pis herif, olay yeri görevinden sonsuza dek emekli olmamı neyle kutlayacağım biliyor musun? Çin yemeğiyle.*

AHB projektörleri Monelle'in kaçtığı yan tüneli aydınlatmıyordu. Sachs aydınlıkla karanlığı ayıran çizgide duraksadı ve sonra karanlığa daldı. Fenerin ışınları önündeki zemini yalayıp geçiyordu.

"Konuş benimle Amelia."

"Görülecek fazla bir şey yok. Burayı da süpürmüş. Tanrım, her şeyi düşünmüş."

"Ne görüyorsun?"

"Yalnızca tozda bazı izler."

Kızı yakalıyorum, yere indiriyorum. Sinirliyim. Çok kızgınım. Kızı boğmaya çalışıyorum.

Sachs zemine baktı.

"Burada bir şey var– diz izleri! Kızla boğuşurken belinden yakalamış olmalı. diz izleri bırakmış ve süpürürken de atlamış."

"Onları da elektrostatikle."

Sachs dediğini yaptı, bu defa daha çabuk üstelik. Edevata alışmaya başlamıştı. İzi zarfa koyarken gözüne bir şey takıldı. Tozda başka bir leke.

Bu da neydi?

"Lincoln... şeyin olduğu noktaya bakıyorum... sanırım eldiven burada düşmüş. Boğuştukları zaman."

PoliLight'ın düğmesine bastı. Ve gördüklerine inanamadı.

"Bir iz! Bir parmak izi var!"

"Ne?" diye sordu Rhme kuşkuyla. "Kızın olamaz mı?"

"Hayır, olamaz. Kızın yattığı yerde bıraktığı izi görebiliyorum. Elleri hep kelepçeliydi. Buradan eldiveni almış. Burayı süpürdüğünü düşünmüş olmalı, ama atlamış. Kocaman, güzel bir iz!"

"Koyulaştır, ışık tut ve şu şerefsizin resmini çek."

Kaliteli bir Polaroid resmi çekmek için yalnızca iki kez uğraşmak zorunda kaldı. Kadın kendini sokakta yüz dolar bulmuş gibi hissediyordu.

"Bölgeyi vakumla ve kolona geri dön. Izgara sistemine uyarak yürü," dedi Rhyme.

Kız yavaşça ileri geri giderek yürüdü. Her defasında bir adım atıyordu.

"Yukarı bakmaya unutma," diye hatırlattı adam kıza. "Bir

defasında bir faili tavandaki bir kıldan yakalamıştım. 38 kalibrelik bir silaha 357'lik kurşun yüklemişti ve silah geri tepince elindeki kıllardan biri kartonpiyere yapışmıştı."

"Bakıyorum. Kiremit tavan. Kirli. Başka bir şey yok. Bir şeyleri saklayacak bir yer yok. Korniş veya menfez yok."

"Hazırlanmış ipuçları nerede?"

"Hiçbir şey görmüyorum."

İleri geri. Beş dakika geçmişti. Altı, yedi.

"Belki bu defa bir şey bırakmamıştır," diye öneride bulundu Sachs. "Belki Monelle sonuncusudur."

"Hayır," dedi Rhyme katiyetle.

Sonra, tahta kolonların birinin ardından gelen bir ışıltı kadının gözüne takıldı.

"Köşede bir şey var... Evet. İşte burada."

"Dokunmadan önce resmini çek."

Kadın fotoğrafı çekti ve sonra kalemlerle pamuklu beyaz bir kumaş parçası kaldırdı. "Kadın iç çamaşırı. Islak."

"Sperm?"

"Bilmiyorum," dedi kadın. Acaba koklamamı isteyecek mi diye meraklandı.

Rhyme emir verdi, "PoliLight'ı dene. Proteinler parlar."

Kız feneri kapıp açtı. Çamaşır aydınlanmıştı ama sıvı parlamıyordu. "Hayır."

"Onu paketle. Plastik torbayla. Başka ne var?" diye sordu adam hevesle.

"Bir yaprak. Uzun, ince, ucu sivri."

Uzun zaman önce kesilmiş ve kuruyup sararmaya bırakılmıştı.

Rhyme'ın hayal kırıklığıyla nefes verdiğini duydu. "Manhattan'da kışın yapraklarını döken sekiz bin çeşit ağaç var," diye açıkladı adam. "Pek yardımı olmadı. Yaprağın altında ne var?"

Neden altında bir şey olması gerektiğini düşünmüştü ki?

Ama vardı. Bir parça gazete kâğıdı. Bir yüzü siyahtı, diğer yüzüne ayın evrelerinin çizimi basılmıştı.

"Ay mı?" dedi Rhyme düşünceli bir tonla. "Hiç iz var mı? Üstüne ninhidrin sık ve ışıkla hızlıca tara."

PoliLight ortaya hiçbir şey çıkarmadı.

"Bu kadar."

Sessizlik oldu. "İpuçları neyin üstündeydi?"

"Ah, bilmiyorum."

"Bilmek *zorundasın*."

"Zeminin," dedi kadın aksi bir tonla. "Toz toprağın." Başka neyin üstünde olabilirlerdi ki?

"Etraftaki diğer toz toprağa mı benziyorlar?"

"Evet." Sonra daha yakından baktı. Lanetler olsun, bunlar daha farklıydı. "Şey, tam olarak değil. Daha farklı bir renkteler."

Neden *hep* haklıydı ki şu adam?

Rhyme talimat verdi, "Paketle. Kâğıt torba."

Kız, tanecikleri toplarken adam "Amelia?" diye araya girdi.

"Evet?"

"Adam orada değil," dedi, güven verir bir şekilde.

"Öyle olsa gerek."

"Sesinde bir tını işittim."

"İyiyim," dedi kız kısaca. "Havayı kokluyorum. Kan kokusu alıyorum. Küf ve pas kokusu. Ve yine tıraş losyonu kokusunu duyuyorum."

"Öncekiyle aynı mı?"

"Evet."

"Nereden geliyor?"

Sachs havayı koklayarak bir sarmal çizdi, tekrar kolona vardı, sonra başka bir tahta desteğe ulaştı.

"Buradan. En kuvvetli buradan geliyor."

"'Buradan' neresi Amelia? Sen benim ayaklarım *ve* gözlerimsin, unutma."

"Şu tahta kolonlardan birinden. Kızın bağlandığı kolona benziyor. Yaklaşık dört buçuk metre uzakta."

"Yani adam oraya yaslanmış olabilir. Hiç iz var mı?"

Kadın ninhidrin püskürtüp ışığı üstüne tuttu.

"Hayır. Ama koku çok kuvvetli."

"En güçlü geldiği yerden kolonun örneğini al. Çantada bir MotoTool var. Siyah. Taşınabilir matkap. Numune uçlardan birini al– boş matkap ucuna benziyorlar– ve alete tak. Matkap kovanı diye bir şey var. Şey gibi..."

"Bende de kullandığım bir dik matkap var," dedi kadın kısaca.

"Ah," dedi Rhyme.

Kadın kolonun bir kısmını matkapla çıkardı, sonra da alnındaki teri sildi. "Plastiğe mi koyayım?" diye sordu. Adam öyle yapmasını söyledi. Kadın kendini bitkin hissediyordu, başını eğip nefeslendi. Çok havasız bir yerdi.

"Başka bir şey?" diye sordu Rhyme.

"Görebildiğim bir şey yok."

"Seninle gurur duyuyorum Amelia. Şimdi gel ve hazinelerini de beraberinde getir."

16

"Dikkatli ol," diye bağırdı Rhyme.

"Bu işin uzmanıyım."

"Şu, eski mi yeni mi?"

"Şşşşt," dedi Thom.

"Ah, Tanrı aşkına. Bıçak eski mi yeni mi?"

"Nefes alma... Veee işte oldu. Bebek poposu kadar pürüzsüz."

Yapılan işlem, bir adli tıp prosedürü değil, kozmetikti.

Thom, Rhyme'a haftalık tıraşını yapıyordu. Ayrıca saçını yıkayıp geriye doğru taramıştı.

Yarım saat önce, Sachs'ın ve kanıtların gelmesini beklerken, Rhyme, Cooper'ı odadan yollamış ve Thom da maharetle sondayı takıp boruyu yerleştirmişti. O iş halledildikten sonra Thom, Rhyme'a bakıp demişti ki, "Berbat görünüyorsun. Farkında mısın?"

"Umurumda değil. Neden umursayayım ki?"

Sonra birden bunu umursadığını fark etmişti.

"Tıraş olmaya ne dersin?" diye sormuştu genç adam.

"Vaktimiz yok."

Rhyme'ı asıl endişelendiren şey, Doktor Berger'in onu çeki düzen verilmiş halde görmesi ve intiharı için yardımcı olmaya o kadar da yatkın olmayacağıydı. Zira pejmürde bir hasta, umutsuz bir hastaydı.

"Seni bir de yıkayalım."

"Hayır."

"Yanımızda başkaları da var artık Lincoln."

Nihayetinde Rhyme homurdandı, "Peki."

"Şu pijamaları da ortadan kaldıralım, ne dersin?"

"Onlarla ilgili bir sorunum yok."

Bu peki demek anlamına geliyordu.

Artık temizlenmiş ve tıraş olmuş, kot pantolon ile beyaz tişört giymiş olan Rhyme, asistanının kendisine tuttuğu aynayı görmezden geldi.

"Götür şunu buradan."

"Kayda değer bir gelişme."

Lincoln Rhyme alayla homurdandı. "Millet gelene kadar bir yürüyüşe çıkacağım," diye açıkladı ve başını yastığa yerleştirdi. Mel Cooper, kafasının karıştığını gösteren bir ifadeyle ona döndü.

"Zihninde," diye açıkladı Thom.

"Zihninde mi?"

"Hayal kurarak," diye sözünü tamamladı Rhyme.

"Bu oldukça etkileyici bir numara," dedi Cooper.

"İstediğim her mahallede dolaşıp asla saldırıya uğramıyorum. Dağlara çıkıp hiç yorulmuyorum. Eğer istersem *tırmanabiliyorum* da. Beşinci Cadde'de vitrinlere bakmaya gidiyorum. Gerçi gördüğüm şeylerin illa orada olmaları gerekmiyor. Ama ne olmuş ki? Yıldızlar da öyle değil mi zaten?"

"Nasıl yani?"

"Yıldızların gördüğümüz ışıkları binlerce hatta milyonlarca yıl eskiler. Işınlar Dünya'ya ulaştığında onların yeri çoktan değişmiş oluyor. Gördüğümüz yerde değiller." diyen Rhyme, üzerine bitkinlik çökerken bir iç çekti. "Sanırım bazıları çoktan yanıp kaybolmuşlardır." Gözlerini kapattı.

"Ne varsa zorlaştırıyor."

"İlla öyle olmuyor," diye cevap verdi Rhyme, Lon Sellitto'ya.

Sellitto, Banks ve Sachs, ağıllardaki olay yerinden tam o sırada dönmüşlerdi.

"İç çamaşırı, ay ve bitki," dedi neşeli karamsar Jerry Banks. "Buna pek de yol haritası denemez."

"Toz da var," diye hatırlattı Rhyme, toprağa her zaman önem veren haliyle.

"Ne manaya geldiklerine dair hiç fikrin var mı?" diye sordu Sellitto.

"Henüz değil," dedi Rhyme.

"Polling nerede?" diye mırıldandı Sellitto. "*Hâlâ* çağrı cihazına cevap vermedi."

"Onu görmedim," dedi Rhyme.

Eşikte birisi belirdi.

"Vay canına!" diye gümbürdedi yabancının bariton sesi.

Rhyme ince uzun adama içeri gelmesi için başıyla işaret etti. Kasvetli bir yüzü vardı ama ince suratı birden sıcak bir gülümsemeyle aydınlandı, bu nadiren olurdu. Terry Dobyns, NYPD'nin davranış bilimiyle ilgili sahip olduğu şeylerin toplamını oluşturuyordu. Quantico'da, FBI'ın davranış bilimcileriyle öğrenim görmüştü ve adli tıp ile psikolojiden diplomaları vardı.

Psikolog, operaya ve Amerikan futboluna hayrandı ve Lincoln Rhyme üç buçuk yıl önce, kaza sonrası hastanede uyandığında, Dobyns de onun yanında oturmuş, kasetçalarından *Aida* dinliyordu. Sonraki üç saati de ona rehberlik ederek geçirmişti ki, bunun Rhyme'ın daha sonra pek çok kez girdiği tedavi seanslarının ilki olduğu sonradan ortaya çıkmıştı.

"Şimdiii, telefonlarına cevap vermeyen insanlarla ilgili ders kitaplarından okuduğum neydi acaba?"

"Beni sonra analiz edersin Terry. Meçhul failimiz hakkında bir şey duydun mu?"

"Birazcık," dedi Dobyns Rhyme'a bakarak. Tıp doktoru değildi ama psikolojiden iyi anlardı. "İyi misin Lincoln? Biraz süzülmüş görünüyorsun."

"Bugün biraz fazla çalışıyorum," diye kabul etti Rhyme. "Ve uyusam fena olmaz. Ne tembel bir herif olduğumu sen iyi bilirsin."

"Yaa evet. Beni sabahın üçünde bir suçluyla ilgili arayıp, yatakta olmama hayret eden adam sen değildin sanki. Eee, ne oluyor şimdi? Suçlu profiline mi ihtiyacın var?"

"Bize ne söylersen yardımı dokunur."

Sellitto Dobyns'e olayları özet geçti. Tıpkı beraber çalıştıkları günlerde yaptığı gibi, Dobyns'in hiç not tutmadan, duyduğu her şeyi koyu kızıl saçlı kafasının içinde tutmayı başardığını hatırladı Rhyme.

Psikolog, posterin önünde volta attı. Dedektifin gümbürdeyen sesini dinlerken ara sıra postere bakıyordu.

Parmağını kaldırıp Sellitto'nun sözünü kesti. "Kurbanlar... Hepsi yeraltında bulundu. Gömülü, yeraltında, ağıl tünellerinde."

"Doğru," diyerek onayladı Rhyme.

"Devam et."

Sellitto, Monelle Gerger'in kurtarılmasını anlatarak devam etti.

"Peki, tamam," dedi Dobyns dalgın dalgın. Sonra birden durup tekrar postere baktı. Bacaklarını açıp ellerini beline koyarak Meçhul fail 823'le alakalı kıt bilgilere gözünü dikti. "Şu fikrini biraz açsana Lincoln. Hani onun eski şeyleri sevmesiyle ilgili olanı."

"Bundan ne çıkartacağımı bilmiyorum. Şimdiye dek bıraktığı ipuçları tarihi New York'la alakalı. Önceki yüzyıldan kalma inşaat malzemeleri, ağıllar, buhar sistemi."

Dobyns aniden ileri adım attı ve profilin yazılı olduğu posteri tıklattı. "Hanna. Bana Hanna'yı anlat."

"Amelia?" dedi Rhyme.

Kadın, Dobyns'e, failin nasıl görünürde hiçbir sebep olmaksızın Monelle Gerger'e Hanna diye hitap ettiğini anlattı. "Kız bize onun bu ismi söylemekten hoşlanır gibi göründüğünü söyledi. Ve onunla Almanca konuşmuş."

"Kızı kaçırmak için biraz da riske girmiş değil mi?" diye dikkati oraya çekti Dobyns. "Taksi, havaalanı... Oralar onun için güvenliydi. Ama çamaşır odasında pusuya yatmak... Alman birini yakalamak için güçlü bir nedeni olsa gerek."

Dobyns uzun parmaklarından birini kızıl saçlarına doladı ve gıcırdayan bambu sandalyelerden birine çökerek ayaklarını önüne uzattı.

"Pekâlâ, bir de şöyle düşünelim. Yeraltı... anahtar kelime bu. Bu, bana onun bir şeyler saklayan bir adam olduğunu söylüyor ve bunu duyduğumda aklıma histeri geliyor."

"Histerik davranmıyor," dedi Sellitto. "Lanet derecede sakin ve hesapçı."

"O manada histeri değil. Bu zihinsel hastalıkların kategorilerinden biri. Bir hastanın hayatında travmatik bir olay olduğunda ve bilinçaltı da bu travmayı başka bir şeye *dönüştürdüğünde* ortaya çıkar. Hastayı koruma çabasıdır bu. Histeriye geleneksel olarak dönüştüğünde fiziksel semptomlar görürsünüz. Mide bulantısı, ağrı, felç. Ama bence biz burada bağlantılı bir problemle yüz yüzeyiz. Gerçeklikten kopma – travma etkilerine olan tepki fiziki olarak bedeni değil de zihni etkilediğinde böyle olur. Histerik hafıza kaybı, füg halleri. Ve çoklu kişilik."

"Jekyll ve Hyde gibi mi?" Bu defa Mel Cooper, Banks'in düz adam rolünü kapmıştı.

"Şey, onda gerçek bir çoklu kişilik durumu olduğunu sanmıyorum," diye devam etti Dobyns. "Bu çok ender konulan bir teşhistir ve klasik olarak çoklu kişiliğe sahip olanlar sizin adamdan genç ve daha düşük IQ'lu olurlar." Psikolog postere doğru işaret etti.

"Adam usta ve zeki. Açıkça görülüyor ki tertipli bir suçlu." Dobyns bir anlığına camdan dışarı baktı. "İlginç, Lincoln. Bence senin meçhul fail, canı istediğinde, ya da birini öldürmek istediğinde, diğer kişiliğini takınıyor, ki bu önemli."

"Neden?"

"İki sebep var. İlk olarak, bu bize adamın ana kişiliğiyle ilgili bir şeyler söylüyor. İnsanlara yardım etmek için eğitim görmüş biri –belki işi gereği, belki de büyütülürken– onlara zarar vermek için değil. Rahip, danışman, politikacı, sosyal görevli olabilir... İkincisi ise, bence adam kendisine bir prototip bulmuş. Bunun ne olduğunu bulabilirsen, belki bu seni ona ulaştırır."

"Ne tür bir prototip?"

"Uzun zamandır öldürmeyi istemiş olabilir. Ama kendine bir rol modeli bulana kadar harekete geçmemiş. Veya gerçekten tanıdığı birini de bulmuş olabilir. Kendini özdeş tutacağı biri, onun işlediği suçların kendisine öldürme izni vereceği biri. Şimdi bir adım daha ileriye gideceğim..."

"Koş," dedi Rhyme. "Koş."

"Tarih hakkındaki saplantısı bana bu karakterinin geçmişten biri olduğunu söylüyor."

"Gerçek biri mi?"

"Bunu söyleyemem. Belki kurgusal bir karakterdir, belki değildir. Hanna, her kimse artık, hikâyede bir şekilde ortaya çıkıyor. Almanya'da. Veya Alman kökenli Amerikalılar da olabilir."

"Onu harekete geçiren ilk şey ne olabilir fikrin var mı?"

"Freud'a sorsan bunun ödipal evredeyken yaşanmış cinsel bir travma olduğunu söylerdi. Bu günlerde şöyle bir fikir birliği var, gelişimsel bozukluklar sebeplerden yalnızca biridir ve herhangi bir travma bunu tetikleyebilir. Ki bu travmanın illa tek bir olay olmasına da gerek yok. Bir kişilik kusuru da olabilir, kişisel veya mesleki hayal kırıklıklarıyla örülü bir olaylar dizisi de. Söylemesi güç." Diğerleri posterde çıkartılmış profili incelerken psikologun gözleri parladı. "Ama umarım onu canlı ele geçirirsiniz Lincoln. Onu birkaç saatliğine kanepeme uzatmak isterdim."

"Thom, bunları yazıyor musun?"

"Evet patron."

"Ama bir sorum var," diye başladı Rhyme.

Dobyns etrafında döndü. "Ben olsam tek sorum var derdim Lincoln: Neden ipuçları bırakıyor? Değil mi?"

"Evet, neden ipuçları?"

"Ne yaptığını düşün... Seninle konuşuyor. Son of Sam[9] veya Zodiac Katili[10] gibi tutarsızca başıboş iş yapmıyor. Şizof-

9 1970'lerin ortasında New York'u dehşete düşürmüş bir seri katil ve kundakçı.

10 1960'ların sonu 70lerin başında Kuzey Kaliforniya'da cinayetler iş–lemiş bir seri katil. Kimliği hiçbir zaman ortaya çıkartılamadı.

ren değil. Seninle iletişim kuruyor, hem de *senin* dilinde. Adli dili kullanıyor. Neden?" Psikolog biraz daha dolaştı, gözleri posteri çılgınca tarıyordu. "Aklıma gelen tek şey suçluluğunu paylaşmak istemesi. Öldürmek onun için güç. Eğer bizi suç ortağı yaparsa işi kolaylaşır. Zira eğer kurbanları zamanında kurtaramazsak bu kısmen *senin* suçun oluyor."

"Ama bu iyi bir şey, öyle değil mi?" diye sordu Rhyme. "Bize çözülebilir ipuçları vermeye devam edecek anlamına geliyor. Çünkü yapboz çok zor olursa, yükünü paylaşamamış olur."

"Eh, dediğin doğru," dedi Dobyns, gülümsemeyi artık bırakmıştı. "Ama başka bir etken daha var işin içinde."

Sellitto cevabı verdi. "Seri fiillerde artış olur."

"Doğru," diye onayladı Dobyns.

"Ama saldırılarının sıklığını daha fazla nasıl artırabilir ki?" diye mırıldandı Banks. "Her üç saatte bir yeterince hızlı değil mi?"

"Ah, o bir yolunu bulacaktır," diye sözüne devam etti psikolog. "Büyük ihtimalle aynı anda birden fazla kurbanı hedef alacaktır." Psikologun gözleri kısıldı. "İyi misin Lincoln?"

Suç bilimcisinin alnında ter damlaları oluşmuştu ve gözlerini epeydir kısmaktaydı. "Sadece yoruldum. Yaşlı bir kötürüm için epey heyecan yaşandı."

"Son bir şey daha. Seri işlenen suçlarda kurbanların profili hayatidir. Ama elimizde değişik cinsiyette, yaşta ve ekonomik sınıfta kişiler var. Hepsi beyaz, ama suçlumuz yüksek oranda beyazın olduğu bir havuzda avlanıyor, bu yüzden bunun istatistikî olarak bir önemi yok. Şu ana kadar bildiklerimizle neden özellikle o insanları seçtiğini bulamayız. Eğer bulabilirsek, onun önüne geçmiş oluruz."

"Sağ ol Terry," dedi Rhyme. "Bir süreliğine buralarda takıl."

"Elbette Lincoln."

"Sonra Rhyme emir verdi, "Ağıldan topladığımız fiziki kanıtlara bakalım. Elimizde ne var? İç çamaşırı mı?"

Mel Cooper, Sachs'ın olay yerinden getirdiği torbaları toparladı. İç çamaşırının içinde olduğu torbaya baktı. "Katrina Fashion'ın D'Amore serisinden," diye ilan etti. "Yüzde yüz pamuk, lastikli. Kumaş ABD'de üretilmiş. Kesimi ve dikimi Tayvan'da yapılmış."

"Yalnızca bakarak bütün bunları bilebiliyor musun?" diye sordu Sachs inanmaz bir halde.

"Yoo, okudum yalnızca," diye cevap verdi Mel etiketi işaret ederek.

"Ah."

Polisler güldüler.

"Bize elinde başka bir kadın olduğunu mu söylüyor yani?"

"Büyük ihtimalle," dedi Rhyme.

Cooper torbayı açtı. "Sıvının ne olduğunu bilmiyorum. Kromatografisini yapayım."

Rhyme, Thom'dan ayın evrelerinin olduğu gazete parçasını yukarı kaldırmasını istedi. Onu yakından inceledi. Bunun gibi bir parça harika bir ayırt edilmiş kanıttı. Bunu, kopartıldığı kâğıdın üstüne tutup parmak izi gibi birebir örtüştüğünü görebilirdiniz. Tabii kâğıdın orijinalinin ellerinde olmaması gibi bir sorunları vardı. *Acaba hiç bulabilecek miyiz* diye meraklandı Rhyme. Fail, bu parçayı kopardıktan sonra gazeteyi yok etmiş olabilirdi. Ama Lincoln bu şekilde düşünmemeyi tercih ediyordu. Onun başka bir yerlerde olduğunu ve bir yerlerde bulunmayı bekliyordu. Kaynak kanıtları hep böyle hayal ederdi. Kazınmış otomobil boyası parçası, tırnağını yitirmiş parmak, kurbanın vücudunda bulunmuş kurşunun çıktığı namlu. Bu kaynaklar, hepsi meçhul şahısların yakınında bulunan şeylerdi ve kendilerine has bir kişilikleri oluyordu Rhyme'ın zihninde. Otoriter veya zalim olabiliyorlardı.

Veya gizemli.

Ayın evreleri.

Rhyme Dobyns'e, failin ayın döngüsüne göre hareket etme ihtimali olup olmadığını sordu.

"Hayır. Dolunayda değiliz. Yeni ayı geçeli dört gün oldu."

"Öyleyse ay evrelerinin başka bir anlamı olmalı."

"Eğer ayın evreleri iseler tabii," dedi Sachs. *Halinden memnun görünüyor, ki bunu da hak ediyor*, diye düşündü Rhyme. "İyi söyledin Amelia. Belki de çemberlerden bahsediyordur. Veya mürekkepten. Ya da kâğıttan. Ya da geometriden. Gözlem evi..."

Rhyme kadının kendisini süzdüğünü fark etti. Belki de tıraş olup saçını taradığını, kıyafetini değiştirdiğini yeni fark etmişti.

Acaba şimdiki ruh hali ne, diye meraklandı Rhyme. Ona hâlâ kızgın mıydı, yoksa takmıyor muydu artık? Anlayamamıştı. O an Amelia Sachs da, en az fail 823 kadar esrarengizdi.

Faks makinesinin sesi koridorda yankılandı. Thom faksı almak için çıktı ve biraz sonra iki sayfa kâğıtla geri döndü.

"Emma Rollins'ten," diye açıkladı. Rhyme'ın görebilmesi için kâğıtları yukarı tuttu.

"Market araştırmamız. Manhattan'da son iki gün içinde beş taneden az mal alan müşterilere dana budu satan on bir dükkân var." Posterin üstüne yazmaya başladıktan sonra Rhyme'a bir bakış attı. "Dükkânların adını da yazayım mı?"

"Tabii ki. İleride onlarla karşılaştırma yapmamız gerekecek."

Thom, isimleri profil tablosuna yazdı.

Broadway & 82'üncü,
ShopRite
Broadway & 96'ıncı,
Anderson Foods
Greenwich & Bank,
ShopRite
2'nci Cadde, 72'inci–73'üncü,
Grocery World
Battery Park City,
J&G's Emporium

1709 2'nci Cadde,
Anderson Foods
34'üncü & Lex.,
Food Warehouse
8'inci Cadde & 24'üncü,
ShopRite
Houston & Lafayette,
ShopRite
6'ıncı Cadde & Houston,
J&G's Emporium
Greenwich & Franklin,
Grocery World

"Bu, alanı epey daraltıyor," dedi Sachs, "aramamız gereken yalnızca bütün bir şehir var."

"Sabır," dedi huzursuz Lincoln Rhyme.

Mel Cooper, Sachs'ın bulduğu otu inceliyordu. "Özgün bir şey yok bunda." Otu kenara koydu.

"Yeni mi?" diye sordu Rhyme. Eğer öyleyse aynı gün içinde süpürge ve dana budu satmış dükkânları karşılaştırabilirlerdi.

Ama Cooper, "Onu da düşündüm. Altı aylık, daha eski de olabilir," dedi. Alman kızın kıyafetindeki kalıntıları bir gazete kâğıdının üstüne silkelemeye başladı.

"Burada epey şey var," dedi kâğıdın üstüne eğilerek. "Toz toprak."

"Yoğunluk testine yetecek kadar var mı?"

"Yok. Zaten sadece toz var. Büyük ihtimalle olay yerindendir."

Cooper, kanlı kıyafetten silkelediği maddenin geri kalanına baktı.

"Tuğla tozu. Neden bu kadar çok tuğla tozu var?"

"Vurduğum farelerden olmalı. Duvar tuğladandı."

"Fare mi vurdun? Olay yerinde?" dedi Rhyme irkilerek.

Sachs savunmacı bir şekilde "Şey, evet. Kızın her yanını kaplamışlardı," dedi.

Rhyme kızmıştı ama işin peşini bıraktı. Yalnızca şunu ekledi, "Ateşli silahtan çıkan *bütün* o atıklar. Kurşun, arsenik, karbon, gümüş."

"Ve burada... kırmızımsı deriden bir parça daha var. Eldivenden olan. Ve... Bir iplik daha var. Farklı çeşitte."

Suç bilimciler ipliklere bayılırlardı. Bu defaki çıplak gözle zar zor görülebilen gri ve minik bir ipti.

"Harika," dedi Rhyme. "Başka ne var?"

"Olay yerinin fotoğrafı da işte burada," dedi Sachs, "ve parmak izleri. Kızın boğazından aldığımız ve adamın eldiveni aldığı yerden olan." Kadın onları yukarı kaldırdı.

"İyi," dedi Rhyme fotoğraflara dikkatle bakrak.

Kadının yüzünde istemsizce bir zafer parıltısı oluşmuştu, kazanmanın yüze getirdiği pembelik... Bunun tam zıddı ise profesyonel olamadığından dolayı kendinden nefret etmekti.

Rhyme izlerin Polaroid fotoğraflarını inceliyordu ki merdivenlerden ayak sesleri duyuldu ve Jim Polling geldi. Adam odaya girdi, güzelce giyinmiş Lincoln Rhyme'ın bu yeni haline bir değil, iki kez baktıktan sonra Sellitto'nun yanına yürüdü.

"Biraz önce olay yerindeydim," dedi. "Kurbanı kurtardınız, iyi işti beyler." Kullandığı hitabın Sachs'ı da kapsadığını göstermek için kadına başıyla işaret etti. "Pislik herif birini daha kaçırdı mı?"

"Ya da kaçırmak üzere," diye mırıldandı Rhyme parmak izlerine bakarak.

"Şu an ipuçları üzerinde çalışıyoruz," dedi Banks.

"Jim, sana ulaşmaya çalışıyordum," dedi Sellitto. "Belediye Başkanı'nın ofisini de aradım."

"Şefle beraberdim. Ekstradan birkaç araştırmacı alalım diye yalvarmakla meşguldüm. BM'nin güvenliğinden elli adam daha aldım."

"Yüzbaşım, konuşmamız gereken bir şey var. Bir sorun. Son olay yerinde bir şey oldu..."

O vakte kadar hiç duyulmamış bu ses oda boyunca gümbürdedi. "Sorun mu? Kimin *sorunu* var? Burada hiçbir sorunumuz falan yok değil mi? Hem de hiç."

Rhyme, eşikteki uzun, ince adama baktı. Gülünç mü gülünç yeşil bir takım elbise ve ayna gibi parlayan kahverengi ayakkabılar giymişti. Rhyme'ın tüm şevki düştü. "Dellray."

"Lincoln Rhyme. New York'un şövalyesi. N'aber Lon. Ve Jim Polling, nasıl gidiyor dostum?"

Dellray'in arkasında yarım düzine adam ve bir kadın vardı. Rhyme, federal ajanların neden burada olduklarını anında anladı. Dellray odadaki memurları taradı, dikkati bir anlığına Sachs'ın üzerinde yoğunlaştı ama bu kısa sürmüştü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Polling.

"Tahmin edemediniz mi beyler? Bu işin dışındasınız. Dükkânınız kapanıyor. Evvet efenim."

17

İkimizden biri.

Dellray, yatağın etrafında yürürken Lincoln Rhyme'a böyle bakıyordu işte. Bazı insanlar bunu yapardı. Felçlik sanki bir kulüpmüş, o insanlar da partiyi şakalar, baş sallamalar ve göz kırpmalarla basıyormuş gibiydi. *Seni sevdiğimi biliyorsun adamım, çünkü seninle çok eğleniyorum.*

Lincoln Rhyme böyle bir tavrın insanı çok, çok çabuk usandırdığını öğrenmişti.

"Şuna bir bak," dedi Dellray Klinitron'u işaret ederek, "*Star Trek*'ten fırlamış sanki. Komutan Riker, derhal o koca kıçınızı uzay mekiğine getiriniz."

"Git buradan Dellray," dedi Polling. "Bu bizim davamız."

"Hastamız nasıllarmış Dr. Crusher?"

Yüzbaşı, tepesinde bir horoz gibi dikilen FBI ajanının yanından ilerledi. "Dellray, dinliyor musun? Git buradan."

"Adamım, şu yatakların birinden kendime de alacağım. Kıçımı uzatır maç izlerim. Ciddiyim Lincoln, nasılsın? Birkaç yıl oldu görüşmeyeli."

"Kapıyı çaldılar mı?" diye sordu Rhyme Thom'a.

"Hayır, çalmadılar."

"Kapıyı çalmadınız," dedi Rhyme. "Bu yüzden gitmenizi rica edebilir miyim?"

"Arama iznimiz var," diye mırıldandı Dellray, göğüs cebindeki kâğıtlara vurarak.

Amelia Sachs'ın sağ işaret parmağının tırnağı, kanamak üzere olan başparmağını endişelere sürüklemişti.

Dellray odaya bakındı. Onların doğaçlamayla oluşturdukları bu laboratuvardan açıkça etkilenmişti, ama bu hissi çabucak boğup yok etti. "İşi biz alıyoruz. Üzgünüm."

Polisliğinin yirmi yılı boyunca, Rhyme hiç böyle amirane bir dava devri görmemişti.

Meçhul fail 823			
Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
. Beyaz erkek, ufak yapılı . Koyu renk kıyafet . Losyon; başka kokuları örtmek için mi? . Eski eldivenler, kırmızımsı oğlak derisi . Kar maskesi? Denizci mavisi? . Eldivenler koyu renk	. Büy. iht. sığınak evi var . Yakınlarında oturuyor: B'way & 82nd, ShopRite B'way & 96th, Anderson Foods Greenwich & Bank ShopRite 2nd Ave., 72nd-73rd, Grocery World Battery Park City, J&G's Emporium 1709 2nd Ave., Anderson Foods 34th & Lex., Food Warehouse 8th Ave. & 24th, ShopRite Houston & Lafayette,	. Sarı Taksi . Son modellerden bir sedan . Aç.renk, gri, gümüş, bej	Ol.Yer. prosedür biliyor . Adli kaydı olabilir . DÇ izi biliyor . Silah = 32 calib. Colt . Kurbanları alışılmadık düğümlerle bağlıyor . "Eski" onu cezbediyor . Bir kurbana "Hanna" dedi . Temel Almanca bilgisi . Yer altı onu cezbediyor

Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
	ShopRite 6th Ave. & Houston, J&G's Emporium Greenwich & Franklin, Grocery World		. Çift kişilik . Rahip, sos. görevli, danışman olabilir

"Boşversene Dellray," diye başladı Sellitto, "davayı bize paslayan sendin."

Ajan, parlak siyah yüzünü dedektifin tepesinden bakacak hale gelene dek döndürdü.

"Size mi pasladım? Bununla ilgili hiç telefon gelmedi bana. Aramış mıydınız?"

"Hayır."

"Öyleyse bilgiyi kim sakladı?"

"Şey..." diye başladı Sellitto, şaşırmıştı, Polling'e baktı. O da, "Size olayla ilgili bir metin ilettik. Vermemiz gereken tek şey buydu," dedi. Şimdi de o savunmaya geçmişti.

"Metin ilettiniz demek? Yaa. Peki, tam olarak neyle yolladınız onu? At sırtında bir ulakla mı? Posta arabasıyla mı? Söylesene Jim, devam eden bir soruşturma esnasında bir gecelik özet metin ne işime yarar?"

"Polling, "Daha fazlasının gerekli olduğunu biz düşünmedik," dedi.

"Biz mi?" diye sordu Dellray çabucak. Tıpkı mikroskobik bir tümörü tespit etmekte olan bir cerrah gibiydi.

"*Ben* daha fazlasının gerekli olduğunu düşünmedim," diye pat diye yapıştırdı cevabı Polling. "Belediye Başkanı'na olayı yerel tutmasını söyledim. Durum kontrol altında. Şimdi defol git Dellray."

"Saat on bir haberlerine kadar olayı çözeceğini düşündün demek?"

Rhyme, Polling bağırırken irkildi. "Ne düşündüğümüz seni hiç alakadar etmez. Bu bizim kahrolası davamız." Yüzbaşının dillere destan öfkesini duymuştu ama bunu hiçbir zaman eylem halinde görmemişti.

"As–lın–da, o bi–zim kah–ro–la–sı davamız oldu," diyen Dellray, Cooper'ın aletlerinin bulunduğu masanın yanından geçti.

Rhyme, "Yapma bunu Fred. Adamı çözmeye başladık. Bizimle çalış, ama davayı elimizden alma. Bu fail, daha önce gördüklerinin hiçbirine benzemiyor." dedi.

Dellray gülümsedi. "Bir bakalım, bu 'kah–ro–la–sı" dava hakkında en son ne duyduğum neydi? Adli incelemeyi bir sivile yaptırdığın." Ajan hasta yatağına bakmadı bile. "Olay yerini incelesin diye bir devriye memuru tuttuğun. Askerlere pazardan alışveriş yaptırdığın."

"Kanıt toplama usülü böyle Frederick," diye hatırlattı Rhyme gıcırtılı bir sesle. "SOP[11] bu şekilde."

Dellray hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ya Acil Hizmetler Birimi Lincoln? Vergi verenlerin ödediği tüm o paralar. Ayrıca cesetleri Teksas Katliamı'ndaki gibi doğramalar...

O haber nasıl dışarı yayılmıştı? Herkes bu kesip biçme olayını gizli tutacağına yemin etmişti.

"Ya şu Haumann'ın adamlarının kurbanı önce bulup kızı hemen kurtarmamalarıyla ilgili duyduğuma ne demeli? Kanal Beş'in geniş çaplı bir mikrofonu varmış. Siz içeriye birini yollamadan önce kızın beş dakikalık çığlıklarını kaydetmişler." Sellitto'ya alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Lon dostum, içeri girdiğimde bahsettiğin problem bu olabilir mi?"

Çok yaklaşmıştık, diye düşünüyordu Rhyme. Adamı tanımaya, konuştuğu dili çözmeye başlamıştık. Onu anlamaya başlamıştık. Sevdiği şeyi tekrar yapmakta olduğunu fark etti-

11 Standart Operasyon Prosedürü

ğinde şaşırmıştı. Tüm bu yıllardan sonra. Ve şimdi biri bunu elinden alacaktı. İçinde öfke çağlamaya başladı.

"Davayı al Fred," diye söylendi Rhyme. "Ama bizi dışarıda bırakma. Bunu yapma."

"İki kurban kaybettiniz," diye hatırlattı Dellray.

"*Bir* tane kaybettik," diye düzeltti Sellitto, hâlâ burnundan soluyan Polling'e endişeyle bakarak. "İlkine hiçbir şey yapamazdık. O adam, davanın kartvizitiydi."

Dobyns kollarını kavuşturmuş, tartışmayı sadece izlemekle yetiniyordu. Ama Jerry Banks araya karıştı. "Adamın rutinini çözdük. Daha fazla kurban kaybetmeyeceğiz."

"Eğer Acil Hizmetler yerlerinde durup, kurbanların çığlıklarını dinlemeye devam ederse kaybedersiniz."

"Bu benim..." dedi Sellitto.

"*Benim* kararımdı," diye bağırdı Rhyme. "Benim."

"Ama sen bir sivilsin Lincoln. Dolayısıyla senin kararın olamaz. Senin *önerin* olabilir ancak. *Tavsiyen* olabilir. Ama senin kararın olduğunu düşünmüyorum."

Dellray'in dikkati tekrar Sachs'a çevrildi. Gözleri kızın üstünde olarak Rhyme'a hitap etti. "Peretti'ye olay yeri incelmesini yapmamasını söylemişsin? Bu çok acayip Lincoln. Neden tutup böyle bir şey yaptın ki?"

"Ben ondan daha iyiyim," dedi Rhyme.

"Peretti bir izci oğlan değil. Hayır efendim. Onunla beraber Eckert'a gidip biraz çene çaldık."

Eckert mı? Yardımcı komiser Eckert mi? O nasıl bulaşmıştı bu işe?

Ve Sachs'a attığı tek bir bakışla, kaçamak mavi gözlerine, dağınık kızıl saçlarına attığı bakışla, nasıl olduğunu anladı.

Rhyme'ın onu çivileyen bakışları geldiğinde, kadın başını çevirdi. "Bir bakalım... Peretti? Failin durup kurbanı izlediği yerdeki trafiği tekrar açan o değil miydi? İşe yarar herhangi bir kanıt bulmamız için bize bir şans vermeden olay yerini açan o değil miydi? Hani benim Sachs'ımın mühürleme ba-

sireti gösterdiği olay yerini? *Benim* Sachs'ım işini doğru yaptı ve Vince Peretti ile *diğer herkes* yanlış yaptı. Evet, öyle oldu."

Kadın başparmağına sanki aşina bir görüntü arıyormuşçasına bakıyordu. Sonra cebinden bir selpak çıkarıp kanlı parmağına sardı.

Dellray olayı özetledi, "En başından bizi aramanız gerekirdi."

"Çık dışarı," diye mırıldandı Polling. Gözlerinde bir şey uyanmıştı ve sesi yükseldi. "Çık dışarı!" diye bağırdı.

Serinkanlı Dellray bile gözlerini kırpıştırdı ve yüzbaşının ağzından tükürükler fırlayınca geriye çekildi.

Rhyme Polling'e kaşlarını çattı. Davadan bir şeyler kurtarabilme ihtimalleri vardı ama Polling sinir krizi geçirirse bu pek mümkün olmazdı. "Jim..."

Rhyme'ı görmemezlikten gelen Yüzbaşı, "Dışarı!" diye tekrar bağırdı. "Davamızı falan almıyorsun!" Odadaki herkesi şoka sokarak ileri atılan Polling, ajanı yeşil yakasından tutarak duvara yapıştırdı. Afallamaktan kaynaklı bir anlık sessizlikten sonra Dellray, yüzbaşını parmak uçlarıyla hafifçe itti ve cep telefonunu çıkardı. Polling'e uzattı.

"Belediye Başkanı'nı ara. Veya Şef Wilson'ı."

Polling içgüdüsel olarak Dellray'den uzaklaştı. "Davayı istiyorsan, al senin olsun." Yüzbaşı, merdivenlere yürüyüp aşağı indi. Ön kapı gürültüyle kapandı.

"Tanrı aşkına Fred," dedi Sellitto, "bizimle çalış. Bu pislik torbasını yakalayabiliriz."

"Büro'nun Anti Terör birimine ihtiyacımız var," dedi Dellray, nihayet gerekçesini sunarak. "Olaya terör açısından yaklaşmıyorsunuz."

"Ne terörü?" diye sordu Rhyme.

"BM Barış Konferansı. Muhbirlerimden biri hava alanlarından birinde bir şey olacağını söyledi. Failin, kurbanlarını aldığı yerden yani."

"Onu bir terörist olarak tanımlamazdım," dedi Dobyns.

"Kafasının içinde ne olup bitiyorsa onu psikolojik olarak güdülüyor. İdeolojik olarak değil."

"Doğrusu, Quantico'dakiler ve biz onu bu yönden ele alıyoruz. Sizin farklı yorumlamanıza saygımız var. Ama biz, olayı bu açıdan değerlendireceğiz."

Rhyme vazgeçti. Bir bitkinlik onu almış gidiyordu. Sellitto ve yaralı yüzlü asistanı bu sabah keşke hiç gelmeselerdi diye düşündü. Keşke Amelia Sachs'la hiç karşılaşmasaydım diye düşündü. Keşke şu gülünç beyaz gömleği hiç giymeseydim diye düşündü. Boyun kısmı sertti ve aşağısında kalan hiçbir şeyi hissetmiyordu.

Dellray'in kendisiyle konuştuğunu fark etti.

"Pardon?" Rhyme, kaşlarından birini kaldırdı.

Dellray sordu, "Dedim ki, siyaset onu iten sebeplerden biri *olamaz mı*?"

"Sebepler beni ilgilendirmez," dedi Rhyme. "Kanıtlar ilgilendirir."

Dellray Cooper'ın masasına bir göz attı. "Eh. Dava bizim. Bu konuda başka itirazı olan var mı?"

"Seçeneklerimiz neler?" diye sordu Sellitto.

"Araştırmacılar konusunda bize destek çıkarsınız. Veya davadan tamamen çekilirsiniz. Seçenekler bundan ibaret. Fiziki kanıtları şimdi alacağız sorun olmazsa."

Banks tereddüt etti.

"Ver onlara," diye emir verdi Sellitto.

Genç dedektif, son olay yerinden toplanan kanıtların olduğu torbaları kaldırdı ve onları büyükçe bir plastik torbanın içine doldurdu. Dellray ellerini uzattı. Banks ince parmaklara önce bir baktıktan sonra torbayı masanın üstüne attı ve odanın diğer köşesine çekildi. Polislerin olduğu köşeye. Lincoln Rhyme arada kalmış bir tarafsız bölgeydi ve Amelia Sachs, Rhyme'ın yatağının başında yere çivilenmiş gibi duruyordu.

Dellray kadına döndü. "Memure Sachs?"

Rhyme'a bir anlığına baktığı bir duraksamadan sonra kadın cevap verdi, "Evet?"

"Komiser Eckert olay yerleriyle ilgili brifing vermeniz için bizimle gelmenizi istiyor. Pazartesi başlayacak yeni görevinizle ilgili bir şeyler dedi."

Kadın başını salladı.

Dellray, Rhyme'a döndü ve içtenlikle konuştu. "Endişelenme Lincoln. Onu yakalayacağız. Onunla ilgili duyacağın bir sonraki haber, kafasının şehrin kapılarında bir kazığa saplanmış olduğu olacak."

Kanıtları toplayıp merdivenlere yönelen ajanlara başıyla işaret etti. Sonra koridordan Sachs'a seslendi, "Geliyor musun Memure Sachs?"

Kadın ellerini kavuşturmuş dikiliyordu, sanki gelmekten pişman olduğu bir partide bulunan liseli bir kız gibiydi.

"Bir dakika."

Dellray merdivenlerden kayboldu.

"Şu şerefsizlere bak," diye mırıldandı Banks not defterini masaya atarak. "Olanlara inanabiliyor musunuz?"

Sachs, topukları üzerinde sallandı.

"Gitsen iyi olacak Amelia," dedi Rhyme. "At araban bekliyor."

"Lincoln." Kadın yatağa daha da yaklaştı.

"Sorun yok," dedi adam. "Yapman gerekeni yaptın."

"Olay Yeri işi yapmak üstüme vazife değil," dedi. "Hiç istememiştim."

"Artık yapmayacaksın da. Bu işine geliyor, öyle değil mi?"

Kadın, kapıya yürümeye başladı ve sonra dönüp ağzındaki baklayı çıkardı, "Kanıt dışında hiçbir şey umurunda değil, değil mi?"

Sellitto ve Banks kımıldandılar ama kadın onları görmezden geldi.

"Thom, Amelia'ya kapıyı gösterir misin?"

Sachs devam etti, "Bu senin için bir oyundan ibaret, değil mi? Monelle..."

"Kim?"

Kadının gözleri alevlendi. "İşte! Gördün mü? Kızın adını bile hatırlamıyorsun. Monelle Gerger. Tüneldeki kız... O senin için yalnızca bulmacanın bir parçasıydı. Kızın üstü sıçan kaynıyordu ve sen sadece, 'Bu onların doğası' dedin. Bu onların *doğası* mı? Kız bir daha asla eskisi gibi olamayacak ve senin önemsediğin tek şey o çok kıymetli kanıtlarındı."

"Canlı kurbanlarda," dedi adam monoton bir sesle, "kemirgenlerin açtıkları yaralar hep yüzeyseldir. İlk yaratık tırmanıp salyasını akıttığı anda kuduz aşısı olması zorunluluk haline geldi. Bir iki fazladan ısırık neyi değiştirir ki?"

"Bunu neden ona sormuyoruz?" Sachs'ın gülümsemesi değişmişti şimdi. Şeytani bir tebessüme dönüşmüştü. Tıpkı yatalaklardan nefret eden o hemşireler ve terapi asistanlarınınki gibiydi. Rehabilitasyon koğuşlarında dolaşıp tıpkı böyle gülümserlerdi. Eh, kibar Amelia Sachs'tan memnun kalmayan o değil miydi? Cesur olmasını isteyen...

"Şuna cevap ver Rhyme. Neden görevde beni istedin?"

"Thom, misafirimiz haddinden fazla kaldı. Acaba...?"

"Lincoln," diye başladı asistan.

"Thom," dedi Rhyme, "yanlış hatırlamıyorsam senden bir şey yapmanı istedim."

"Çünkü hiçbir şey bilmiyorum," diye terslendi Sachs. "İşte bu yüzden! Gerçek bir Olay Yeri teknikeri istemedin, yoksa işi yürüten sen olmazdın! Ama ben... beni oraya buraya yollayabilirdin. Ne istersen tam onu yapardım ve dırdır edip söylenmezdim."

"Ah, gemide isyan var..." dedi Rhyme, gözlerini tavana dikerek.

"Ama o gemide olmayı hiç istemedim. Bunu en başından beri hiç istemedim."

"Ben de istemedim. Ama olan oldu. Aynı yatağa düştük. Eh, en azından birimiz." Lincoln biliyordu ki, kadının soğuk gülümsemesi kendisinin yapıp yapabileceğinden çok, çok daha dondurucuydu.

"Şımarık bir veletten başka bir şey değilsin Rhyme."

"Hey memure, sakinleş," diye bağırdı Sellitto.

Ama kadın devam etti. "Olay Yerlerinde artık kendin yürüyemiyorsun ve bunun için üzgünüm. Ama sırf egonu okşamak için bir soruşturmayı riske atıyorsun ve bana sorarsan bu saçmalığın daniskası." Devriye şapkasını aldı ve fırtına gibi odadan fırladı.

Rhyme aşağıdan bir kapı çarpması sesi duymayı bekliyordu, hatta belki de bir cam kırılması sesi... Ama yalnızca belli belirsiz bir çıtırtı duyuldu. Sonrasında ise sessizlik...

Jerry Banks not defterini tekrar alıp haddinden fazla bir ilgiyle içine gömülürken Sellitto, "Lincoln, özür dilerim..." dedi.

"Yapacak bir şey yok," dedi Rhyme ziyadesiyle esneyerek. Bunun ağrıyan kalbini sakinleştireceği gibi sahte bir umuda kapılmıştı. "Takma kafana."

Polisler yarı yarıya boşalmış masanın etrafında bir iki dakika durdular, zor bir sessizlik odaya hâkimdi. Sonra Cooper konuştu. "Toplansam iyi olacak." Masanın üstünden siyah bir mikroskobu kaldırıp merceklerinden birinin vidalarını sökmeye başlayan adam, bunu bir müzisyenin saksafonunu sökerken takındığı sevgi dolu ilgiye benzer şekilde yapıyordu.

"Eh Thom," dedi Rhyme, "güneş battı. Bunun bana anlattığı şey ne biliyor musun? Bar açıldı."

***

"Savaş odası", çok etkileyiciydi. Lincoln Rhyme'ın odasını bariz bir şekilde gölgede bırakıyordu.

Federal binanın alt katında, üç düzine ajan, bilgisayarlar ve elektronik panolar, Tom Clancy'nin filmlerinden fırlamış gibi duruyordu. Ajanlarda avukat veya yatırımcı bankacı tipi vardı. Beyaz gömlekler, kravatlar. *Jilet gibi* tanımlaması düşüyordu insanın aklına hemen. Ve ortada duran Amelia Sachs, sıçan kanına, toz toprağa ve yüz yıl önce ölmüş sığırların tanecikli tezeklerine bulanmış lacivert üniformasıyla göze çarpıyordu.

Rhyme'a patlamasından kalan titremesi geçmişti ve zihni

her ne kadar söylemek istediği, *keşke* söyleseydim dediği yüz farklı şeyle sersemlese de, o anda etrafında olan bitene dikkatini vermek için kendini zorladı.

Tertemiz bir gri takım elbise giymiş uzun bir ajan, Dellray'le görüşüyordu– iki iri adam, başları önlerinde, çok ciddiydiler. Kadın o ajanın Manhattan ofisinden sorumlu özel ajan Thomas Perkins olduğunu düşünüyordu, ama bundan tam olarak emin değildi; bir devriye memurunun, ancak bir kuru temizlemeci veya sigorta satıcısının olduğu kadar FBI'la işi vardı. Adam espriden anlamaz ve iş bilir görünüyordu, ayrıca duvara iğnelenmiş geniş bir Manhattan haritasına bakış atıp duruyordu. Perkins, Dellray kendisine olan biteni aktarırken pek çok kez başını salladı ve sonra üstü dosyayla dolu odun lifinden yapılmış bir masaya yürürken ajanlara bakıp, konuşmaya başladı.

"Dikkatinizi rica edebilirsem... Biraz önce Washington'daki müdürle ve başsavcıyla görüştüm. Kennedy Havalimanı'ndaki fail hakkında her şeyi duymuşsunuzdur şimdiye kadar. Sıra dışı bir profil. Cinsel unsur olmadan kaçırma, nadiren seri katilliği işaret eder. Aslında, güney bölgesinde karşımıza çıkan faillerin arasında bu tipte olan ilki bu. Bu haftaki BM organizasyonlarıyla bir ilgisi olabileceği ihtimali ışığında karargâhları koordine ediyoruz. Quantico ve genel sekreterlik ofisiyle. Bu davada tamamen önleyici tedbirlere yoğunlaşmamız gerektiği söylendi. En yüksek seviyede öncelik alıyor."

SÖA[12], Dellray'e baktı, o da, "Davayı NYPD'den devraldık ama onlardan destek ve insan gücü alacağız. Olay yerleriyle ilgili bize bilgi vermesi için olay yeri memuru burada bulunuyor." Dellray'in sesi burada tamamen farklı çıkıyordu. Superfly filminden fırlamış havasının zerresi yoktu.

"Fiziki kanıtları belgeye işlediniz mi?" diye sordu Perkins Sachs'a.

---

12 Sorumlu Özel Ajan

Sachs yapmadığını söyledi. "Kurbanları kurtarmaya uğraşıyorduk."

SÖA'nın canı buna sıkılmıştı. Mahkemede, diğer her unsuru sağlam olan davalar, fiziki kanıtların sırayla belgelere işlenmesinde hata çıktığı için muntazaman düşüyordu. Suçluların savunma avukatlarının, üstüne atladığı ilk şey bu olurdu hep.

"Ayrılmadan önce bunu tamamladığından emin ol."

"Evet efendim."

Eckert'la kavga edip yolu kapattığını tahmin ettiğinde Rhyme'ın suratı nasıl bir ifade almıştı... Nasıl bir ifadeydi o öyle...

Benim Sachs'ım olayı anladı, benim Sachs'ım olay yerini korudu.

Kadın, tekrar tırnağıyla oynamaya başladı. *Kes şunu*, dedi her zamanki gibi kendi kendine. Ama etini kanatmaya devam etti. Acı iyi hissettiriyordu. Terapistler bunu hiç anlamamıştı.

SÖA, "Ajan Dellray? Odadakilere hangi yaklaşımı kullanacağımızla ilgili bilgi verir misin?" dedi.

Dellray bakışlarını SÖA'dan diğer ajanlara çevirdi ve devam etti, "Şu anda şehrin büyük terörist yuvalarını basan ve failin kaldığı yerle ilgili bulabildikleri her ipucunun peşine düşen saha ajanlarımız var. *Bütün* Güvenilir Kaynaklar, *bütün* gizli görevdeki ajanlar. Bu, şu anda süren bazı operasyonları riske atmak demek olacak ama bu riske değeceğine karar verdik.

"Bizim buradaki işimiz anında tepki vermek. Altı kişilik gruplara bölüneceksiniz ve karşımıza çıkan her ipucunun üstüne gitmek üzere hazır bekleyeceksiniz. Rehine kurtarma ve barikat aşma konusunda tüm yardımı alacaksınız."

"Efendim," dedi Sachs.

Perkins yukarı baktı, kaşları çatıktı. Açıkça görülüyordu ki soru–cevap bölümüne geçilmeden brifinglerin kesilmemesi gerekiyordu. "Evet, ne oldu memure?"

"Şey, merak ediyorum da efendim. Kurban ne olacak?"

"Kim? Alman kız mı? Onunla tekrar görüşmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır efendim. *Bir sonraki* kurbanı kastediyorum."

Perkins cevap verdi, "Ah, başka hedeflerin de olabileceği konusunda kesinlikle tetikte olacağız."

Sachs devam etti, "Şu an elinde biri var."

"Var mı?" SÖA Dellray'e baktı, adam omuz silkti. Perkins Sachs'a sordu, "Bunu nereden biliyorsun?"

"Şey, tam olarak bilmiyorum efendim. Ama son olay yerinde ipuçları bıraktı ve eğer elinde başka bir kurban olmasa bunu yapmazdı. Veya yeni birini yakalayacak olmasaydı."

"Dikkate alındı, memure," diye devam etti konuşmasına SÖA. "Onlara hiçbir şey olmamasını garantiye almak için en kısa sürede harekete geçeceğiz."

Dellray, "Canavarın kendisine odaklanmamızın en iyisi olduğunu düşünüyoruz," dedi.

"Dedektif Sachs..." diye başladı Perkins.

"Dedektif değilim efendim. Devriye'de çalışıyorum."

"Peki," diye devam etti SÖA, dosya yığınlarına bakarak. "Eğer bize bazı önemli noktaları söylerseniz memnun oluruz."

Otuz ajan Sachs'ı izliyordu. Aralarında iki kadın da vardı.

"Yalnızca ne gördüğünü anlat bize," dedi Dellray, göze çarpan dişlerinin arasına yanmamış bir sigara sıkıştırarak.

Kadın onlara olay yeri incelemelerinin özetini ve Rhyme'la Terry Dobyns'in çıkarımlarını anlattı. Ajanların çoğu failin bu tuhaf profilinden sıkıntı duymuştu.

"Lanet bir oyun gibi," diye mırıldandı ajanlardan biri.

Biri, failin bıraktığı ipuçlarının deşifre edebilecekleri politik mesajlar içerip içermediğini sordu.

"Şey efendim, biz onun terörist olduğunu aslında düşünmüyoruz," diye ısrar etti Sachs.

Perkins, dikkatini kıza verdi. "Size şunu sorayım memur hanım, bu failin zeki olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Çok zeki hem de."

"Çifte blöf yapıyor olamaz mı?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Siz... NYPD demem daha doğru olacak, bu adamın kafadan kontak olduğunu düşünüyorsunuz. Yani bir suçlu kişiliğe sahip olduğunu. Ama size böyle *düşündürtmek* için böyle yapıyor olması muhtemel değil mi? O sırada başka şeyler olurken."

"Ne gibi şeyler?"

"Şu bıraktığı ipuçlarını ele alalım. Oyalama için olamazlar mı?"

"Hayır efendim, onlar direktif," dedi Sachs. "Bizi kurbanlara götürüyor."

"Bunu anlıyorum," dedi seri Thomas Perkins. "Ama böyle yaparak bizi aynı zamanda başka *hedeflerden* uzaklaştırıyor, öyle değil mi?"

Sachs bunu düşünmemişti. "Sanırım bu mümkün."

"Şef Wilson, BM Güvenlik ekibinden bu kaçırma olaylarıyla ilgilensinler diye adam çekip duruyor. Bu fail, herkesin dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyor olabilir, böylece asıl amacına daha kolay ulaşacaktır."

Sachs, o gün sabah saatlerinde, Pearl Sokağı'nda tüm o araştırmacıları izlerken kendisinin de benzer bir düşünceye kapıldığını hatırladı. "Bu hedef, BM mi olacak?"

"Öyle düşünüyoruz," dedi Dellray. "Londra'da UNESCO'yu bombalamaya çalışan suçlular bunun arkasında olabilirler."

Bu da Rhyme'ın tamamen yanlış bir yol izlediği anlamına geliyordu. Bu, kadının içindeki suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletti.

"Şimdi. Memure, kanıtları bizim için listeleyebilir misin?"

Dellray, bulunan tüm kanıtların yazılı olduğu envanter kağıdını kadına verdi. Madde madde onların üstünden geçen Sachs, konuşurken etrafındaki telaşlı hareketliliğin far-

kındaydı – bazı ajanlar telefonda konuşuyor, bazısı ayakta durup diğer ajanlarla fısıldaşıyor, bazısı not tutuyordu. Ama bakışlarını kâğıda indirip, "Sonra son olay yerinden adamın şu parmak izini aldım," diye eklediğinde, odaya tam bir sessizliğin çöktüğünü fark etti. Ofisteki her yüz, şok ifadesiyle kadına bakıyordu, tabii federal ajanların böyle bir ifadeye bürünme yetileri vardı ise.

Kadın çaresizce Dellray'e baktı, adam başını kaldırıp "Parmak izi bulduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

"Şey, evet. Son kurbanla boğuşurken eldivenlerinden birini düşürmüş ve onu yerden aldığında eli zemine değmiş."

"Nerede?" diye sordu Dellray zaman kaybetmeden.

"Tanrım," dedi ajanlardan biri. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Şey, ben..."

"Bul onu, bul onu!" dedi başka biri.

Oda boyunca bir mırıltı dolaştı.

Kadının elleri titriyordu. Sachs kanıt çantasına daldı ve Dellray'e parmak izinin Polaroid'ini verdi. Adam fotoğrafı kaldırıp dikkatle baktı. Kadının deri çıkıntısı izi uzmanı olduğunu tahmin ettiği birine gösterdi. "İyi," dedi ajan. "Kesinlikle A kalite."

Sachs izlerin A, B, C olarak sınıflandırıldıklarını biliyordu, bunların aşağısındaki kategoriler kanun güçleri tarafından çoğunlukla geçersiz kabul edilirdi. Ama kadının kanıt toplama yeteneğiyle ilgili duyduğu gurur, parmak izlerinden daha önce bahsetmeyişinden doğan toplu can sıkıntısı karşısında ezilmişti.

Sonra her şey bir anda olmaya başladı. Dellray izi, ofisin köşesinde duran hassas bilgisayara koşturan birine verdi, o da Polaroid'i Opti–Scan denilen geniş, kıvrımlı bir yüzeye yerleştirdi. Başka bir ajan bilgisayarı açtı ve Dellray telefona atlarken komutları yazmaya başladı. Siyahi ajan ayağını sabırsızlıkla vurdu ve uzaklarda bir yerlerde çağrısı cevaplandığı zaman başını indirdi.

"Ginnie, benim Dellray. Tam bir bela olacak biliyorum ama OPTS'nin Kuzey–Doğu bölgesiyle ilgili yolladığı tüm istekleri kapat ve sana yolladığıma birincil öncelik ver. Perkins burada yanımda. O da onay verecek ve eğer bu yeterli olmazsa bizzat Washington'dakini arayacağım... BM şeyiyle alakalı."

Sachs FBI'ın sahip olduğu "Otomatik Parmak izi Tanı Sistemi"nin ülke genelinde polis departmanlarınca kullanıldığını biliyordu. Dellray'in o anda sekteye uğrattığı buydu.

Bilgisayar başındaki ajan, "Taradım. Şimdi gönderiyoruz." dedi.

"Ne kadar sürer?"

"On, on beş dakika."

Dellray tozlu parmaklarını kıvırdı. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Kadının etrafındaki her şey kasırga gibi hareket ediyordu. Sachs silahlardan, helikopterlerden, araçlardan, anti–terör pazarlıkçılarından bahseden sesler duyuyordu. Telefon sesleri, klavye tıkırtıları, açılan haritalar, kontrol edilen tabancalar.

Perkins telefonda rehine–kurtarma takımıyla konuşuyordu. Ya da müdürle, belki de belediye başkanıyla. Belki de Başkan'la. Kim bilirdi ki? Sachs Dellray'e döndü, "Parmak izinin bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum."

"Bu her zaman çok önemlidir. OPTS sayesinde daha da önemli. Eskiden parmak izlerini gösteriş olsun diye çıkartırdık. Kurbanlara ve basına *bir şeyler* yapıyor olduğumuz imajı vermek için."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, hiç de değil. New York'u ele alalım. Üstünden vakit geçmiş bir davayı düşün, o zaman elinde hiç şüpheli olmaz, eski bir davayı el yordamıyla araştırırsan, bir teknisyenin tüm parmak izlerini taraması elli yılını alır. Hiç şaka yapmıyorum. Ama bir otomatik bir sorguda? On beş dakika. Eskiden bir şüpheliyi yüzde iki, üç oranında tespit ederdik. Şimdi yüzde yirmi, yirmi ikiye dayandık. Ah, parmak izi altın gibidir. Rhyme'a bahsetmedin mi bundan?"

"Bahsettim tabii ki."

"Tüm dikkatini ona vermedi mi? Tanrım, bu adam formdan düşmüş."

"Memure." dedi SÖA Perkins, telefonu eliyle kapayarak. "Şu kanıt envanterini tamamlamanı rica ediyorum. Fiziki kanıtların FKTT'ye yollanmasını istiyorum."

Fiziki Kanıt Takip Takımı. Sachs, federallerin, bu grubu oluştursun diye işe aldığı kişinin Lincoln Rhyme olduğunu hatırladı.

"Evet, elbette."

"Mallory, Kemple, Fiziki Kanıtı ofislerden birine götürün ve misafirimize envanter kartlarından verin. Kalemin var mı memure?"

"Evet var."

Kadın iki adamın peşinden ufak bir ofise gitti. Onlar bir grup kanıt envanteri kartı arayıp getirirken, kadın da tükenmez kaleminin başına basıp durdu. Oturdu ve kartların içinde bulunduğu paketi parçaladı.

Arkasından duyduğu ses açıkgöz Dellray'e aitti. Açığa çıkmaya en hevesli kişiliği buydu. Oraya gelmek üzere bindikleri otomobilde, biri ondan Bukalemun diye söz etmişti ve kadın bunun nedenini anlamaya başlamıştı.

"Perkins'e Koca Sözlük diyoruz. Herhangi bir ajandan daha zekidir. Ve daha da iyisi, başkente kadar tüm ipleri elinde tutar, ki bu tarz durumlarda birkaç ipin çekilmesi lazım gelir." Dellray sigarasını sanki çok kaliteli bir puroymuş gibi burnunun altına çekti. "Biliyor musun memur hanım, yaptığın şey çok akıllıca."

"Yaptığım şey derken?"

"Nitelikli Suç biriminden çıkman. Bu birim sana yaramaz." Yalnızca göz kısmının parlak ve kırışık olduğu ince, siyah yüzü, kadın onunla tanıştığından beri ilk kez samimi görünüyordu. "Kamu İşleri'ne transfer olmak, verebileceğin en iyi karar. Orada iyi şeyler yapabilirsin ve hata yaptığın

zaman unufak hale getirilmezsin. Emin ol, eninde sonunda olacak olan budur. Bu iş insanı un ufak ediyor."

★★★

James Schneider'ın deli dürtülerinin son kurbanlarından biri, Ortega adında, politik istikrarsızlığın (bir yıl önce başlamış ünlü isyanlar sebebiyle) ticareti kötü etkilediği Mexico City'den Manhattan'a göçmüş genç bir adamdı. Hırslı girişimci, şehre geleli bir haftadan fazla olmadan gözden kayboluverdi. Adamın en son Batı Yakası'ndaki tavernalardan birinin önünde görüldüğü öğrenildi ve yetkililerin, onun da Schneider'ın kurbanlarından biri olduğundan şüphelenmeleri uzun sürmedi. Ne yazık ki, şüphelerin doğru olduğu ortaya çıktı.

Kemik koleksiyoncusu on beş dakikadır New York Üniversitesi, Washington Meydanı etrafındaki sokaklarda turluyordu. Etrafta çok fazla insan vardı. Ama çoğu gençti. Yaz Okulu öğrencileri. Kaykaycılar. Festival havası hâkimdi. *Ne tuhaf.* Şarkıcılar, hokkabazlar, akrobatlar. Bu durum ona 1800lerde meşhur olan Bowery'deki "müzeler"i hatırlattı. Tabii müze değillerdi. Striptiz gösterileriyle, ucubeleri ve gözü pek akrobatlarıyla, Fransız kartpostallarından Hakiki Haç[13]'ın kıymıklarına kadar her şeyi satan işportacılarıyla, kemer altında kurulan pazarlardı bunlar.

Adam, bir iki kez yavaşladı ama kimse taksiye binmek istemiyordu. Ya da ücretini karşılayacak paraları yoktu. Güneye döndü.

Schneider, Señor Ortega'nın ayaklarına tuğla bağlayıp, bir iskelenin altından Hudson Nehri'ne atmıştı. Böylece pis su ve balıklar, vücudu geriye sadece kemik kalana kadar aşındırabilecekti. Ceset, adam kaybolduktan iki hafta sonra bulundu bu yüzden talihsiz kurbanın suya atıldığında ölü mü yoksa her şeyin bilincinde mi olduğu asla öğrenilemedi. Fakat ikincisinin doğru olduğuna dair kuşkular vardı. Çünkü Schneider, ipi zalim bir şekilde kısa tutmuş, böylece Señor Ortega, nehrin dibinden ancak birkaç santim üstte kalabilmiş-

13 Hıristiyanlar tarafından, Hz. İsa'nın üstünde çarmıha gerildiğine inanılan Haç

ti. Yukarı doğru, ulaşsa kurtuluşa ereceği havaya bakarken ellerini çılgınca sallamış olmalıydı.

Kemik koleksiyoncusu, kaldırımın kenarında bekleyen hasta genç bir adam gördü. *AIDS*, diye düşündü. *Ama kemiklerin sağlıklı– ve çok göze çarpıyor. Sonsuza dek yaşayacaklar...* Adam çevirmeye yeltenmediği taksi onu geçip gitti. Kemik koleksiyoncusu ise dikiz aynasından aç gözlerle adamın sıska vücuduna bakıyordu.

Yaşlıca bir adamın kaldırımdan inip, taksiye işaret etmek için ince kolunu kaldırdığını görmek üzere, önüne tam vaktinde baktı. Adam becerebildiği kadar geriye sıçradı ve taksi de onun biraz ilerisinde aniden durdu.

Adam kapıyı açıp içeri uzandı. "Önüne bakmalısın." Bunu öğretici bir tarzda söylemişti. Öfkeyle değil.

"Pardon," dedi kemik koleksiyoncusu pişmanlıkla.

Yaşlı adam bir anlığına tereddüt etti, sokağa baktı ama başka taksi göremediğinde otomobile bindi.

Kapı tek çekişte kapandı.

Yaşlı ve ince. Derisi kemiklerinin üstünde ipek gibidir.

"Pekâlâ, nereye gidiyoruz?" diye sordu kemik koleksiyoncusu.

"Doğu Yakası."

"Tamamdır," diyen adam, kar maskesini takıp direksiyonu keskince sağa kırdı. Taksi batıya doğru harekete geçti.

Bölüm III

Telsizcinin Kızı

" 'Alabora, alabora, alabora!' New York'un düsturu olmuş... Atalarımızın kemiklerine bir çeyrek yüzyıl bile rahat yatma şansı verilmedi. Zira görünen o ki, insanoğlunun her nesli, kendisinden önceki nesilden geriye kalanları ortadan kaldırmaya kararlı."

– PHILIP HONE,
NEW YORK BELEDİYE BAŞKANI, GÜNLÜĞÜ, 1845

18

Cumartesi akşamı 10.15'ten, Pazar sabah 5.30'a

"Bana bir tane daha koy, Lon."

Rhyme bir pipetten, Sellitto ise bardaktan içiyordu. İkisi de sek, füme likörden almıştı. Dedektif gıcırtılı bambu sandalyelerden birine çökmüştü ve Rhyme onun *Casablanca*'daki Peter Lorre'a biraz benzediği fikrine kapılmıştı.

Terry Dobyns gitmişti – narsisizm ve federal hükümet tarafından işe alınmış bazı kimseler hakkında sözünü esirgemeden psikolojik çözümlemelerde bulunduktan sonra tabii. Jerry Banks de gitmişti. Mel Cooper ise hâlâ aletlerini titizlikle söküp paketliyordu.

"Bu iyiymiş Lincoln," Sellitto viskisini yudumladı. "Bunun fiyatını hayatta karşılayamam ben. Kaç yıllık?"

"Elindeki yirmi yıllık sanırım."

Dedektif kahverengi içkisine bir bakış attı. "Eğer bu bir kadın olsaydı, *oldukça* reşit olurdu herhalde."

"Anlatsana Lon. Polling'i diyorum. Şu geçirdiği mini sinir krizini. Neydi ki o?"

"Küçük Jimmy mi?" Sellitto güldü. "Şimdi başı belada. Davayı Peretti'nin almaması için müdahale eden ve federallerden uzak tutan o. Gerçekten fena yaramazlıklar yaptı. Davayı sana getirmesi de zor oldu. Buna birçok kişi burun kıvırmıştı. Kişisel olarak alma. Böylesi yeni bir davada bir sivilin yer alması falan."

"Beni Polling mi istedi? Ben şefin istediğini sanmıştım."

"Evet, ama bunu onun aklına ilk sokan Polling oldu. Kaçırma olduğunu ve olay yerinde düzmece şeyler olduğunu anlar anlamaz onu aradı."

Ve beni mi istedi, diye meraklandı Rhyme. Bu tuhaftı. Son birkaç yıldır, polis katili vakasında yaralandığından beri Rhyme'ın Polling'le herhangi bir irtibatı olmamıştı. O davayı yürütüp nihayetinde Dan Shepherd'a kelepçeleri takan Polling olmuştu.

"Şaşırmış gibisin," dedi Sellitto.

"Beni istemesine mi? Şaşırdım evet. Aramız öyle harika sayılmaz. Önceden öyle değildi yani."

"Neden ki?"

"Hakkında 14–43 doldurdum."

NYPD şikayet formlarından biriydi bu.

"Beş, altı yıl kadar önce, o daha teğmenken, onu korunmaya alınmış suç mahallinin tam ortasında bir şüpheliyi sorgularken buldum. Olay yerini bozmuştu. Esip gürledim. Durumu rapor ettim ve bu onun Tİ[14] incelemelerinden birinde yer aldı. Hani şu silahsız bir şüpheliye ateş açtığı için geçirdiği incelemede."

"Eh, sanırım her şeyi affetmiş çünkü seni fena istiyordu."

"Lon, benim için bir telefon açar mısın?"

"Tabii ki."

"Olmaz," dedi Thom, telefonu dedektifin uzanamayacağı bir yere çekerek. "Kendisinin açmasını sağla."

"Şunun nasıl çalıştığını öğrenecek vaktim olmadı," dedi Rhyme, Thom'un taktığı Elektronik Kontrol Ünitesi'ni başıyla göstererek.

"Vakit *ayırmadın*. Arada büyük fark var. Kimi arıyorsun ki?"

"Berger'i."

"Hayır, aramıyorsun," dedi Thom. "Geç oldu."

---

14 Teftiş İdaresi

"Bir süredir saat nasıl okunur biliyorum," dedi Rhyme soğukkanlılıkla. "Ara onu. Plaza'da kalıyor."

"Hayır."

"Sana onu aramanı söyledim."

"Al." diyen asistan, bir parça kâğıdı şiddetle indirerek masanın en uzak ucuna koydu ama Rhyme yine de kolayca okuyabildi. Tanrı Lincoln Rhyme'dan pek çok şey almış olabilirdi ama ona genç bir adamın görme yeteneğini vermişti. Adam yanağındaki kontrol pipetini kullanarak tuşlara basma sürecinden geçti. Düşündüğünden daha kolay olmuştu ama bilerek daha uzun zaman harcadı ve işlem sırasında homurdandı. Çileden çıkan Thom onu görmezden geldi ve aşağı indi.

Berger otel odasında değildi. Rhyme aramayı durdurdu. Telefonu hışımla çarpabilmek istedi.

"Problem mi var?" diye sordu Sellitto.

"Yok," diye söylendi Rhyme.

"Nerede bu adam?" diye düşündü Rhyme aksi aksi. Hakikaten geç olmuştu. Berger'in şimdiye kadar otel odasında olması gerekirdi. Tuhaf bir duygu Rhyme'ın içinde büyüdü– ölüm doktorunun başka birinin ölmesine yardım etmesinden kaynaklı kıskançlık.

Sellitto birdenbire hafifçe güldü. Rhyme başını kaldırdı. Polis, çikolata yiyordu. Beraber çalıştıklarında abur cuburun şu koca adamın başlıca besini olduğunu unutmuştu. "Düşünüyordum da. Bennie Ponzo'yu hatırlıyor musun?"

"OS Özel Timi, on, on iki yıl önce?"

"Evet."

Rhyme organize suç işinden hoşlanırdı. Suçlular profesyonel olurdu. Olay yerleri ilgi çekici olurdu. Ve kurbanlar da nadiren masum olurlardı.

"O kimdi?" diye sordu Mel Cooper.

"Ridge Körfezi'nin kiralık katili," dedi Sellitto. "Onu zabta geçirdikten sonra, çikolata sandviçini hatırlıyor musun?"

Rhyme gülerek başını salladı.

"Hikâyesi ne?" diye sordu Cooper.

Sellitto "Şey, biz Merkezi Zabıt'taydık. Lincoln, ben ve birkaç kişi daha. Ve Bennie'yi hatırlar mısın bilmem, iri bir adamdı, önüne doğru iki büklüm eğilmişti, midesi ağrıyordu. Birdenbire dedi ki, 'Hey, acıktım, çikolata sandviçi istiyorum.' Biz birbirimize bakakaldık. Sonra 'Çikolata sandviçi de ne?" diye sordum. Adam da bana Mars'tan gelmişim gibi baktı ve 'Ne olduğunu sandın ki? Gofreti alacaksın, iki dilim ekmeğin arasına koyup yiyeceksin. Çikolata sandviçi bu oluyor işte.' dedi."

Güldüler. Sellitto elindeki çikolatayı Cooper'a uzattı ama adam başını iki yana salladı. Sonra Rhyme'a uzattı ve o sırada bu eski dedektif bir ısırık almak için içinde ani bir dürtü hissetti. Son kez çikolata yemesinin üstünden bir yıl geçmişti. Bu tarz yiyeceklerden, şeker ve çikolata gibi– uzak duruyordu. Can sıkıcı yiyecekler. Hayata dair ufak tefek şeyler en büyük yükü oluşturuyor, insanı en çok üzüp tüketen şeyler oluyordu. Tamam, denize tüple dalamazsın veya Alplere tırmanamazsın. Ne olmuş yani? Çoğu insan bunu yapmıyor zaten. Ama herkes dişlerini fırçalıyor. Ya da dişçiye gidip, dolgu yaptırıp, eve trenle dönüyor. Herkes, başka kimse bakmıyorken azı dişinin arkasında kalmış bir parça fıstığı çıkartıyor.

Lincoln Rhyme dışında herkes.

Sellitto'ya başını hayır dercesine salladı ve viskisinden büyük bir yudum aldı. Gözleri bilgisayar ekranına kaydı, bu da ona o sabah Sellitto ve Banks işini yarıda kesmeden önce Blaine'e yazdığı veda mektubunu hatırlattı. Yazmak istediği başka mektuplar da vardı.

Yazmayı sürekli geciktirdiği bir mektup da, Pete Taylor'a, omurilik travması uzmanınaydı. Taylor ve Rhyme çoğu zaman yalnızca medikal durumundan değil, ölümden de bahsederdi. Doktor ötenazinin sıkı bir düşmanıydı. Rhyme, neden intihar yolunu seçtiğini ona bir mektupla açıklamayı üstünde bir borç olarak görüyordu.

Ya Amelia Sachs?

Telsizcinin Kızı da bir mektup alacak, diye karar verdi.

Kötürümler cömerttir, kötürümler naziktir, kötürümler güçlüdür...

Kötürümler, hiç olmazsa bağışlayıcıdırlar.

Sevgili Amelia:

Sevgili Amelia'm:

Amelia:

Sayın Memur Sachs:

Mademki birlikte çalışma zevkine erdik, her ne kadar on üçüncü havari kadar hain olduğunu düşünsem de, bu fırsatı seni bağışladığımı belirtmek için kullanmak istiyorum. Ayrıca, medyaya dalkavukluk yapacağın müstakbel kariyerinde de başarılı olmanı umuyorum...

"Kadının öyküsü ne Lon? Sachs'ın."

"Adamın ağzına eden huysuzluğu dışında bir şey bilmiyorum."

"Evli mi?"

"Yok. O yüz ve vücutla şimdiye kadar iri kıyım bir yakışıklı onu kapar diye düşünür insan hâlbuki. Ama kimseyle çıkmıyor bile. Birkaç yıl önce bir sevgilisi varmış diye duyduk ama ondan hiç bahsetmiyor." Ses tonunu indirdi. "Lezbiyenmiş diyorlar aslında. Ama doğru mudur bilmem – *benim* sosyal hayatım Cumartesi akşamları çamaşırhaneden kız kaldırmaktan ibaret. Eh, işe yarıyor ama. Ne diyebilirim ki?"

Ölüleri arkanda bırakmayı öğrenmen gerek...

Rhyme, bunu ona söylediğinde kadının yüzünde oluşan ifadeyi düşünüyordu. Ne anlama geliyordu acaba o ifade? Sonra o kadınla ilgili düşünerek vaktini harcadığı için kendine kızdı. Ve viskisinden güzel bir yudum aldı.

Kapı zili çaldı, sonra merdivende ayak sesleri duyuldu. Rhyme ve Sellitto kapı eşiğine doğru baktılar. Ses uzun bir adamın botlarından geliyordu, resmi bir binici pantolonu ve

mavi kask vardı üzerinde. NYPD'nin seçkin atlı polislerinden biri. Adam Sellitto'ya iri bir zarf teslim etti ve merdivenlere geri döndü.

Dedektif zarfı açtı. "Ne varmış bir bak bakalım." İçindekileri masaya boşalttı. Rhyme öfkeyle havaya baktı. Üç veya dört düzine plastik kanıt torbası, hepsi etiketlenmişti. Hepsi, Acil Servis'i almaya gönderdikleri dana budu paketlerinden koparılmış bir parça selofan içeriyordu.

"Haumann'dan bir not var" Okudu: " 'Kime: L. Rhyme ve L. Sellitto. Kimden: B. Haumann, TSTK.' "

"Bu da ne?" diye sordu Cooper. Polis departmanı tam bir baş harf ve kısaltma yuvasıydı. UMHD – uzak mesafe hareket devriyesi– devriye arabasıydı. İPD – irticali patlayacı düzenek– bombaydı. Ama TSTK duyulmadık bir kısaltmaydı. Rhyme omuz silkti.

Sellitto okumaya devam etti, hafifçe gülüyordu. "Taktiksel Süpermarket Takip Kuvvetleri. Ynt: Dana butları. Şehir çapında yapılan araştırmada kırk altı şüpheliyle karşılaştık, hepsi de minimum güçle tutuklanıp etkisiz hale getirildi. Haklarını okuyup Memur T.P. Giancarlo'nun annesinin mutfağına hapse yolladık. Sorgulamalarının tamamlanmasının ardından, yarım düzine şüpheliyi sizin gözetiminize yolluyoruz. Üç yüz elli derecede otuz dakika ısıtın."

Rhyme kahkaha attı. Sonra biraz daha viski içip tadının zevkine vardı. Özleyeceği şeylerden biri bu olacaktı, içkinin dumanlı nefesi. (Gerçi hiçbir şey hissetmediğin huzurlu bir uykuda, nasıl bir şeyi özleyebilirdin ki? Tıpkı kanıtlar gibiydi, ana ölçüt ortadan kalktığında, yoksunluğu karşılaştırabileceğin bir şey olmayacaktı; sonsuza kadar güvende olacaktın.)

Cooper, numuneleri yelpaze gibi yan yana dizdi. "Kırk altı selofan numunesi. Her biri ayrı bir marketler zincirinden ve belli başlı bağımsız marketlerden geliyor."

Rhyme numunelere göz attı. Sınıfsal tanı için şansları iyiydi. Selofanı ayırt etmek tam bir bela olacaktı tabii, ipucu olarak bırakılmış dana budundaki minicik ambalaj parçası burada-

ki selofanlardan hiç birine tam olarak uymazdı çünkü. Ama ana şirketler tüm marketleri için aynı ürünler aldıklarından, 823'ün hangi *zincirden* alışveriş yapmış olduğu öğrenilebilirdi ve adamın yaşıyor olabileceği mahalleler daraltılabilirdi. Belki de Büro'nun fiziki kanıt ekibini aramalıydı ve...

Hayır, hayır. Hatırla: bu *onların* kahrolası davasıydı artık.

Rhyme, Cooper'a talimat verdi, "Şunları toplayıp federal kardeşlerimize yolla."

Rhyme bilgisayarını kapatmaya çalıştı ama bazen huysuzluk eden yüzük parmağı yanlış düğmeye bastı. Yüksek sesli bir ciyaklamayla hoparlörlü telefon devreye girdi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Rhyme öfkeyle. "Dandik makine."

Rhyme'ın ani öfkesi karşısında şaşıran Sellitto bardağına bakıp espri yaptı, "Böyle kaliteli bir viskinin seni yumuşatması gerekirdi Linc."

"Sana haberlerim var," dedi Thom ekşi bir tavırla. "Bu zaten onun *yumuşak* hali."

***

Adam, iri atık su borusunun yakınlarına park etti.

Taksiden indiğinde kokuşmuş, çamurlu suyun kokusunu alabiliyordu. Batı Yakası otoyolundan geçerek doğrudan Hudson Nehri'ne akan geniş yer üstü borusunun bulunduğu bir çıkmazdaydılar. Hiç kimse onları burada göremezdi.

Kemik koleksiyoncusu taksinin arka kısmına gitti, yaşlı tutsağının görüntüsü hoşuna gidiyordu. Tıpkı buhar borusuna bağladığı kıza bakmaktan hoşlandığı gibi. Ve o sabahın erken saatlerinde demir yolunun yanına gömülmüş, kıpırdanan ele bakmaktan hoşlandığı gibi.

Korkmuş gözlerin içine bakıyordu. Adam düşündüğünden daha zayıftı. Daha solgundu. Daha pejmürdeydi.

Eti yaşlı, kemiği gençti...

Yaşlı adam, ondan irkilerek kaçındı. Kollarını dar göğsünün üstünde savunmacı bir edayla kavuşturmuştu.

Kapıyı açan kemik koleksiyoncusu, tabancasını adamın kaburgasına dayadı.

"Lütfen," diye fısıldadı esiri, sesi titriyordu. "fazla param yok ama hepsini alabilirsin. Bir ATM'ye gideriz ve ben..."

"Dışarı çık."

"Lütfen bana zarar verme."

Kemik koleksiyoncusu başıyla işaret etti. Çelimsiz adam umutsuzca etrafına bakındı ve sonra ilerledi. Arabanın yanında durdu, kollarını hâlâ göğsünde tutuyordu, insafsız sıcağa rağmen titriyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Kemik koleksiyoncusu geriye bir adım atıp cebinden kelepçeleri çıkardı. Taktığı eldivenler kalın olduğu için krom halkaları bulması biraz zamanını aldı. Onları çıkartırken Hudson'ın üstünde süzülen bir yelkenli gördüğünü sandı. Akıntı burada Doğu Nehri'nde olduğu gibi kuvvetli değildi, orada Doğu'dan, Montgomery'den ve kuzeydeki başka iskelelerden gelen gemiler epey sorun yaşardı. Gözlerini kısarak baktı. Hayır, yelkenli değildi bu, yalnızca kamaralı bir yolcu gemisiydi, ön güverteye burjuvazi gençler serilmiş, güneşleniyordu.

Kelepçelerle ileri uzandığında, yaşlı adam kendini esir alan kişinin gömleğini yakalayıp hızla çekti. "Lütfen. Hastaneye gidiyordum. Bu yüzden sana işaret ettim. Göğüs ağrılarım var."

"Kapa çeneni."

Sonra adam birdenbire kemik koleksiyoncusunun yüzüne uzandı, kahverengi benekli elleri, adamın boynunu ve omuzlarını yakalayıp sertçe sıktı. Sarı tırnaklarının ete battığı yerden ani bir acı dalgası, kemik koleksiyoncusunun vücuduna yayıldı. Bir öfke patlamasıyla kurbanının ellerini kendi üzerinden çeken adam kaba bir tavırla kelepçeledi.

Yaşlı adamın ağzına bir parça koli bandı yapıştırdı ve çakıllı toprak setin üstünden, çapı bir metreyi aşan borunun ağzına doğru onu sürükledi.

Kemiğine ulaşmak çok kolay olacak.

Kemik... Ona dokunmak. Onu işitmek.

Adamın elini kaldırdı. Dehşete düşmüş gözler, bakışlarına karşılık verdi. Dudakları titriyordu. Kemik koleksiyoncusu adamın parmaklarını okşadı, parmak kemiklerini kendi avucunda sıktı (eldivenini çıkarmış olmayı diledi ama bunu yapmaya cesaret edemedi). Sonra adamın elini kaldırıp kendi kulağına sertçe bastırdı.

"Ne..."

Sol eli, şaşkınlığa düşmüş tutsağının serçe parmağını sardı ve narin parmağın kırıldığını belirten derin sesi duyana kadar yavaşça çekti. Tatmin edici bir sesti. Yaşlı adam çığlık attı. Koli bandının altından gelen boğuk bir çığlıktı bu. Ve zemine yığıldı.

Kemik koleksiyoncusu adamı kaldırdı ve tökezleyen adamı borunun ağzına götürdü. Adamı ilerlesin diye dürtüyordu.

Eski, paslı borunun altına vardılar. İğrenç bir yerdi, hayvan ve balıklara ait çürüyen leşler etrafı kaplamıştı, ıslak kayaların üstünde çöpler, gri–yeşil çamursu yosunlar vardı. Bir deniz yosunu tepeciği suya dalıp çıkıyor, şişman bir aşığın sevişmesini andırıyordu. Şehrin geri kalanını saran akşam sıcağına rağmen, burası bir Mart günü kadar soğuktu.

Señor Ortega...

Yaşlı adamı nehre doğru eğdi, iskelenin ayaklarından birine kelepçeledi. Tutsağının grileşmiş suratı, suyun yüzeyinden doksan santim kadar yukarıdaydı. Kemik koleksiyoncusu kaygan kayaların üzerinden dikkatle atık su borusuna doğru yürüdü. Döndü ve bir anlığına durdu. Etrafına bakıyor, bakıyordu. Polisin diğerlerini bulup bulmamasını pek kafasına takmamıştı. Hanna'yı, taksideki kadını. Ama bu adam... Kemik koleksiyoncusu bu adamı vaktinde bulamamalarını diledi. Aslında, onu hiç bulamamalarını istedi. Böylece bir ya da iki ay içinde gelebilir, ve zeki nehrin, cesedi bir iskelete dönüştürmüş olup olmadığını görebilirdi.

Çakıllı yola geri döndüğünde maskesini çıkardı ve bir sonraki olay yeriyle ilgili ipuçlarını park ettiği yerden çok da uzak olmayan bir yere bıraktı. Polise karşı kızgın ve sinirliydi, bu yüzden bu defa ipuçlarını sakladı. Ve ayrıca özel bir sürpriz de ekledi. Onlar için sakladığı bir şeydi bu. Kemik koleksiyoncusu, taksisine geri döndü.

Hafif bir meltem vardı, mayhoş nehrin kokusunu taşıyordu. Çimlerin hışırtısını, ve şehirde her zaman duyulan trafik gürültüsünün ssssss sesini de...

Tıpkı kemiğin üzerinde gidip gelen zımpara kâğıdı gibi.

Durup bu sesi dinledi, binaların kuzeye doğru dikdörtgen bir galaksi gibi uzanan milyarlarca ışık kaynağına bakarken başını kaldırdı. İşte tam o sırada, atık su borusunun yanındaki jogging yolunda hızla koşan bir kadın belirdi ve az kalsın ona çarpıyordu.

Mor renkte şort ve üstlük giyinmiş zayıf ve esmer kız, dans edercesine adamın yolundan çekildi. Nefes nefese durdu ve yüzünden terler boşandı. Formu iyiydi – kasları gergindi– ama güzel değildi. Burnu kancalıydı, ağzı geniş, yüzü lekeliydi.

Ama onun altında...

"Yapmamalısınız... Buraya park etmemelisiniz. Burası bir jogging yolu..."

Sözleri silikleşti ve adamın suratından taksiye, oradan da elinde tuttuğu kar maskesine giden gözleri korkuyla doldu.

Onun kim olduğunu anlamıştı. Adam kadının dikkat çekici köprücük kemiğini fark ederek gülümsedi.

Kızın sağ bileği hafifçe sağa kaydı, koşarak kaçmaya hazırdı. Ama adam ondan önce davrandı. Kızı alaşağı etmek üzere eğilen adam, kız çığlık atıp onu engellemek için kollarını aşağı indirdiğinde, yanıltma hamlesinden hızla sıyrılıp dirseğini kızın şakağına indirdi. Bir kayışın kopuşuna benzer bir ses yankılandı.

Kız çakılların üstüne düştü. Kaskatı ve hareketsizdi. Dehşete düşen kemik koleksiyoncusu diz üstü çöküp kızın başını

kucağına aldı. "Hayır, hayır, hayır..." diye inledi. Bu kadar sert vurduğu için kendine kızmış, tel tel saçın ve hiç de kayda değer olmayan çehrenin altındaki mükemmel denebilecek kafatasını kırmış olabileceği düşüncesiyle kederlenmişti.

***

Amelia Sachs, envanter kartlarından birini daha bitirdi ve ara verdi. Bir otomat bulunca duraklayarak karton bardaktaki iğrenç kahvelerden birini aldı. Penceresiz ofise dönerek topladığı kanıtlara baktı.

Ölümü hatırlatan bu koleksiyona karşı anlaşılmaz bir sıcaklık hissetti. Belki onları toplamak için yaşadıkları buna sebepti. Eklemlerinin o ateş gibi yanan acısını, o sabahki ilk olay yerindeki gömülmüş bedeni, kanlı eli ve T.J. Colfax'in sarkmış etini düşündüğünde hâlâ titriyordu. O güne kadar fiziksel kanıt onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. FK, akademide uyuşuk bahar günlerinde verilen sıkıcı derslerden ibaretti. FK matematikseldi, tablolardan ve grafiklerden oluşuyordu. Bir bilim dalıydı. Ölü bir şeydi.

Hayır, Amie Sachs halkın polisi olacaktı. Volta atacak, saygısızlara haddini bildirecek, uyuşturucu bağımlılarını uzaklaştıracaktı. Kanuna saygıyı yayacaktı– tıpkı babası gibi. Veya bunu kafalarına vura vura sokacaktı. Tıpkı o yakışıklı Nick Carelli gibi. Beş yıl askerlik yapmış olan, Sokak Suçları bölümünün yıldızı olan, dünyaya "Bir sorun mu var dostum?" dercesine sırıtan o adam gibi.

Bu tam da olmayı planladığı şeydi.

Ağıl tünellerinde bulduğu kahverengi kuru yaprağa baktı. 823'ün onlar için bıraktığı ipuçlarından biriydi bu. İç çamaşırı da oradaydı. Federallerin FK'ları kaptığı geldi aklına, daha Cooper şeyde test edemeden... O aletin adı neydi? Kromatograf mıydı? Kadın, pamuklu kumaşın üstündeki sıvıyı merak etti.

Ama bu düşünceler aklına Lincoln Rhyme'ı getiriyordu ve o anda onu düşünmek istemiyordu.

Geri kalan FK'ları işlemeyi sürdürdü. Her envanter kartında pek çok boş satır olurdu ki, kanıtları keşfedildikleri andan mahkemeye sunulana kadar kimlerin koruduğu yazılsın. Sachs defalarca kanıt taşımıştı, bu yüzden envanter kartlarında adı sıkça yer almıştı. Ama *A. Sachs, NYPD 5885* yazısının, ilk satıra yerleşmesi ilk kez oluyordu.

İçinde yaprak bulunan plastik torbayı tekrar kaldırdı. Adam gerçekten de o yaprağa dokunmuştu. *O adam.* T.J. Colfax'i öldüren adam. Monelle Gerger'in tombul kolunu tutup en dibine kadar kesen adam. O, şimdi dışarıda kendine yeni bir kurban arıyordu– tabii çoktan birini yakalamadıysa.

O sabah o zavallı adamı, hiç edinemediği merhamet için elini uzatan adamı o gömmüştü.

Locard Prensibi'ni düşündü. Temas kuran insanlar, karşılarındakine her zaman bir şey aktarırlardı. Büyük ya da küçük. Çoğunlukla bunun farkına bile varmazlardı.

823'e ait bir şey, bu yaprağın üstüne bulaşmış olabilir miydi? Bir deri hücresi? Bir damla ter? Sersemletici bir düşünceydi. Sanki katil onunla beraber, o küçük havasız odadaymış gibi bir parça heyecan, korku hissetti.

Envanter kartlarına geri döndü. On dakika boyunca doldurmayı sürdürdü ve tam sonuncusunu bitiriyordu ki kapı pat diye açılarak onu yerinden sıçrattı. Kadın arkasına döndü.

Fred Dellray kapı eşiğinde duruyordu, yeşil ceketi üstünde değildi, kolalı gömleği buruşmuştu. Parmakları kulağının arkasındaki sigaraya fiske atıyordu. "Bir iki dakikalığına içeri gelin memure. İntikam vakti geldi. Orada olmak istersiniz diye düşündüm."

Sachs, adamı kısa koridor boyunca bir iki adım geriden takip etti.

"OPTS sonuçları geliyor," dedi Dellray.

Savaş Odası öncekinden bile yoğundu. Ceketsiz ajanlar masaların üstüne eğilmişti. Görev tabancalarıyla silahlanmışlardı– büyük Sig–Sauer ve Smith & Wesson otomatikleri, 10

mm ve 45 kalibrelikler... Yarım düzine ajan Opti-Scan'in yanındaki alanda toplanmıştı.

Sachs, Dellray'in davayı kendilerinden alış şeklinden hoşlanmamıştı, ama o yayvan ağızla konuşan kendini beğenmiş herifin altında kaliteli bir kanun adamı vardı. Ajanlar – genç ve yaşlı fark etmeksizin– ona sorularla geliyorlar ve adam da hepsini sabırla cevaplıyordu. Ahizeleri yuvasından hızla çekiyor ve karşıda kim varsa ya tatlı sözlerle dize getiriyor, ya da haşlayarak istediğini elde ediyordu. Bazen telaş içindeki odaya bakıp gürlüyordu, "Bu hödüğü mıhlayacak mıyız? Evvet, kesin mıhlıyacağız." Çalışanlar da, sıkıntıyla ama 'eğer bu adamı haklayacak biri varsa, o da Dellray'dir' düşüncesinin zihinlerinden geçtiği besbelli bir halde ona bakıyorlardı.

"İşte, sonuç geliyor," dedi bir ajan.

Dellray bağırdı, "New York, Jersey ve Connecticut'ın Motorlu araçlar Departmanı'na açık hat istiyorum. Ceza İnfaz ve Şartlı Tahliye'ye de. Göçmenlik'e de. Gelecek bir kimlik sorgusuna karşın tetikte beklesinler. Geri kalan her şeyi beklemeye alsınlar."

Ajanlar dağılıp telefon açmaya başladılar.

Bilgisayar ekranına yazılar akmaya başladı.

Sachs, Dellray'in sopa gibi parmaklarını çapraz tuttuğuna inanamıyordu.

Odaya tam bir sessizlik çökmüştü.

"Yakaladık!" diye haykırdı klavyedeki ajan.

"Artık meçhul fail falan değil," diye şakıdı Dellray melodik bir tonla, ekranın üstüne eğilerek. "Dinleyin millet. Elimizde bir isim var: Victor Pietrs. Burada, 1948'de doğmuş. Ebeveynleri Belgrat göçmeni. Demek ki Sırp bağlantısı var. Kimliği yanında New York'ta işlenmiş suçlarını da getirdi. Uyuşturucudan ve biri ölümcül olmak üzere saldırıdan hüküm giymiş. İki yıl yatmış. Pekâlâ, şunu dinleyin – psikiyatrik geçmişi var, üç defa iradesi dışında kliniğe yatırılmış. Bellevue ve Manhattan Psikiyatrilerinde. Son tahliye tarihi üç yıl önce. Son Bilinen Adres Washington Heights."

Başını kaldırdı. "Telefon şirketleri kimde?"

Birkaç ajan elini kaldırdı.

"Aramaları yapın," diye emretti Dellray.

Bitmez tükenmez bir beş dakika geçti.

"Burada yok. New York Telefon Rehberi'nin güncel listesinde yok."

"Jersey'de de yok," diye katıldı başka bir ajan.

"Connecticut negatif."

"Kahretsin," diye mırıldandı Dellray. "İsimleri karıştırın. Yeni kombinasyonlar deneyin. Geçen yıl içinde borcu ödenmediğinden kapatılan hatlara bakın."

Dakikalar boyunca sesler med cezir gibi yükselip alçaldı.

Dellray delirmişçesine volta atıyordu ve Sachs adamın neden böyle cılız olduğunu anladı.

Birdenbire bir ajan haykırdı, "Buldum onu!"

Herkes dönüp baktı.

"New York Motorlu Araçlarla konuşuyorum," dedi başka bir ajan. "Adı listede. Birazdan söyleyecekler... Taksi şoförü. Taksici lisansı var."

"Beni neden şaşırtmadı acaba," diye mırıldandı Dellray. "Bunu düşünmem gerekirdi. Evim evim güzel evim nerede?"

"Morningside Heights. Nehirden bir blok ötede." Ajan adresi yazdı ve yukarı kaldırdı, Dellray hızla gelip notu yakaladı. "O mahalleyi biliyorum. Epey ıssız. Bir sürü keş var."

Başka bir ajan bilgisayarına adresi yazdı. "Tamam, kontrol ediyorum... eski bir ev. Sahibi bir banka. Kiracı olmalı."

"RKT[15] ister misin?" diye seslendi bir ajan, hareketli odanın diğer ucundan. "Hatta Quantico var."

"Vakit yok," dedi Dellray. "SWAT'ın yerel takımını kullanın. Arayın hazırlansınlar."

Sachs sordu, "Peki ya sıradaki kurban?"

"Hangi sıradaki kurban?"

"Elinde çoktandır biri var. İpuçlarının bir iki saattir bizde

15 Rehine Kurtarma Timi

olduğunu biliyor. Kurbanı da yerleştirmiş olmalı. Bunu yapmış olmalı."

"Kayıp ihbarı yok," dedi ajan. "Ve eğer birini yakaladıysa, büyük ihtimalle evindedirler."

"Hayır, değillerdir."

"Neden?"

"Üstlerine çok fazla FK bulaşırdı öyle bir durumda," dedi kadın. "Lincoln Rhyme, adamın güvenli bir evi olduğunu düşünüyor."

"Eh, o zaman kurbanının nerede olduğunu bize söylemesini isteriz."

Başka bir ajan, "Çok ikna edici olabiliyoruz." dedi.

"Harekete geçelim," dedi Dellray. "Hey herkes, Memur Amelia Sachs'a teşekkür edelim. Çünkü parmak izini bulup çıkaran o."

Kadın kızarmıştı. Böyle hissetmekten nefret etti. Ama kendine engel olamıyordu. Aşağı baktığında ayakkabısında tuhaf çizgiler fark etti. Gözlerini kısınca hâlâ lastik bantları taktığını fark etti.

Kafasını kaldırdığında, bir oda dolusu gülümsemeyen ajanın silahlarını kontrol ettiğini, kapıya doğru yönelirken kendisine bakış attıklarını gördü. Aynı, diye düşündü kadın, kütüklere bakan oduncular gibilerdi.

19

1911'de, güzel şehrimizde büyük çapta bir trajedi yaşandı.

25 Mart'ta, Manhattan'ın merkezindeki Greenwich Village'daki bir konfeksiyon fabrikasında, "emek hırsızı" olarak adı çıkmış o pek çok yerlerden birinde, yüzlerce hamarat genç kadın sıkı bir şekilde çalışmaktaydı.

Bu şirketin sahipleri kârlarına öyle düşkünlerdi ki, çalıştırdıkları zavallı kızları, kölelerin bile sahip olduğu en temel ihtiyaçlardan mahrum bırakıyorlardı. Emekçilerinin tuvalet ihtiyaçlarını yeterince hızlı gidermeyeceklerine inandıklarından, kesim ve dikim odalarının kapılarını kilit altında tutuyorlardı.

Kemik koleksiyoncusu, binasına doğru arabasını sürüyordu. Bir devriye arabasını geçti ama gözlerini yolda tuttuğundan polis memurları onun farkına bile varmadı.

Bahsi geçen günde, binanın sekizinci katında bir yangın başladı ve dakikalar içinde, genç işçilerin kaçmayı çalıştığı fabrikanın tamamına yayıldı. Ne var ki, kapı zincirlendiği için kaçmakta başarısız oldular. Çoğu orada öldü ve pek çoğu da üzerlerindeki alevlerden dolayı zeminden otuz metre yükseklikteki pencerelerden atlayarak Toprak Ana'nın sert yüzüne çarpmaları sonucu can verdi.

Üçgen Bluz Yangını'nda 146 kurban vardı. Ama Polis kurbanlardan birini, Esther Weinraub isimli, pek çok şahidin umutsuz bakışları arasında sekizinci kat penceresinden atlayan genç kadını bir türlü tespit edemeyerek şaşkınlığa düştü. Onun gibi camdan atlayan kızlardan hiçbiri hayatta kalamamıştı. Acaba o, bir mucize eseri bunu başarmış mıydı? Zira yaslı aileler teşhis edebilsinler diye sokağa serilen cesetlerin arasında zavallı Miss Weinraub bulunamamıştı.

Raporlar bir gulyabaninin, yangın yerinden büyükçe bir çıkını at

arabasına yükleyip götürdüğü görülen bir adamı anlatmaya başladı. Böylece, birinin masum bir genç kadından geriye kalan kutsal kalıntılara hürmetsizlik etmiş olabileceği düşüncesine katlanamayan polis, adamı aramaya devam etti.

Haftalar sonra bu özenli çabalar meyvesini verdi. Greenwich Village'ın iki sakini, omzunda "kilime benzer" ağır bir çıkın taşıyan bir adamı yangın mahallini terk ederken gördüklerini bildirdi. Polis adamın izini sürdü ve onu şehrin Batı Yakası'na kadar takip etti, orada komşularla görüşen polis, adamın o sıralarda hâlâ serbest olan James Schneider'ın eşkâline uyduğunu öğrendi.

İncelemelerini, Altmışıncı Cadde'deki ağıllardan çok da uzak olmayan Hell's Kitchen'ın dar sokaklarından birinde yer alan yıkıldı yıkılacak bir meskene kadar daralttılar. Sokağa girdiklerinde iğrenç bir koku onları karşıladı...

Adam, o anda Üçgen Yangını'nın bizzat gerçekleştiği yerin önünden geçiyordu, belki de bilinçaltı onu buradan geçmesi için kışkırtmıştı. Asch[16] Binası– yangınla çöken fabrikaya ev sahipliği yapmış yapının ironik ismi– yok olmuştu ve arazi şimdi New York Üniversitesi'ne aitti. *Geçmiş ve şimdi...* Kemik koleksiyoncusu, beyaz bluzlu kızların, tüten kıvılcımların ve bayıltıcı dumanın etkisiyle, zarafetle ölümün pençesine düşerek etrafa kar taneleri gibi yığıldıklarını görse şaşırmazdı.

Schneider'ın meskenine giren yetkililer, en tecrübeli üyelerini bile dehşetle sarsan bir manzarayla karşılaştılar. Esther Weinraub'ın perişan bedeni (veya ondan arta kalanlar) bodrumda bulundu. Schneider, trajik yangının işini tamamlamaya kararlıydı ve burada yazılamayacak derecede şoke edici yöntemlerle kadının etini yavaşça ortadan kaldırmaktaydı.

O ürkütücü yerde yapılan aramada, bodrum katında gizli bir oda ortaya çıkartıldı. Orası eti tamamen soyulup atılmış kemiklerle doluydu.

Schneider'ın yatağının altında polislerden biri bir günlük buldu.

16 Asch ismi, "kül" anlamına gelen İngilizce "ash" kelimesiyle fonetik olarak aynıdır.

Deli adam o deftere, yaptığı kötülüklerin tarihini sıralamıştı. "Kemik" – (yazmıştı Schneider)– "insanoğlunun esas çekirdeğidir. Değişmez, aldatmaz, boyun eğmez. Etin ölçüsüz yollarla maskelediği gerçek yüzümüz, aşağı ırkların kusurları ve zayıf cinsiyet yakılarak ya da kaynatılarak temizlendikten sonra biz – hepimiz– asil kemikten ibaret kalırız. Kemik yalan söylemez. O ölümsüzdür."

Bu akıl hastasının yazıları, kurbanlarının kemiklerinden eti temizlemenin en etkili yolunu ararken uyguladığı dehşet verici deneylerin güncesini ortaya koyuyordu. Bedenleri kaynatmayı, yakmayı, çamaşır sodasıyla eritmeyi, hayvanlar yesin diye kazığa bağlamayı ve suya gömmeyi denemişti.

Ama bu ölümcül hobisinde en çok bir metodu sevmişti. "Şu sonuca vardım." – (diye devam ediyordu günlüğü)– "Bedeni yalnızca verimli toprağa gömmek ve Doğa'nın bu meşakkatli işi görmesine izin vermek en iyisidir. En fazla zaman talep eden metot bu, ancak koku en alt seviyede tutulduğu için en az şüphe çekecek olan da bu. Kişileri hâlâ hayattayken gömmeyi tercih ediyorum, ne var ki, bunu neden tercih ettiğimi kesin olarak bilememekteyim."

O vakte kadar gizli kalmış odada, aynı vaziyette üç beden daha keşfedilmişti. Zavallı kurbanların uzatılmış elleri ve ümitli yüzleri, Schneider'ın kafalarına son toprağı kürekle atmadan önce gerçekten de hayatta olduklarını doğruluyordu.

Zamanın gazetecileri işte bu karanlık fikirlerinden ötürü Schneider'ı o vakitten sonra tanınacağı lakapla isimlendirdiler: "Kemik Koleksiyoncusu."

Adam arabasını sürmeye devam etti, zihni bagajdaki kadına, Esther Weinraub'a geri dönüyordu. İncecik dirsek kemiğine, kuş kanadı gibi kırılgan köprücük kemiğine... Taksiyi hızlandırdı. İki kez kırmızı ışıkta geçmeyi bile göze aldı. Daha fazla bekleyemeyecekti.

***

"Yorgun değilim," diye terslendi Rhyme.
"Yorgun ol olma, dinlenmeye ihtiyacın var."
"Hayır, ihtiyacım olan şey bir başka içki."

Siyah valizler duvar boyunca dizilmişti. Yirminci Bölge memurlarının gelip kendilerini MSB laboratuarına geri götürmelerini bekliyorlardı. Mel Cooper bir mikroskop kutusunu aşağı taşıyordu. Lon Sellitto ise hâlâ bambu sandalyede oturuyordu ama artık fazla konuşmuyordu. Lincoln Rhyme'ın sarhoş halinin hiç de yumuşak olmadığı bariz gerçeğinin farkına varıyordu.

Thom, "Eminim tansiyonun çıkmıştır. Dinlenmen gerek." dedi.

"Bana bir içki gerek."

Lanet olsun sana Amelia Sachs, diye düşündü Rhyme. Neden böyle düşündüğünü anlayamadı.

"Vazgeç artık. İçki sana hiçbir zaman yaramamıştır."

Eh, vazgeçiyorum zaten, diye cevap verdi Rhyme içinden. *Sonsuza dek. Pazartesi günü. Artık benim için on iki adımlık programlar yok; tek adımlı bir program bu.*

"Bana bir içki daha koy," diye buyurdu.

Canı hiç de istemiyordu hâlbuki.

"Hayır."

"Bir içki daha koy, *şimdi*!" diye terslendi Rhyme.

"Asla olmaz."

"Lon, acaba bana bir içki daha koyabilir misin?"

"Ben..."

Thom, "Daha fazla içmiyor. O ruh hâline girdiğinde dayanılmaz oluyor ve ona katlanmak zorunda değiliz." dedi.

"Beni kısıtlıyor musun? Seni kovabilirim."

"Kov gitsin."

"Kötürüm istismarı! Seni mahkemeye vereceğim. Tutukla şunu Lon."

"Lincoln," dedi Sellitto sakinleştirici bir tavırla.

"Tutukla şunu!"

Dedektif, Rhyme'ın sözlerinin hainliğinden şaşa kalmıştı.

"Hey, dostum belki de biraz ağırdan almalısın," dedi Sellitto.

"Ah Tanrım," diye inledi Rhyme. Yüksek sesle inlemeye başladı.

Sellitto ağzından kaçırdı, "Ne oldu?" Thom sessizdi, dikkatle bakmaya devam ediyordu.

"Karaciğerim." Rhyme'ın yüzü zalim bir sırıtışla çarpıldı. "Büyük ihtimalle siroz."

Thom kızgınla döndü. "Bu saçmalığa daha fazla katlanmayacağım. Tamam mı?"

"Hayır, tamam falan..."

Bir kadın sesi eşikten geldi: "Fazla vaktimiz yok."

"... değil."

Amelia Sachs odaya yürüdü, boş masalara baktı. Rhyme dudağının üstünde tükürük olduğunu hissediyordu. Öfkeden kendini kaybetmişti. Çünkü kadın salyasını görmüştü. Çünkü hâlâ onun için giydiği jilet gibi beyaz gömlek üstündeydi. Ve çünkü yalnız olmak, sonsuza dek dingin huzurun içinde– kral olduğu o yerde– yalnız kalmak istiyordu. Bir günlük bir krallık da değildi. Ebediyet boyunca süren bir krallıktı.

Tükürük onu gıdıkladı. Zaten ağrıyan boyun kaslarını dudaklarını silmek için daha da sıktı. Thom kutunun birinden bir peçeteyi marifetle çekti ve patronunun ağzıyla çenesini sildi.

"Memure Sachs," dedi Thom. "Hoş geldiniz. Olgunluğun parlak bir örneği. Şu anda etrafta *bundan* pek fazla göremiyoruz da."

Kadın şapkasını takmamıştı ve lacivert bluzunun yakası açıktı. Uzun kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü. Hiç kimse mikroskop camının altında o saçı ayırt etmekte zorlanmazdı.

"Mel beni içeri aldı," dedi kadın merdivenlere başıyla işaret ederek.

"Yatak vaktini geçirmedin mi Sachs?"

Thom adamın omzuna hafifçe vurdu. *Terbiyeni takın*, demekti bu hareketin manası.

"Biraz önce FBI binasındaydım," dedi kadın Sellitto'ya.

"Vergilerimiz ne âlemde?"

"Adamı yakaladılar."

"*Ne*?" diye sordu Sellitto. "Öylece mi yani? Tanrım. Merkezdekilerin haberi var mı?"

"Perkins belediye başkanını aradı. Adam taksici. Burada doğmuş ama babası Sırpmış. Bu yüzden BM'yle ödeşmeye kalkıştığını düşünüyorlar, ya da öyle bir şeyler işte. Sabıka kaydı var. Ah, bir de zihinsel hastalık geçmişi. Dellray ve FBI'ın SWAT'ı yoldalar şimdi."

"Nasıl becerdiler?" diye sordu Rhyme. "Bahse varım parmak izindendir."

Kadın evet dercesine başını salladı.

"Onun önemli olacağından şüphelenmiştim. Bir de söylesene, sıradaki kurbanı ne kadar umursadılar?"

"Umursadılar," dedi kadın tarafsızca. "Ama daha çok faili haklamak istiyorlar."

"Eh, *onların* doğaları bu. Dur tahmin edeyim. Kurbanın yerini, adamı ele geçirdikten sonra öğrenmeyi planlıyorlar."

"Aynen."

"Bu biraz zor olabilir," dedi Rhyme. "Dr. Dobyns'ten veya Davranış Bilimi uzmanlarından yararlanmadan böyle düşünmeyi göze alacağım. Fikrin mi değişti Amelia? Neden geri geldin?"

"Çünkü Dellray adamı yakalasın yakalamasın, bekleyecek vaktimiz yok bence. Sıradaki kurbanı kurtarmak için yani."

"Ah, ama biz dağıtıldık, duymadın mı? Kapatıldık, kepenkler indirildi." Rhyme siyah bilgisayar ekranına bakıyordu, saçı hâlâ taralı mı onu görmeye çalışıyordu.

"Vaz mı geçiyorsun yani?" diye sordu kadın.

"Memure," diye başladı Sellitto, "bir şey yapmak istesek bile, elimizde FK'lardan hiçbiri yok. Bu tek bağımızdı..."

"Bende var."

"Ne?"

"Hepsi. Aşağıda Acil Durum Aracındalar."

Dedektif camdan dışarı baktı.

Sachs devam etti, "Son suç mahallindekiler. Tüm suç mahallerindekiler."

"Sendeler mi?" diye sordu Rhyme. "Nasıl?"

Ama Sellitto gülüyordu. "Kaçırmış onları Lincoln. Vay anasını!"

"Dellray'in onlara ihtiyacı yok," diye belirtti Sachs. "Mahkeme dışında tabii. Onlar faili yakalayacak, biz kurbanı kurtaracağız. İyi iş, hım?"

"Ama Mel Cooper şimdi çıktı."

"Yo, aşağıda. Ona beklemesini söyledim." Sachs kollarını kavuşturdu. Saate baktı. On biri biraz geçiyordu. "Fazla vaktimiz yok," diye tekrarladı.

Rhyme'ın gözleri de saatteydi. Yüce tanrı, gerçekten yorgundu. Thom haklıydı, yıllardan beri hiç olmadığı kadar uyanık kalmıştı. Ama şaşkındı – hayır, *şoka* girmişti – öfkeyle dolup taşabilecek, utanabilecek veya hayal kırıklığı kalbini deşip geçebilecekken, gelip geçen dakikalar, ruhuna yakıcı, dayanılmaz ağırlıklar yüklememişti. Oysa, geçen üç buçuk yıl boyunca hep öyle olmuştu.

"Eh, tavuk darı ambarına düştü." Rhyme havlarcasına güldü. "Thom? *Thom*! Kahve lazım. Çabucak. Sachs, selofan örneklerini ve Mel'in dana budundan çıkardığı parçanın Polaroidini laboratuara götür. Bir saat içinde polarizasyon–karşılaştırması raporu lazım bana. Ve şu "büyük ihtimalle" saçmalığını içermesin. Cevap istiyorum – failin o dana budunu hangi zincirden aldığı cevabını. Şu minik gölgeni de buraya getirt Lon. Hani şu beysbol oyuncusu isimli olanı."

***

Siyah minibüsler ara sokaklar boyunca hızla ilerliyorlardı.

Bu rota, suçlunun mekânına daha dolambaçlı bir yoldan gidiyordu ama Dellray ne yaptığını biliyordu; anti–terör operasyonlarının suç ortakları tarafından sıklıkla gözlenen ana

caddelerden sakınması gerekirdi. En baştaki minibüsün arkasında oturan Dellray, çelik yeleğinin üstündeki cırtcırtı sıkılaştırdı. On dakikadan az bir yolları kalmıştı.

Yanlarından hızla geçtikleri yıkık apartmanlara, çöp dolu arsalara baktı. Bu ölmeye yüz tutmuş mahallede son bulunduğunda Queens'li Rastafaryan Peter Haile Thomas'ı oynuyordu. Ufak tefek ve buruş buruş bir Porto Rikalıdan 62 kilogram kokain almıştı ki, adam son dakikada alıcısına kazık atmaya karar vermişti. Dellray'in operasyon parasını alıp ajanın kasıklarına silah doğrultmuş, sanki pazardan sebze seçiyormuş gibi bir rahatlıkla tetiği çekmişti. Klik. Klik. Klik. Tutukluk. Toby Dolittle ve destek kuvveti, pislik herif diğer tabancasına uzanamadan onu ve fedailerini yere sermiş, sarsılmış Dellray'i de, bir polis değil de satıcı olduğu performansını bu kadar güzel yedirdiği için ölümle burun buruna gelme ironisi üzerinde düşünmeye bırakmıştı.

"Tahmini varış süresi, dört dakika," dedi şoför.

Bir sebepten dolayı Dellray'in düşünceleri Lincoln Rhyme'a kaydı. Davayı alırkenki davranışlarına pişman oldu. Ama başka şansı yoktu. Sellitto tam bir buldok köpeğiydi ve Polling de bir psikopattı – gerçi Dellray onları idare edebilirdi. Onu rahatsız eden Rhyme'dı. Ustura kadar keskin zekâlı o adam(Pietrs'ın parmak izini bulan *onun* takımıydı, her ne kadar davanın üstüne gerektiği hızda düşmeseler de). Eski günlerde, kazadan önce, eğer yenilmeyi istemiyorsa Rhyme'ı yenemezdiniz. Kandıramazdınız da.

Şimdi Rhyme kırık bir oyuncak gibiydi. Bir insanın başına böyle bir şey gelmesi üzücüydü. Böylesine yaşayan bir ölü olmak... Dellray onun odasına yürümüştü – onun *yatak odasına* yürümüştü aslında– ve sert bir darbe indirmişti. Belki de gerekenden daha sert bir darbe.

Telefon açabilirdi. Diyebilirdi ki...

"Gösteri zamanı," diyen şoförün sesini duyan Dellray, Lincoln Rhyme'a dair her şeyi unuttu.

Minibüs, Pietrs'ın yaşadığı sokağa döndü. Geçtikleri diğer

sokakların çoğu, elinde bira ve sigara olan, biraz nefes almak için dışarı çıkmış terli yerleşimcilerle doluydu. Ama bu sokak karanlık ve boştu.

Minibüsler yavaşça durdular. Arpacıklı ve lazerli H&K piyade tüfekleri taşıyan ve siyah kamuflaj giymiş iki düzine ajan araçlardan indi. İki evsiz adam onlara bakakaldı; bir tanesi Colt 44 markalı bira şişesini çabucak gömleğinin altına soktu.

Dellray, Pietrs'in binasındaki pencerelerden birine baktı; solgun sarı bir ışık etrafa yayılıyordu.

Şoför minibüsü gölgeler içindeki bir yere park etti ve Dellray'e fısıldadı, "Perkins arıyor." Kulaklığına hafifçe vurdu. "Yanında müdür var. Taarruzu kimin yönettiğini öğrenmek istiyorlar."

"Ben yönetiyorum," diye tersledi Bukalemun. Ekibine döndü. "Sokak boyunca ve ara yollarda gözetim istiyorum. Keskin nişancılar, şuraya, şuraya ve şuraya. Ve herkesin beş dakika önce yerinde olmasını istiyorum. Herkes anladı mı?"

***

Merdivenlerin altında, eski tahta gıcırdıyordu.

Beline doladığı koluyla, başına aldığı darbeden dolayı hâlâ yarı–baygın olan kıza bodruma kadar rehberlik etti. Merdivenleri indikleri zaman kızı toz toprak içindeki zemine itti ve ona baktı.

Esther...

Kızın gözleri adamınkilerle buluştu. Umutsuzdu, yalvarıyordu. Adam bunu fark etmedi. Tek gördüğü bedeniydi. Kızın kıyafetini, mor koşu takımını çıkartmaya başladı. Bir kadının bu günlerde ve bu yaşta böylesi, *iç çamaşırı* sayılacak şeylerle dışarı çıkması akla hayale sığmazdı. Esther Weinraub'ı bir fahişe olarak düşünmemişti. O çalışan bir kızdı, beş tanesi bir peniye gömlek dikerdi.

Kemik koleksiyoncusu kızın köprücük kemiğinin boğazında nasıl gözüktüğünü inceledi. Ve başka adamlar onun

göğüslerine veya koyu renkli meme ucuna bakacakken o manubriumdaki çukurcuğa ve örümcek bacakları gibi yayılmış kaburgalarına bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kız. Kafasına aldığı darbeden dolayı dermansızdı.

Kemik koleksiyoncusu kızı dikkatle gözden geçirdi ama gördüğü, burnu çok geniş, dudakları çok dolgun, kirli kuma benzer derisi olan anoraktık bir genç kadın değildi. Adam, bu kusurların altında yatan o mükemmel yapının güzelliğini görüyordu.

Kızın şakağını okşadı, nazikçe vurdu. *Çatlamış olmasın, lütfen...*

Kız öksürdü ve burun deliklerinden sıcak hava püskürdü, adam artık onları pek fark etmese de dumanlar burada çok keskindi.

"İncitme," diye fısıldadı kız, başı sarkmıştı. "İncitme beni. Lütfen."

Adam cebinden bıçağını çıkardı ve eğilip kızın iç çamaşırını kesti. Kız, başını eğip çıplak bedenine baktı.

"Bunu mu istiyorsun?" dedi kız nefesi kesilerek. "Tamam, beni becerebilirsin. Tamam."

Etin verdiği zevk, diye düşündü adam... İlgisini çekmiyordu.

Kızı çekip ayağa kaldırdı ve kız delicesine onu itip bodrumun köşesindeki küçük bir kapıya tökezleyerek ilerledi. Koşmuyordu, kaçmaya pek çalışmıyordu. Yalnızca ağlıyor, elini uzatıyor ve kapıya doğru sallıyordu.

Kemik koleksiyoncusu kızı izledi, onun yavaş, acınası yürüyüşle kendinden geçmişti.

Bir zamanlar kömür kaydırma oluğuna açılan kapı, şimdi yandaki terk edilmiş binanın bodrumuna bağlı dar bir tünele açılıyordu.

Esther metal kapıyla uğraştı ve çekip açtı. İçeri tırmandı.

Daha bir dakika geçmemişti ki, adam kızın inleyen feryadını duydu. Ardından nefes nefese sayıklamalar, "Tanrım,

hayır, hayır, hayır..." Dehşetli ulumaların içinde kaybolan başka sözcükler daha.

Sonra tünelden geriye döndü, şimdi daha hızlı hareket ediyordu, sanki biraz önce gördüklerinden kurtulmak istercesine ellerini sallıyordu.

Bana gel Esther.

Toprak zeminin üstünde tökezliyor, ağlıyordu.

Bana gel.

Dosdoğru adamın sabırlı, bekleyen kollarının arasına koştu, kollar kızı sardılar. Sanki sevgilisiymişçesine kızı sıkıca sardı, parmaklarının altındaki olağanüstü köprücük kemiğini hissetti ve kendini kaybetmiş kadını yavaşça tünelin girişine geri sürükledi.

20

Ayın evreleri, yaprak, ıslak iç çamaşırı, toprak. Ekip Rhyme'ın yatak odasına geri dönmüştü – Polling ve Haumann dışında herkes. Yüzbaşıları izinsiz olan bir soruşturmaya çağırmak, NYPD'ye olan sadakatlerini zorlamak olurdu.

"İç çamaşırındaki sıvıya gaz kromatografi uyguladın değimli Mel?"

"Tekrar yapmam lazım. Sonuçları alamadan bizi lağvetmişlerdi."

Minicik bir parça alıp Kromatograf'a yerleştirdi. O makineyi çalıştırdığında Sachs, ekranda beliren profilin yükselişine ve inişine bakıyordu. Hisse senedi endeksi gibiydi. Rhyme, kadının kendisine yakın durduğunu fark etti, sanki adam bakmıyorken yakınına sokulmuştu. Kadın alçak sesle konuşmaya başladı. "Ben..."

"Evet?"

"Olmam gerekenden daha serttim. Geçen defa yani. Huysuz bir yaradılışım var. Kimden aldım bilmiyorum. Ama öyle işte."

"Haklıydın," dedi Rhyme.

Kolayca birbirlerinin bakışlarını yakaladılar ve Rhyme, Blaine'le ciddi tartışmalara girdikleri zamanları hatırladı. Konuştuklarında hep ikisinin arasında bulunan bir nesneye odaklanırlardı – Blaine'in aldığı seramik bir at, bir kitap, neredeyse boşalmış bir şişe Merlot veya Chardonnay.

Rhyme, "Olay yerlerini çoğu suçbilimciden daha farklı inceliyorum. Peşin hükümleri olmayan birine ihtiyacım

vardı. Ama aynı zamanda kendi aklını kullanabilen birine de ihtiyacım vardı."

Bir türlü bulamadığımız mükemmel sevgilide aradığımız iki zıt özellik. Aynı ölçülerde güç ve kırılganlık.

"Komiser Eckert'la konuştuğumda," dedi kadın, "yalnızca transferimi halletmeye çalışıyordum. İstediğim yalnızca oydu. Lafın federallere ulaşacağı ve gelip davayı elimizden alabilecekleri hiç aklıma gelmedi."

"Biliyorum."

"Yine de huysuzluk ettim. Bunun için üzgünüm."

"Geri adım atma Sachs. Pislik gibi davrandığımda bana bunu söyleyecek birine ihtiyacım var. Thom böyle yapıyor. Onu bu yüzden seviyorum."

"Birden bana duygusal kesilme Lincoln," diye seslendi Thom odanın diğer köşesinden.

Rhyme devam etti, "Başka hiç kimse bana cehenneme kadar yolun var demiyor. Hep parmaklarının ucunda dolaşıyorlar. Bundan nefret ediyorum."

"Son zamanlarda etrafında sana herhangi bir şeyler diyebilecek pek fazla insan yokmuş gibi duruyor."

Bir anlık duraksamadan sonra Rhyme cevap verdi, "Doğru."

Kromatograf–spektrometre'nin ekranındaki inişli çıkışlı çizgilerin hareketi durdu ve doğanın sonsuz imzalarından birine dönüştü. Mel Cooper klavyenin tuşlarına bastı ve sonucu okudu: "Su, dizel yağı, fosfat, sodyum, mineral kalıntıları... Ne anlama geliyor hiç fikrim yok."

Rhyme mesajın ne olduğunu merak etti. İç çamaşırının kendisi miydi? Sıvı mıydı? "Devam edelim. Toprağı görmek istiyorum."

Sachs torbayı ona götürdü. Pembeleşmiş kum içeriyordu, kil ve çakıl parçaları da vardı.

"Bataklık kumu," diye açıkladı. "Kaya ve kum karışımı. Manhattan'ın taş yatağının hemen yukarısında bulunuyor. Sodyum silikatla mı karışmış?"

Cooper Kromatografi çalıştırdı. "Evet. Çok var."

"Öyleyse suyun kırk beş metre yakınlarında, şehir merkezinin oralarda bir yer arıyoruz..." Rhyme, Sachs'ın yüzündeki hayret ifadesine güldü. "Yaptığım sihir değil Sachs. Yalnızca ödevimi yaptım, o kadar. Müteahhitler su kenarındaki taş yataklarında temel kazdıkları zaman, toprağı sağlamlaştırmak için sodyum silikatla bataklık kumunu karıştırırlar. Bu merkezde oldukları anlamına geliyor. Şimdi şu yaprağa bir göz atalım."

Kadın torbayı kaldırdı.

"Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedi Rhyme. "Daha önce böyle bir şey gördüğümü bile düşünmüyorum. Manhattan'da değil en azından."

"Bahçıvanlıkla ilgili web sitelerinin bir listesi var bende," dedi Cooper bilgisayarının ekranına bakarak. "Biraz sörf yapayım."

Rhyme kendi de internette biraz zaman harcadı. Tıpkı kitaplarda, filmlerde ve posterlerde olduğu gibi, siber dünyayla olan ilişkisi de bir vakitten sonra zayıflamıştı. Belki de kendi dünyası iyice sanal hale geldiğinden, internet Lincoln Rhyme için ümitsiz bir yer haline gelivermişti.

Cooper, linklere tıklayıp internetin derinliklerine daldıkça bilgisayarının ekranı ışıldayıp dans ediyordu. "Bazı dosyalar indiriyorum. On, yirmi dakika falan sürer."

Rhyme "Pekâlâ. Sachs'ın bulduğu diğer ipuçları... Yerleştirilmiş olanlar değil. Belki bize adamın nerede olduğunu gösterebilirler. Gizli silahımıza bir göz atalım Mel." dedi.

"Gizli silah mı?" diye sordu Sachs.

"Kalıntı kanıtları."

★★★

Özel Ajan Fred Dellray, on kişilik bir operasyon yürütüyordu. İki timin yanı sıra, bir gözetleme timi. Kurşungeçirmez yelekli ajanlar çalıların arasında durmuş deli gibi terliyorlardı. Sokağın karşısındaki kumtaşından yapılma terk

edilmiş bir evin üst katında Güvenlik & Destek timi mikrofonlarını ve kızılötesi cihazlarını failin evine çevirmişlerdi.

Üç keskin nişancı, Remingstone marka koca silahları hazırda, tavanda yüzükoyun yatıyordu. Dürbünlü gözcüleri, yanlarına Lamaze koçları gibi çömelmişti.

Dellray, ayakkabıcı cinleri andıran yeşil takımı yerine FBI ceketi ve kot pantolon giymişti, kulaklığıyla olan biteni dinliyordu.

"Gözetimden Yönetime. Bodrumdan kızılötesi sinyal aldık. Aşağıda biri hareket ediyor."

"Görüntü nasıl?"

"Görüntü yok. Pencereler çok kirli."

"Zatı âlisi tek başına mı? Kurban falan yok mu yanında?" Memure Sachs'ın, failin büyük ihtimalle bir başka kurbanı kaçırdığı konusunda bir şekilde haklı olduğunu biliyordu.

"Bilemiyorum. Elimizde yalnızca hareket ve ısı var."

Dellray diğer memurları evin civarına yolladı. Rapor verdiler. "Birinci veya ikinci katta hiç kimse yok gibi görünüyor. Garaj kilitli."

"Keskin nişancılar?" diye sordu Dellray. "Rapor verin."

"Nişancı Bir'den Komutaya. Giriş kapısını hedef aldım. Tamam."

Diğerleri koridoru ve ilk kattaki bir odayı tutmuşlardı. "Hazırda bekliyoruz," dediler.

Dellray büyük otomatik silahını çekti.

"Tamam, belgemiz var," dedi Dellray. Bu arama izni demek oluyordu. Kapıyı çalmak zorunda değillerdi. "Haydi! Takım bir ve iki, ilerle, ilerle, ilerle."

İlk tim ön kapıyı koçbaşıyla kırarken, ikinci takım daha medeni bir yöntem kullanarak arka kapının camını kırıp kilidi açtı. İçeriye girdiler, Dellray birinci timin en son memurunun ardından eski, iğrenç eve girdi. Çürümüş et kokusu dayanılmaz düzeydeydi ve suç mahallerine hiç de yabancı olmayan Dellray dahi kusmamak için güçlükle yutkundu.

İkinci tim, zemin katı dolaştıktan sonra merdivenlerden

yatak odasına giderken, birinci takım bodruma inen merdivenlere hızla yöneldi. Botları eski alışabın üstünde takırdıyordu.

Dellray kokuşmuş kokuların yükseldiği bodruma aceleyle indi. Aşağıda bir yerlerde bir kapının tekmeyle açıldığını ve şu haykırışı duydu, "Hareket etme! FBI! Olduğun yerde kal!"

Ama bodrumun kapısına vardığında aynı ajanın bu defa çok değişik bir ses tonuyla söylendiğini duydu, "Bu da ne böyle? Tanrım."

"Kahretsin," dedi başka biri. "İğrenç"

"Lanet olsun," dedi Dellray içeri girdiğinde tükürükler saçıp öksürerek. İğrenç kokudan dolayı zor yutkunuyordu.

Adamın bedeni zeminde yatıyor, kara bir sıvı akıtıyordu. Boğazı kesilmişti. Ölü, cam gibi gözleri tavana bakıyordu ama gövdesi kımıldıyor gibiydi– şişip kayıyordu. Dellray titredi; cesetlere üşüşen böceklere hiçbir zaman tam olarak alışamamıştı. Böceklerin ve solucanların sayısına bakılacak olursa kurban en az üç gün önce ölmüştü.

"Kızılötesinde neden pozitif sinyal aldık?" diye sordu bir ajan.

Dellray, kurbanın davul gibi olmuş bacakları ile vücudunun yan kısımlarında bulunan sıçan ve farelere ait diş özlerini gösterdi. "Buralarda bir yerlerde olmalılar. Yemek saatlerini böldük."

"Öyleyse ne oldu? Kurbanlardan biri onu hakladı mı?"

"Ne diyorsun sen?" diye tersledi Dellray.

"Bu o değil mi?"

"Hayır, değil," diye patladı Dellray, cesetteki özel bir yaraya bakarak.

Takımdan biri kaşlarını çatıyordu. "Yoo Dellray. Adamımız bu. Elimizde vesikalık fotoğraf var. Bu Pietrs."

"Tabii ki bu kahrolası Pietrs. Ama fail değil. Anlamadınız mı hâlâ?"

"Hayır? Ne demek istiyorsun?"

Dellray için her şey apaçıktı artık. "Pis herif."

Dellray'in telefonu cıvıldayıp adamı sıçrattı. Kapağını açtığı telefondaki sesi bir dakikalığına dinleyen adam, "Kadın ne yaptı ne? Ah, sanki başımda yeterince dert yok... Hayır, kahrolası suçlu kahrolası gözetim altında değil." dedi.

Kapatma tuşuna basıp iki SWAT ajanına kızgın parmağını doğrulttu. "Benimle geliyorsunuz."

"Ne oldu Dellray?"

"Ziyaret etmemiz gereken bir yer var. Ve bunu yaptığımızda ne olmayacağız?" İki ajan kaşlarını çatarak birbirine baktı. Ama cevabı Dellray verdi. "Hiç kibar olmayacağız."

***

Mel Cooper zarfların içindekileri bir gazete kağıdının üstüne döktü. Büyüteçle tozu inceledi. "Tuğla tozu var. Ve başka bir çeşit taş. Mermer sanırım."

Numune alıp camın üstüne yerleştirdi ve mikroskopta inceledi. "Evet, mermer. Gül rengi."

"Ağıl tünellerinde hiç mermer var mıydı? Alman kızı bulduğun yerde?"

"Hiç yoktu," diye cevap verdi Sachs.

Cooper, maddenin, fail 823'ün Monelle'i kaçırdığı yurttan gelmiş olabileceği fikrini ortaya sürdü.

"Hayır, Deutsche Haus'u biliyorum. Dönüştürülmüş bir East Village konutudur. Orada bulacağın en iyi taş, cilalı granittir. Belki, ama sadece belki, herifin gizli sığınağından gelmiş olabilir. Dikkate değer bir özelliği var mı?"

"Yontu izleri," dedi Cooper mikroskobuna eğilerek.

"Ah, iyi. Ne kadar belli?"

"Çok değil. Pütürlü."

"Öyleyse eski nesil bir taş keskisinden mi?"

"Evet, sanırım."

"Yaz Thom," diye talimat verdi Rhyme, posteri işaret ederek. "Sığınak evinde mermer var. Büyük ihtimalle eski."

"Ama sığınak evi neden umurumuzda olsun ki?" diye sor-

du Banks saatine bakarak. "Federallerin şimdiye dek oraya varmış olması gerek."

"Bilginin fazlası olmaz Banks. Bunu unutma. Şimdi, başka neyimiz var?"

"Bir parça eldiven daha. Kırmızı deri. Bu da ne?" diye sordu Sachs'a bir parça tahta içeren plastik torbayı kaldırarak.

"Tıraş losyonu örneği. Kolona dayandığı yerden."

"Koku analizi yapayım mı?" diye sordu Cooper.

"Önce ben koklayayım," dedi Rhyme.

Sachs torbayı ona götürdü. İçinde minik bir parça tahta vardı. Kadın torbayı açtı ve adam kokuyu içine çekti.

"Brut. Bunu nasıl fark edemedin? Thom, adamımızın eczane parfümü kullandığını ekle."

Cooper seslendi, "Diğer saç teli de burada." Teknisyen onu karşılaştırma mikroskobuna yerleştirdi. "Önceden bulduğumuza çok benziyor. Büyük ihtimalle aynı kaynaktan. Ah, tamam Lincoln tamam, senin için aynı kaynaktan geldiğini söyleyeceğim."

"Uçları kesilmiş mi doğal olarak mı kopmuş?"

"Kesilmiş."

"İyi, saç renginde ilerleme kaydettik," dedi Rhyme.

Thom, postere *kahverengi* yazdığı anda Sellitto, "Öyle yazma!" dedi.

"Ne?"

"Elbette ki kahverengi değil," diye devam etti Rhyme.

"Düşündüm ki..."

"Kahverengi dışında her şey olabilir. Sarı, saman sarısı, siyah, kırmızı..."

Dedektif açıkladı, "Eski bir numara. Bir berber dükkânının arkasındaki sokağa gidip çöpten biraz saç alırsın. Olay mahallinde de bırakırsın."

"Ah." Banks coşku içindeki beyninin bir köşesine bu bilgiyi not etti.

"Tamam. İplik." dedi Rhyme.

Cooper, polarize mikroskoba ipi yerleştirdi. Düğmeleri ayarlarken, "Birefrinjans .053." dedi.

"Naylon 6. Neye benziyor Mel?"

"Çok sert. Uçları yuvarlak. Açık gri."

"Halı."

"Tamam. Veri tabanını araştırıyorum." Bir dakika sonra bilgisayardan başını kaldırdı. "Hampstead Tekstil 118B ipliği."

Rhyme tiksintiyle nefes verdi.

"Ne?" diye sordu Sachs.

"ABD otomobil üreticilerince en çok kullanılan bagaj halısı çeşidi. On beş yıl kadardır, iki yüzden fazla firma tarafından kullanılıyor. Umutsuz... Mel, ipin *üstünde* bir şey var mı? ETM kullan."

Teknisyen, Elektron Tarama Mikroskobunu hareket ettirdi. Ekran tuhaf bir mavi–yeşil parıltıyla canlandı. İplik parçası koca bir halat gibi duruyordu.

"Bir şeyler var. Kristaller. Bir sürü. Halıların parlaklığını azaltmak için titanyum dioksit kullanılıyor. Belki de odur."

"Yak onu. Bu önemli."

"Elimde yeterince yok Lincoln. Tüm ipi yakmam gerekir."

"Öyleyse yak."

Sellitto ihtiyatla, "Federal kanıtları ödünç almak hadi neyse. Ama yok etmek? Bilemiyorum Lincoln. Eğer mahkeme olursa..."

"Yapmak zorundayız."

Sellitto gönülsüzce başını salladı ve Cooper numuneyi yerleştirdi. Çok geçmeden ekran titredi ve sütunlar ortaya çıktı. "İşte, şu uzun çizgi polimer molekülü. Naylon. Ama şu ufak dalga başka bir şey. Klor, renk açıcı... Deterjan bu."

"Hatırlayın," dedi Rhyme, "alman kız, arabanın temiz koktuğunu söylemişti. Ne tarz bir deterjanmış öğren."

Cooper elindeki bilgiyi marka isimleri veritabanına yükledi. "Pfizer Chemicals üretimi. Tidi–Klen adı altında

Teterboro'da Baer Otomotiv Ürünleri şirketi tarafından satılıyor."

"Harika!" diye haykırdı Lincoln Rhyme. "O şirketi biliyorum. Filolarla toptan satış yapıyorlar. Genellikle kiralık araba şirketlerine. Failimiz kiralık araba kullanıyor."

"Suç mahallerine kiralık bir arabayla gidecek kadar deli değildir, değil mi?" diye sordu Banks.

"Araç çalıntı," diye mırıldandı Rhyme, sanki genç adam iki artı ikinin cevabını sormuş gibi. "Kaydı olacaktır. Emma hâlâ bizimle mi?"

"Büyük ihtimale evine gitmiştir."

"Onu uyandır. Hertz, Avis, National, Budget'ta olmuş hırsızlıklarla ilgili tarama yapsın."

"Tamam," dedi Sellitto huzursuz bir tonla. Belki de havada uçuşan yanık federal kanıtın belli belirsiz kokusunu hâlâ duyduğundan dolayı böyleydi.

"Ayak izleri?" diye sordu Sachs.

Rhyme kadının kaldırdığı elektrostatik izlere şöyle bir baktı.

"Ayak tabanları alışılmadık şekilde yıpranmış. Her tekte, ayak parmakların kökünün altına gelen kısmının yıpranmış olduğunu görüyor musun?"

"Güvercin ayaklı mı?" diye sordu Thom.

"Belki de, ama buna uygun topuk izimiz yok, öyle olsa onu da görmemiz gerekirdi." Rhyme izleri inceledi. "Bence, adam bir kitap kurdu."

"Kitap kurdu mu?"

"Oradaki sandalyeye otur," dedi Rhyme, Sachs'a. "Ve masanın üstüne eğil, okuyormuşsun gibi yap."

Kadın oturdu ve başını kaldırdı. "Şimdi?"

"Sayfaları çeviriyormuşsun gibi yap."

Kadın defalarca bunu gerçekleştirdi. Tekrar bakışlarını çevirdi.

"Devam et. *Savaş ve Barış*'ı okuyorsun."

Sayfalar çevrilmeye devam ederken kadının başı önüne

düştü. Bir an sonra, hiç farkına varmadan, ayak bileklerini geriye büktü. Ayakkabısının yere değen tek kısmı, ön taraflarıydı.

Rhyme duruma işaret etti. "Bunu da profile ekle Thom. Ama soru işareti de koy."

"Şimdi, şu deri-çıkıntısı izlerine bakalım."

Sachs iyi parmak izinin, yani failin kimliğinin çözüldüğü parmak izinin yanında olmadığını söyledi. "O hâlâ federal binada."

Ama Rhyme o izle ilgilenmiyordu. Bakmak istediği diğeri, Sachs'ın Alman kızın cildinden aldığıydı.

"Taranabilir durumda değil," dedi Cooper. "C sınıfı bile değil. Eğer mahkemede sorsalardı, bununla ilgili bir yorumda bulunmazdım."

Rhyme, "Kimliğiyle ilgilenmiyorum. Merak ettiğim şuradaki çizgi." dedi. Hilâl biçimindeydi ve parmağın şişkin kısmının tam ortasında yer alıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Sachs.

"Yara izi sanırım," dedi Cooper. "Eski bir kesikten. Kötü bir kesikmiş. Sanki ta kemiğine kadar inmiş gibi duruyor."

Rhyme deri üzerinde gördüğü diğer tüm izleri ve hasarları düşündü. Meslekler çoğunlukla sayfa çevirme ve bilgisayar klavyesi kullanma haline gelmeden önce, insanların ellerini inceleyerek işlerini tahmin etmek çok daha kolaydı: Parmakların şişkin kısımlarının bozulması daktiloyu, delik delik olması dikiş makinesi ile ayakkabı çivilerini, çentikler ve mürekkep lekeleri stenograf ile muhasebeci dolma kalemlerini, kâğıt kesikleri baskı makinelerini, yaralar kesimcileri, belli tarzda nasırlar belli tarzda el işçiliğini gösterirdi...

Ama bu tarz bir yara izi onlara hiçbir şey anlatmıyordu.

En azından şimdilik... Ellerini inceleyebilecekleri bir şüpheliyi ele geçirinceye dek.

"Başka ne var? Diz izi. Bu güzelmiş. Ne giydiğine dair bize bir fikir verir. Kaldır onu Sachs. Daha yükseğe! Bol pantolon. Şurası böyle buruşuk olduğuna göre doğal kumaştan

yapılmış olmalı. Havayı göz önüne alırsak bence keten. Hayır yün. Bu aralar ipek pantolon pek görülmüyor."

"Hafif. Kot değil," dedi Cooper.

"Spor kıyafeti," diye sonuca vardı Rhyme. "Bunu da profilimize ekle Thom."

Cooper bilgisayar ekranına tekrar bakıp bir şeyler daha yazdı. "Yaprak konusunda şansımız açık değil. Smithsonian'daki[17] hiçbir şeyle eşleşmedi."

Rhyme yastığına doğru gerindi. Ne kadar vakitleri kalmıştı? Bir saat? İki saat?

Ay. Toprak. Tuzlu su...

Kendi başına köşede dikilmekte olan Sachs'a bir göz attı. Başı öne eğikti ve kızıl saçları çarpıcı bir biçimde aşağı uzanıyordu. Bir kanıt torbasına bakıyordu. Kaşları çatılmıştı ve konsantrasyon içerisinde çevresinden kopmuştu. Kaç defa Rhyme'ın kendisi de aynı pozisyonda durup, bulmaya çalış...

"Gazete!" diye haykırdı kadın başını kaldırarak. "Gazete nerede?" Masadan masaya çevirdiği gözleri delirmiş gibiydi. "Bugünün gazetesi?"

"Ne oldu Sachs?" diye sordu Rhyme.

Kadın, Jerry Banks'in elinden *The New York Times*'ı kaptı ve hızla sayfaları karıştırmaya başladı.

"Şu sıvı... İç çamaşırındaki," dedi Rhyme'a. "Deniz suyu olabilir mi?"

"Deniz suyu mu?" Cooper GK–KS sütununa gözünü dikti. "Elbette! Su, sodyum ve diğer mineraller. Ayrıca petrol ve fosfat var. Kirli deniz suyu bu."

Kadının gözleri Rhyme'ınkilerle buluştu ve ikisi de aynı anda "Med–Cezir!" dedi.

Kadın gazeteyi kaldırdı. Meteorolojik haritanın olduğu sayfa açıktı. Olay mahallinde buldukları ayın evreleri diyagramının aynısından orada da vardı. Altında ise gel–git haritası bulunuyordu. "Bir sonraki deniz kabarması, kırk dakika içinde gerçekleşecek."

17 Smithsonian: Dünyanın en büyük müze ve araştırma merkezi.

Rhyme'ın yüzü tiksintiyle buruştu. Kendine hiçbir zaman bu kadar çok kızmamıştı. "Kurbanı suda boğacak. Şehirde, bir iskelenin altındalar." Umutsuzca Manhattan haritasına ve kilometrelerce uzanan kıyı şeridine baktı. "Sachs, tekrar ralli pilotu rolünü oynamanın zamanı geldi. Sen ve Banks batıya gidiyorsunuz. Lon, sen de Doğu Yakası'nı al? Güney Caddesi Limanı'nın çevresini. Ve Mel, şu yaprağın ne halt olduğunu bul!"

★★★

Beklenmedik bir dalga öne eğilmiş başına vurdu.

William Everett gözlerini açtı ve sümkürerek burnundaki tuzlu suyu boşalttı. Su buz gibiydi ve kötü durumdaki kalbinin vücuduna sıcak kan yollamaya çalışırken teklediğini hissetti.

Tekrar bayılır gibi oldu. Tıpkı o herifin, parmağını kırdığında olduğu gibi. Sonra ayılmış ve aklı merhum karısına takılmıştı – ve her nedense beraber çıktıkları gezilere. Giza'ya gitmişlerdi. Guatemala'ya, Nepal'e. Tahran'a (hem de konsolosluktaki rehine krizinden bir hafta önce).

Güneydoğu Çin Havayollarına ait uçakları, Pekin'den havalandıktan bir saat sonra iki motorundan birini kaybetmişti ve Evelyn başını öne eğip çarpışma pozisyonuna girmiş, ölmeye hazırlanırken uçak dergisinde yer alan bir makaleye gözünü dikmişti. Yemekten sonra sıcak çay içmenin sağlığa zararlı olduğu yazıyordu. Karısı bu durumdan ona, daha sonra Singapur'daki Raffles barında otururlarken bahsetmişti ve beraberce gözlerinden yaş gelinceye kadar deli gibi gülmüşlerdi.

Kendini kaçıran kişinin gözlerini düşündü. Dişlerini, şişkin eldivenlerini...

Şimdi, bu korkunç, ıslak mezarda dayanılmaz bir acı kolundan yükselip çenesine vuruyordu.

"Kırık parmaktan mı yoksa kalp krizinden mi?" diye merak etti.

Belki de her ikisindendi.

Everett, acı yatışana dek gözlerini kapattı. Etrafına baktı. Kelepçelendiği bölme çürümüş bir iskelenin altındaydı. Kenardan bir tahta parçası kopup on beş santim kadar yukarıdan köpürmekte olan suya düştü. Nehirde yüzen botların ve Jersey'nin endüstri bölgesinin ışıkları dar aralıktan içeri yansıyordu. Su şimdi boğazına kadar gelmişti ve her ne kadar iskelenin çatısı metrelerce yukarıda olsa da, kelepçeler bir dereceye kadar uzanabilirdi.

Parmağından yükselen acı tekrar vücudunu sardı ve Everett ıstırapla doğrulup bayılırken başı, aşağı, suya düştü. Burnuna dolan su ve arkasından gelen acı verici öksürükler adamı canlandırdı.

Sonra ay, suyun seviyesini biraz daha yukarı çekti ve bölme, sırılsıklam bir yutkunmayla, dışarıdaki nehirden tamamen koptu. Odaya karanlık çöktü. Adam, figan eden dalgaların ve kendi acılı iniltilerinin farkındaydı.

Öleceğini biliyordu, başını birkaç dakikadan daha fazla bu kaypak yüzeyin yukarısında tutamayacağını biliyordu. Gözlerini kapattı, yüzünü kaygan, kara sütuna bastırdı.

21

"Merkeze kadar devam et Sachs," diyen Rhyme'ın sesi telsizde gümbürdedi.

Kadın, Pikabın gaz pedalına bastı. Batı Yakası Otoyolu'ndan kayarcasına giderlerken kırmızı ışıklar etrafta uçuşuyordu. Soğukkanlılıkla, aracın hızını seksene çıkardı.

"Tamam, yavaş," dedi Jerry Banks.

Geri sayım. Yirmi Üçüncü Sokak. Yirminci. On Dördüncü Sokak'taki çöp mavnası limanının oradan savruluş. Village'ın içinden, kasap mahallesinin yanından kükreyerek geçerlerken bir tır yan sokaktan aniden önlerin çıktı. Sachs frenlere asılmak yerine, at yarışı jokeyiymiş gibi aracını kaldırımın ortasına çıkardı ve Banks'in kesilmiş nefesiyle küfretmesine, ikiye katlanan tırdan da uzun uzadıya korna sesi yükselmesine sebep oldu.

"Pardon," diyen Amelia, aracı güneye giden yola tekrar indirdi. Rhyme için ekledi, "Bir daha söyle. Ne dediğini kaçırdım."

Rhyme'ın cılız sesi mikrofondan duyuldu. "Diyebileceğim tek şey merkezde oldukları. Biz şu yaprağın ne olduğunu keşfedene kadar."

"Battery Park City'ye yaklaşıyoruz."

"Deniz kabarmasına yirmi beş dakika," dedi Banks.

Belki de Dellray'in takımı, kurbanın kesin yerini adamdan öğrenebilirdi. Bay 823'ü bir torba elmayla arka sokağa çekiyor olabilirlerdi. "İşbirliği" yapmaları için suçlularla bu şekilde konuştuklarını söylemişti Nick ona. Midelerine bir torba meyveyle vurduklarını. Gerçekten acı vericiydi. Ve iz

bırakmıyordu. Sachs büyürken polislerin böyle şeyler yapabileceğini hiç düşünmemişti. Ama şimdi işin aslını biliyordu.

Banks kadının omzuna dokundu. "Orası. Birkaç eski iskele var."

Meçhul fail 823			
Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
. Beyaz erkek, ufak yapılı . Koyu renk kıyafet . Eski eldivenler, kırmızımsı oğlak derisi . Losyon; başka kokuları örtmek için mi? . Kar maskesi? Denizci mavisi? . Eldivenler koyu renk Losyon=Sek . Saç rengi kahverengi değil	. Büy. iht. sığınak evi var . Yakınlarında oturuyor: B'way & 82nd, ShopRite B'way & 96th, Anderson Foods Greenwich & Bank ShopRite 2nd Ave., 72nd–73rd, Grocery World Battery Park City, J&G's Emporium 1709 2nd Ave., Anderson Foods 34th & Lex., Food Warehouse 8th Ave. & 24th,	. Sarı Taksi . Son modellerden bir sedan . Aç.renk, gri, gümüş, bej . Kiralık araba; büy. iht çalıntı	. Ol.Yer. prosedür biliyor . Adli kaydı olabilir . DÇ izi biliyor . Silah = 32 calib. Colt . Kurbanları alışılmadık düğümlerle bağlıyor . "Eski" onu cezbediyor . Bir kurbana "Hanna" dedi . Temel Almanca bilgisi . Yer altı onu cezbediyor

Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
	ShopRite Houston & Lafayette, ShopRite 6th Ave. & Houston, J&G's Emporium Greenwich & Franklin, Grocery World . Eski bina pembe mermer		. Çift kişilik . Rahip, sos. görevli, danışman olabilir . Ayakkabıda sıra dışı yıpranma, çok okuyor?

Pis, çürümüş tahtalar mı? Tekin olmayan yerler.

Durup arabadan indiler, suya doğru koşmaya başladılar.

"Orda mısın Rhyme?"

"Konuş benimle Sachs. Neredesin?"

"Battery Park City'nin hemen kuzeyinde bir iskelede."

"Biraz önce Lon'la konuştum, Doğu Yakası'nda hiçbir şey bulamamış."

"Durum umutsuz," dedi kadın. "Bir düzine iskele var. Sonra tüm bu mesire yeri... Yangın botu binası ve feribot limanları. Battery Park'taki iskele... AHB'ne ihtiyacımız var."

"AHB falan yok Sachs. Onlar artık bizim safımızda değiller."

Deniz kabarmasına yirmi dakika.

Gözleri kordon boyunca etrafı taradı. Omuzları ümitsizlikle çökmüştü. Eli silahında nehre doğru hızla koştu, Jerry Banks de çok fazla gerisinde değildi.

★★★

"Şu yaprakla ilgili bir şey söyle Mel. Tahmin olur, her şey olur. Uydur bir şey."

Huzursuz olan Cooper bakışlarını mikroskoptan bilgisayar ekranına çevirdi.

Manhattan'da bulunan sekiz bin çeşit yapraklı bitki.

"Hücre yapısı hiçbirine uymuyor."

"Yaprak eski," dedi Rhyme. "Ne kadar eski?"

Cooper tekrar yaprağa baktı. "Mumyalaşmış. Yüz yıllık olduğunu söyleyebilirim, birazcık daha genç de olabilir."

"Geçen yüzyılda hangi bitkilerin soyu tükendi?"

"Manhattan'ınki gibi bir ekosistemde bitkilerin soyu tükenmez. Bir şekilde tekrar ortaya çıkarlar."

Rhyme'ın zihninde bir şey vızıldadı. Bir şeyi hatırlamaya çok yaklaşmıştı. Bu hissi hem sever, hem de nefret ederdi. Fikri aniden ortaya çıkmış bir sinek gibi yakalayabilirdi. Veya bu fikir aklından tamamen silinir, onu yitirdiği ilhamın acısıyla baş başa bırakırdı.

Deniz kabarmasına on altı dakika.

Neydi o aklına gelen? Zihniyle boğuştu, gözlerini kapattı...

İskele, diye düşünüyordu. Kurban bir iskelenin altında.

Neydi, neydi? *Düşün*!

İskele... gemiler... yük boşaltma... kargo.

Boşaltılan kargo!

Gözleri aniden açıldı. "Mel, yaprak bir ekine mi ait?"

"Genel yabani bitkilerin sayfalarına bakıyordum, ekilen bitkilerin değil." Bilgisayara saatlerce gibi gelen bir süre boyunca bir şeyler yazdı.

"Eee?"

"Bekle, bekle. Kodlanmış ikili değer listesi var." Listeyi taradı. "Baklagiller, arpa, pancar, mısır, yulaf, tütün..."

"Tütün! Onu dene."

Cooper faresini çift tıklattı ve resim yavaşça ekranda gözüktü.

"İşte bu!"

"Dünya Ticaret Kuleleri," diye açıkladı Rhyme. "Orasının kuzeyindeki arsalar eskiden tütün tarlası olarak kullanılırdı.

Thom, kitabım için yaptığım araştırma – 1740'ların haritasını istiyorum. Ve Bo Haumann'ın asbestle temizlik yapılan yerleri bulmak için kullandığı modern haritayı. Onları duvara as, yan yana olsunlar."

Asistan, eski haritayı Rhyme'ın dosyalarının arasından buldu. Her ikisini de adamın yatağının yakınındaki duvara bantladı. Kabaca çizilmiş eski harita meskûn şehrin kuzey kısmı bitkilerle kaplanmıştı. Nehir boyunca üç tane ticari iskele vardı ki o zamanlar nehre Hudson değil West Nehri deniliyordu. Rhyme şehrin şimdiki halini gösteren haritaya göz attı. Tarlalar yoktu tabii. Rıhtımlar da ilk yerlerinde değildi, ama yeni harita tütün ihracatçılarının eski iskelelerinden biriyle tamamen aynı yerde bulunan terk edilmiş bir rıhtımı gösteriyordu.

Rhyme boynunu ileri eğdi. İskelenin yakınındaki sokak ismini görmeye çalışıyordu. Tam Thom'a seslenip haritayı daha yakına getirmesini isteyecekti ki, aşağıdan yükselen gürültülü bir çarpma ve kapının içeri doğru savrulma sesini duydu. Camlar titredi.

Thom aşağıya doğru hızla inmeye başladı.

"Onu görmek istiyorum." Veciz ses koridoru doldurdu.

"Bir da..." diye başladı asistan.

"Hayır. Bir dakika olmaz, bir saat de olmaz. Hemen. Şu. Lanet. Anda."

"Mel," diye fısıldadı Rhyme, "kanıtları kaldır, bilgisayarları kapat."

"Ama..."

"Dediğimi yap!"

Rhyme başını şiddetle sallayıp kulaklıklı mikrofonu çıkardı. Mikrofon Klinitron'un yanına düştü. Merdiven boyunca ayak sesleri pat pat yükseldi.

Thom onları oyalayabilmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama ziyaretçiler üç federal ajandı ve içlerinden ikisi epey büyük silahlar taşıyordu. Yavaşça asistanın arkasından geldiler.

Mel Cooper beş saniyede bileşik mikroskobu parçalarına ayırdı ve FBI merdivenleri tırmanıp Rhyme'ın odasına fırtına gibi daldığında parçaları titizlikle kutusuna yerleştiriyor haldeydi. Kanıt torbaları bir masanın altına tıkıştırılmış ve *National Geographic* dergileriyle örtülmüştü.

"Ah, Dellray," diye sordu Rhyme. "Failimizi buldun herhalde, değil mi?"

"Neden söylemedin?"

"Neyi?"

"O parmak izinin sahte olduğunu."

"Kimse bana sormadı."

"Sahte mi?" diye sordu Cooper şaşkınlıkla.

"Şey, parmak izi gerçekti," dedi Rhyme sanki her şey apaçıkmış gibi. "Ama faile ait değildi. Bizim oğlanın avını yakalaması için bir taksiye ihtiyacı vardı. Böylece gidip şeyle tanıştı – adı neydi?"

"Victor Pietrs," diye mırıldanan Dellray, taksicinin geçmişini anlattı.

"Güzel detay," dedi Rhyme samimi bir hayranlıkla.

"Sabıka kaydı ve psikolojik problemleri olan bir Sırp buldu. Acaba kendine aday araması ne kadar sürdü. Her neyse, 823 zavallı Bay Pietrs'i öldürdü ve taksisini çaldı. Parmağını kesti. Onu sakladı ve eğer kendisine çok yaklaşırsak diye bizi kendinden uzaklaştırabilmek için hoş ve açık seçik bir iz bırakmaya karar verdi. Sanırım işe de yaradı."

Rhyme saate göz attı. On dört dakika kalmıştı.

"Nasıl anladın?" Dellray, Rhyme'ın duvarındaki haritalara göz attı ama Tanrı'ya şükür onlar ilgisini çekmedi.

"İzde dehidrasyon ve buruşma izleri vardı. Eminim bedeni rezil haldedir. Onu bodrumda mı buldunuz? Haklı mıyım? Bizim oğlanın kurbanlarını yerleştirmeyi sevdiği yerde."

Dellray onu görmezden geldi ve dev bir av köpeği gibi odayı kolaçan etti. "Kanıtlarımızı nerede saklıyorsunuz?"

"Kanıtlar mı? Neden bahsettiğini anlamış değilim. Bu

arada kapımı mı kırdınız? Geçen defa kapıyı çalmadan girmiştiniz. Şimdi de tekmeyi basarak giriyorsunuz."

"Biliyor musun Lincoln, senden özür dilemeyi düşünüyordum..."

"Ne kadar da koca bir yüreğin var Fred."

"Ama şu anda seni kelepçelemenin kıyısındayım."

Rhyme yerde sarkan kulaklık setine baktı. Sachs'ın sesinin şu anda kulaklıktan nasıl cızırdıyor olduğunu hayal etti.

"Bana kanıtları ver Rhyme. Nasıl bir belaya bulaştığının farkında değilsin."

"Thom," diye sordu Rhyme yavaşça. "Ajan Dellray beni ürküttü ve Walkman kulaklığımı düşürdüm. Onu yatağın kenarına asabilir misin?"

Asistan, bu pası kaçırmamıştı. Mikrofonu Rhyme'ın başının yanına, Dellray'in göremeyeceği bir yere yerleştirdi.

"Teşekkürler," dedi Rhyme Thom'a ve sonra ekledi, "Biliyor musun, banyomu olmadım henüz. Bence vakti geldi, sen ne dersin?"

"Ne zaman soracaksın diye meraklanıyordum ben de," dedi Thom doğuştan aktörlere mahsus bir performansla.

★★★

"Hadi Rhyme. Tanrı aşkına. Neredesin?"

"Sonra kulaklığında bir ses duydu. Thom'un sesi. Yapmacıklı, abartılıydı. Bir şeyler yanlıştı.

"Yeni sünger aldım," dedi ses.

"İyi bir şeye benziyor," diye cevapladı Rhyme.

"Rhyme?" diye terslendi Sachs. "Ne oluyor orada?"

"On yedi dolara mal oldu. Kaliteli olmalı. Şimdi seni çevireceğim."

Kulaklıktan başka sesler de duyuldu ama kadın onların ne dediğini çıkartmadı.

Sachs ve Banks kordon boyunca koşuyor, rıhtımların üstünden Hudson'ın gri kahverengi karışımı suya bakıyordu.

Kadın, Banks'e durması için işaret etti ve göğüs kemiğinin aşağısında hissettiği kramp yüzünden eğilip nehre tükürdü. Nefesini düzene sokmaya çalıştı.

Mikrofondan şunu duydu: "... çok uzun sürmez. Bize izin verirseniz beyler."

"... bekleyebiliriz senin için sorun olmazsa."

"Ama sorun oluyor," dedi Rhyme. "Biraz mahremiyetim olmayacak mı?"

"Rhyme, beni duyabiliyor musun?" dedi Sachs umutsuzca. Ne yapıyordu bu adam böyle?

"Hayır. Kanıt çalanların mahremiyeti olmaz."

Dellray! Rhyme'ın odasındaydı. Eh, her şey sona ermişti. Kurban ölü sayılırdı artık.

"O kanıtları istiyorum," diye bağırdı ajan.

"Eh, alacağın tek şey süngerle yıkanan bir adamın panoramik görüntüsü olacak Dellray."

Banks konuşmaya başladı ama kadın ona "sessiz ol" dercesine elini salladı.

Kadının çıkartamadığı bazı mırıltı sözler duyuldu.

Ajanın kızgın bağırtısı geldi.

Sonra tekrar Rhyme'ın sakin sesi duyuldu. "... Biliyor musun Dellray, eskiden tam bir yüzücüydüm. Her gün yüzerdim."

"On dakikadan az kaldı," diye fısıldadı Sachs. Su sükûnetle dalgalandı. Kendi halinde iki tekne geçip gitti.

Dellray bir şeyler mırıldandı.

"Hudson Nehri'ne inip yüzerdim. O zamanlar çok daha temizdi. Suyu kastediyorum."

Hat cızırdadı. Kopmak üzereydi.

"... eski iskele. Favori iskelem artık yok. Eskiden Hudson Tozkoparanlarının merkeziydi. O çeteyi hiç duymuş muydun? 1890'larda. Battery City'nin şimdiki yerinin kuzeyinde kalıyor. Sıkılmış gibisin. Bir kötürümün sarkık kıçına bakmaktan yoruldun herhalde? Yorulmadın mı? Keyfine bak. O iskele Kuzey Moore ve Chambers'ın arasındaydı. Dibe dalar, iskeleler arasında yüzerdim..."

"Kuzey Moore ve Chambers!" diye haykırdı Sachs, etrafında dönerek. Oradaki iskeleyi atlamışlardı zira fazla güneye gitmişlerdi. Oldukları yerden 8–9 metre uzaktaydı. Kadın, kabuk bağlamış kahverengi ahşabı, gelgit suyuyla gerileyen iri atık su borusunu görebiliyordu. Ne kadar vakitleri vardı? Pek kalmamış olmalıydı. Kurbanı kurtarmalarının bir yolu yoktu.

Kulaklığı çekip çıkardı ve pikaba doğru hızla koşmaya başladı. Banks hemen arkasındaydı.

"Yüzebiliyor musun?" diye sordu ona.

"Ben mi? Health and Racquet Kulübünde birkaç tur atmışlığım var."

Asla yetişemeyeceklerdi.

Sachs birden durdu. Çabuk bir şekilde kendi etrafında çember çizerek, terkedilmiş sokaklara bakıyordu.

***

Su neredeyse burnuna kadar gelmişti.

Tam nefes aldığında ufak bir dalga, William Everett'in yüzünü yıkadı ve pis, tuzlu sıvı, adamın boğazına kadar indi. Derinden gelen korkunç bir sesle öksürmeye başladı. Canı çok yanıyordu. Su, ciğerlerine dolmuştu. Tutunduğu iskele ayağı ellerinden kaydı ve su yüzeyinin altına battı, kaskatı kesilip bir kez daha yükseldi ve sonra tekrar battı.

Hayır, Tanrım lütfen... lütfen buna izin...

Kelepçelerini silkeledi, hızla tekme attı, bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Sanki bir mucize gerçekleşir de zayıf kasları kelepçelendiği iri cıvatayı eğebilirmiş gibi.

Burnundan su sümkürüyor, kafasını panikle ileri geri savuruyordu. Bir anlığına ciğerlerini temizledi. Yüzünün hemen yukarısındaki belli belirsiz havayı bulabilmek için başını geriye atmaktan dolayı, boyun kasları alev almış gibiydi. Neredeyse kırık parmağı kadar acı veriyordu.

Bir anlığına nefes aldı.

Sonra bir başka dalga daha. Biraz daha yüksek...

Ve buraya kadardı.

Daha fazla mücadele edemiyordu. Teslim olmuştu. Evelyn'e katılacaktı, dünyaya veda ediyordu...

Ve bu düşünceyle birlikte William Everett kendini bıraktı. Yüzeyin altında, çöp ve deniz yosunu dolu çamursu suya doğru süzüldü.

Sonra dehşetle irkildi. Hayır, hayır...

O buradaydı. Kendisini kaçıran adam! Geri dönmüştü.

Yüzeye tekme atan Everett, umutsuzca kurtulmaya çalışırken daha fazla su aksırdı. Adam Everett'in gözlerine parlak bir ışık tuttu ve ona doğru bir bıçakla uzandı.

Hayır, hayır...

Kendisini boğmak adama sanki yetmemişti. Onu öldüresiye biçmek istiyordu. Everett içgüdüsel bir şekilde ona doğru tekme attı. Ama sonra, adam suyun görüntüsü altında kayboldu... ve sonra, *pat*... Everett'in elleri serbestti.

Yaşlı adam uysal ölüm vedasını unutarak yüzeye çıkmak için deli gibi uğraş verdi. Burnundan ekşi havayı emiyor ve ağzından bandı çıkartıyordu. Nefes nefese kalmış bir şekilde pis suyu tükürdü. Kafası, sertçe meşe iskelenin altına çarptı ve yaşlı adam yüksek sesle güldü. "Ah tanrım, tanrım, tanrım..."

Sonra başka bir çehre belirdi... Onun da kafasında başlık vardı ve kör edecek derecede parlak bir lamba iliştirilmişti. Everett, adamın dalgıç kıyafetinin üstündeki NYPD amblemini yeni fark etmişti. Adamın tuttuğu şey bıçak değil metal keskilerdi. İkisinden biri sert plastikten bir ağızlığı Everett'in dudaklarının arasına yerleştirdi ve yaşlı adam başını döndüren oksijeni içine çekti.

Biraz önce suya dalmış olan kişi, koluyla yaşlı adamı sardı ve beraberce iskelenin ucuna yüzdüler.

"Derin bir nefes al, bir dakikaya yüzeye çıkacağız."

Ciğerlerini patlarcasına havayla dolduran yaşlı adam, gözünü kapattı ve dalgıçla birlikte, sarı ışığın ürkütücü bir şekil-

de aydınlanttığı suyun derinliklerine daldı. Kısa ama rahatsız edici bir yolculuktu, koyu ve benekli suyun içinde bir yukarı çıkıyor bir aşağı iniyorlardı. Bir defasında dalgıcın ellerinden sıyrıldı ve bir anlığına ayrı düştüler. Ama William Everett bu küçük problemi sükûnetle karşıladı. O akşam yaşadıklarından sonra, hafif dalgalı Hudson Nehri'nde tek başına yüzmek çantada keklik sayılırdı.

***

Kadın, taksiye binmeyi planlamamıştı. Havaalanı otobüsü de işini görürdü.

Ama Pammy az uyuduğu için huysuzdu – sabahın beşinden beri ayaktaydılar – ve huzursuzlaşmaya başlamıştı. Küçük kızın hemen yatağına girmesi gerekiyordu, battaniyesine sarınıp meyve suyunu içmesi lazımdı. Zaten Carole'ın kendisi de Manhattan'a varmak için sabırsızlanıyordu. Kırk bir yıllık yaşamı boyunca Ohio'dan daha doğuya gitmemiş cılız bir Orta batı insanıydı ve Büyük Elma'yı ilk defa görmek için heyecandan ölüyordu.

Carole valizleri toparladı ve çıkışa doğru yürüdüler. Kadın, o öğleden sonra Kate ve Eddie'nin evinden çıktıklarında yanlarına aldıkları her şeyin orada olup olmadığını kontrol etti.

Pammy, Pooh, cüzdan, battaniye, bavul, sarı sırt çantası.

Hepsi oradaydı.

Arkadaşları şehir hakkında onu uyarmıştı. "Sana çarpacaklardır," demişti Eddie. "Kapkaççılar, yankesiciler."

"Sokaktaki o kart oyunlarını da oynama," diye eklemişti anaç Kate.

"Kendi *evimde* bile kart oyunu oynamıyorum," diye hatırlatmıştı ona Carole gülerek. "Neden Manhattan'ın sokaklarında oynamaya başlayayım ki?"

Ama ilgilerine minnettardı. Ne de olsa üç yaşında bir çocukla dul kalmış, dünya üzerindeki en sert şehre BM kon-

fransı için gidiyor olan bir kadındı. Hayatında görmediği kadar yabancı, hatta *insan* görecekti.

Carole ankesörlü bir telefon buldu ve rezervasyonlarını onaylatmak için oteli aradı. Gece müdürü, odalarının hazır olduğunu ve kendilerini beklediklerini söyledi. Kırk – kırk beş dakika içinde orada olacaklardı.

Otomatik kapılardan geçtiler ve insanı kızartan yaz havasıyla nefessiz kaldılar. Carole duraksadı, etrafına bakıyordu. Bir eliyle Pammy'yi, diğer eliyle yıpranmış valizini sıkıca tutuyordu. Ağır sarı sırt çantasını güzelce omzuna yerleştirmişti.

Taksi durağında bekleyen yolcu kuyruğuna katıldılar.

Carole, otoyolun karşısındaki muazzam bir billboarda göz attı. *BM Delegeleri Hoş geldiniz!* yazıyordu. Tasarımı korkunçtu, ama yine de kadın uzun uzadıya baktı zira billboarddaki adamlardan biri Ronnie'ye benziyordu.

İki yıl önce öldüğünde, bir süreliğine hemen her şey ona yakışıklı, asker traşlı kocasını hatırlatmıştı. McDonalds'ın yanından geçtiğinde onun Big Macleri ne kadar sevdiğini hatırlamıştı. Ona hiç benzemeyen film aktörleri başlarını tıpkı Ronnie gibi öne eğiyor olduklarını düşünmüştü. Bir çim biçme makinesi ilanı görmüş ve kocasının Arlington Heights'deki çimlerini biçmekten ne kadar hoşlandığını hatırlamıştı.

Ardından gözyaşları başlardı. O da Prozac veya başka bir anti-depresan kullanmaya kaldığı yerden devam ederdi. Bir hafta yataktan hiç çıkmazdı. Kate'in onunla ve Eddie'yle bir gece geçirmesi teklifine gönülsüzce boyun eğerdi. Ya da bir hafta kalmasına. Ya da bir ay.

Ama artık ağlamayacaktı. Buraya hayatına yeni bir sayfa açmak için gelmişti. Kederini ardında bırakmıştı.

Taksi kuyruğu birçok defa ilerlediğinde, Carole koyu sarı renkte saçlarını omuzlarından savurarak Pammy'yi yönlendirmiş ve önlerindeki bavulu ayağıyla iteklemişti. Etrafına bakınıp Manhattan'dan ufak bir manzara yakalamaya çalıştı. Ama trafik, uçak kuyrukları ile insan, taksi ve araba denizin-

den başka bir şey göremedi. Buhar, delirmiş hayaletler gibi rögarlardan yükseliyordu. Gece göğü, kara, sarı ve pusluydu.

Eh, şehri biraz sonra görecekti ne de olsa. Pammy'nin bu hatırasını unutmayacak kadar büyümüş olduğunu umdu.

"Şimdiye kadarki maceramızı beğendin mi tatlım?"

"Macera. Maceraları severim. Biraz meyve suyu istiyorum. Biraz alabilir misin anne lütfen?"

Lütfen... Bu yeniydi işte. Üç yaşındaki kızı yol yordamı bütünüyle öğreniyordu. Carole güldü. "Biraz sonra alırız."

Nihayet taksilerine kavuştular. Bagaj açıldı ve Carole eşyalarını içeri atıp kapağı kapattı. Arka koltuğa geçip kapıyı kapattılar.

Pammy, Pooh, çanta...

Şöför "Nereye?" diye sordu. Carole, plastik camdan bölmenin ardından bağırarak Midtown Residence Hotel'in adresini söyledi.

Araç trafiğe karıştığında Carole, arkasına yaslanıp Pammy'yi kucağına oturttu.

"BM'nin yakınından geçecek miyiz?" diye sordu.

Ama adam şerit değiştirmekle meşguldü ve onu duymadı.

"Konferans için geldim," diye açıkladı kadın. "BM konferansı için."

Hâlâ cevap yoktu.

Adam acaba dilimi anlamakta güçlük mü çekiyor diye düşündü. Kate, New York'taki taksi şoförlerinin hepsinin yabancı olduğu konusunda onu uyarmıştı. ("Amerikalıların işlerini çalıyorlar," diye homurdanmıştı Eddie. "Şu konuda ağzımı açtırmayın Allah aşkına.") Kadın, çiziklerle dolu bölme yüzünden şoförü net göremiyordu.

Belki de adam konuşmak istemiyordu.

Başka bir otoyola girdiler ve birdenbire gözünün önünde belirdi: şehrin pürüzlü ufuk çizgisi... Kate ve Eddie'nin topladığı kristallere benziyordu. Adanın tam ortasındaki binalar-

dan ve sol taraftan yükselen mavi, altın ve gümüş rengi ışık kümeleri. Carole'ın hayatında gördüğü her şeyden çok daha büyüktü ve bir anlığına ada gözüne muazzam bir gemiymiş gibi göründü.

"Bak, Pammy, işte gittiğimiz yer orası. Ne Güzeeel değil mi?"

Gerçi bir an sonra, şoför otobana çıkıp yamacın altından keskin bir dönüş yaptığında manzara kayboldu. Sonra kara tuğlalı, sıcak, boş sokakların arasından geçtiler.

Carole öne eğildi. "Bu doğru yol mu?"

Yine cevap gelmedi.

Kadın plastik cama sertçe vurdu. "Doğru yoldan mı gidiyorsun? Bana cevap ver. *Cevap ver*!"

"Anne, n'oluyor?" diyen Pammy, ağlamaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Carole.

Ama adam arabayı sürmeye devam etti–sakince tüm kırmızı ışıklarda duruyor, hiç hız limitini üstüne çıkmıyordu. Kara, terk edilmiş bir fabrikanın arkasındaki park alanına arabayı çektiğinde düzgünce sinyal vermeye dikkat etti.

Ah hayır... Hayır!

Adam bir kar maskesi takıp taksiden indi. Arkaya doğru giderek kapıya uzandı. Ama tereddüt etti ve eli düştü. İleri doğru eğildi, yüzünü pencereye dayadı ve camı tıklattı. Bir, iki, üç kez... Hayvanat bahçesinde cam kafeslere tıkılmış kertenkelelerin dikkatini çekiyordu sanki. Kapıyı açmadan önce uzun bir müddet anne ve kızına baktı.

22

"Nasıl becerdin Sachs?"

Mayhoş kokulu Hudson Nehri'nin yanında dikilen Sachs, mikrofona konuştu. "Battery Park'ta itfaiye teknelerinin olduğu bir istasyonu gördüğümü hatırladım. Birkaç dalgıcı hazırladılar ve adamlar üç dakika içinde iskeleye vardı. Dostum, o teknenin ilerlemesini görmen lazımdı! Günün birinde onlardan birini denemek isterim."

Rhyme ona parmaksız taksiciyi anlattı.

"Pis herif!" dedi kadın tiksintiyle dilini şaklatarak. "O sansar hepimizi kandırdı."

"Hepimizi değil," diye hatırlattı ona Rhyme masum bir ifadeyle.

"Demek Dellray kanıtları yürüttüğümü biliyor. Beni arıyor mu?"

"Federal binaya gittiğini söyledi. Büyük ihtimalle önce hangimizi kelepçeleyeceğine karar vermek için. Olay mahalli nasıl Sachs?"

"Oldukça kötü," diye rapor verdi kadın. "Çakıl taşına park etmiş..."

"Öyleyse ayak izi yok."

"Durum ondan da beter. Kabaran deniz, şu büyük atık su borusunu geri tepmiş ve adamın park ettiği yer su altında."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Rhyme. "İz yok, ipucu yok, hiçbir şey yok. Kurban nasıl?"

"Çok iyi değil. Halsizlik, kırık parmak. Kalp sorunları varmış. Adamı hastanede bir iki gün tutacaklar."

"Bize bir şeyler anlatabilir mi?"

Sachs, William Everett'le görüşen Banks'in yanına yürüdü.

"Çok cüsseli değildi," dedi yaşlı adam sakin bir şekilde, doktorun eline sardığı tahtayı dikkatle inceleyerek. "Çok güçlü de değildi, kaslı falan değildi yani. Ama benden güçlüydü. Onu yakaladım fakat ellerimi öylece itiverdi."

"Eşkâli?" diye sordu Banks.

Everett koyu renk kıyafeti ve kar maskesini tekrar saydı. Tek hatırlayabildiği buydu.

"Söylemem gereken tek şey," Everett bandajlı elini kaldırdı. "Kötücül bir tarafı var. Dediğim gibi onu yakaladım. Düşünemiyordum – paniğe kapılmıştım. Ama gerçekten çok kızdı. Parmağımı o zaman kırdı."

"Misilleme olarak mı?" diye sordu Banks.

"Sanırım. Ama tuhaf olan kısmı bu değil."

"Değil mi?"

"Tuhaf olan, sesini dinlemesi."

Genç dedektif yazmayı bıraktı. Sachs'a baktı.

"Elimi kulağının üstünde sımsıkı tuttu, ve kırılana kadar parmağı eğdi. Sanki dinliyor gibiydi. Ve bundan hoşlanıyordu."

"Duydun mu bunu Rhyme?"

"Evet. Thom bunu profilimize ekledi. Bunun ne anlama geldiğini bilemiyorum. Sonra düşünürüz."

"Yerleştirilmiş ipuçlarından iz var mı?"

"Henüz yok."

"Izgara sistemiyle tara Sachs. Ah, bir de kurbanın..."

"Kıyafetini mi alayım? Çoktan sordum bile. Ben... Rhyme iyi misin?" Kadın öksürük sesi duymuştu.

Hat bir anlığına kapandı. Biraz sonra adam geri dönmüştü. "Orada mısın Rhyme? Her şey yolunda mı?"

"Yolunda," dedi adam çabucak. "Çabuk ol. Izgara sistemini kullan."

Kadın, AHB halojenleriyle tümüyle aydınlanmış sahneyi

inceledi. Çok moral bozucuydu. Suçlu buradaydı. Bir metre ötedeki çakıllarda yürümüştü. Ama kazara bıraktığı ne kadar iz varsa, şimdi loş suyun dibinde yatıyordu. Kadın bölgeyi dolaştı. Bir ileri bir geri.

"*Hiçbir şey* göremiyorum. İpuçları suyla gitmiş olabilir."

"Hayır, med–ceziri hesaba katacak kadar zeki. Bir yerde, kuru bölgedeler."

"Bir fikrim var," dedi kız aniden. "Buraya gel."

"Ne?"

"Olay mahallinde benimle çalış Rhyme."

Sessizlik.

"Rhyme, beni duydun mu?"

"Benimle mi konuşuyorsun?" diye sordu adam.

"De Niro'ya *benziyorsun*. De Niro kadar iyi rol yapamıyorsun. Biliyor musun? *Taksi Şoförü'ndeki* o sahneyi hani?"

Rhyme gülmedi. "Replik, 'Bana mı bakıyorsun?'du. 'Benimle mi konuşuyorsun?' değil."

Sachs devam etti, soğukkanlılığını koruyordu, "Buraya gel. Olay mahallini benimle beraber incele."

"Kanatlarımı açayım hemen. Hayır, daha da iyisi, hologramımı yollayayım. Telepati falan."

"Şakayı bırak. Ben ciddiyim."

"Ben..."

"Sana ihtiyacımız var. Yerleştirilmiş ipuçlarını bulamıyorum."

"Ama orada olacaklar. Yalnızca biraz daha çaba harcaman gerek."

"Tüm alanı iki kez ızgara sistemiyle dolaştım."

"Öyleyse çevre uzunluğunu çok dar almış olmalısın. Bir metre falan ekleyip tekrar dolaş. Sekiz yüz yirmi üçün işi bitmedi henüz, uzun bir süre de bitecek gibi durmuyor."

"Konuyu değiştiriyorsun. Buraya gel ve bana yardım et."

"Nasıl?" diye sordu Rhyme. "Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?"

"Benim de engelli bir arkadaşım vardı," diye başladı kadın. "Ve o..."

"Yani *kötürüm* bir arkadaşım vardı demek istiyorsun," diye düzeltti onu Rhyme. Ses tonu yumuşaktı ama kararlıydı da.

Kadın devam etti, "Asistanı her sabah onu özel tekerlekli sandalyesine oturturdu ve o da her yeri onunla dolaşırdı. Sinemaya..."

"O sandalyeler..." diyen Rhyme'ın sesi bir tuhaftı. "Onlarda pek rahat değilim."

Kadın konuşmayı kesti.

Adam devam etti, "Problem sakatlanış şeklimde. Tekerlekli sandalyeye binmek benim için tehlikeli. Şey olabilir..." adam duraksadı "... işleri daha da beter hale getirebilir."

"Özür dilerim. Bilmiyordum."

Biraz sonra adam, "Elbette ki bilmiyordun." dedi.

Bu da işe yaramadı. Tanrım...

Ama Rhyme kadının kırdığı pot yüzünden kötü olmuş gibi durmuyordu. Sesi akıcı, duygusuzdu. "Dinle, araştırmayı halletmen lazım. Failimiz işleri daha da zorlaştırıyor. Ama yine de imkânsız bir şey olmayacaktır... Bak aklıma ne geldi. Yeraltını seviyor değil mi? Belki de ipuçlarını gömmüştür."

Kadın olay mahalline baktı.

Belki de oradalar... Kadın bir toprak tepeciği ve çakılların yanındaki uzun çimin içinde yapraklar gördü. Düzgün görünmüyordu, tepecik fazla yüksekti.

Sachs oraya çömeldi, başını eğdi ve kalemleri kullanarak yaprakları temizlemeye başladı.

Başını hafifçe sola çevirdi ve kendisini bir başın arkasına bakarken buldu, köpek dişleri tümüyle ortadaydı...

"Yüce Tanrım," diye haykırdı kadın arkaya doğru tökezleyerek, silahını çekmek için uğraşırken popo üstü sertçe yere düştü.

Hayır...

Rhyme haykırdı, "İyi misin?"

Sachs silahını çekip tabancasını titreyen elleriyle sabit tutmaya çalıştı. Jerry Banks koşarak geldi, o da Glock silahını çekmişti. Durdu. Sachs önlerinde duran şeye bakarak ayağa kalktı.

"Tanrım," diye fısıldadı Banks.

"Bir yılan... şey, yılan iskeleti," dedi Sachs Rhyme'a. "Çıngıraklı yılan. Kahretsin." Glockunu kılıfına soktu. "Bir tahtanın üstüne konmuş."

"Yılan mı? İlginç." Rhyme merakı uyanmış gibi duruyordu.

"Evet ya, çok ilginç," diye mırıldandı kadın. Lâteks eldivenlerini takıp helezonik kemikleri kaldırdı. Tahtayı çevirdi. "Metamorfoz."

"Ne?"

"Alttaki etikette yazıyor. Geldiği dükkânın adı herhalde. 604 Broadway."

Rhyme, "Hardy Kardeşleri oraya yollarım. Elimizde ne var? İpuçlarını anlat." dedi.

Yılanın altındaydılar. Plastik ufak bir poşetin içindeydiler. Torbaya doğru eğilirken kadının kalbi çarpıyordu.

"Bir kutu kibrit," dedi kadın.

"Peki, belki bir yeri kundaklamayı düşünüyordur. Üstünde bir şey yazılı mı?"

"Hayır. Ama bir şey bulaşmış. Vazelin gibi. Sadece, kötü kokuyor."

"İyi, Sachs, emin olamadığın kanıtları daima kokla. Daha iyi detaylandırabilmek için."

Kadın yakınına eğildi. "Öğğ."

"Bu bana pek detaylı gelmedi."

"Sülfür olabilir."

"Nitrat temelli olsa gerek. Patlayıcı. Toveks. Mavi mi?"

"Hayır, süt beyazı."

"Patlıyor olsa bile eminim ki ikincil dereceden bir patlayıcıdır. Onlar daha stabil olurlar. Başka bir şey?"

"Bir parça kâğıt daha. Üstünde bir şey var."

"Ne var Sachs? Adı, adresi, mail adresi?"

"Bir dergiden alınmış gibi. Ufak bir siyah beyaz fotoğraf görüyorum. Bir binaya benziyor ama hangisi olduğunu göremiyorum. Altında ise yalnızca bir tarih var. 20 Mayıs 1906."

"Yirmi, sıfır beş, sıfır altı. Acaba kod mu. Ya da bir adres. Düşünmem lazım. Başka bir şey?"

"Yok."

Kadın, adamın iç çektiğini duydu. "Tamam, geri gel Sachs. Saat kaç? Tanrım, neredeyse gecenin biri olmuş. Yıllardır bu kadar geç vakte kadar uyanık kalmamıştım. Geri gel de elimizde ne var bir bakalım."

***

Manhattan'ın tüm mahalleleri arasında, şehrin uzun tarihi boyunca en az değişime uğrayan kısmı Aşağı Doğu Yakası olmuştu.

Eskiye ait şeylerin çoğu yok olmuştu tabii. Mesela geniş kırsal alanlar... John Hancock'un sağlam konakları ve eski sokak lambaları... Der Kolek adındaki muazzam temiz su gölü (Flemenkçe olan bu isim, zaman içinde "The Collect[18]"e dönüşmüştü ki havuzun fena şekilde kirlendiği düşünülürse bu daha uygun bir isimdi)... 1800lerde dünyadaki en tehlikeli bölge olan ünlü Five Points mahallesi... Orada, Cehennemin Kapısı gibi dikili duran tek bir harap bina bile her yıl iki yüz ila üç yüz civarında cinayete ev sahipliği yapabiliyordu.

Ama binlerce eski bina korunmuştu: on dokuzuncu yüzyıldan kalma evler, Koloni dönemine ait ahşap yapı iskeletleri, tuğladan yapılma üç katlı Federal binalar, Barok tarzı toplantı salonları, yolsuzluğun krallarından Kongre Üyesi Fernando Wood'un emriyle yaptırılan Mısır tarzı devlet binaları... Bazısı terk edilmiş, cephelerini sarmaşıklar bürümüş, zeminleri ise ısrarcı fidanlar yüzünden çatlamıştı. Ama çoğu hâlâ kullanılıyordu; burası Tammany Topluluğu'nun[19] yeriydi bir zamanlar. El arabaları ve işçinin iliğini emen konfeksiyonların, Henry Street Settlement Binası'nın, Minky's Tiyatrosu'nun ve pek meşhur Yiddish Gomorra'nın, yani

18 İng: Birikinti

19 19. yy'ın sonlarına doğru kurulmuş politik bir grup. Yaptıkları yolsuzluk ve karanlık işlerle meşhurdular.

Yahudi Mafyası'nın yerleştiği yerdi. Böyle müesseseler doğuran bir mahalle kolay kolay ölmezdi.

Kemik koleksiyoncusunun, zayıf yapılı kadını ve onun minik kızını taşıyan taksisi işte bu mahalleye yönelmişti.

Polis teşkilatının peşinde olduğunu gören James Schneider, bir kez daha yeraltına sığınmıştı. Söylentiye göre apartmanların bodrumlarında yatıp kalkıyordu. Ve böylece, birkaç ay boyunca ondan ses seda çıkmadı.

Evine doğru arabasını sürerken, kemik koleksiyoncusu, etrafında 1990ların Manhattan'ını –Korelilerin işlettiği şarküteri dükkânları, ıslak bagel dükkânları, porno film dükkânları, boş elbise butikleri görmüyordu. Bunun yerine, melon şapkalı erkekler, kabarık ve hışırtılı etekler içinde kadınlar, sokaktaki çer çöple kirlenmiş etek kenarları ve kol ağızlarından oluşan rüya gibi bir dünyayı izliyordu. İki tekerlekli fayton ve dört tekerli yük arabası sürülerinin görüntüsünü sindiriyor, bazen hoş, bazense iğrenç gelen metan gazıyla dolu bir havayı kokluyordu.

Ama içindeki hain, aman vermez güdü, onu yeni bir koleksiyon yapmaya ve ininden çıkıp başka iyi bir vatandaş olan, üniversite okumak için şehre yeni gelmiş genç bir adamın peşine düşmeye zorladı.

Adam, kötü bir şekilde ün yapmış On sekizinci Bölge'den, yani bir zamanlar bin kadar eski püskü apartmana tıkışmış, nerdeyse elli bin kişinin evi olan o yerden geçiyordu. Çoğu insan on dokuzuncu yüzyılı eski fotoğraflar yüzünden sepya rengiyle düşlerdi. Ama bu yanlıştı. Eski Manhattan, taş rengindeydi. Fabrika dumanları etrafı boğarken, boya, alınmayı imkânsızlaştıracak şekilde pahalıyken ve ışıklar loşken, şehir, gri ve sarının pek çok tonuna bürünüyordu.

Schneider gence arkasından sinsice yaklaştı ve tam vurmak üzereydi ki, nihayet şansın vicdanı isyan etti. İki polis memuru şans eseri saldırıyı gördüler. Schneider'ı tanıyarak peşinden gittiler. Katil, bir mühendislik harikası olan ve bu olaylardan iki yıl önce, 1909'da tamamlanan Manhattan Köprüsü'nün üstünden doğuya doğru kaçıyordu, ancak üç polisin Brooklyn tarafından kendisine yaklaşmakta

olduğunu, Manhattan'daki diğer polisler tarafından da düdük sesleri ve silah atışlarıyla alarm verildiğini gördüğünde, köprünün ortasında duraksadı.

Şans eseri silahsız olan Schneider, etrafı kanun adamlarıyla çevrilirken köprünün parmaklıklarına tırmandı. Polislere delice sözlü saldırılarda bulunup, onları, kendi hayatını mahvetmekle suçladı. Ağzından çıkan sözcükler, böyle bir şey mümkünse eğer, daha da çılgınlaşıyordu. Polis daha da yaklaştığında ise köprüden nehre atladı. Bir pilot, adamın cesedini bir hafta kadar sonra Hell Gale yakınlarındaki Welfare Adası'nın sahillinde buldu. Geriye çok az şey kalmıştı, zira yengeçler ve kaplumbağalar, çalışkanlıklarını bu kez de göstererek, cesedin etli kısmını Schneider'ın deliliği sırasında yere göğe sığdıramadığı o kemiklere kadar yok etmişlerdi.

Taksiyi terkedilmiş arnavut kaldırımı taşlı sokağa, East Van Brevoort'a, çevirdi ve binasının önünde durakladı. Hiç kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için kapıya bağladığı iki pis ipliği kontrol etti. Ani bir hareket adamı şaşırttı ve tekrar köpeklerin boğuk hırlamalarını işitti. Gözleri sarı, dişleri kahverengi, vücutları ise yara bere içindeydi. Eli silahına uzandı ama hayvanlar aniden dönüp acı acı havlayarak sokaktaki bir kedinin veya sıçanın peşine düştüler.

Sıcak kaldırımlarda hiç kimseyi görmeyince *ahırının* kilidini açtı ve arabasına tekrar binip garaja sürerek Taurus'unun yanına park etti.

Caninin ölümünden sonra, eşyaları dedektifler tarafından korumaya alınıp incelendi. Günlüğü, sekiz kendi halinde vatandaşı öldürdüğünü gösteriyordu. Mezar hırsızlığından da geri kalmamıştı, çünkü yazdıklarına göre (doğruysa tabii) şehirdeki mezarlıklarda bulunan pek çok kutsal kabre zarar vermişti. Kurbanlarının hiçbiri aşağı kimseler değildi. Çoğu namuslu, çalışkan ve dürüst vatandaşlardı. Ama buna rağmen zerre kadar suçluluk duymamıştı. Aslında, kurbanlarına iyilik yaptığı gibi delice bir hezeyanla hareket etmiş gibi görünüyordu.

Adam duraksadı, ağzından terini sildi. Kar maskesi kaşındırıyordu. Kadını ve kızını bagajdan çıkartıp garaj boyunca

sürükledi. Kadın güçlüydü ve sıkı mücadele ediyordu. En sonunda ikisini de kelepçelemeyi başardı.

"Seni aşağılık!" diye uludu kadın. "Kızıma sakın dokunayım deme. Ona dokunursan seni öldürürüm."

Adam kadını sertçe tuttu ve ağzını bantladı. Sonra aynısını küçük kıza da yaptı.

"Et kurur ve zayıf düşer," – (diye yazmıştı can merhametsiz ama titremeyen elleriyle)– "Kemik, vücudun en güçlü halidir. Et olarak ne kadar yaşlı olursak olalım, kemikte hep genç kalırız. Sahip olduğum soylu bir amaç. Neden başkaları bu konuda benimle hemfikir değil aklım ermiyor. Onların hepsine bir iyilik yaptım. Artık ölümsüzler. Onları özgür bıraktım. Onları kemiklerine kadar parçalara ayırdım."

Adam, anne–kızı bodruma sürükledi ve birlikte yere sertçe itti. Kelepçelerini duvara çamaşır ipiyle bağladı. Sonra üst kata döndü.

Sarı sırt çantasını taksinin arka koltuğundan, bavulları bagajdan aldı ve binanın salonuna açılan çivili ahşap kapıdan içeri itti. Onları bir köşeye atacaktı ki, bir sebepten dolayı bu rehineler özel olarak dikkatini cezp etti. Duvar resimlerinden birinin, bir elinde bıçak diğer elinde bir dilim biftek tutan bir kasap, önüne oturdu.

Valizin isim etiketini inceledi. Carole Ganz. *"Sonunda e harfiyle Carole. Neden ekstradan bir harfe ihtiyaç duyulsun ki?"* diye meraklandı. Valizde kıyafet dışında bir şey yoktu. Sırt çantasını inceledi. Nakit parayı hemen buldu. Dört beş bin dolar olsa gerekti. Parayı fermuarlı bölmeye geri koydu.

Bir düzine çocuk oyuncağı vardı. Oyuncak bebek, bir kutu su boyası, bir paket oyun hamuru, Bay Patates Kafa seti. Ayrıca pahalı bir Discman, yarım düzine CD ve Sony marka saatli radyo da vardı.

Bazı fotoğraflara baktı. Carole ve kızının resimleri. Resimlerin çoğunda kadın çok hüzünlü görünüyordu. Birkaç tanesinde daha mutluydu. Alyans takıyor olmasına rağmen Carole'ın kocasıyla hiç resmi yoktu. İçlerinden çoğu anne–

kızın ve başka bir çiftin fotoğraflarıydı. Şu eski babaanne kıyafetlerinden giyen tıknaz bir kadın ve fanila gömlek giymiş sakallı, kel bir adamın oluşturduğu bir çiftti bu.

Uzun bir müddet boyunca kemik koleksiyoncusu, küçük kızın vesikalık fotoğrafına baktı.

Maggie O'Connor'ın, yalnızca sekiz yaşında olan minicik kızın kaderi özellikle üzücüydü. Polisin tahmin ettiğine göre, James Schneider kurbanlarından birinden kurtulurken, küçük kız, onunla karşılaşma talihsizliğinde bulunmuştu.

Kötü şöhretli "Hell's Kitchen" bölgesinin sakinlerinden olan kız, at kılı toplamak için birçok ölü hayvanın bulunduğu, şehrin o en fakir bölgesine gitmişti. Küçüklerin at kuyruğu kıllarından bileklik ve yüzük yapması adettendi– afacanlar kendilerini ancak bu tarz takılarla süsleyebiliyorlardı.

Deri ve kemik, deri ve kemik.

Fotoğrafı şöminenin üstüne, o sabah üstünde çalışmakta olduğu ufak kemiklerin ve yılanı bulduğu dükkândan çaldığı başka kemiklerin yanına yerleştirdi.

Öyle düşünülüyor ki, Schneider küçük Maggie'yi ağılında, kurbanlarından birini öldürürken yaptığı dehşet verici merasimlerinden birini izlerken buldu. Kızı hemen mi parçalarına ayırdı yoksa yavaşça mı, tahminlerimizin ötesinde. Ama diğer kurbanların aksine, ki onların kalıntıları tamamen bulunmuştu, kıvırcık saçlı narin Maggie'den geriye kalanlar asla bulunamadı.

Kemik koleksiyoncusu aşağı indi.

Bandı annenin ağzından çıkardı ve kadın nefes almak için ağzını açıp soğuk bir öfkeyle adama baktı. "Ne istiyorsun?" diye sinirle patladı. "*Ne*?"

Esther kadar zayıf değildi ama Tanrı'ya şükür o şişko Hanna Goldschmidt gibi de değildi. Kadının ruhunun *çoğunu* görebiliyordu. Dar çene kemiği, köprücük kemiği. Ve ince mavi eteğin üstünden, kalça kemiğini seçebiliyordu: ilye, iskiyum ve pubisin bileşimi. İsimleri Roma tanrılarını andıran kemikler.

Küçük kız kıvrandı. Adam öne eğilip elini kızın başının

üstüne koydu. Kafatasları tek bir kemikten değil, sekiz ayrı parçadan gelişirdi ve en tepedeki Astrodom çatısı gibi üçgensel levhalar halinde yükselirdi. Kızın oksipital ve kafatasının başlığı olan pariyetal kemiklerine dokundu. Sonra da iki favorisi olan göz yuvarlarının çevresindeki duyusal kemiklere, ense kemiği ve etmoide.

"Kes şunu!" diye başını salladı Carole öfkeyle. "Ondan uzak dur."

"Şşşşş," dedi adam eldivenli parmağını dudağına götürerek. Ağlayıp annesine doğru kıvrılan kıza baktı.

"Maggie O'Connor," dedi sevgi dolu bir tonla, kızın yüzünün biçimine bakarak. "Benim küçük Maggie'm."

Kadın adama öfkeyle bakıyordu.

"Yanlış yerde yanlış zamandaydın çocuk. Beni ne yaparken gördün?"

Kemik olarak genç.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye fısıldadı Carole. Adam dikkatini ona yöneltti.

Kemik koleksiyoncusu, Maggie O'Connor'ın annesini hep merak etmişti.

"Kocan nerede?"

"Öldü," diye tükürürcesine söyledi kadın. Sonra küçük kıza göz atıp daha yumuşak bir tonda konuştu, "İki yıl önce öldürüldü. Bak, kızımı bırak gitsin. Sana dair hiçbir şey anlatamaz. Sen... beni dinliyor musun? Ne yapıyorsun?"

Adam Carole'ın ellerini yakalayıp kaldırdı.

Bileklerindeki tarak kemiklerini okşadı. Falankslar, küçük parmaklar. Kemikleri sıktı.

"Hayır, yapma şunu. Lütfen!" Kadının sesi panikle çatlamıştı.

Adam kontrolünü kaybettiğini hissetti ve bu duygudan hiç hoşlanmadı. Eğer başaracaksa, kurbanlarının hakkından gelecek ve planlarını yürürlüğe koyacaksa, içine sokulan bu şehvetten, kendisini maziye her geçen an daha çok çeken,

dünle bugünü karıştırmasına yol açan delilikle mücadele etmesi gerekiyordu.

Önce ve sonra...

Başladığı işi bitirmek için tüm zekasına ve kurnazlığına ihtiyacı vardı.

Ama yine de... yine de...

Kadın çok zayıf, çok gergindi. Gözlerini kapatan adam, incik kemiğini kazıyan bir bıçağın nasıl eski bir keman gibi şakıyacağını hayal etti.

Nefes alışı hızlanmıştı, üstünden terler boşanıyordu.

Nihayet gözlerini açtığında kadının sandaletlerine bakar buldu kendini. İyi durumda çok fazla ayak kemiği yoktu. Geçen aylarda peşlerine düştüğü evsiz insanlar... onlar raşitizm ve osteoporozdan mustariptiler, ayak parmakları ayaklarına uymayan ayakkabılar giymekten eğilmişti.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," derken duydu kendini adam.

Kadın kızına baktı. Ona doğru kıpırdandı.

"Bir anlaşma yapacağım. Eğer bir şey yapmama izin verirsen seni bırakacağım."

"Ne?" diye fısıldadı kadın.

"Derini sökmeme izin ver."

Kadın gözlerini kırpıştırdı.

Adam fısıldadı, "Bırak yapayım. Lütfen? Bir ayak. Ayaklarından sadece biri. Eğer izin verirsen seni serbest bırakırım."

"Ne...?"

"Kemiğe kadar."

Kadın adama dehşetle baktı. Yutkundu.

"Ne fark eder ki?" diye düşündü adam. Kadının ayak derisi neredeyse kemiğe kadar ulaşmış görünüyordu zaten. Çok inceydi, çok köşeliydi. Evet, bu kadında farklı bir şeyler vardı– diğer kurbanlardan farklıydı.

Adam tabancasını kenara bıraktı ve cebinden bıçağını çıkardı. Ürkütücü bir klik sesiyle onu açtı.

Kadın kıpırdamadı, gözleri kızına kaydı. Sonra tekrara adama.

"Bizi bırakacak mısın?"

Adam başını salladı. "Yüzümü görmedin. Burası neresi bilmiyorsun."

Uzun bir an. Kadın etrafına bakındı. Bir kelime mırıldandı. Bir isim, diye düşündü adam. Ron veya Rob.

Ve gözleri kararlılıkla adama çevrili olan kadın bacaklarını uzattı ve ayağını adama doğru itti. Adam, sağ ayaktaki ayakkabıyı çıkardı.

Kadının ayak parmaklarını eline aldı. O narin dalları yoğurdu.

Kadın geriye eğildi, boynundaki kas lifleri güzelce meydana çıkmıştı. Gözleri sımsıkı yumuluydu. Adam, kadının cildini bıçakla okşadı.

Kadın gözlerini kapattı, nefes aldı ve belli belirsiz inledi. "Devam et," diye fısıldadı. Ve kızın yüzünü öte tarafa çevirdi. Onu sıkıca kucakladı.

Kemik koleksiyoncusu, kadını Viktoryen bir kıyafetle, çemberli etek ve siyah danteller içinde hayal etti. Üçünün beraberce Delmonico's'da oturduklarını veya Beşinci Cadde'de gezindiklerini gördü. Küçük Maggie de onlarla beraberdi, köpüklü danteller içinde, Canal Köprüsü'nden geçerlerken sopayla çember çeviriyordu.

Önce ve şimdi...

Adam lekeli bıçağı kadının ayağının tabanına yerleştirdi.

"Anneciğim!" diye çığlık attı kız.

Adamın içinde bir şey uyandı. Bir anlığına yaptığı şeyin tiksintisiyle, kendine duyduğu tiksintiyle şaşkına döndü.

Hayır! Bunu yapamazdı. *Ona* bunu yapamazdı. Esther veya Hanna'ya yapabilirdi, evet. Veya bir sonrakine. Ama o olmazdı.

Kemik koleksiyoncusu üzüntüyle başını salladı ve elinin tersiyle kadının elmacık kemiğine dokundu. Koli bandını

tekrar Carole'ın ağzına yapıştırdı ve ayaklarını bağlayan ipi kesti.

"Gel," diye mırıldandı.

Kadın şiddetle mücadele etti ama adam onun başını sertçe yakaladı ve kadın bayılana kadar burun deliklerini çimdikledi. Sonra onu omzuna attı ve merdivenlere yöneldi, yakınlarda duran çantayı dikkatle kaldırdı. Çok dikkatle. Düşürmek isteyeceği bir şey değildi o. Merdivenlerden yukarı. Sadece bir defa, toz toprağın içinde oturup umutsuzca gözlerini kendisine dikmiş kıvırcık saçlı küçük Maggy O'Connor'a bakmak için duraksadı.

23

Adam, Rhyme'ın evinin önünde ikisini de yakaladı.

Jerry Banks'in, yanında Santa Fe'den aldığı hatıralık eşya gibi taşıdığı yılan kadar hızlıydı.

Dellray ve iki ajan arka sokaktan fırladılar. Dellray gelişigüzel konuştu, "Bazı haberlerim var tatlılarım. Birleşik Devletler'in gözetimindeki kanıtları çalmaktan tutuklusunuz."

Lincoln Rhyme yanılmıştı. Dellray federal binaya hiç gitmemişti. Rhyme'ın çöplüğünü gözetim altında tutuyordu.

Banks gözlerini devirdi. "Rahatla Dellray. Kurbanı kurtardık."

"İyi de yapmışsınız evlat. Kurtarmasaydınız sizi cinayetle suçlayacaktık."

"Ama onu *biz* kurtardık," dedi Sachs. "Siz değil."

"Olayın ukalaca özeti için teşekkürler memure. Ellerini uzat."

"Bu saçmalık."

"Şu genç hanımı kelepçeleyin," dedi Bukalemun yanındaki ajana dramatik bir şekilde.

Kadın tekrar konuşmaya başladı, "Daha fazla ipucu bulduk ajan Dellray. Başka bir kurbanı daha var. Ve ne kadar zamanımız kaldı bilmiyorum."

"Ah, ayrıca şu oğlanı da partimize davet et." Dellray Banks'i başıyla işaret etti, o da kendisine yaklaşan kadın FBI ajanına döndü ve onu yere düşürmeyi düşünüyormuş gibi durdu.

Dellray sevinçle konuştu, "Hayır, hayır, hayır. Bunu yapmayı istemezsin."

Banks gönülsüzce ellerini uzattı.

Meçhul fail 823			
Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
. Beyaz erkek, ufak yapılı . Koyu renk kıyafet . Eski el-divenler, kırmızımsı oğlak derisi . Losyon; başka kokuları örtmek için mi? . Kar maskesi? Denizci mavisi? . Eldivenler koyu renk . Losyon=Sek . Saç rengi kahverengi değil . İşaret parmağında derin yara . Günlük kıyafetler	. Büy. iht. sığınak evi var . Yakınlarında oturuyor: B'way & 82nd, ShopRite B'way & 96th, Anderson Foods Greenwich & Bank ShopRite 2nd Ave., 72nd–73rd, Grocery World Battery Park City, J&G's Emporium 1709 2nd Ave., Anderson Foods 34th & Lex., Food Warehouse 8th Ave. & 24th, ShopRite Houston & Lafayette,	. Sarı Taksi . Son modellerden bir sedan . Aç.renk, gri, gümüş, bej . Kiralık araba; büy. iht çalıntı	. Ol.Yer. prosedür biliyor . Adli kaydı olabilir . DÇ izi biliyor . Silah = 32 calib. Colt . Kurbanları alışılmadık düğümlerle bağlıyor . "Eski" onu cezbediyor . Bir kurbana "Hanna" dedi . Temel Almanca bilgisi . Yer altı onu cezbediyor . Çift kişilik . Rahip, sos. görevli, danışman olabilir

Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
	ShopRite 6th Ave. & Houston, J&G's Emporium Greenwich & Franklin, Grocery World . Eski bina, pembe mermer		. Ayakkabıda sıra dışı yıpranma, çok okuyor? . Kurbanının parmağını kırarken sesini dinledi

Öfkeli Sachs, ajana soğukça gülümsedi. "Morningside Heights'a yaptığınız yolculuk nasıldı?"

"Ne olursa olsun, taksiciyi öldürmüş. FKTT[20] takımımız o evde tezeğin üstündeki böcekler gibi kaynıyorlar."

"Ve bulacakları tek şey de bu olacak," dedi Sachs. "Bu fail olay mahallerini senden benden iyi biliyor."

"Merkeze," dedi Dellray kelepçeler bileklerine takılınca irkilen Sachs'a başıyla işaret ederek.

"Sonraki kurbanı kurtarabiliriz. Eğer sen..."

"Ne edindin biliyor musun Memur Sachs? Tahmin et bakalım. Sessiz kalma hakkı edindin. Sen..."

"Yeter," dedi bir ses arkalarından. Sachs etrafına bakındı ve Jim Polling'i kaldırımda yürürken gördü. Pantolonu ve koyu renk spor gömleği buruşmuştu. Sanki onlarla uyumuş gibi duruyordu, her ne kadar sulu gözleri günlerdir uyumadığına işaret etse de... Bir günlük uzamış sakalını ve

20 Fiziksel Kanıt Takip Takımı

saman sarısı saçlarının karman çorman olduğunu görebiliyordu insan.

Dellray huzursuzca gözlerini kırptı, gerçi kendisini rahatsız eden polis değil, Polling'in arkasından gelmekte olan uzun boylu ABD Güney Bölgesi savcısıydı. En arkada ise SÖA[21] Perkins vardı.

"Tamam Fred. Bırak onları." dedi ABD bölge savcısı.

Radyonun FM kanalında konuşan DJ'lerin bariton sesini taklnan Bukalemun, "Bu kadın kanıtları çaldı efendim. O..." dedi.

"Yalnızca adli analizi biraz hızlandırdım," dedi Sachs.

"Dinleyin..." diye başladı Dellray.

"Hayır," dedi Polling, şimdi kendini tamamen kontrol altına almıştı. Sinir krizi geçirmiyordu. "Dinlemiyoruz." Sachs'a dönüp bağırdı, "Sen de esprilerini kendine sakla."

"Hayır efendim. Özür dilerim efendim."

Bölge Savcısı Dellray'e döndü. "Fred, bir karar aldın ve işler istediğin gibi gitmedi. Bunlar hayatın gerçekleri."

"İyi bir ipucuydu," dedi Dellray.

"Soruşturmanın yönünü değiştiriyoruz," diye devam etti Bölge Savcısı.

SÖA Perkins, "Müdürle ve Davranışçı'yla konferans yaptık. Dedektif Rhyme ve Sellitto'nun yaklaşımının uygun olduğuna karar verdik." dedi.

"Ama muhbirim havaalanında *bir şeyler* döndüğünden emindi. Bu uydurabileceği bir şey değil."

"Her şey şuraya bağlanıyor Fred," dedi bölge Savcısı açık açık. "O pis herif neyin peşinde olursa olsun, kurbanları kurtaran Rhyme'ın ekibiydi."

Dellray'in uzun parmakları kararsızca yumruk oldu, sonra tekrar açıldı. "Bu hakikati anlıyorum efendim. Ama..."

"Ajan Dellray, karar çoktan alındı."

Federal binada birliklerini yönlendirirken son derece

21 Sorumlu Özel Ajan

enerjik olan parlak siyah suratı şimdi kasvetli ve çekingendi. Bir anlığına şımarıklığı kayboldu. "Evet efendim."

"Son kurban, eğer Dedektif Sachs müdahale etmeseydi ölecekti," dedi Bölge Savcısı.

"Memure Sachs," diye düzeltti kadın. "İşin çoğunu Lincoln Rhyme yaptı. Ben onun çırağı oldum. Tabiri caizse."

"Bu dava NYPD'ye geri dönüyor," dedi Bölge Savcısı. "Federal Büro'nun A–T timi terörist bağlantısı olayını halletmeye devam edecek ama daha az personelle. Öğrendikleri her şey Dedektif Sellitto ve Rhyme'a bildirilecek. Dellray, talep edilirse adamlarını herhangi bir arama–kurtarma veya rehine kurtarma operasyonuna göndereceksin. Ya da başka neye ihtiyaç duyarlarsa. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim."

"İyi. Şimdi kelepçeleri şu memurların bileklerinden çıkartır mısın?"

Dellray uysallıkla kelepçeleri çıkardı ve cebine koydu. Yakınlara park etmiş büyükçe bir minibüse doğru yürüdü. Sachs kanıt torbasını yerden kaldırırken adamı bir sokak lambasının kenarında, kulağının arkasındaki sigarayı okşarken gördü. Ajana acımak için bir saniyesini ziyan ettikten sonra dönüp merdivenlere koştu. Jerry Banks ve çıngıraklı yılanının peşinden basamakları çifter çifter çıkıyordu.

★★★

"Ne olduğunu anladım. Şey, hemen hemen."

Rhyme bu açıklamayı yaptığında, Sachs odaya daha yeni girmişti. Adam kendinden oldukça memnun görünüyordu.

"Çıngıraklı yılan ve sıvımsı şey dışında hepsini."

Kadın yeni kanıtları Mel Cooper'a uzattı. Oda yeniden değişmişti, masalar yeni ilaç şişeleri, beherler, hap kutuları, laboratuar aletleri ve kolilerle doluydu. Federal binadaki karargâhla karşılaştırıldığında pek bir şey sayılmazlardı ama Sachs tuhaf bir biçimde kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

"Anlat," dedi kadın.

"Pazar günü... pardon bugün, Bir kilise yakacak."

"Nasıl anladın?"

"Tarih."

"Kâğıdın üstündeki mi? Ne anlama geliyor?"

"Anarşistleri hiç duymuş muydun?"

"Trençkot giymiş, üstlerinde bowling toplarına benzeyen ufak tefek bombalar taşıyan Rusları mı diyorsun?" dedi Banks.

"Resimli kitap okuyan adam konuştu," diye yorum yaptı Rhyme soğuk bir edayla. "Cumartesi sabahları çizgi film izleyerek geçirdiğin çocukluk açıkça görülüyor Banks. Anarşizm devletlerin yok edilmesini savunan eski bir toplumsal akımdır. Anarşistlerden birinin, Enrico Malatesta'nın düsturu "eylem yoluyla propaganda" idi. Eylemden kastı cinayet ve kargaşaydı. Müritlerinden biri, Eugene Lockworthy adında bir Amerikalı, New York'ta yaşıyordu. Bir Pazar sabahı Yukarı Doğu Yakası'ndaki kiliselerden birinin kapısını, tam ayin başladıktan sonra sürgüleyip orayı ateşe verdi. On sekiz kilise üyesini öldürdü."

"Ve bu 20 Mayıs 1906'da mı oldu?" diye sordu Sachs.

"Evet."

"Bunu nasıl anladığını sormayacağım."

Rhyme omuz silkti. "Apaçık bir şey. Failimiz tarihten hoşlanıyor değil mi? Kundaklama planladığını anlayalım diye bize biraz kibrit gösterdi. Şehirdeki meşhur yangınları düşündüm sadece: Üçgen Yangını, Kristal Sarayı, *General Slocum* gezi gemisi... Tarihleri kontrol ettim, 20 mayıs'ta ilk Metodist Kilisesi Yangını olmuş."

Sachs sordu, "Ama nerede olacak? O kilisenin olduğu yerde mi?"

"Sanmam," dedi Sellitto. "Orada şimdi yüksek ticaret binaları var. Sekiz yüz yirmi üç yeni yerleri sevmiyor. Ne olur ne olmaz diye oraya birkaç adam yolladım ama onun bir kiliseye yöneleceğinden eminiz."

"Ve bizce," diye ekledi Rhyme, "ayin başlayana kadar bekleyecek."

"Neden?"

"Sebeplerden biri, Lockworthy'nin öyle yapmış olması," diye devam etti Sellitto. "Ayrıca, Terry Dobyns'in anlattıkları hakkında düşündük. Riski yükseltmesi... Birden fazla kurbanın peşine düşmesi."

"Öyleyse biraz daha zamanımız var. Ayin başlayana kadar."

Rhyme tavana baktı. "Şimdi. Manhattan'da kaç kilise var?"

"Yüzlerce."

"Retorik bir soruydu Banks. Demek istediğim... şu ipuçlarına bakmaya devam edelim. Bir şekilde alanı daraltmış olmalı."

Merdivenlerden ayak sesleri geldi.

Tekrar ikizler gelmişti.

"Dışarıda Fred Dellray'e rastladık."

"Hiç de cana yakın gözükmüyordu."

"Veya mutlu."

"Hey, şuna bak." Saul– Rhyme onun adının Saul olduğunu düşünüyordu; kimin çilli olduğunu unutmuştu– yılanı başıyla işaret etti. "Bir gecede bunlardan o kadar çok gördüm ki artık karşılaşmak dahi istemiyorum."

"Yılan mı?" diye sordu Rhyme.

"Metomorfoz'daydık. Orası çok..."

"... ürkütücü bir yerdi. Sahibiyle tanıştık. Tuhaf adamdı. Tahmin edebileceğiniz gibi."

"Uzun, upuzun bir sakalı vardı. Keşke gece gitmeseydik diye düşündük. İnanamazsınız, bazı böcekler vardı ki..."

"On santimden uzunlardı."

"... ve şunun gibi yaratıklar." diye başıyla işaret etti yılana Saul.

"Akrepler, bir ton akrep."

"Her neyse, bir ay önce bir hırsızlık yaşanmış ve bilin bakalım ne almışlar? Bir çıngıraklı yılan iskeleti."

"Polise bildirmişler mi?" diye sordu Rhyme.

"Evet."

"Ama suçlunun yürüttüğü şeylerin toplam tutarı yüz dolar falandı. Bu yüzden Hırsızlık bölümü, tüm kuvvetlerini olayı çözmeye adamadı."

"Söyle onlara."

Saul başını salladı. "Kaybolan tek şey yılan değildi. Hırsız kimse birkaç düzine kemik daha çalmış."

"İnsan kemiği mi?" diye sordu Rhyme.

"Evet. Dükkân sahibi bunun tuhaf olduğunu düşünüyordu. O böceklerden bazıları..."

"On santimi geç, bazısı rahat yirmi santim vardı."

"...üç yüz dört yüz dolar ediyormuş. Ama suçlunun aldığı tek şey yılan ve bazı kemikler olmuş."

"Belli bir özellikleri var mıymış?"

"Karışıklarmış. Tıpkı Jelly Beans gibi."

"Adamın sözlerini anlat, bizimkini değil."

"Çoğu ufak kemiklermiş. El ve ayak. Belki bir iki de kaburga kemiği."

"Adam emin değildi."

"Hiç olay yeri raporu var mı?"

"Çalınmış kemikler için mi? Yok."

Hardy Kardeşler bir kez daha dışarı çıktılar ve son olay yerinin mahallesini taramak üzere merkeze yöneldiler.

Rhyme yılanı merak ediyordu. Onlara yeri mi söyleyecekti? İlk Metodist yangınıyla mı alakalıydı? Çıngıraklı yılanlar Manhattan'da doğal yollardan bulundularsa bile, kentsel gelişim çok önce Aziz Patrick'i oynamış ve adayı onlardan arındırmıştı. Acaba *yılan* veya *çıngıraklı* kelimeleri üzerinden sözcük oyunu mu yapıyordu?

Sonra Rhyme birdenbire olayı çözdüğünü fark etti. "Yılan bizim için konmuş."

"Bizim için mi?" Banks güldü.

"Yüze vurulan bir tokat."

"Kimin yüzüne?"

"Onun peşine düşen herkesin. Bence bu bir eşek şakası."

"Pek komik bulduğum söylenemez," dedi Sachs.

"Surat ifaden epey komikti ama." Banks sırıttı.

"Bence onun umduğundan daha iyi çıktık ve o da bundan mutlu olmadı. Kızgın ve bizden bunun intikamını alıyor. Thom, bunu da profile ekle. Bizimle dalga geçiyor."

Sellitto'nun telefonu çaldı. Açıp cevapladı. "Emma tatlım. Ne buldun?" Not alırken başını sallıyordu. Sonra başını kaldırıp açıkladı, "Kiralık araba hırsızlığı. Geçen hafta Bronx'daki bölgelerinden iki, Midtown'da bir Avis aracı yok olmuş. Bunlar sayılmaz çünkü renkleri farklı: kırmızı, yeşil ve beyaz. Dört Hertz aracı çalınmış. Manhattan'dan da üç tane: biri Doğu Yakası bölgesinden, diğerleri Midtown'dan ve Yukarı Batı Yakası'ndan. İki tane yeşil ve – bu olabilir – bir tane bej rengi araç. Ama White Plains'ten gri bir Ford yürütülmüş. Oyumu buna veriyorum."

"Katılıyorum," dedi Rhyme. "White Plains."

"Nasıl bilebilirsin ki?" diye sordu Sachs. "Monelle bej veya gümüş olabileceğini söyledi."

"Çünkü bizim oğlan şehirde," diye açıkladı Rhyme, "ve eğer araba gibi ortada olan bir şeyi çalacaksa, bunu sığınak evinden olabildiğince uzakta yapar. Ford mu demiştin?"

"Sellitto soruyu Emma'ya sordu ve sonra başını kaldırdı. "Taurus. Bu yılki model. İçi koyu gri. Etiket alakasız."

Rhyme başını salladı. "Değiştireceği ilk şey plaka olacaktır. Ona teşekkür et ve biraz uyumasını söyle. Ama telefondan çok da uzaklaşmasın."

"Bir şey buldum Lincoln," diye seslendi Mel Cooper.

"Ne buldun?"

"Şu sıvımsı şey. Onu şimdi marka adlarının olduğu veri tabanında tarıyorum." Ekrana baktı. "Çapraz referans veriyor... Bir bakalım. En uygun eşleşme Kink–Away. Perakende satılan saç düzleştiricisi."

"Hatalı söylem ama yardımı dokundu. Bu bizi Harlem'e yönlendiriyor, öyle değil mi? Kilise kümemizi epey daraltı-

yor." Banks üç ayrı şehir gazetesindeki dini ayin rehberlerini karıştırıyordu. "Yirmi iki tane saydım."

"En erken ayin ne zaman?"

"Üç tanesi sekizde. Altı tanesi dokuzda. Bir tanesi dokuz buçukta. Diğerleri on veya on birde."

"İlk ayinlerden birini seçecektir. Bize çoktan yeri bulmamız için saatler verdi."

Sellitto "Haumann'ı AHB'daki çocukları toplasın diye arayacağım." dedi.

"Peki ya Dellray?" diye sordu Sachs. Mahzun ajanı tek başına sokağın köşesinde hayal etmişti.

"Ne olmuş ona?" diye mırıldandı Sellitto.

"Ah, onu da alalım. Bu adamı yakalamayı çok istiyor."

"Perkins yardım etmesinin beklendiğini söylemişti ona," dedi Banks.

"Gerçekten onu da dahil etmek istiyor musun?" diye sordu Sellitto kaşlarını çatarak.

Sachs başını salladı. "Tabii."

Rhyme onayladı. "Tamam, G&D'nin federal adamlarını yönetebilir. Her kiliseye bir timin derhal gönderilmesini istiyorum. Tüm girişlere konuşlansınlar. Ama geride dursunlar ve kendilerini göstermesinler. Adamı korkutup kaçırmak istemiyorum. Belki onu iş üstünde yakalayabiliriz."

Sellitto çalan telefonunu cevapladı. Gözlerini kapatarak başını yukarı çevirdi."Tanrım."

"Ah hayır," diye mırıldandı Rhyme.

Dedektif, terli yüzünü silip başını sallayarak onayladı. "Merkeze, bir otelin gece müdüründen 911 araması gelmiş. The Midtown Residence Oteli'miydi neydi... Yanında küçük kızı olan bir kadın, La Guardia havalimanından telefon etmiş, taksiye binmekte olduklarını söylemiş. Otele varamamışlar. Adam, kaçırmayla ilgili haberler yüzünden araması gerektiğini düşünmüş. Kadının adı Carole Ganz. Chicago'dan."

"Lanet," diye mırıldandı Banks. "Küçük bir kızı da mı

kaçırmış? Şu herifi yakalayana kadar tüm taksilere sokakları men etmek gerek."

Rhyme yorgunluktan ölüyordu. Başı zonkluyordu. Bir bomba fabrikasında incelediği olay yeri aklına geldi. Dinamitten nitrogliserin sızmış ve Rhyme'ın iz için incelediği koltuğa damlamıştı. Nitro kör edici baş ağrılarına yol açardı.

Cooper'ın bilgisayar ekranı titredi. "E–mail," dedi ve gelen mesajı okudu. Kısaca özetledi.

"AHB'nin topladığı tüm selofan örneklerini polarize etmişler. Pearl Street olay yerinde kemiğin üstünde bulduğumuz parçanın ShopRite marketler zincirine ait olduğunu düşünüyorlar. En çok onların kullandığı selofana benziyormuş."

"İyi," dedi, Rhyme. Postere işaret etti. "ShopRite dışındaki tüm market zincirlerinin üstünü çizin. Nerelerde marketleri varmış?"

Thom'un dükkân isimlerinin üstünü çizerek geriye dört tane bırakmasını izledi.

B'way & 82nd
Greenwich & Bank
8th Ave. & 24th
Houston & Lafayette

"Elimizde Yukarı Batı Yakası, West Village, Chelsea ve Aşağı Doğu Yakası kaldı."

"Ama adam satın almak için herhangi bir yere gitmiş olabilir."

"Ah, tabii ki olabilir Sachs. Kemikleri White Plains'te, arabayı çalarken almış olabilir. Veya Cleveland'da annesini ziyaret ederken. Ama biliyor musun, faillerin, oynadıkları oyunda kendilerini rahat hissettikleri ve izlerini örtmeye zahmet etmedikleri bir an gelir. Aptal veya tembel olanlar kullandıkları tabancayı evlerinin arkasındaki çöp bidonuna atıp mutlu mesut yollarına devam ederler. Daha akıllı olanlar

tabancalarını alçıya batırıp Hell Gate'ten nehre atar. Dahiler gizlice bir dökümhaneye girer ve beş bin derecelik bir fırında silahını buharlaştırır. Bizim fail zeki, bu gerçek. Ama o, dünya tarihindeki diğer suçlulardan bir farkı yok. Limitleri var. Eminim yerleştirdiği ipuçlarına konsantre olacağımız için, onu veya sığınak evini aramaya zamanımız veya eğilimimiz olmadığını düşünüyordur. Ve tabii ki bu konuda çok yanılıyor. Çünkü onu tam da bu şekilde bulacağız. Şimdi, onun inine biraz daha yaklaşabildik mi, yaklaşamadık mı bakalım. Mel, son olay yerindeki kurbanın kıyafetinden bir şey çıktı mı?"

Ama gel–git suyu William Everett'in giysilerinden hakikaten her şeyi silip süpürmüştü.

"Fail ve Everett'in dövüştüklerini mi söylemiştin Sachs?"

"Pek dövüş sayılmaz. Everett adamın gömleğini yakalamış."

Rhyme dilini şaklattı. "Yoruluyor olmalıyım. Eğer aklıma gelseydi adamın tırnaklarının altındakileri kazımanı söylerdim. Suyun altında olsa bile o kısım..."

"İşte buyur," dedi kadın iki küçük plastik torbayı havaya kaldırarak.

"Kazıdın mı?"

Kadın başını salladı.

"Ama neden iki torba var?"

Önce bir torbayı, sonra öbürünü kaldırarak şöyle söyledi, "Sol el, sağ el."

Mel Cooper kahkahalara boğuldu. "*Sen* bile, kazıntılar için iki ayrı torba hazırlamayı düşünmemiştin Lincoln. Harika bir fikir."

Rhyme homurdandı. "Elleri ayırmak adli açıdan *belki* biraz işimize yarayabilir."

"Vay be," dedi Cooper hâlâ gülerek. "Bu demek oluyor ki bu harikulade bir fikir ve önce kendisi düşünemediği için çok üzgün."

Teknisyen kazıntıları inceledi. "Burada biraz tuğla var."

"Atık su borusunun etrafında ya da bölgede hiç tuğla yoktu," dedi Sachs.

"Minik parçacıklar. Ama onlara yapışmış bir şey var. Ne olduğunu anlayamadım."

Banks sordu, "Ağıl tünelinden gelmiş olabilir mi? Orada epey tuğla vardı, değil mi?"

"Oradaki kalıntıları bizim Annie Oakley[22]'ye borçluyuz," dedi Rhyme yalandan bir hüzünle Sachs'ı işaret ederek. "Hayır, hatırla. Fail, Sachs silahını çekmeden önce oradan ayrılmıştı." Sonra kaşlarını çattı, kendini öne doğru kasılırken buldu. "Mel, o tuğla parçasını görmek istiyorum. Mikroskopta. Bir yolu var mı?"

Cooper, Rhyme'ın bilgisayarına baktı. "Sanırım bir şeyler ayarlayabiliriz." Parçalı mikroskobun video çıkışına taktığı bir kabloyu kendi bilgisayarına bağladı ve sonra bavulunun içine gömüldü. Uzun ve kalın gri bir tel çıkardı. "Bu parçalı bir kablo." İki bilgisayarı birbirine bağladı ve Rhyme'ın Compaq'ına bazı yazılımlar yolladı. Beş dakika içinde, Cooper mikroskobun göz merceğinden ne görüyorsa, aynısını, halinden memnun Rhyme da bilgisayar ekranından görüyordu.

Suçbilimci, gözleriyle tuğla parçasını inceledi– görüntüsü epey büyütülmüştü. Kahkahayla güldü. "Kendi kendisini alt etmiş. Tuğlaya yapışık o beyaz lekeleri görüyor musun?"

"Onlar ne?" diye sordu Sellitto.

"Yapıştırıcıya benziyor," diyerek öneride bulundu Cooper.

"Aynen. Evcil hayvan tüyü temizleyicisinden. Gerçekten dikkatli olan suçlular üstlerindeki izleri temizlerler. Ama bu defa ters tepti. Biraz yapışkan, temizleyiciden kopup giysisine yapışmış olmalı. Yani artık bunun sığınak evinden geldiğini biliyoruz. Everett tırnaklarıyla kazıyana kadar tuğlayı gömleğe yapıştırmış olmalı."

---

22 Ünlü bir Amerikalı keskin nişancı kadın.

"Tuğladan bir şey çıkartabiliyor muyuz?" diye sordu Sachs.

"Eski. Ve pahalı – ucuz tuğla asmolenle karıştırıldığı için gözenekli olur. Tahminim yaşadığı yerin eski bir kurum binası olması veya vaktinde zengin biri tarafından inşa edildiği yönünde. En azından yüz yıllık. Belki daha da eski."

"Ah, işte bakın," dedi Cooper. "Eldivenden bir parça daha, ona benziyor. Eğer şu lanet şeyler böyle kopmaya devam ederlerse, çok geçmeden adamın çıkıntı izine ulaşacağız."

Rhyme'ın ekranı parladı ve bir an sonra ekranında minik bir deri parçası göründü. "Burada tuhaf bir şey var," dedi Cooper.

"Kırmızı değil," diye müşahede etti Rhyme, "bulduğumuz diğer parçacık gibi. Bu siyah. Mikrospekt–fotometrede incele."

Cooper testi yaptı ve bilgisayar ekranına hafifçe vurdu. "Deri. Ama boyası farklı. Belki lekelenmiş veya solmuştur."

Rhyme ileri doğruluyordu, gerilmişti, ekrandaki parçacığa yakından bakıyordu. O anda başının belada olduğunu hissetti. Ciddi bir belada.

"Hey, iyi misin sen?" Konuşan Sachs'tı.

Rhyme cevap vermedi. Boynu ve çenesi şiddetle titremeye başladı. Mahvolmuş omuriliğinden paniğe benzer bir duygu yükseldi ve başına vardı. Sonra, sanki termostatın derecesi yükseltilmişçesine, üşümeler ve ürpertiler yok oldu. Adam terlemeye başladı. Terler suratından boşalıyor, delice kaşındırıyordu.

"Thom!" diye fısıldadı. "Thom, yine oluyor."

Sonra baş ağrısı suratını dağlayıp kafatası boyunca yayılırken nefesini tuttu. Dişlerini sıkıp başını eğdi. Dayanılmaz ağrıyı dindirmek için her şeyi denedi. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Odanın ışığı titredi. Acı öyle kötüydü ki, ondan kaçınmak için, yıllardır kullanmadığı bacaklarıyla dörtnala koşabilirdi.

"Lincoln!" Sellitto bağırıyordu.

"Yüzü," dedi Sachs nefes nefese, "kıpkırmızı."

Elleriyse fildişi gibi beyazdı. Bedenindeki kontrol çizgisinin altında kalan her şey beyaza dönüyordu. Rhyme'ın kanı, nerede ihtiyaç duyulduğunu düşünüyorsa oraya gitmeye çalışmak olan umutsuz göreviyle, adamın beyninin minik kılcal damarlarına doluyor, onları genişleterek hassas filamanları patlama tehdidiyle karşı karşıya bırakıyordu.

Nöbet daha da fenalaşırken Rhyme, Thom'un, onun üstüne eğilip özel yatağının battaniyelerini parçaladığının farkındaydı. Sachs'ın ilerlediğinin, parlak mavi gözlerinin endişeyle kısıldığının farkındaydı. Karanlığa düşmeden önce görebildiği son şey, odadaki ani telaştan ürken doğan kuşunun, iri kanatlarını açıp pencerenin kenarından atladığı ve sıcak havada, şehrin boş sokaklarının üstünde kolay bir av aramak üzere havalandığıydı.

24

Rhyme bayıldığında telefona ilk önce Sellitto koştu.

"Medikal Servis için 911'i ara," diye talimat verdi Thom. "Sonra şuradaki numaraya bas. Hızlı arama. Pete Taylor, omurilik uzmanımız."

Sellitto görüşmeleri gerçekleştirdi.

Thom haykırıyordu, "Yardıma ihtiyacım var. Biriniz gelin!"

En yakındaki Sachs'tı. Başını sallayıp Rhyme'a yaklaştı. Asistan, baygın durumdaki adamı kollarına alıp yatağın baş tarafına doğru kaldırdı. Gömleğini yırtarak açtı ve solgun göğse masaj yapmaya başladı, "Diğer herkes, lütfen dışarı çıkın."

Sellitto, Banks ve Cooper bir anlığına tereddüt ettiler ve sonra çıkışa yöneldiler. Sellitto kapıyı arkalarından kapattı.

Asistanın elinde bej bir kutu belirdi. Tepesinde düğmeler ve tuşlar vardı, düz bir diske kablolarla bağlıydı. Thom bu diski alıp Rhyme'ın göğsüne yerleştirdi ve bantladı.

"Diyafram sinir uyarıcısı. Nefes almasını sağlayacak." Makinenin tuşuna bastı.

Sonra bir tansiyon aletini Rhyme'ın mermer beyazı koluna bağladığında Sachs şaşkınlıkla adamın vücudunda hiç kırışıklık olmadığını gördü. Kırklı yaşlarındaydı ama bedeni yirmi beşlik bir delikanlınınki gibiydi.

"Yüzü niye bu kadar kırmızı? Sanki patlayacakmış gibi duruyor."

"Patlayacak," dedi Thom sükûnetle. Yatağın yanındaki

masanın altından bir tıbbi malzeme aletleri çantası çıkardı. Onu açarken, tansiyonu ölçmeye devam etti. "Disrefleksi... Bugünkü tüm o stres. Hem zihinsel hem bedensel. Buna alışık değil."

"Yorgun olduğunu söyleyip duruyordu."

"Biliyorum. Ve yeterli dikkati göstermedim. Şşşş. Dinlemem lazım." Stetoskobu kulaklarına taktı, tansiyon cihazının kolluğunu şişirdi ve havanın yavaşça gitmesine izin verdi. Bir yandan saatine bakıyordu. Elleri kaya gibi sabit duruyordu. "Lanet olsun. Diyastolik yüz yirmi beş. Lanet."

Tanrım, diye düşündü Sachs. *Felç geçirecek.*

Thom siyah çantaya işaret etti. "Nifedipin şişesini bul. Ve şu iğnelerden birini aç." Kadın şişeyi ararken, Thom Rhyme'ın pijamasının çekti, masadan bir sonda alıp onun da plastik kabını parçaladı. Ucuna K–Y kremi sürdü ve Rhyme'ın solgun penisini kaldırarak, sondayı nazikçe ama hızla ucuna taktı.

"Bu da problemin bir parçası. Bağırsak ve idrar baskısı da bir nöbeti tetikleyebilir. Bugün içmemesi gerektiği kadar çok içti."

Kadın enjektörü açtı. "Nasıl iğne yapılır bilmiyorum." dedi.

"Ben yaparım." Thom kadına baktı. "Şey... acaba bunu yapmaktan rahatsız olur musun? Kordonda bükülme olsun istemiyorum."

"Tamam. Tabii."

"Eldiven ister misin?"

Kadın bir çift eldiven takıp sol eliyle ve dikkatle Rhyme'ın penisini kaldırdı. Tüpü sağında tutuyordu. Bir erkeği orasından tutalı çok, çok uzun zaman olmuştu. Derisi yumuşaktı ve kadın, bir erkeğin bedenindeki bu merkezin çoğu zaman ipek kadar hassas olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

Thom ustalıkla ilacı enjekte etti.

"Hadi Lincoln..."

Uzaktan bir ambulans sesi duyuldu.

"Neredeyse geldiler," dedi kadın camdan bakarak.

"Eğer onu şimdi kendine getiremezsek yapabilecekleri hiçbir şey olmaz."

"İlacın etki etmesi ne kadar zaman alıyor?"

Thom tepkisiz Rhyme'a baktı ve konuştu. "Şimdiye kadar etmesi gerekirdi. Ama fazla doz verirsem şoka girer." Asistan, eğilip adamın göz kapaklarından birini kaldırdı. Mavi göz bebeği cam gibiydi, boş bakıyordu.

"Bu iyi değil." Tekrar tansiyonunu ölçtü. "Yüz elli. Tanrım."

"Bu onu öldürecek," dedi kadın.

"Ah. Sorun bu değil."

"Ne?" diye fısıldadı şoka girmiş Amelia Sachs.

"Ölmeyi umursamıyor." Sanki kadının bunu daha önce anlamamasına şaşmış gibi kısaca ona baktı. "Yalnızca şu anki halinden daha felçli olmayı istemiyor." Başka bir iğne daha hazırladı. "Biraz önce zaten bir tane daha geçirmiş olabilir. Bir inme yani. Onu korkutan bu."

Thom öne eğildi ve ilaçtan biraz daha zerk etti.

Ambulans sesi daha yakındaydı şimdi. Klakson sesi de vardı. Arabalar ambulansın yolunu kapıyor olsa gerekti, yana çekilmek için acele etmiyorlardı – Sachs'ı şehirde en çok kızdıran şeylerden biri buydu.

"Sondayı artık çıkartabilirsin."

Kadın dikkatle tüpü çıkardı. "Onu da mı...?" İdrar torbasına başıyla işaret etti.

Thom halsizce gülümsemeyi başardı. "O, benim işim."

Birkaç dakika geçti. Ambulans hiç yol alamamış gibiydi ki, sonra megafondan bir ses patladı ve siren sesi daha da yaklaştı.

Birden Rhyme kıpırdandı. Başı hafifçe sarsılıyordu. Sonra öne geri çekildi ve yastığa yaslandı. Cildi hastalıklı kızarıklığını biraz kaybetmiş gibiydi.

"Lincoln, beni duyabiliyor musun?"

Adam inledi, "Thom..."

Rhyme çılgınca titriyordu. Thom, üstünü bir pikeyle örttü.

Sachs kendini Rhyme'ın karmakarışık saçını okşarken buldu. Bir mendil alıp adamın alnını sildi.

Merdivende ayak sesleri yankılandı ve iki tane yapılı AMS[23] elemanı belirdi. Telsizleri cızırdıyordu. Odaya hızla doluştular, Rhyme'ın tansiyonunu ve sinir uyarıcısını ölçtüler. Bir an sonra Dr Peter Taylor odaya daldı.

"Peter," dedi Thom. "Disrefleksi."

"Tansiyon?"

"Düşük. Ama kötü. Yüz elliye gelip kaldı."

Doktor gözlerini kırptı.

Thom Taylor'ı AMS teknisyenleriyle tanıştırdı. Bir uzmanın orada olmasından memnun göründüler ve Taylor yatağın yanına yürürken geri çekildiler.

"Doktor," dedi Rhyme dermansızca.

"Şu gözlerine bir bakalım." Taylor, Rhyme'ın göz bebeklerine ışık doğrulttu. Sachs bir tepki görebilmek için doktorun yüzünü inceledi ve kaşlarını çatmasından rahatsızlık duydu.

"Sinir uyarıcısına gerek yok," diye fısıldadı Rhyme.

"Sen ve şu akciğerlerin yüzünden değil mi?" diye sordu doktor alayla. "Eh, biraz daha kalsın yine de. Ortada ne döndüğünü tam olarak anlayana kadar." Sachs'a baktı. "Siz aşağıda bekleyebilirsiniz."

★★★

Taylor aşağı eğildi ve Rhyme, doktorun ince saçlarının altında kafa derisinde parlayan ter damlacıklarını fark etti.

Adamın hünerli elleri bir göz kapağını kaldırıp tekrar göz bebeğine baktı, sonra aynısını diğerine yaptı. Tansiyon aletini aldı ve Rhyme'ın tansiyonunu ölçtü. Gözleri doktorların

23 Acil Medikal Servis

hayati görevler gerçekleştirirken yaptıkları gibi konsantrasyonla uzaklara bakıyordu.

"Normale dönüyor," dedi doktor. "İdrarı nasıl?"

"Yüz on mililitre," dedi Thom.

Taylor ters ters baktı. "İşleri ihmal mi ediyorduk? Yoksa çok fazla mı içti?"

Rhyme da aynı bakışı atarak cevap verdi. "Meşguldük doktor. Yoğun bir gün oldu."

Taylor, Rhyme'ın baş hareketini takip edip etrafına bakındı, sanki birisi o kadar alet edevatı o bakmıyorken yerleştirmiş gibi şaşırdı. "Bunlar da ne böyle?"

"Beni emekliliğimden yaka paça geri aldılar."

Taylor'ın ne olduğunu anlamaya çalışır gözleri gülümsemeye başladı. "Vakti gelmişti. Aylardır hayatın için bir şeyler yapman gerektiğini söyleyip duruyordum. Şimdi, dışkı durumu nasıl?"

Thom "Büyük ihtimalle on iki, on dört saat oldu." dedi.

"İhmalkârlık yapmışsın," diye azarladı Taylor.

"*Onun* suçu değildi," dedi Rhyme öfkeli öfkeli. "Burada gün boyunca bir oda dolusu insan vardı."

"Mazeret duymak istemiyorum," diye karşılık verdi doktor. Pete Taylor böyle bir adamdı işte. Rhyme'la asla sanki o orada yokmuş gibi bir başkası aracılığıyla konuşmazdı ve hiçbir zaman hastalarının kendisine zorbalık etmesine izin vermezdi.

"İşi halletsek iyi olacak." Ameliyathane eldivenleri giyen doktor, Rhyme'ın gövdesine eğildi. Parmakları, adamın karın altının üstünde oynamaya başladı. Bunun amacı hissiz bağırsakları oyuna getirip çalıştırmaktı. Thom battaniyeleri kaldırdı ve kullan–at hasta bezinden aldı.

Bir dakika sonra iş bitmişti ve Thom patronunu temizledi.

Taylor aniden sordu, "Şu saçmalıktan vazgeçtin umarım?" Rhyme'ı dikkatle inceliyordu.

Şu saçmalık...

İntiharı kastediyordu. Thom'a bir bakış atan Rhyme, "Bir süredir düşünmedim." dedi.

"İyi." Taylor masanın üstündeki aletlere baktı. "Yapman gereken şey bu. Belki departman sana maaş da bağlar."

"Fiziksel testi geçebileceğimi pek sanmıyorum."

"Başın nasıl?"

"Bir düzine balyoz, tarif etmede yeterli olur sanırım. Boynum da öyle. Bugün iki kötü kramp atlattım."

Taylor kötürüm yatağının arkasına doğru yürüdü, parmaklarını Rhyme'ın omuriliğinin iki tarafına da bastırdı. Orada yıllar boyu olduğu ameliyatların göze çarpan izleri vardı. En azından Rhyme öyle varsayıyordu, zira o kısımları hiç görememişti. Taylor Rhyme'a ustalıkla masaj yaptı, omuzlarında ve boynundaki gergin kas liflerinin dibine kadar inmişti. Acı yavaşça kayboldu.

Doktorun başparmaklarının mahvolmuş omurgası olduğunu tahmin ettiği bölgede duraksadığını hissetti.

Uzay gemisi, iğneli vatoz...

"Bir gün bunu iyileştirecekler," dedi Taylor. "Bir gün, bunun bacağını kırmaktan daha kötü yanı kalmayacak. İnan bana. Öngörüm bu."

***

On beş dakika sonra Pete Taylor merdivenlerden indi ve kaldırımdaki polislere katıldı. "O iyi mi?" diye sordu Amelia Sachs kaygıyla. "Tansiyonu düştü. Şimdi daha çok dinlenmeye ihtiyacı var."

Doktor, alelade görünümlü bir adamdı, aniden çok güzel bir kadınla konuştuğunun farkına vardı. Seyrek gri saçlarını düzeltti ve kadının fidan gibi vücuduna gizli bir bakış attı. Daha sonra gözleri evin önündeki ekip arabalarına takıldı ve sordu, "Size hangi davada yardımcı oluyor?"

Sellitto, sivil birinden gelen bu tarz bir soruyla muhatap olan her dedektif gibi duraksadı. Ama Sachs, Taylor ve

Rhyme'ın yakın olduğunu tahmin etti ve "Adam kaçırma olayları? Onları duydun mu?" dedi.

"Taksi şoförü hadisesi? Haberlerde hep ondan bahsediyorlar. Rhyme için iyi oldu. İş, onun başına gelebilecek en iyi şey. Arkadaşlara ve bir amaca ihtiyacı var."

Thom merdivenlerin tepesinde belirdi. "Teşekkür ettiğini söyledi Pete. Şey, aslında tam olarak teşekkür etmedi. Ama bunu kastetti. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Dürüst ol," diye sordu Taylor, sesi şimdi kısıktı, komplo kurar gibiydi. "Onlarla hâlâ konuşmayı planlıyor mu?"

Ve Thom, "Hayır, planlamıyor," dediğinde genç adamın ses tonundaki bir şey Sachs'a asistan yalan söylediğini anlattı. Kadın, bu konunun önemini bilmiyordu. Ama içine dert oldu.

Onlarla konuşmayı planlıyor mu?

Her halükarda Taylor, Thom'un hilesini fark etmemiş gibi duruyordu. "Yarın tekrar geleceğim, ne yapıyor görmek için."

Thom buna minnettar olduğunu söyledi ve Taylor çantasını omzuna atıp kaldırımda yürümeye başladı. Asistan, Sellitto'yu eliyle çağırdı. "Seninle biraz konuşmak istiyor." Dedektif çabucak merdivenleri tırmandı. Odanın içine girip gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra o ve Thom dışarı çıktılar. Şimdi kendisi de ciddi olan Sellitto, kadına baktı. "Senin sıran." dedi ve merdivenleri başıyla işaret etti.

***

Rhyme muazzam yatağında yatıyordu, saçı karman çormandı, yüzü artık kırmızı, elleri de fildişi beyazı değildi. Oda iç organlar gibi kokuyordu. Yatağına temiz çarşaflar serilmişti ve kıyafeti yine değişmişti. Bu defa pijamaları Dellray'in takımı kadar yeşildi.

"Öncekiler gördüğüm en korkunç pijamalardı," dedi kadın. "Eski karın verdi onları sana değil mi?"

"Nasıl anladın? Yıldönümü hediyesiydi... Korkuttuğum için üzgünüm," dedi, kadından öteye bakarak. Aniden ürkek hale gelmişti ve bu Sachs'ı üzdü. Babasının, Sloan Kettering[24]'de deneysel ameliyata girmeden önce, odasındaki halini düşündü, adam o operasyondan hiç uyanamamıştı.

"Üzgün müsün?" diye sordu kadın meymenetsizce. "Şu saçmalığı kes Rhyme."

Adam, kadını bir anlığına takdir etti ve sonra, "Siz ikiniz halledersiniz." dedi.

"Biz ikimiz?"

"Sen ve Lon. Mel de var tabii. Ve Jim Polling."

"Ne demek istiyorsun?"

"Emekli oluyorum."

"Sen *ne*?"

"Eskimiş vücut sistemime çok külfet oldu korkarım ki."

"Ama bırakamazsın." Kadın Monet posterine doğru elini salladı. "823 hakkında bulduğumuz şeylere bir bak. Çok yaklaştık."

"Yani bana ihtiyacınız yok. Tek ihtiyacınız birazcık şans."

"Şans mı? Bundy'yi yakalamak yıllar aldı. Ya Zodiac katili? Ya Kurt adam?"

"Elimizde iyi istihbarat var. Sağlam istihbarat. İyi ipuçlarıyla karşılaşacaksın. Onu yakalayacaksın Sachs. Seni Kamu İşleri'ne atmalarından önce son şarkını söyleyeceksin. Fail 823'ün ukalalaştığını hissediyorum; onu kilisede bile enseleyebilirler."

"İyi görünüyorsun," dedi kadın bir an sonra. Öyle görünmemesine rağmen.

Rhyme güldü. Sonra gülüşü soldu. "Çok yorgunum. Ve yaralıyım. Lanet olsun, doktorun acımayacağını söylediği yerlerim bile ağrıyor."

"Benim yaptığımı yap. Uyu."

Adam, alayla gülmeye çalıştı ama sesi zayıf çıktı. Kadın, onu bu halde görmekten nefret ediyordu. Biraz öksüren

24 ABD'de bir kanser araştırma hastanesi.

Rhyme, sinir uyarıcısına bir bakış attı ve suratını ekşitti, sanki makineye bağlı olmaktan utanmış gibiydi. "Sachs... Bir daha beraber çalışacağımızı sanmıyorum. Yalnızca önünde iyi bir kariyer olduğunu ve iyi seçimler yapmanı söylemek istedim."

"Herifi zımbaladıktan sonra seni görmeye geleceğim."

"Bu hoşuma gider. Dün sabah olay yerine varan ilk memurun sen olmasından memnunum. Suç mahalli incelemesini başka biriyle yapmayı istemezdim."

"Ben..."

"Lincoln," dedi bir ses. Kadın döndüğünde eşikte birini gördü. Adam etrafına merakla bakıyor, tüm ekipmanları tek tek seçiyordu.

"Buralarda biraz heyecan yaşanmış gibi duruyor."

"Doktor," dedi Rhyme. Yüzü tebessümle aydınlandı. "Lütfen içeri gir."

Adam odaya girdi. "Thom'un mesajını aldım. Acil durum dedi?"

"Dr. William Berger, bu Amelia Sachs." Ama Sachs, kendisinin Lincoln Rhyme'ın evrenindeki varlığının çoktan solmaya başladığını görebiliyordu. Konuşulacak başka ne varsa– ve kadın çok şey, daha konuşulacak pek çok şey olduğunu hissediyordu – beklemek zorundaydı. Kapıya doğru yürüdü. Thom, dışarıdaki geniş koridorda bekliyordu, kadının arkasından kapıyı kapattı ve her zamanki terbiyeli haliyle kadına önden gitsin diye işaret etti.

***

Sachs buğulu geceye adım attığında yakınlardan gelen bir ses duydu. "Affedersiniz."

Kadın döndü ve Dr. Peter Taylor'ı tek başına bir gingko ağacının altında dururken buldu. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Evet?" diye sordu kadın. Adam taş bir duvara yaslandı ve utangaç tavrıyla tekrar saçını düzeltti. Sachs kaç defa erkekle-

ri tek bir söz veya bakışla korkuttuğunu hatırladı. "Güzellik ne kadar da işe yaramaz bir güç," diye düşündü, sıkça yaptığı gibi.

"Rhyme'ın arkadaşısınız değil mi?" diye sordu doktor. "Yani, onunla çalışıyorsunuz ama arkadaşsınız da."

"Tabii. Yani öyle olduğunu sanıyorum."

"Biraz önce içeri giren adam. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Berger sanırım. Doktor o da."

"Nereli olduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

Taylor bir anlığına Rhyme'ın penceresine baktı. Sordu, "Lethe Topluluğu'nu duydunuz mu?"

"Hayır, ah, bir saniye... Bir ötenazi grubu değil mi?"

Taylor başını salladı. "Lincoln'ın bütün doktorlarını tanıyorum. Berger'i hiç duymadım. Acaba o da o topluluğa mı üye diye düşünüyorum."

"Ne?"

Hâlâ onlarla konuşuyor mu...

Demek o konuşma bununla ilgiliydi.

Kadın kendisini şoktan ötürü ağırlıksız hissetti. "O hiç... o hiç bundan ciddi olarak bahsetmiş miydi?"

"Ah, evet." Taylor iç çekti, sisli gece göğüne baktı. "Ah, evet." Sonra kadının yaka kartına baktı. "Memure Sachs, saatlerimi onu bundan vazgeçirmek için konuşmaya harcadım. Günlerimi. Ama kötürümlerle yıllardır çalışıyorum ve ne kadar inatçı olduklarını da biliyorum. Belki de sizi dinler. Bir iki kelime sadece. Düşünüyordum da... Yapabilir misiniz?"

"Ah, lanet olsun Rhyme," diye mırıldandı kadın ve doktoru konuşmasının ortasında bırakarak koşmaya başladı.

Thom kapıyı kapatırken ön kapıya yetişti. Adamı itip geçti. "Not defterimi unuttum."

"Neyini?"

"Hemen dönerim."

"Yukarı çıkamazsın. Doktoruyla beraber."

"Bir saniye sürer."

Thom peşinden koşmadan önce kadın, merdiven sahanlığına varmıştı bile.

Thom onun yalan söylediğini biliyor olmalıydı zira merdivenleri çifter çifter çıkıyordu. Ama kadın sağlam bir ipucu yakalamıştı ve asistan merdivenlerin tepesine ulaşmadan Rhyme'ın kapısını itip açtı.

İçeri dalarak hem Rhyme'ı hem de kollarını kavuşturmuş bir şekilde masaya eğilmiş doktorun ödünü koparttı. Kadın kapıyı kapatıp kilitledi. Thom kapıya vurmaya başladı. Berger, yüzünde meraklı bir ifadeyle kadına döndü.

"Sachs," diye tersledi Rhyme.

"Seninle konuşmam gerek."

"Ne hakkında?"

"Senin hakkında."

"Sonra."

"Ne kadar sonra Rhyme?" diye sordu kadın alayla. "Yarın? Sonraki hafta?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana bir randevu ayarlamamı ister misin, ne bileyim belki çarşambadan bir hafta sonra? O zaman müsait olacak mısın? Seni *bulabilecek miyim*?"

"Sachs..."

"Seninle konuşmak istiyorum. Yalnız başına."

"Hayır."

"O zaman zor yolu seçiyoruz." Berger'e doğru yürüdü. "Tutuluklusunuz. Suçunuz intihara yardım teşebbüsü." Sonra kelepçeler parladı. Bir çift metal şıngırtıyla birlikte gri bulanıklık, hızla adamın bileklerine kapandı.

***

Binanın bir kilise olduğunu tahmin etti.

Carole Ganz bodrumda, yerde yatıyordu. Tek bir soğuk, eğik ışık huzmesi duvara düşüyor, eski püskü bir İsa resmini ve bir yığın küflü "Çocuklar İçin İncil Hikâyeleri" kitaplarını

aydınlatıyordu. Yarım düzine minik sandalye – herhalde Pazar okulu öğrencileri için diye tahminde bulunmuştu – odanın ortasına yığılmıştı.

Kelepçeler ve ağzındaki bant hâlâ yerli yerindeydi. Adam aynı zamanda onu bir metreden uzun bir çamaşır ipiyle, duvarın yanındaki bir boruya bağlamıştı.

Yakınlardaki yüksek bir masada büyük bir cam kavanozun tepesini görebiliyordu.

Eğer onu düşürürse, cam parçasını ipi kesmek için kullanabilirdi. Masa ulaşabileceğinden uzakta duruyordu ama kadın yüz üstü yattı ve bir tırtıl gibi masaya doğru sürünmeye başladı.

Bu durum kendisine Pammy'nin bebek halini, yatakta kendisi ve Ron arasında yuvarlanmasını hatırlattı; bebeğinin o korkunç bodrumda yalnız olduğunu düşündüğünde ağlamaya başladı.

Pammy, Pooh, çanta.

Bir anlığına, çok kısa bir anlığına zayıf düştü. Şikago'dan hiç ayrılmasaydım keşke diye düşündü.

Hayır, böyle düşünmeyi bırak! Kendin için üzülmeyi bırak! Bu yapılacak en doğru şeydi. Bunu Ron için yaptın. Ve kendin için de. Seninle gurur duyardı. Kate binlerce defa bunu ona söylemişti ve kadın da buna inanmıştı.

Bir kez daha mücadele etti. Masaya otuz santim kadar yaklaştı.

Dermansızdı, düzgün düşünemiyordu.

Oldukça susamış olduğundan boğazı diken dikendi. Havadaki küf ve toz yüzünden de.

Biraz daha süründü ve sonra yan yattı, nefes alarak masaya baktı. Umutsuz bir vaka gibi duruyordu. "Ne işe yarar ki?" diye düşündü.

Pammy'nin aklından ne geçtiğin merak etti.

"Seni alçak!" diye düşündü Carole. "Seni bunun için *öldüreceğim*."

Kıvranıp, zemin üstünde daha da ilerlemeye çalıştı. Ama

bunun yerine dengesini kaybedip sırt üstü düştü. Nefes aldı, neyin geleceğini biliyordu. Hayır! Yüksek seli bir pop sesiyle bileği kırıldı. Kadın ağzındaki bandın altından çığlık attı. Bayıldı. Bir an sonra kendine geldiğinde mide bulantısından mahvolmuştu.

Hayır, hayır, hayır... Kusarsa ölürdü. Ağzında bant varken başka türlüsü olmazdı.

Savaş onunla! Savaş. Hadi. Yapabilirsin. İşte oluyor... Bir kez öğürdü. Sonra bir kez daha.

Hayır! Kontrol et onu!

Kontrol...

Kontrol et...

Ve başardı. Burnundan nefes alarak, Kate ve Eddie ve Pammy'ye, tüm değerli eşyalarını barındıran sarı sırt çantasına konsantre oldu. Onu görüyor, her açıdan inceliyordu. Tüm hayatı onun içindeydi. *Yeni* hayatı.

Ron, yüzüme gözüme bulaştırmak istemiyorum. Buraya senin için geldim tatlım...

Gözlerini kapattı. *Derin nefes al. Al, ver.*

Nihayet mide bulantısı dindi. Ve bir an sonra kadın kendini daha iyi hissediyordu. Her ne kadar kırık bileğinden ötürü ağlasa da, masaya doğru tırtıl gibi sürünmeye devam etti. Otuz santim... Bir otuz santim daha.

Başı masanın ayağına çarptığında bir güm sesi duydu. Ancak ulaşmayı başarmıştı ve daha fazla ilerleyemiyordu. Başını ileri geri kaldırıp masayı sertçe dürttü. Şişenin masanın tepesinde oynarken çalkalandığını duydu. Yukarı baktı.

Kavanozun bir kısmı masanın kenarından taşmıştı. Carole başını geri çekti ve masa ayağına son bir kez daha sertçe vurdu.

Hayır! Masa ayağını ulaşabileceği yerin ötesine itmişti. Kavanoz bir anlığına titredi ama sonra düz durdu. Carole, çamaşır ipini biraz daha uzatmayı denedi ama yapamadı.

Lanet. Of lanet olsun! Kirli şişeye umutsuzca bakarken

içinin bir sıvıyla doldu olduğunu ve bir şeyin içinde yüzdüğünü fark etti. Bu da neydi?

Duvara doğru bir metre kadar geri sürtündü ve yukarı baktı.

Sanki içinde bir ampul varmış gibi duruyordu. Hayır, bütün bir ampul değil, yalnızca teli ve dip kısmı, bir fişe takılmıştı. Fişe bağlı başka bir tel, kavanozun dışına çıkıyor ve siz tatildeyken ışıkları açıp kapatmaya yarayan o kronometrelere bağlanıyordu. Şeye benziyordu...

Bir bombaya! Şimdi kadın benzinin belli belirsiz kokusunu duyabiliyordu.

Hayır, hayır...

Carole elinden gelen en hızlı şekilde masadan kıvrılarak uzaklaştı, umutsuzluk içinde ağlıyordu. Duvarın yanında bir dosya dolabı vardı. Bu ona biraz koruma sağlardı. Bacaklarını yukarı kaldırdı ve sonra bir panik hissi vücudunu sardığında öfkeyle bacaklarını çözdü. Bu hareket, dengesini kaybetmesine yol açtı. Dehşet içinde bir kez daha sırt üstü düşmekte olduğunu gördü. *Ah, dur. Olmaz...* Uzun bir an boyunca sabit, tamamıyla hareketsiz durdu, ağırlığını ileri doğru vermeye çalışırken titriyordu. Ama sonra dönmeye devam etti, kelepçeli eline düşerek vücudunun ağırlığının kırık bileğine çökmesine neden oldu. Bir anlık inanılmaz bir acı geldi ve sonra Tanrı'ya şükür, bir kez daha bayıldı.

25

"Hayır Rhyme. Bunu yapamazsın."

Berger huzursuzca bakınıyordu. Rhyme, bu tarz bir meslekte, böylesi anlarda adamın her türlü histerik senaryoya şahitlik ettiğini varsaydı. Berger'in en büyük problemi ölmek isteyenler değil, herkesin yaşamasını isteyen diğer kimselerdi.

Thom kapıya vurdu.

"Thom," diye seslendi Rhyme. "Sorun yok. Sen gidebilirsin." Sonra Sachs'a döndü. "Vedamızı ettik. Sen ve ben. Mükemmel bir elvedayı bozmak kötü olur."

"Bunu yapamazsın."

Kim ispiyonlamıştı acaba? Pete Taylor belki. Kendisinin ve Thom'un yalan söylediğini doktor tahmin etmiş olmalıydı.

Rhyme kadının gözlerinin masanın üstündeki üç maddeye kaydığını gördü. Noel Baba'nın hediyeleri: brendi, haplar ve plastik torba. Sachs'ın ayakkabısının üstüne takıp hâlâ çıkartmamış olduğu banda benzeyen lastik bant. (Kaç defa bir olay mahallinden eve gelip de Blaine'i ayakkabılarına dehşet içinde bakarken bulmuştu? "Herkes kocamın yeni ayakkabı alacak parası olmadığını düşünecek. Tabanlarını lastik bantla tutturduğunu düşünecek. Gerçekten ama Lincoln!")

"Sachs, şu iyi doktorun kelepçelerini çıkar. Bir kez daha gitmeni istemek zorundayım."

Kadın havlarcasına güldü. "Pardon. Bu New York'ta bir suç. Savcı isterse cinayetle bile suçlayabilir."

Berger "Yalnızca bir hastamla konuşuyorum." dedi.

"İşte bu yüzden suç yalnızca teşebbüs olacak. Şimdilik. Belki de isminizi ve parmak izlerinizi UKBM[25]'de aratmalıyız. Karşımıza ne çıkacak görmeliyiz."

"Lincoln," dedi Berger çabucak, telaşlanmıştı. "Yapamam..."

"Halledeceğiz," dedi Rhyme. "Sachs, lütfen."

Bacakları ayrık, elleri biçimli belinde, göz kamaştırıcı yüzü buyurgan olan kadın, "Hadi gidelim," diye bağırdı doktora.

"Sachs, bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun."

"Kendini öldürtmene izin vermeyeceğim."

"İzin vermek mi?" diye patladı Rhyme. "İzin vermek? Peki, neden senin iznine ihtiyacım var bunu açıklar mısın?"

Berger "Bayan... Memure Sachs, bu onun kendi kararı ve tamamen bilinçli bir şey. Lincoln, önceden ilgilendiğim diğer tüm hastalardan çok daha bilgili." dedi.

"Hastalar mı? Kurbanlar demek istiyorsunuz herhalde."

"Sachs!" diye terslendi Rhyme, sesinden umutsuzluk tınısını uzak tutmaya çalışarak. "Bana yardım edecek birini bulmam bir yılımı aldı."

"Belki de bu durum yanlış olduğundandır. Hiç bunu düşündün mü? Neden şimdi Rhyme? Davanın tam ortasındayken?"

"Eğer başka bir nöbet ve felç geçirirsem, iletişim kurma becerilerimin hepsini kaybedebilirim. Kırk boyunca bilinçli kalıp hiç hareket edemeyebilirim. Ve beyin ölümün gerçekleşmese evrendeki hiç kimse fişimi çekmez. En azından şu anda hâlâ kararlarımı iletebiliyorum."

"Ama neden?" diye tersledi kadın.

"Neden olmasın?" diye cevap verdi Rhyme. "Söyle. Neden olmasın?"

"Şey..." İntihar karşıtı argümanlar o kadar açıktı ki, kadın onları dillendirmede zorluk yaşıyor gibiydi. "Çünkü..."

"Çünkü neden Sachs?"

---

25 Ulusal Kriminal Bilgi Merkezi

"Öncelikle bu çok korkakça."

Rhyme güldü. "Bunu tartışmak ister misin Sachs? İster misin? Pekâlâ. 'Korkakça' dedin. Bu bizi Sir Thomas Browne'a yönlendiriyor: "Hayat, ölümden daha korkunç olduğunda, yaşamak en büyük yiğitliktir.' Başa çıkılmaz düşmanlıkla yüzleşme cesareti... Yaşamın tarafında klasik bir argüman. Ama bu doğruysa neden hastaları ameliyattan önce uyuşturuyorlar? Neden aspirin satıyorlar? Neden kırık kollar tedavi ediliyor? Neden Prozac Amerika'da en çok reçete edilen ilaç? Üzgünüm, ama özü itibariyle acının iyi olan bir tarafı yok."

"Ama sen acı içinde değilsin."

"Acıyı nasıl tanımlarsın Sachs? Belki hislerin tamamının yokluğu da acı olabilir."

"Çok faydan dokunabilir. Kendine bir bak. Tüm bu suçbilimciliğin, tüm bu tarih bilgin."

"Topluma fayda argümanı. Bu popülerlerden." Berger'e bir bakış attı ama doktor sessiz durmaya devam etti. Rhyme, adamın ilgisinin masanın üstündeki kemiğe kaydığını gördü– solgun bir omurga diski. Onu kaldırdı, kelepçeli elleriyle ovdu. Doktorun eskiden ortopedi uzamanı olduğunu hatırladı Rhyme.

Sachs'la konuşmaya devam etti, "Ama hayata katkımız olması gerektiğini kim söylüyor? Hem, belki de kötü bir katkıda da bulunabilirim. Zarara da yol açabilirim. Kendime veya bir başkasına."

"Hayat dediğin böyle bir şeydir."

Rhyme gülümsedi. "Ama ben ölümü seçiyorum, hayatı değil."

Sachs huzursuz göründü ve kafa yordu. "Sadece... ölüm doğal değil. Ama hayat öyle."

"Değil mi? Freud sana katılmazdı. Zevk prensibinden vazgeçip başka bir gücün daha olduğunu söyledi – cinsel olmayan ilkel saldırganlık diye adlandırdı onu. Hayatta inşa ettiğimiz bağları yıkmaya çalışıyor. Kendi yıkımımız da gayet doğal bir güç. Her şey ölür; ölümden daha doğal ne olabilir?"

Bir kez daha, kadın parmaklarından birinin derisini endişeye sevk etti.

"Pekâlâ," dedi kadın. "Hayat, çoğu insana göre senin için çok daha zorlu. Ama düşündüm ki... Hakkında gördüğüm her şey senin zorluklardan hoşlandığına işaret ediyor."

"Zorluklar mı? Dur da sana zorluklardan bahsedeyim. Bir yıl boyunca suni solunum cihazına bağlıydım. Boynumdaki ameliyat izini görüyor musun? Eh, nefes alma egzersizleri ve toparlayabildiğim tüm irade gücümle makineden kurtulmayı başardım. Aslında gayet sağlam ciğerlerim var. Seninki kadar güçlüler. Benim gibi bir kötürüm için bu olağan dışı bir şeydir Sachs. Sekiz ay boyunca hayatımı emdi bu. Ne dediğimi anlıyor musun? Normalde refleks olan bir işlevle başa çıkabilmek için sekiz ayımı harcadım. Sistine Kilisesi'nin resmini çizmekten veya keman çalmaktan bahsetmiyorum. Kahrolası *nefes almaktan* bahsediyorum."

"Ama iyileşebilirsin. Gelecek yıl tedavisini bulabilirler."

"Hayır. Ne gelecek yıl. Ne de on yıl içinde."

"Bunu bilemesin. Araştırma yapıyor olmalılar."

"Elbette ki yapıyorlar. Bilmek ister misin? Bu konuda uzmanım. Aksonal yenilenmeyi artırmak için hasarlı dokuya embriyonik sinir dokusu naklediyorlar." Bu kelimeler adamın hoş dudaklarından kolayca dökülüverdi. "Hiçbir kayda değer etki gözlemlenmedi. Bazı doktorlar, hücrelere kendilerini yenileyebileceği bir ortam oluşturmak için hasarlı bölgelere kimyasallarla müdahale ediyorlar. Kayda değer etki yok – gelişmiş türlerde yok. Aşağı yaşam türlerinde epey iyi başarı gösteriyorlar. Eğer kurbağa olsaydım tekrar yürüyebilirdim. Şey, zıplayabilirdim."

"Yani bu konuda çalışan insanlar var?" diye sordu Sachs.

"Tabii ki. Ama hiç kimse yirmi, otuz yıl boyunca bir atılım gerçekleşmesini beklemiyor."

"Eğer beklenseydi," diye karşılık verdi kadın, "atılım olamazlardı, öyle değil mi?"

Rhyme güldü. Kadın epey iyiydi.

Sachs gözlerinin üstünden kızıl tül gibi sarkan saçını geriye attı. "Senin kariyerin kanuni yaptırım üzerine, unutma. İntihar kanun dışıdır."

"Günahtır da," diye cevap verdi adam. "Dakota Kızılderilileri, intihar edenlerin kendilerini astıkları ağacı ebediyet boyunca yanlarında sürüklemek zorunda olduklarına inanır. Bu intiharı önledi mi peki? Hayır. Sadece daha ufak ağaçlar kullandılar."

"Sana ne diyeceğim Rhyme. İşte benim son argümanım." Berger'e doğru başıyla işaret etti, kelepçenin zincirini kaptı. "Onu götürüp sicil kaydı giriyorum. Hadi bunu çürüt bakalım."

"Lincoln," dedi Berger huzursuzca, gözlerinde panik vardı.

Sachs doktoru omzundan yakalayıp kapıya yönlendirdi. "Hayır," dedi adam. "Lütfen. Yapma bunu."

Sachs kapıyı açarken Rhyme seslendi, "Sachs, bunu yapmadan önce bana şunun cevabını ver."

Kadın duraksadı. Bir eli kapı kolundaydı.

"Tek bir soru."

Kadın arkasına baktı.

"Sen hiç istedin mi bunu? Kendini öldürmeyi."

Kadın kapının kilidini gürültüyle açtı.

"Bana cevap ver!"

Sachs kapıyı açmadı. Arkası adama dönük dikildi. "Hayır. Asla."

"Hayatından memnun musun?"

"Herkes kadar."

"Hiç bunalıma girmiyor musun?"

"Bunu söylemedim. Kendimi öldürmeyi hiç istemediğimi söyledim."

"Araba kullanmaktan hoşlanıyorum demiştin. Araba kullanmayı sevenler hızlı sürmekten hoşlanırlar. Sen de bundan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet. Bazen."

"En hızlı kaçta gittin?"

"Bilmem."

"Yüz otuz üstü?"

Baştan savan bir tebessüm geldi. "Evet."

"Yüz atmış üstü?"

Kız başparmağını 'daha fazla' dercesine yukarı kaldırdı.

"Yüz seksen? Yüz doksan?" diye sordu adam hayretle gülümseyerek.

"İki yüz yetmişi gördüm."

"Tanrım, Sachs, gerçekten etkileyicisin. Eh, böyle hızlı sürerken, hiç düşünmedin mi belki, belki bir şeyler olabileceğini? Rot, dingil veya başka bir şey kırılabilir, bir lastik patlayabilir, yerde yağ birikintisi olabilir diye?"

"Gayet güvenliydi. Ben deli değilim."

"*Gayet* güvenli. Ama ufak bir uçağın hızında araba sürmek, şey, bu *tam olarak* güvenli sayılmaz, değil mi?"

"Şahidi yönlendiriyorsun."

"Hayır, yönlendirmiyorum. Dikkatini ver. Bu kadar hızlı kullanıyorsan, kaza geçirip ölebileceğini kabul etmek zorundasın, değil mi?"

"Belki", diye kabul etti kadın.

Kelepçeli elleri önünde duran Berger, solgun omurga diskini ovalamaya devam ederken gergin gergin bakmayı sürdürdü.

"Yani o sınırın epey yakınlarına geldin değil mi? Ah, neden bahsettiğimi iyi biliyorsun. Bildiğini biliyorum – ölümün *olasılığı* ve *kesinliği* arasındaki sınır. Anlıyor musun Sachs, eğer ölmüşlerini beraberinde taşımaya devam edersen o sınırı ufacık bir adımla aşarsın. Ufacık bir adımla onlara katılırsın."

Kadın başını öne eğdi ve saçı perde gibi gözlerini gizlerken yüzü tamamen hareketsiz kaldı.

"Ölmüşleri geride bırakmak," diye fısıldadı adam, kadının Berger'le beraber oradan çıkmaması için dua ederek. Sachs'ın tahammül sınırlarını zorladığının farkındaydı. "Bunu söyler-

ken bam teline bastım. Ölmüşlerinin peşinden gitmeyi ne kadar istiyorsun? Birazdan fazla Sachs. Ah, birazcıktan çok daha fazla."

Kadın tereddüt ediyordu. Adam, onun kalbine yaklaştığını biliyordu.

Kadın kızgınlıkla Berger'e döndü, adamı kelepçesinden yakaladı. "Yürü." Kapıya doğru itti.

Rhyme seslendi, "Ne demek istediğimi biliyorsun değil mi?"

Kadın tekrar duraksadı.

"Bazen... bazı şeyler olur Sachs. Bazen olman gereken kişi olamazsın, sahip olman gerekenlere sahip olamazsın. Ve hayat değişir. Belki birazcık, belki de çok. Ve bir noktadan sonra, yanlış giden şeyi düzeltmek için mücadele etmeye değmez."

Adam onların kapı eşiğinde, hareketsiz dikilmelerini izledi. Oda tamamıyla sessizdi. Kadın dönüp adama baktı.

"Ölüm yalnızlığı iyileştirir," diye devam etti Rhyme. "Gerginliği iyileştir. Kaşıntıyı iyileştirir." Kadın nasıl o gün daha önce adamın bacaklarına şöyle bir baktıysa, adam da kadının zedelenmiş parmaklarına hızla göz attı.

Kadın Berger'in kelepçelerini çıkardı ve pencereye yürüdü. Dışarıdan gelen sokak ışıklarının sarısında yanaklarındaki gözyaşları ışıldıyordu.

"Sachs, yoruldum," dedi adam samimiyetle. "Ne kadar yorulduğumu sana anlatamam. Hayatın ne kadar zor olduğunu zaten biliyorsun. Bunun üstüne dağ gibi... yük yığınları ekle. Yıkanmak, yemek, tuvalet yapmak, telefon açmak, gömlek iliklemek, burnunu kaşımak... Ve bunların üstüne binlercesini daha koy. Ve bir o kadar daha."

Adam sessizleşti. Uzun bir andan sonra kadın konuştu. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

"Neymiş o?"

Kadın başıyla posteri işaret etti. "O anneyle kız sekiz yüz yirmi üçün elinde... Onları kurtarmamıza yardım et. Sadece

onları. Eğer edersen, sana onunla baş başa bir saat veririm." Berger'e baktı. "Sonra şehirden defolup gitmesi şartıyla."

Rhyme başını salladı. "Sachs, eğer felç geçirirsem, eğer iletişim kuramazsam..."

"Eğer bu olursa," dedi kadın sakince, "Tek kelime edemesen bile anlaşma hâlâ geçerli olur. Birlikte bir saat geçirmenizi sağlarım." Kadın kollarını kavuşturdu, tekrar bacaklarını iki yana açtı, Rhyme'ın Amelia Sachs'ta en çok beğendiği görüntüye büründü. Adam, onu o sabah tren yolunda, treni durdururken görmüş olabilmeyi diledi."Yapabileceğimin en iyisi bu." dedi kadın.

Bir an geçti. Rhyme başını salladı. "Tamam. Anlaşmayı kabul ediyorum. Berger'e "Pazartesi?" diye sordu.

"Tamam Lincoln. Pekâlâ." Hâlâ sarsılmış görünen Berger, Sachs kelepçelerini çözerken ihtiyatla kadını izledi. Öyle gözüküyordu ki onun fikrini değiştirmesinden korkuyordu. Serbest kaldığında çabucak kapıya yürüdü. Elinde hâlâ omurgayı tuttuğunu fark etti ve geri döndü, Rhyme'ın yanına, o sabah gerçekleşmiş ilk cinayetin raporunun üstüne omurgayı – saygılı sayılabilecek bir şekilde – geri koydu.

★★★

"Çamura düşmüş mandadan daha mutlu oldular," diye yorumda bulundu Sachs, gıcırtılı bambu sandalyelerden birinin üstünde omuzlarını sarkıtarak. Rhyme'ın davada bir gün daha kalmayı kabul ettiğini söyledikten sonra Sellitto ve Polling'in tepkisini kastediyordu.

"Özellikle Polling," dedi kadın. "O minik adamın bana sarılacağını sandım. Ona böyle söylediğimi deme sakın. Nasıl hissediyorsun? Daha iyi görünüyorsun." Kadın biraz viski yudumladı ve bardağını yatağın yanındaki masaya, Rhyme'ın kadehinin yanına koydu.

"Fena değil."

Thom, adamın pijamalarını değiştiriyordu. "Şarıl şarıl terliyordun," dedi.

"Ama yalnızca boynumun üstünden," diye belirtti Rhyme. "Terliyordum yani."

"Gerçek mi bu?"

"Evet. Durum bu. Alt kısımda termostat dibe vuruyor. Hiç aksiyal deodoranta ihtiyacım olmadı."

"Aksiyal?"

"Koltukaltı," diye homurdandı Rhyme. "*Koltukaltı*. İlk asistanım hiç koltukaltı demezdi. Derdi ki, 'Seni aksiyallerinden kaldıracağım Lincoln.' Ah, ve: 'Eğer istifra etmek istiyorsan buyur Lincoln.' Kendisine bakım görevlisi diyordu. Özgeçmişine bile bu kelimeyi yazmıştı. Onu niye işe aldım hiçbir fikrim yok. Çok fazla batıl görüşlerimiz var Sachs. Bir şeye isminden farklı bir şeyle seslenirsek o şeyi değiştireceğimizi düşünüyoruz. Fail. Mücrim. Ama o asistan, koltukaltlarına kadar bok ve kusmuğa batmış bir hemşireydi sadece. Değil mi Thom? Utanacak hiçbir şey yok. Bu onurlu bir meslek. Pis ama onurlu."

"Pislik benim yaşam kaynağım. Bu yüzden senin için çalışıyorum."

"Sen nesin Thom? Asistan mı, bakım görevlisi mi?"

"Ben bir azizim."

"Hah, hazırcevaplılıkta da hızlıyız. İğne yaparken de öyle. Beni ölümden geri getirdi. Bunu bir kereden fazla yaptı."

Rhyme, birdenbire Sachs'ın onu çıplak görmüş olabileceği korkusuyla kıvrandı. Gözlerini failin profiline sabitleyerek sordu, "Söylesene Sachs, sana da teşekkür borçlu muyum? Clara Barton[26]'cılık oynadın mı burada?" Adam huzursuzca cevabını bekledi, eğer kadın onu o halde gördüyse bir daha yüzüne nasıl bakabilirdi bilmiyordu.

"Yok," diye cevapladı Thom. "Seni tamamen tek başıma kurtardım. O hassas kimseler sarkık kıçını görüp kaçsınlar istemedim."

---

26 Amerikan Kızıl Haç örgütünü organize eden, İlk Yardım Topluluğu'nu kuran hemşire, öğretmen, hayırsever kadın.

Teşekkürler Thom, diye düşündü adam. Sonra bağırdı, "Şimdi git. Dava hakkında konuşmamız lazım. Sachs ve ben."

"Uyuman lazım."

"Elbette ki lazım. Ama yine de dava hakkında konuşmalıyız. İyi geceler, iyi geceler."

Thom gittikten sonra Sachs bir bardağa biraz Macallan viski koydu. Başını eğip duman rengi buharı içine çekti.

"Kim ispiyonladı?" diye sordu Rhyme. "Pete mi?"

"Kim?" diye sordu kadın.

"Dr. Taylor, omurilik uzmanı."

Kadın, adam onun Taylor olduğunu anlayacak kadar uzun bir süre tereddüt etti. En sonunda "Seni önemsiyor." dedi.

"Elbette ki öyle. Sorun da bu, onun biraz daha *az* önemsemesini istiyorum. Berger'in kim olduğunu biliyor muydu?"

"Şüpheleniyordu."

Rhyme suratını astı. "Bak, ona Berger'in yalnızca eski bir dost olduğunu söyle. O... ne?"

Sachs yavaşça nefes verdi, sanki büzülmüş dudaklarının arasından sigara dumanı üfler gibiydi. "yalnızca kendini öldürmene müsaade etmemi değil, aynı zamanda seni bundan vazgeçirebilecek kişiye de yalan söylememi istiyorsun."

"Vazgeçiremedi," diye cevapladı Rhyme.

"Öyleyse neden yalan söylememi istiyorsun?"

Adam güldü. "Bırakalım da Dr. Taylor birkaç gün daha karanlıkta kalsın."

"Pekâlâ," dedi kadın. "Tanrım, uğraşılması zor birisin."

Adam kadını dikkatle inceledi. "Neden bana anlatmıyorsun?"

"Neyi?"

"Ölen kim? Hani şu geride bırakamadığın?"

"Bir ton kişi var."

"Mesela?"

"Gazete oku."

"Hadi ama Sachs."

Kadın başını salladı, dudaklarında solgun bir gülümsemeyle viskisine baktı. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Adam, kadının sessizliğini yalnızca bir gündür tanıdığı bir adamla mahrem bir konuşma yapmaktaki gönülsüzlüğüne yordu. Ki bu kadının bir düzine sonda, bir tüp K–Y kremi ve altına kaçıranlar için özel tasarlanmış bir paket iç çamaşırı yanında oturduğu düşünülünce biraz ironik kaçıyordu. Yine de adam onu zorlamayacaktı ve başka hiçbir şey söylemedi. Bu yüzden kadın aniden başını kaldırıp, "Bu yalnızca... yalnızca... Of, *kahretsin*," diye terslediğinde şaşırdı. Ve ağlamaya başlayan kadın, ellerini yüzüne götürüp, parkeye İskoçya'nın gelmiş geçmiş en iyi içkisinden en az iki parmak döktü.

26

"Sana bunu anlattığıma inanamıyorum." Kadın, bacaklarını çekip, görev ayakkabılarını tekmeleyip çıkartarak sandalye üstünde bağdaş kurmuştu.

"Devam et," diye cesaretlendirdi adam.

"Sana anlattığım şu adam var ya? Birlikte aynı eve çıkacaktık."

"Ah, çoban köpeğiyle. Bir adamdan bahsetmedin. Erkek arkadaşın mı?"

"Gizli aşık mı acaba?" diye meraklandı Rhyme.

"Erkek arkadaşım*dı*."

"Kaybettiğin kişinin baban olabileceğini düşünmüştüm."

"Yok. Babam da öldü – üç yıl önce. Kanser. Ama bunu bekliyorduk. Eğer böyle bir şey insanı hazırlıyorsa, sanırım biz de hazırdık. Ama Nick..."

"Öldürüldü mü?" diye sordu Rhyme yumuşak bir şekilde.

Ama kadın cevap vermedi. "Nick Carelli. Bizden biri. Bir polis. Dedektif, üçüncü dereceden. Sokak Suçları'nda çalışmıştı."

İsim tanıdık gelmişti. Rhyme hiçbir şey söylemeyip kızın devam etmesine müsaade etti.

"Bir süre beraber yaşadık. Evlenmekten söz ettik." Kadın duraksadı, poligondaki hedeflerini dizer gibi düşüncelerini sıraya sokuyordu sanki. "Gizli görevde çalışıyordu. Bu yüzden ilişkimiz hakkında epey korkuyorduk. Sevgilisinin polis olduğu haberinin sokakta duyulmasına izin veremezdi."

Kadın boğazını temizledi. "Açıklaması güç. Anlıyor musun, bizim aramızda... Bizim aramızda bir şey vardı. Bu çok... bu bana pek olmadı. Lanet olsun, Nick'ten önce bu *hiç* olmamıştı. Birbirimize çok derinden bağlıydık. O benim polis olmak zorunda olduğumu biliyordu ve bu onun için sorun değildi. Aynısı onun gizli görevde çalışmasıyla ilgili benim için de geçerliydi. Bu bir çeşit... Aynı frekanstaydık. Bilirsin ya, hani birini tamamıyla anlıyorsundur? Hiç böyle hissettin mi? Karınla?"

Rhyme hafifçe gülümsedi. "Hissettim, evet. Ama Blaine'le, karımla değil." Ve bu mesele hakkında söylemek istediği tüm her şey buydu. "Nasıl tanıştınız?" diye sordu.

"Akademideki zorunlu seminerler. Biri kalkıp kendi bölümünün ne yaptığıyla ilgili sana kısaca bilgi veriyor. Nick gizli görev hakkında seminer veriyordu. Daha o anda bana çıkma teklif etti. İlk randevumuz Rodman's Neck'te oldu."

"Atış poligonunda mı?"

Kadın başını salladı, burnunu çekiyordu. "Daha sonra Brooklyn'de yaşayan annesine gittik ve spagetti yiyip bir şişe Chianti içtik. Annesi bana sertçe çimdik atıp bebek doğurmak için çok zayıf olduğumu söyledi. İki dilim pasta yiyeyim diye beni zorladı. Benim evime geri döndük ve gece bende kaldı. Nasıl bir ilk buluşma ama değil mi? O zamandan sonra her gün görüştük. Bir geleceğimiz vardı Rhyme. Bunu hissetmiştim. Güzel bir geleceğimiz olacaktı."

Rhyme sordu, "Ne oldu peki?"

"O..."

Yıllanmış viskiden bir parça güç daha aldı. "Saman altından su yürütüyormuş, işte bu oldu. Onu tanıdığım tüm bu müddet boyunca."

"N'apıyormuş?"

"Yasadışı işlere bulaşmış. Ah, hem de dibine kadar. Hiç fikrim yoktu. Ufacık bir fikrim bile yoktu. Şehirdeki tüm bankalara para yatırmış. İki yüz bine yakın para kaldırmış."

Lincoln bir anlığına sessiz kaldı. "Üzüldüm Sachs. Uyuşturucu mu?"

"Hayır. Genelde satılık eşya. Cihazlar, TV'ler. Gasp ediyorlarmış. Onlara Brooklyn Takımı dediler. Gazeteler yani."

Rhyme başını sallıyordu. "Demek bu yüzden hatırladım. Grupta bir düzine adam vardı değil mi? Hepsi polisti?"

"Çoğunlukla. ETK[27]'dan da bir iki adam vardı."

"Ona ne oldu peki? Nick'e?"

"Polisler polisleri yakaladığında ne olur bilirsin. Canlarını çıkartıncaya kadar döverler. Direndiğini söylediler ama ben öyle olmadığını biliyorum. Üç kaburgasını, birkaç parmağını kırıp yüzünü hacamat etmişler. Suçunu itiraf etti ama yine de yirmi otuz yıl arası hüküm giydi."

"Gasptan dolayı mı?" Rhyme hayrete düşmüştü.

"Kendisi için de birkaç iş yapmış. Bir şoföre tabancayla vurmuş, bir diğerine ateş etmiş. Sırf korkutmak için. Sırf korkutmak için yaptığını biliyorum. Ama hâkim bunu dikkate almadı." kadın gözlerini kaptı, dudaklarını sımsıkı sıktı.

"Yakalandıkları zaman İç İşleri kudurmuş gibi peşlerine düştü. Telefon kayıtlarını incelediler. Birbirimizi ararken çok dikkatliydik. Suçluların bazen hattını dinlediğini söylerdi. Ama benim evimi aradığı birkaç konuşma vardı. İç İşleri benim peşime de düştü. Bu yüzden Nick beni kestirip attı. Yani, yapmak *zorundaydı*. Yoksa ben de onunla beraber dibe çökerdim. İç İşlerini bilirsin, hep cadı avı düzenlemeye can atarlar."

"Ne oldu?"

"Onun için hiçbir şey ifade etmediğime ikna etmek için... Şey, hakkımda bazı şeyler söyledi." kadın yutkundu, gözlerini zemine dikmişti. "İç İşleri soruşturmasında beni anlatmasını istemiş. Nick de demiş ki, 'Ah, T.K. Sachs mı? Bir iki kez onunla yattım o kadar. Kötü çıktı. Ben de onu sepetledim.'" Kadın başını kaldırdı ve gözyaşlarını gömleğinin koluyla sisli. "T.K. lakabım."

27 Eyaletler Arası Ticaret Komisyonu

"Lon anlatmıştı."

Kadın kaşlarını çattı. "Ne anlama geldiğini söyledi mi?"

"Telsizcinin Kızı. Baban sebebiyleymiş."

Kadın ruhsuzca gülümsedi. "İlk öyle başladı. Ama o şekilde devam etmedi. Soruşturmada Nick öyle rezil seviştiğimi söylemiş ki T.K.'nın asıl 'Tampon Kuku' anlamına gelmesi gerektiğini söylemiş, çünkü büyük ihtimalle kadınları daha çok beğeniyormuşum. Bunun departmanda ne kadar hızlı yayıldığını tahmin edersin."

"Milletin ağzı torba değil Sachs."

Kadın derin bir nefes aldı. "Soruşturmanın sonuna doğru onu mahkemede gördüm. Bana bir kez baktı ve... Onun gözlerinde gördüğümü tarif bile edemem. Tam bir hayal kırıklığı. Ah, beni korumak için yaptı. Ama yine de... Haklıydın, biliyor musun. Şu yalnızlık konusunda."

"Öyle demek iste..."

"Hayır," dedi kadın, gülümsemiyordu. "Ben senin damarına bastım, sen de benim. Ve haklıydın da. Yalnız olmaktan nefret ediyorum. Dışarı çıkmak, birileriyle buluşmak *istiyorum*. Ama Nick'ten sonra cinselliğe olan ilgimi kaybettim." Sachs acı acı güldü. "Herkes benim gibi görünmenin harika olduğunu düşünüyor. İstediğim erkeği seçebilirim, değil mi? Saçmalık. Bana çıkma teklif edecek kadar yüreği olanlar yalnızca hep düzüşmek isteyenler. Bu yüzden vazgeçtim ben de. Tek başıma olunca daha kolay. Bu durumdan nefret ediyorum, ama daha kolay."

En sonunda Rhyme kadının onu ilk gördüğünde verdiği tepkiyi anlamıştı. Onun yanında rahattı çünkü o, kendisine tehdit oluşturmayacak bir adamdı. Cinsellik içeren bir yaklaşımı olmayacaktı. Kendisini savunmak zorunda olmadığı biriydi. Ve belki de arkadaş olabilirlerdi, ne de olsa ikisi de aynı, hayati geni yitirmişlerdi.

"Baksana," diye şaka yaptı adam, "sen ve ben, birlikte olmalı ama bir ilişki yaşamamalıyız."

Kadın güldü. "Bana karını anlatsana. Ne kadar evli kaldınız?"

"Yedi yıl. Kazadan önce altı, sonrasında bir."

"Seni terk mi etti?"

"Hayır. Ben terk ettim. Bundan suçluluk duysun istemedim."

"İyi yapmışsın."

"Onu eninde sonunda kaçıracaktım. Pisliğin tekiyim. Sen benim yalnızca iyi tarafımı gördün." Bir an sonra adam sordu, "Nick'le şu mesele... Devriye'den ayrılmanın bununla bir ilgisi var mı?"

"Hayır. Şey, evet."

"Silah kullanmaktan mı korkuyorsun?"

En sonunda kız başını salladı. "Sokaklarda yaşam artık daha farklı. Nick'in başına gelen bundan dolayıydı. Onu değiştiren bu oldu. Babamın devriye memurluğu yaptığı zamanlar gibi değil artık. O zamanlar işler daha iyiydi."

"Yani babanın sana anlattığı *hikâyelerdeki* gibi değil."

"Belki de," diyerek kabul etti kadın. Sachs sandalyeye ağırlığını bıraktı. "Eklem kireçlenmelerim? Gerçekten varlar ama söylediğim kadar kötü değiller."

"Biliyorum."

"Biliyor musun? Nasıl?"

"Kanıtlara bakıp bazı sonuçlara vardım."

"Bu yüzden mi tüm gün davamdaydın? Numara yaptığımı mı anladın?"

"Davanda seninleydim çünkü" dedi adam, "düşündüğünden daha iyisin."

Kadın ona tuhaf bir bakış attı.

"Ah Sachs, bana kendimi hatırlatıyorsun."

"Öyle mi?"

"Dur da sana bir hikâye anlatayım. Olay yeri incelemede çalışmaya başlayalı belki bir yıl olmuştu ki Cinayet biriminden Greenwich Village'da bir arka sokakta bir adamın ölü bulunduğu haberini aldık. Tüm komiser muavinleri dışa-

ndaydı bu yüzden mahalli incelemek için ben görevlendirildim. Yirmi altı yaşındaydım hatırlıyorum da. Oraya gittim, etrafı kolaçan ettim ve ölü adamın Şehir Sağlık ve İnsan Hizmetleri'nin başı olduğu ortaya çıktı. Etrafında da bir ton Polaroid fotoğraf vardı. Bazılarını görmeliydin. Washington Caddesi'ndeki şu S&M kulüplerinden birine gidiyormuş. Ah, bir de söylemeyi unuttum, onu bulduklarında adamın üstünde göz kamaştırıcı siyah bir mini elbise ve file kadın çorabı vardı."

"Neyse, mahalli koruma altına aldım. Birdenbire komiser çıkageldi ve koruma bandından geçmeye başladı. Adamın o resimleri kanıt odasına giderken ortadan kaldırmayı planladığını biliyordum ama öyle saftım ki resimleri umursamıyordum, tek endişem birinin olay mahallinde dolaşmasıydı."

"Suç mahallini Koru'nun S'si."

Rhyme hafifçe güldü. "Bu yüzden bandı aşmasına izin vermedim. Bandın ardında durup bana bağırırken yardımcı komiserlerden biri arkadan dolaşmaya kalktı. Ona da olmaz dedim. O da bana bağırmaya başladı. MSB işini bitirene kadar olay yeri temiz kalacak dedim onlara. Bil bakalım en sonunda kim geldi?"

"Belediye Başkanı mı?"

"Belediye Başkan Yardımcısı."

"Ve sen onları dışarıda tutmayı başardın mı?"

"İz ve Fotoğraf bölümü haricinde kimseyi almadım. Tabii maaşımın altı aylık kısmı uçtu. Ama suçluyu o Polaroidlerdeki bir iz sayesinde bulduk, *Post* gazetesi aynı fotoğrafı ön sayfasına bastı gerçi. Tıpkı senin dün sabah yaptığın gibi Sachs. Demiryolunu ve On Birinci Cadde'yi kapatman gibi."

"Onu yaparken pek düşünmedim," dedi kadın. "Yalnızca yaptım. Neden beni böyle bir açıdan görüyorsun ki?"

"Hadi ama Sachs. Nerede olman gerektiğini biliyorsun. Sokakta. Devriye, Nitelikli Suçlar, MSB fark etmez... Ama Kamu İşleri? Orada paslanırsın. Bazı insanlar için iyi bir iş ama senin için değil. Bu kadar çabuk vazgeçme."

"Ah, sanki sen pes etmiyorsun da. Berger'e ne demeli?"

"Benim için işler daha farklı."

Kadının bakışları sorgulayıcıydı, "Öyle mi?" diyordu sanki. Sonra Sachs peçete aramaya koyuldu. Sandalyesine döndüğünde sordu, "Sen ölmüşlerini beraberinde taşıyor musun?"

"Benim de öyle zamanlarım oldu. Ama hepsini gömdüm artık."

"Anlatsana."

"Gerçekten, pek bir şey yok..."

"Bu doğru değil. Anlayabiliyorum. Hadi... ben sana anlattım."

Adam tuhaf bir ürperti hissetti. Bunun disrefleksi olmadığını biliyordu. Gülümsemesi soldu.

"Rhyme, hadi," diye ısrar etti kadın. "Dinlemek istiyorum."

"Şey, birkaç yıl önce bir dava vardı," dedi adam. "Hata yaptım. Kötü bir hata."

"Anlat." Kadın her ikisine de viskiden bir parmak daha doldurdu.

"Aile içi cinayet–intihar çağrısı gelmişti. Çin Mahallesi'ndeki bir apartmanda bir karı–koca. Adam kadını vurup kendini öldürmüştü. Fazla vaktim yoktu, bu yüzden mahalli hızlı inceledim. Ve klasik bir yanılgıya düştüm – aramaya başlamadan önce ne bulacağıma dair kararımı çoktan vermiştim. Anlamlandıramadığım bazı iplikler buldum ama karı–kocanın onları içeri taşıdığını varsaydım. Mermi parçaları buldum ama mahalde bulduğumuz silahla karşılaştırmadım. Geri tepme izleri gördüm ama silahın tam olarak nerede durduğunu belirlemek için iki kez ızgara sistemini kullanarak dolaşmadım. İncelemeyi yaptım, imzaladım ve ofise geri döndüm."

"Ne oldu?"

"Olay yeri kurgulanmıştı. Aslında bir hırsızlık cinayetiydi. Ve suçlu, daireden hiç ayrılmamıştı."

"Ne? Hâlâ orada mıydı?"

"Ben çıktıktan sonra yatağın altından çıkmış ve ateş etmeye başlamış. Suçbilim teknisyenlerinden birini öldürüp adli tabiplerden birini yaralamış. Sokağa çıkmış ve 10–13 çağrısına[28] cevap veren devriyelerle bir silahlı çatışma olmuş. Sokağın karşısındaki Çin restoranından yeni çıkmış bir aileye de ateş etmiş. Çocuklardan birini kalkan olarak kullanmış."

"Aman Tanrım."

"Babanın adı Colin Stanton'dı. Yaralanmamış ve eskiden askeri hekimmiş – AHB, eğer kanamayı durdurmaya çalışsaydı karısını veya çocuklardan birini hatta ikisini birden kurtarabilirdi dedi, ama adam paniğe kapılıp dona kalmış. Orada öylece durmuş ve gözlerinin önünde ölmelerini izlemiş."

"Tanrım Rhyme. Ama bu senin hatan değildi. Sen..."

"Bırak da bitireyim. Daha sonu gelmedi."

"Gelmedi mi?"

"Adam evine geri dönmüş, New York'un yukarı yakası. Kriz geçirip bir süreliğine akıl hastanesine kapatılmış. Kendini öldürmeye kalkmış. Onu intihar gözetim grubuna koymuşlar. Önce bileklerini kâğıtla kesmeye kalkmış– dergi kapağıyla. Sonra gizlice kütüphaneye girip kütüphanecinin banyosunda bir su bardağı bulmuş, kırıp bileklerini doğramış. Adama dikiş atıp bir yıl falan daha akıl hastanesinde tutmuşlar. En sonunda salmışlar. Çıktıktan bir ya da iki ay sonra tekrar denemiş. Bıçak kullanmış." Rhyme soğukkanlılıkla ekledi. "Bu defa işe yaramış."

Adam, Stanton'ın ölümünü, Albany'deki şüpheli ölümleri araştıran bir memur onun ölüm ilanını NYPD Kamu İşleri'ne faksladığında öğrenmişti. Birisi bunu Rhyme'a ofis içi postayla göndermişti ve üstünde bir post–it vardı: *Bilgilerinize – ilgini çeker diye düşündüm,* diye yazmıştı memur.

"İç İşleri soruşturması oldu. Mesleki yetersizlik. Bana bir şaplak atıp bıraktılar. Bence kovmaları gerekirdi."

---

28 Polis Memuruna Yardım

Kadın iç çekip bir anlığına gözlerini yumdu. "Ve sen bana bu olaydan suçluluk duymadığını mı söylüyorsun?"

"Artık değil."

"Sana inanmıyorum."

"Cezamı çektim Sachs. Bir süre o ölülerle beraber yaşadım. Ama onları geride bıraktım artık. Bırakmasam, çalışmaya nasıl devam edebilirdim ki?"

Uzun bir andan sonra kadın konuştu. "On sekiz yaşımdayken trafik cezası aldım. Hızdan. Kırklık bölgede seksen yapıyordum."

"Eee?"

"Babam parayı ödeyeceğini söyledi ama sonra ona geri ödemeliymişim. Faiziyle. Ama bana başka ne dedi biliyor musun? Dedi ki eğer kırmızı ışıkta geçmiş olsam veya dikkatsiz kullansam derimi yüzermiş. Ama hızlı sürmemi anlıyormuş. 'Nasıl hissettiğini biliyorum tatlım. Hareket ettiğinde, seni yakalayamazlar.'" Sachs Rhyme'a döndü. "Araba süremesem, hareket edemesem, belki ben de senin yaptığını yapardım. Kendimi öldürürdüm."

"Eskiden her yere yürüyerek giderdim," dedi Rhyme. "Pek araba kullanmadım. Yirmi yıl boyunca arabam olmadı. Seninki nasıl?"

"Senin gibi kibirli bir Manhattanlının sürmek isteyeceği bir şey değil. Bir Chevy. Camaro. Eskiden babamındı."

"Sana matkap setini de o verdi sanırım? Arabanın üstünde çalışman için sanırım?"

Kadın başını salladı. "Bir de tork anahtarı. Ve buji tırnak aralığı seti. İlk boru anahtar setimi – on üçüncü yaş günü hediyemdi." Hafif bir şekilde güldü. "Şu Chevy, beşik gibi bir araba. Bunun ne demek bilir misin? Bir Amerikan arabası. Radyo, havalandırma, ışık düğmeleri hep gevşek ve dandik. Fakat amortisörü kaya gibi, kendisi yumurta sepeti kadar hafif ve istediğim zaman bir BMW'yi geçebilirim."

"Eminim geçmişsindir de."

"Bir ya da iki kez."

"Yatalakların dünyasında arabalar statü sembolüdür," diye açıkladı Rhyme. "Rehabilitasyon koğuşunda oturur –veya yatarız– ve sigorta şirketlerimizden ne kadar kopartabiliriz ondan bahsederiz. Tekerlekli sandalyeyle uyumlu minibüsler en tepede yer alır. Sonra elle kontrol edilebilen arabalar gelir. Tabii bunun bana hiç faydası olmazdı." Gözlerini kıstı, kıvrak hafızasını test ediyor gibiydi. "Yıllardır arabaya binmedim. En son ne zaman bindim hatırlamıyorum."

"Aklıma bir fikir geldi," dedi Sachs aniden. "Arkadaşın –Doktor Berger– gelmeden önce, seni bir gezintiye çıkartayım. Bu problem olur mu? Oturmak? Tekerlekli sandalyelerin senin işini görmediğini söylemiştin."

"Şey, evet, tekerlekli sandalye problem oluyor. Ama araba? Bence bu olabilir." Güldü. "Saatte iki yüz yetmiş kilometre?"

"O özel bir gündü," dedi Sachs hatırasıyla başını sallayarak. "Koşullar iyiydi. Otoyol devriyesi de yoktu."

Telefon titredi ve Rhyme kendi cevap verdi. Lon Sellitto'ydu.

"A&K Harlem'deki tüm hedeflenmiş kiliselerde konuşlandı. Başlarında Dellray var, adam gerçek bir mümine dönüştü Lincoln. Onu tanıyamazsın. Ah, bende de otuz devriye memuru var ve bir ton BM güvenlikçisi atlamış olabileceğimiz diğer kiliselere bakıyor. Eğer adam ortaya çıkmazsa yedi otuzda hepsini arayacağız. Bize fark ettirmeden içeri girme ihtimaline karşı. Bence onu mıhlayacağız Linc," dedi dedektif, bir New York cinayet polisine göre şüphe çekebilecek coşkuyla.

"Tamam Lon, saat sekiz gibi Amelia'yı kumanda noktasına yollarım."

Kapattılar.

Thom içeri gelmeden önce kapıyı tıklattı.

Sanki bizi özel bir pozisyonda yakalayabilirmiş gibi, diye güldü Rhyme kendi kendine.

"Daha fazla mazeret istemem," dedi adam aksilikle. "Yatak vakti."

Saat gece üçü geçmişti ve Rhyme bitkinlik aşamasını çoktan aşmıştı. Bir yerlerde süzülüyordu. Bedeninin üstünde. Acaba halüsinasyon görmeye mi başladım diye endişelendi.

"Peki, anne," dedi adam. "Memure Sachs burada kalıyor Thom. Ona bir battaniye getirebilir misin lütfen?"

"Ne dedin sen?" dedi Thom yüzünü ona çevirerek.

"Battaniye."

"Hayır, ondan sonra," dedi asistan. "O kelime?"

"Bilmem. 'Lütfen' mi?"

Thom'un gözleri panikle açıldı. "İyi misin? Pete Taylor'ı geri çağırmamı ister misin? Kolombiya–Presbiteryen kilisesi başını? Başhekimi?"

"Şu hergelenin bana nasıl eziyet ettiğini görüyor musun?" dedi Rhyme Sachs'a. "Kovulmanın eşiğine ne kadar geldiğinden haberi bile olmuyor."

"Ne zaman uyandırayım?"

"Altı otuz iyi olur," dedi Rhyme.

Thom gittiğinde Rhyme sordu, "Hey Sachs, müzikten hoşlanır mısın?"

"Bayılırım."

"Ne çeşit?"

"Eskiler, doo–wop, Motown... Ya sen? Klasik müzik tarzı bir adama benziyorsun."

"Şu dolabı görüyor musun?"

"Şunu mu?"

"Hayır, öbürü. Sağdaki. Aç onu."

Kadın dediğini yaptı ve hayretle ağzı açıldı. Dolap bine yakın CD'yle dolu ufak bir odaydı.

"Tower Records'a benziyor."

"Şu müzik setini görüyor musun, raftaki?"

Kadın elini tozlanmış siyah Harmon Kardon'un üstünde gezdirdi.

"İlk arabamdan daha fazla tutmuştu," dedi Rhyme. "Artık kullanmıyorum."

"Neden?"

Adam cevap vermedi ama onun yerine, "Bir şey koy. Fişi takılı mı? İyi. Bir şey seç." dedi.

Bir dakika sonra kadın dolaptan çıktı ve Levi Stubbs and the Four Tops, aşk hakkında şarkı söylemeye başlarken kanepeye doğru yürüdü.

Bu odada tek bir nota duyulalı herhalde bir yıl geçmiştir, diye tahminde bulundu Rhyme. Sessizce, Sachs'ın neden müzik dinlemeyi bıraktığı sorusuna cevap vermeye kalktı ama yapamadı.

Sachs kanepeden dosyaları ve kitapları kaldırdı. Sırt üstü yattı ve *Suç Mahalleri* kitabının bir kopyasını karıştırmaya başladı.

"Birini alabilir miyim?"

"İstersen on tane al."

"Benim için..." Sesi duraksadı.

"İmzalayayım mı?" adam güldü. Kadın da ona katıldı. "Parmak izimi üstüne basmama ne dersin? Grafoanalistler el yazısının uyumlu olup olmadığına dair yüzde seksenden daha fazla bir kesinlik sunamazlar. Ama parmak izi? Her deri-çıkıntısı uzman bana ait olduğunu garanti edecektir."

Adam, kadının ilk bölümü okumasını izledi. Sonra kadının gözleri aşağı kaydı. Kitabı kapattı.

"Benim için bir şey yapar mısın?" diye sordu kadın.

"Ne?"

"Bana oku. Kitaptan. Nick'le birlikteyken..." Sesi soldu.

"Ne?"

"Birlikteyken, Nick uyumadan önce bana yüksek sesle okurdu. Kitap, gazete, dergi... Bu en çok özlediğim şeylerden biri."

"Korkunç bir okuyucuyum," diye itiraf etti Rhyme. "Sanki olay yeri raporlarını ezberden okuyormuşum gibi oluyor.

Ama hafızam... Epey iyidir. Sana birkaç olay yerini anlatsam nasıl olur?"

"Yapar mısın?" Kadın sırtını döndü, lacivert bluzunu çıkarttı, kurşungeçirmez yeleğini söktü ve kenara attı. Altında file tişört ve onun altında da spor sutyen vardı. Bluzu tekrar giydi ve kanepeye yattı, battaniyeyi üstüne çekip kıvrılarak gözlerini kapattı.

Çevresel kontrol sistemini kullanan Rhyme ışıkları kararttı.

"Ölüm yerlerini hep büyüleyiciyi bulmuşumdur," diye başladı. "Mabet gibiler. İnsanların doğdukları yerlerden ziyade öldükleri yerlerle ilgileniyoruz. Mesela John Kennedy. Günde bin kişi Dallas'taki Teksas Book Depository[29]'yi ziyaret ediyor. Sence kaç tanesi Boston'daki doğumhane koğuşuna hac seferleri düzenliyordur?"

Rhyme başını yastığının kaliteli yumuşaklığına yasladı. "Canını sıkıyor muyum?"

"Hayır," dedi kız. "Lütfen devam et."

"Hep neyi merak ettim biliyor musun Sachs?"

"Söyle."

"Beni yıllarca büyüledi – Çarmıha Gerilme. Keşke üstünde çalışabilseydim dediğim bir olay mahalli. Ne diyeceğini biliyorum: Ama suçluları biliyoruz. Hım, gerçekten mi? Tek bildiğimiz şahitlerin söyledikleri. Dediğimi hatırla – asla bir şahide güvenme. Belki de İncil'de geçenler hiç olmadı bile. *Kanıt* nerede? FK: Çiviler, kan, ter, mızrak, haç, sirke. Sandalet ve deri–çıkıntısı izleri."

Rhyme başını hafifçe sola çevirdi ve Sachs'ın göğsü düzenli bir şekilde kalkıp inene ve ateşi andıran kızıl saçından bir tutamı, kadının sığ nefeslerinin altında ileri geri salınana kadar olay yerleri ve kanıtlardan bahsetmeye devam etti. Sol işaret parmağıyla EKU[30]'ya fiske attı ve ışığı kapattı. O da kısa sürede uykuya dalmıştı.

29 John Kennedy suikastında, katilin bu binadan ateş ettiği düşünülmüştü

30 Elektronik Kontrol Ünitesi

***

Şafağın solgun ışıkları göğü sarmıştı.

Gözlerini açan Carole Ganz, bu ışıkları başının üstündeki kümes teliyle çevrili camdan görebiliyordu. Pammy. Ah bebeğim... Sonra Ron'u düşündü. Ve o korkunç bodrumda bulunan tüm eşyasını. Para, sarı sırt çantası...

Ama çoğunlukla Pammy'yi düşünüyordu.

Bir şey onu hafif, sıkıntılı uykusundan uyandırmıştı. Neydi ki o?

Bileğindeki ağrı mıydı? Feci şekilde zonkluyordu. Kendini hafifçe ayarladı. O...

Borulu orgdan yükselen uğultu ve bir ses korosu tekrar odayı doldurdu.

Onu uyandıran buydu. Müzik. Yıkıp geçen bir müzik seli. Kilise terk edilmiş değildi. İnsanlar vardı! Kendi kendine güldü. Biri mutlaka...

İşte o zaman bombayı hatırladı.

Carole dosya dolabının oradan dikkatle bakındı. Hâlâ oradaydı, masanın kenarında sallanıyordu. Gerçek bombaların ve silahların kaba görüntüsü vardı onda. Filmlerde görülen şık, parlak cihazlar gibi değildi. Yarım yamalak bir bant, kötü biçimde sökülmüş teller, kirli benzin... Belki de sahtedir, diye düşündü. Gün ışığında o kadar tehlikeli durmuyordu.

Bir müzik sağanağı daha. Doğrudan başının üstünden geliyordu. Ayak sürtme sesleri de eşlik ediyordu. Bir kapı kapandı. İnsanlar eski ve kuru tahta zeminde dolaşırken çıkan gıcırtılar ve iniltiler çıktı. Kirişlerden toz kümeleri düştü.

Yükselen sesler birden kesildi. Biraz sonra tekrar şarkı söylemeye başladılar.

Carole ayağıyla vurdu ama zemin betondan, duvar tuğladandı. Çığlık atmaya çalıştı ama sesi, ağzındaki banttan dolayı kesildi. Ayin devam etti. Heybetli, coşkulu müzik bodrumda zangırdıyordu.

On dakika sonra Carole, bitkinlikle zemine çöktü. Gözle-

ri tekrar bombaya yönelmişti. Şimdi ışık daha iyiydi ve kronometreyi daha iyi görebiliyordu.

Carole gözlerini kıstı. Kronometre!

Sahte falan değildi. Ok sabah 6:15'e ayarlanmıştı. Kadran saatin o sırada 5:30 olduğunu gösteriyordu.

Dosya dolabının daha da arkasına sürünen Carole, metal kenarları diziyle tekmelemeye başladı. Ama vuruşlarının yol açtığı zayıf sesler, kilisenin bodrumunu yukarıdan dolduran "Swing Low, Sweet Chariot" ilahisinin yaslı icrasının gümbürtüsünde derhal kayboluyordu.

Bölüm IV

Kemiğe Kadar

"Sırf bu esirgendi Tanrılardan:
geçmişi inşa gücü en baştan."

–ARİSTOTELES

27

Pazar sabah 5.45'ten, Pazartesi akşam 7.00'ye kadar

Adam bir kokuyla uyandı. Sıkça olduğu gibi.

Ve – çoğu sabah yaptığı gibi – o anda gözlerini açmadan, yarı uykulu vaziyetiyle, bu alışılmadık kokunun ne olabileceğini bulmaya çalıştı.

Şafak havasının gazlı kokusu muydu? Kayganlaşmış sokaklara dökülen çiğler miydi? Islak alçı mıydı? Amelia Sachs'ın kokusunu keşfetmeye çalıştı ama yapamadı. Bu neydi ki?

Deterjan mıydı? Hayır.

Cooper'ın doğaçlama bir şekilde kurduğu laboratuarından gelen bir kimyasal mıydı?

Hayır, onların hepsini tanıyordu.

O... Ah, evet... Keçeli kalemdi.

Şimdi gözlerini açabilirdi. Uyuyan Sachs'a kendisini terk edip etmediğini görmek için attığı bir bakıştan sonra, kendisini duvardaki Monet posterine bakarken buldu. Kokunun geldiği yer orasıydı. Ağustos sabahının bu sıcak, rutubetli havası kâğıdı soldurmuş ve kokunun etrafa yayılmasına neden olmuştu.

. Ol.Yer. prosedür biliyor
. Parmak izi işini biliyor
. Silah = 32 calib. Colt
. Kurbanları alışılmadık düğümlerle bağlıyor

. "Eski" onu cezbediyor
. Bir kurbanına "Hanna" dedi
. Temel Almanca bilgisi var
. Yeraltı onu cezbediyor

Meçhul fail 823			
Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
. Beyaz erkek, ufak yapılı . Koyu renk kıyafet . Eski eldivenler, kırmızımsı oğlak derisi . Losyon; başka kokuları örtmek için mi? . Kar maskesi? Denizci mavisi? . Eldivenler koyu renk . Losyon=Sek . Saç rengi kahverengi değil . İşaret parmağında derin yara	. Büy. iht. sığınak evi var . Yakınlarında oturuyor: B'way & 82nd, ShopRite Greenwich & Bank ShopRite 8th Ave. & 24th, ShopRite Houston & Lafayette, ShopRite . Eski bina, pembe mermer . En az yüz yıllık, büy.iht konak veya kurum binası	. Sarı Taksi . Son modellerden bir sedan . Aç.renk, gri, gümüş, bej . Kiralık araba; büy.iht çalıntı . Hertz, gri Taurus, bu yılki model	. Ol.Yer. prosedür biliyor . Adli kaydı olabilir . DÇ izi biliyor . Silah = 32 calib. Colt . Kurbanları alışılmadık düğümlerle bağlıyor . "Eski" onu cezbediyor . Bir kurbana "Hanna" dedi . Temel Almanca bilgisi . Yer altı onu cezbediyor

Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
. Günlük kıyafetler . Eldivenler soldu mu? Lekelendi mi?			. Çift kişilik . Rahip, sos. görevli, danışman olabilir Ayakkabıda sıra dışı yıpranma, çok okuyor? . Kurbanının parmağını kırarken sesini dinledi . Dedektiflere uyuzluk olsun diye yılan bıraktı

Duvar saatinin solgun rakamları 5.45'i gösteriyordu. Adamın gözleri postere geri döndü. Yazıları çok iyi okuyamıyordu. Saf beyazın kirli beyaz üzerinde oluşturduğu hayaletimsi bir desen gibi duruyorlardı. Ama sözcüklerin çoğunu çıkartabilecek kadar şafak ışığı vardı.

. Çift kişilik
. Rahip, sos. görevli, danışman olabilir
. Ayakkabıda sıra dışı yıpranma, çok okuyor?
. Kurbanının parmağını kırma sesini dinledi
. Dedektifleri şaşırtmak üzere yılan bıraktı

Doğan kuşları uyanıyordu. Adam, pencerenin oradaki hareketliliğin farkındaydı. Gözleri tekrar tablonun üstünde dolaştı. MSB'deki ofisinde, bir düzine yazı tahtasını duvara çivilemiş ve büyük davalardaki faillerin karakteristik özelliklerinin benzerliklerini içeren bilgileri oralarda tutmuştu. Dolaşıp onlara baktığı ve tanımladıkları bu insanları merak etmekle geçirdiği zamanları hatırladı.

Boya, çamur, polen, yaprak molekülleri...

. Eski bina, pembe mermer

On yıl önce Lon'la beraber yakaladıkları zeki mücevher hırsızını düşünüyordu. Merkezdeyken, suçlu mahcup bir şekilde önceki işlerinden kaldırdığı ganimeti hiç kimsenin bulamadığını, ama eğer bir anlaşma ayarlarlarsa nereye sakladığını söyleyebileceğini belirtmişti. Rhyme şöyle cevap vermişti, "Eh, nerede olduğunu çözmeye çalışırken biraz sıkıntı yaşadık."

"Eminim yaşamışsınızdır," demişti dolandırıcı küçümseyerek.

"Şöyle ki," diye devam etmişti Rhyme, "Connecticut Nehri'ndeki Koloni döneminden kalma çiftlik evlerinden birinin kömürlüğündeki taş duvara kadar izini sürdük. Long Island Koyu'nun dokuz kilometre kadar güneyi. Ev nehrin doğusunda mı kalıyor batısında mı işte onu çıkartamıyorum."

Hikâye dilden dile dolaşırken, herkes suçlunun o anki yüz ifadesini şu şekilde anlatıyordu; "orada olup görmen lazımdı".

Belki gerçekten de bu iş bir sihirdir Sachs, diye düşündü adam.

. En az yüz yıllık, büy.iht konak veya kurum binası

Posteri bir kez daha taradı ve sıra dışı yastığına yaslanarak

gözlerini kapattı. İşte o zaman şoku hissetti. Suratına atılmış bir tokat gibiydi sanki. Şok, ateş gibi kafa derisine yayıldı. Gözleri kocaman açılmış, postere kilitlenmişti.

. "Eski" onu cezbediyor

"Sachs!" diye haykırdı. "Uyan!"

Kadın kıpırdandı ve oturdu. "Ne? Ne olu...?"

Eski, eski, eski...

"Hata yaptım," dedi adam kısaca. "Bir sorunumuz var."

Kadın ilk etapta bunun medikal bir problem olduğunu düşündü ve kanepeden zıplayarak Thom'un tıbbi çantasına uzandı.

"Hayır, ipuçları, Sachs, ipuçları... Yanlış yorumladım." Nefes alış–verişi çok hızlanmıştı ve düşünürken dişlerini sıkıyordu.

Kadın kıyafetini giydi, oturdu, parmakları kendiliklerinden saçının içinde kayboldu, kaşınıyordu. "Ne, Rhyme? Ne oldu?"

"Kilise. Harlem'de olmayabilir." Tekrarladı, "Hata yaptım."

Tıpkı Colin Stanton'ın ailesini öldüren suçluda yaptığım gibi. Suçbiliminde yüzlerce ipucunu mükemmelen yorumlayabilseniz bile insanların ölümüne sebep olanlar, kaçırdıklarınızdır.

"Saat kaç?" diye sordu kadın.

"Beş kırk beşi biraz geçiyor. Gazeteyi al. Kilise ayin saatleri."

Kadın gazeteyi bulup karıştırdı. Sonra bakışlarını yukarı çevirdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Sekiz yüz yirmi üç kafasını eskiyle bozmuş durumda. Eğer eski bir zenci kilisesinin peşindeyse şehrin yukarısında olmayabilir. Philip Payton, Harlem'deki Afro–Amerikan Emlak Şirketi'ni 1900'de kurdu. Şehirde iki zenci mahallesi daha vardı. Merkezde, şu anda adliye sarayının olduğu yer ve

San Juan Hill. Şimdi çoğunluğu beyaz gerçi ama... Of, ne halt yemeye böyle düşünüyordum ki ben?"

"San Juan Hill nerede?"

"Hell's Kitchen'ın hemen kuzeyi. Batı Yakası'nda. İspanyol–Amerikan savaşında yer almış tüm zenci askerlerin onuruna bu isim verilmiş."

Kadın gazeteyi okudu.

"Merkezdeki kiliseler," dedi. "Şey, Battery Park'ta Seamen's Enstitüsü var. Küçük bir kiliseleri var. Ayin düzenliyorlar. Trinity. Saint Paul's."

"Orası zenci bölgesi değildi. Daha kuzeye ve doğuya bak."

"Çin Mahallesi'nde bir Presbiteryen Kilisesi var."

"Hiç Baptist yok mu? Veya Evanjelist?"

"Hayır, o bölgede hiçbir şey yok. Şey var... Of Tanrım." Gözlerinde bir teslimiyet ifadesiyle iç çekti. "Hayır, olamaz."

Rhyme anladı. "Gün doğumu ayini!"

Kadın başını sallıyordu. "Holy Tabernacle Baptist... Ah Rhyme, sekizde başlayan bir ayinleri var. Elli Dokuzuncu Sokak ve On Birinci Cadde."

"Orası San Juan Hill! Ara onları!"

Kadın telefonu kapıp numarayı çevirdi. Başını öne eğmiş, kaşını şiddetle yolup başını sallayarak bekledi. "Açın şunu açın... Lanet olsun. Telesekreter. Vaiz odasından çıkmış olmalı." kadın ahizeye konuştu, "New York Polis Departmanından arıyorum. Kilisenizde yangın bombası olduğunu düşünüyoruz. En kısa zamanda binayı boşaltın." Telefonu kapatıp ayakkabılarını giydi.

"Git Sachs. Oraya gitmelisin. Hemen!"

"Ben mi?"

"Bölgeye en yakın karakoldan daha yakınız. On dakikada varabilirsin."

Kadın kapıya doğru koştu, alet kemerini beline sarıyordu.

"Karakolu ben ararım," diye seslendi adam, kadın basamaklardan sıçrayıp başının etrafında kızıl bir bulutun süzülmesine yol açarken. "Ve Sachs, eğer hızlı araç sürmek istemişsen şimdi tam sırası."

★★★

Polis aracı Seksen Birinci Sokağa savrulup, batıya doğru hızlandı.

Sachs, Broadway'deki kavşağa daldı, hızla patinaj yapıp aracın kontrolünü tekrar sağlamadan önce *New York Post* gazetesinin otomatik satış makinelerinden birini hacamat edip bir Zabar's dükkânının vitrinine yolladı. Bagajdaki olay mahalli ekipmanlarını hatırladı. *Arkası ağır bir araba,* diye düşündü, *viraj seksenle dönemez.*

Ardından Broadway boyunca devam etti. Kavşakta yavaşladı. Solu kontrol etti. Sağı kontrol etti. *Gazı kökle!*

Lincoln Center'dan Dokuzuncu Cadde'ye sıyrılırcasına geçti ve güneye yöneldi. *Ben sadece...*

Hay lanet!

Frenlenen lastiklerden acı çığlıklar yükseldi.

Cadde trafiğe kapatılmıştı.

Bir dizi mavi tezgâh, o sabah daha sonra başlayacak bir fuar için Dokuzuncu Cadde'yi doldurmuştu. Afişlerden birinin üstünde, *Tüm Milletlerden El Sanatları ve Tatlılar. El ele, hepimiz tek yüreğiz,* yazıyordu.

Lanet BM! Yarım blok kadar geri gitti ve ilk tezgâhı ezip geçmeden önce aracın hızını seksene çıkardı. Etrafa taşınabilir alüminyum masalar ve tahta sergi arabaları saçarak, boş fuarın ortasından kendisine yol açtı. İki blok sonra araç güney barikatını aştı ve kadın Elli Dokuzuncu Sokağa patinaj yapıp batıya yöneldi, kaldırımları planladığından daha fazla kullanıyordu.

İşte kilise oradaydı, yüz metre ileride.

Cemaat üyeleri merdivenlerdeydi: ebeveynler, fırfırlı

beyaz ve pembe elbiseler giymiş küçük kızlar, koyu renkli takımlarıyla ve beyaz gömlekleriyle oğlanlar, saçlarını çete elemanları tarzında toplamışlardı.

Ve bodrum pencerelerinden birinden, minik bir gri duman sütunu yükseliyordu.

Sachs, gaz pedalını yere vurana kadar kökledi. Motor gürlüyordu.

Telsizi kaptı. "Hızlı Tepki Aracı İki'den Merkez'e, tamam."

Ve sesin açık olup olmadığını kontrol etmek için Motorola telsize bir bakış attığı anda, büyük bir Mercedes, ara yoldan onun önüne çıktı.

Gözleri dehşetle büyümüş olan aileyi, baba frene basarken bir anlığına gördü.

Sachs, içgüdüsel olarak direksiyonu sola kırıp aracı kontrollü biçimde savurdu. Hadi, diye yalvarıyordu lastiklere, tutun, tutun, tutun! Ama yağlı asfalt son birkaç günün sıcağı ve çiğ kaplı olmasından dolayı kaygandı. Araç, deniz otobüsü gibi yolda dans etti.

Arka kısım, Mercedes'in ön kısmına saatte seksen kilometre hızla çarptı. Bir patlama sesiyle, Mercedes 560'ın önü, polis aracının sağ arka kısmını kopardı. Olay Mahallini incelemek için kullanılan valizler havaya uçup açılarak içindekiler sokağa yayıldı. Kiliseye gidenler cam, plastik ve metal levha parçalarından korunmak için yere yattılar.

Hava yastığı çıkıp şişerek Sachs'ı sersemletti. Araç bir dizi otomobilin üzerinden takla attı ve bir gazete tezgâhının arasından geçerek ters dönmüş vaziyette durdu. Gazeteler ve plastik kanıt torbaları, minik paraşütler gibi yere süzülüyordu.

Emniyet kemeri yüzünden ters durup hareket edemeyen, saçı yüzünden bir şey göremeyen Sachs, yaralanmış alnındaki ve dudağındaki kanı silip kemeri çözmeye çalıştı. Çok sıkıydı. Sıcak benzin arabaya doldu ve koluna damladı. Kadın arka cebinden bir sustalı çıkarttı, bıçağı tek hareketle açtı ve

emniyet kemerini kesti. Düşerken kendisini az kalsın bıçakla şişliyordu. Kaldığı yerde nefes nefeseydi. Gaz kokusu nedeniyle neredeyse boğulacaktı.

Haydi, kızım, çık dışarı. Dışarı çık!

Kapılar sıkışmıştı ve aracın hasar görmüş arka kısmından çıkmasının yolu yoktu. Sachs pencereleri tekmelemeye başladı. Cam kırılmadı. Ayağını hızla geriye çekip sert bir şekilde tekme atarak ön camı çatlattı. Yine de bir etkisi olmadı, bileğini az kaldı burkmasının dışında tabii.

Silahı!

Belini tokatladı; tabancası kılıfından çıkıp arabanın içinde bir yere düşmüştü. Kolundaki ve omzundaki sıcak benzin serpintisini hissederek, tavandan içeriye giren gazeteler ve Olay Mahalli ekipmanı arasında delice arandı.

Sonra hantal Glock tabancasını, tavan lambasının yanında gördü. Onu kapıp yan cama nişan aldı.

Devam et. Sahne uygun, henüz izleyiciler yok.

Sonra tereddüt etti. Silah benzinin alev almasına yol açar mıydı acaba?

Tabancasını ıslanmış üniforma bluzundan olabildiğince uzakta tutarken kafasının içinde bir tartışma yaşadı. Sonra, tetiği çekti.

28

Kadın, beş el ateş etti. Ancak buna rağmen General Motors camı sağlam kaldı.

Üç el daha ateş etti. Araca hapsolduğundan dolayı kulakları sağırlaşmıştı. Ama en azından benzin patlamamıştı.

Tekrar tekmelemeye başladı. Nihayet pencere, mavi–yeşil bir buz şelalesi gibi dışarı döküldü. Kadın araçtan yuvarlanarak çıkar çıkmaz, otomobil, nefes kesen bir gürültüyle patladı.

Tişörtüne kadar soyunarak, benzin bulaşmış üniforma bluzunu ve kurşungeçirmez yeleğini fırlatan Sachs, kulaklı mikrofonunu da bir kenara attı. Ayak bileğinin titrediğini hissetti ama yine de kilisenin kapısına kadar koştu. Kaçmakta olan kilise cemaati ve korosunun arasından geçti. Zemin kat, kabaran dumanlarla dolmuştu. Yakınlarda, zeminin bir parçası dalgalandı, tüttü ve sonra alev aldı.

Vaiz aniden belirdi. Öksürüyor, gözyaşları yüzünden akıyordu. Yanında baygın bir kadını sürüklüyordu. Sachs kapıya varmalarına yardım etti.

"Bodrum nerede?" diye sordu.

Adam sertçe öksürdü, başını salladı.

"Nerede?" diye haykırdı kadın, Carole Ganz ve küçük kızını düşünerek. *"Bodrum?"*

"Orada. Ama..."

Yanan zeminin diğer tarafındaydı.

Sachs o tarafı zar zor görüyordu zira duman çok yoğundu. Aniden önlerindeki duvar yıkıldı ve onun arkasındaki eski

kirişler ile kolonlar çatırdıyor, kıvılcımlar ile sıcak gaz akımları dumanlı odada tıslıyordu. Kadın bir an tereddüt etti, sonra da bodrum kapısına yöneldi.

Vaiz kolunu tuttu. "Dur." Bir dolabı açıp bir yangın söndürücü kaptı, emniyet pinini çekip çıkarttı. "Hadi gidelim."

Sachs başını salladı. "Siz gelemezsiniz. Burayı kontrol etmeye devam edin. İtfaiyeye bir polis memurunun ve başka bir kurbanın bodrumda olduğunu söyleyin."

Sachs tökezliyordu artık.

Hareket edersen...

Kadın, yanan zeminin üstünden atladı. Ancak duman yüzünden duvara kadar olan mesafeyi yanlış hesaplamıştı. Duvar düşündüğünden daha yakındı. Ahşap panele çarpıp geriye düşen kadın yuvarlanırken, alevlerin, saçlarını yaladığını hissetti. Saç tellerinden birkaçı tutuştu. Koku nedeniyle öğürürken alevleri ezip yok etti ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Aşağıdaki alevlerden hasar gören zemin, ağırlığı altında yıkıldığında, kadın, yüzünü meşeye çarptı. Hemen ellerini geri çekerken bodrumdaki yalazların, ellerini ve kollarını yaladığını hissetti.

Kenardan yuvarlanarak ayağa kalktı ve bodrumun kapısının tokmağına uzandı. Sonra birdenbire durdu.

Hadi kızım, daha iyi düşün! Açmadan önce kapıyı hisset. Eğer kapı çok sıcaksa ve aşırı ısıtılmış bir odaya oksijen girmesine izin verirsen, tutuşup patlayarak kıçını bir güzel kızartabilir. Ahşabı elledi. Kavurucu sıcaklıktaydı.

Sonra düşündü: Ama başka ne halt edebilirim ki?

Eline tükürüp hızla tokmağı yakaladı, çevirip açtı ve ısı avucunu dağlamadan hemen önce bıraktı.

Kapı şak diye açıldığında, bir duman ve kıvılcım bulutu dışarı doğru fırladı.

"Aşağıda kimse var mı?" diye seslenerek, inmeye başladı.

Aşağıdaki basamaklar yanıyordu. Üstlerine birazcık karbon dioksit sıkarak onları söndürdü ve puslu bodruma sıçradı. Sondan ikinci basamak içeri göçerken ileri doğru sallandı.

Yangın söndürücü gürültüyle yere düştü ve kadın, korkuluklara tutunarak, bacağını kırılmaktan son anda kurtardı.

Kendini çökmüş basamaktan yukarı çeken Sachs, pusun içine gözlerini kısarak baktı. Duman burada yukarıdaki kadar kötü değildi – yukarı yükseliyordu – ama alevler, etrafında köpürüyordu. Yangın söndürücü, yanmakta olan bir masanın altına yuvarlanmıştı. *Unut gitsin!* Duman içinden bir koşu kopardı.

"Merhaba?" diye bağırdı.

Cevap yoktu.

Sonra fail 823'ün bant kullandığını hatırladı. Kurbanlarının sessiz olmasını severdi o.

Ufak bir kapıyı, indirdiği tekmeyle açtı ve kalorifer dairesine baktı. Orada dışarıya açılan bir kapı vardı ama yanan enkaz yolu tamamen bloke etmişti. Yanında, o anda alevlerce sarılmış yakıt deposu duruyordu.

Patlamayacak. Sachs akademide öğrendiklerini hatırladı – kundakçılıkla ilgili ders. Fuel–oil patlamazdı. *Yanan enkazı tekmeyle itele ve kapıyı aç. Çıkış yolunu temizle. Sonra kadını ve kızını bulmaya git.*

Alevlerin yakıt tankını sarmasını izlerken tereddüt etti.

Patlamayacak, patlamayacak.

Yürümeye başladı, kapıya gidiyordu.

Patlama...

Tank aniden ısınmış soda gibi püf sesi çıkarttı ve tam ortadan çatladı. Yakıt havaya fışkırıyor, turuncu koca bir köpük halinde tutuşuyordu. Yerde alevden bir havuz oluştu ve Sachs'a doğru aktı.

Patlamayacak. Tamam. Ama kahrolası şey oldukça iyi yanıyor. Arkaya, kapıya doğru sıçradı ve pat diye onu kapattı. Kaçış yolu buraya kadardı.

Merdivenlere geri döndü. Artık boğulurcasına öksürüyor, Carole ve Pammy'ye dair bir iz arıyordu. 823, kuralları değiştirmiş olabilir miydi? Bodrumdan vazgeçip bu kurbanları kilisenin tavan arasına koymuş olabilir miydi?

Çat.

Gözlerini hızla yukarı çeviren kadın, alevlerle sarılı kocaman, meşe bir kirişin düşmeye başladığını gördü.

Çığlık atarak kenara sıçrayan Sachs, ayağı takılınca sırt üstü düştü. Düşen iri kütüğün, doğrudan yüzüne ve göğsüne inmekte olduğunu izledi. İçgüdüsel bir şekilde ellerini yukarı kaldırdı.

Kiriş, Pazar okulu sandalyelerinden birinin üstüne düştüğünde büyük bir gümbürtü koptu. Sachs'ın başına birkaç santim kala durmuştu. Kadın onun altından sürünerek çıktı ve ayağa kalktı.

Odada etrafına bakıyor, iyice yoğunlaşan dumanının içinden dikkatle gözlüyordu.

Asla olmaz, diye düşündü aniden. *Başka bir kurban daha kaybetmeyeceğim.* Öksürerek, ateşe sırtını döndü ve kontrol etmediği tek köşeye doğru yalpalayarak ilerledi.

O ileri doğru koşarken, dosya dolabının ardından ortaya çıkan bir bacak, kadına çelme taktı.

Ellerini dışarı doğru tutan Sachs, yanmakta olan bir yakıt havuzuna birkaç santim kala yüz üstü düştü. Yan yatıp silahını çekti ve oturmaya uğraşan paniklemiş sarışın bir kadına doğrulttu.

Sachs, kadının ağzındaki bandı çıkardı ve onun siyah balgam tükürmesini izledi. Bir anlığına öğüren eli bağlı kadının sesi derinden gelmiş, ölmekte olan birinin sesini andırmıştı.

"Carole Ganz?"

Kadın başıyla onayladı.

"Kızın?" diye haykırdı Sachs.

"Burada... değil. Ellerim! Kelepçeler."

"Vakit yok. Gel." Sachs, Carole'ın ayak bileklerindeki ipi sustalısıyla kesti.

İşte o zaman, pencerenin yanında duvara yaslı, erimekte olan plastik torbayı gördü.

Yerleştirilmiş ipuçları! Küçük kızın nerede olduğunu söyleyecek olanlar. Sachs onlara doğru bir adım attı. Ama kulak-

ları sağır eden bir gümbürtüyle kalorifer dairesine açılan kapı ikiye ayrıldı ve on beş santim derinliğinde yanmakta olan bir yakıt selini yere püskürttü, ki o yakıt da torbayı sarıp anında yok olmasına neden oldu.

Sachs bir anlığına bakakaldı ve sonra kadının çığlığını duydu. Tüm merdivenler şimdi alevler içindeydi. Sachs, için için yanan masanın altındaki yangın söndürücüyü çıkarttı. Tutma yeri ve püskürtme başlığı erimiş olan aletin, metal kısmı tutmak için fazla sıcaktı. Bıçağıyla üniforma bluzundan bir parça kesti ve çatırdayan söndürücüyü boynundan yakalayarak yanmakta olan basamakların tepesine attı. Söndürücü, kararsız bir bowling labutu gibi yalpaladı ve sonra aşağı düşmeye başladı.

Kadın Glockunu çekti ve kırmızı silindir yolun yarısına gelmişken bir kez ateş etti.

Söndürücü gürleyerek infilak etti ve içindekileri püskürttü; silindirden gelen kırmızı şarapneller kadınların kafalarının üstünde vınladı. Mantara benzeyen karbon dioksit bulutu ve toz, basamaklara yerleştiğinde, bir anlığına alevlerin çoğunu söndürdü.

"Şimdi, koş!" diye haykırdı Sachs.

Beraberce basamakları çifter çifter çıktılar, Sachs hem kendi ağırlığını hem de kadının ağırlığının yarısını taşıyordu. Zemin katın cehennemine açılan kapıyı itti. Çıkışa doğru tökezlerken duvarı kucakladılar. O sırada mozaik camlı pencereler patlayarak, sıcak parçacıkların, üzerlerine yağmasına neden oldu. İsa, Matta, Meryem ve bizzat Tanrı'nın renkli bedenleri, kaçmakta olan kadınların eğik sırtlarının üstüne düştüler.

29

Kırk dakika sonra Sachs'ın yaralarına merhem uygulanmış, bandaj sarılmış ve dikiş atılmıştı. Saf oksijeni içine o kadar çok çekmişti ki kafayı bulmuş gibi hissediyordu. Carole Ganz'ın yanında oturuyordu. Beraberce kiliseden geriye kalanlara baktılar. Ki bu hemen hemen hiçbir şeye tekabül ediyordu. Yalnızca iki duvar ve ilginçtir ki üçüncü katın zeminin bir parçası ayakta kalmıştı. Ayın yüzeyini andıran, bodrumu yığınlar halinde doldurmuş kül ve yıkıntının üzerinden uzaya doğru uzanıyor gibi bir hali vardı.

"Pammy, Pammy..." diye inleyen Carole, sonra öğürüp tükürdü. Kendi oksijen maskesini yüzüne taktı, bitkinlik ve acı içinde arkasına yaslandı.

Sachs, yüzündeki kanı sildiği alkole batırılmış bezlerden bir diğerini inceledi. Bezler önce kahverengiye dönmüşlerdi, ama şimdi zar zor pembe sayılırlardı. Yaraları ciddi değildi – alnında bir kesik, kolunda ve elinde yer yer ikinci derece yanıklar vardı. Dudakları da artık kusursuz değildi; alt dudağı kazada derinden kesilmiş, yarayı kapatmak için üç dikiş gerekmişti.

Carole duman solumaktan ve el bileklerinden birinin kırılmasından muzdaripti. Sol bileğini o anda hazır edilmiş bir alçıya sarmışlardı ve kadın, başı önünde onu kucaklarken sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyordu. Her nefesi dehşet verici bir hırıltıydı. "O şerefsiz..." Öksürdü. "Neden? Neden Pammy? Üç yaşında bir çocuk!" Yaralı olmayan elinin tersiyle öfke gözyaşlarını sildi.

"Belki onu incitmek istemiyordur. Bu yüzden yalnızca seni kiliseye getirmiştir."

"Hayır," dedi kadın öfkeyle tükürür gibi. "Kızım umurunda bile değil. Hasta o! Pammy'ye nasıl baktığını gördüm. Onu öldüreceğim. Onu cidden öldüreceğim." Sert sözleri daha sert bir öksürük krizi içinde kayboldu.

Sachs acıyla irkildi. Farkına varmadan tırnağını yanmış parmak uçlarından birine geçirmişti. Not defterini çıkardı. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Ağlama ve derinden gelen öksürük krizleri arasında, Carole kaçırılışlarının hikâyesini anlattı.

"Birini aramamı ister misin?" diye sordu Sachs. "Kocanı mesela?"

Carole cevap vermedi. Dizlerini çenesine kadar çekti, ellerini kendi vücuduna doladı. Hırıltıyla zar zor soluk alıyordu.

Sachs, haşlanmış sağ eliyle kadını kolunun üst kısmından tuttu ve sorusunu tekrarladı.

"Kocam..." Kadın, Sachs'a tekinsiz gözlerle uzun uzun baktı. "Kocam öldü."

"Ah, üzgünüm."

Carole sakinleştiriciler yüzünden sersemliyordu ve kadın doktorlardan biri, dinlenmesi için onun ambulansın içine girmesine yardım etti.

Sachs başını kaldırdığında Lon Sellitto ile Jerry Banks'in yanmış kiliseden kendisine doğru koşmakta olduğunu gördü.

"Tanrım, memure." diyen Sellitto sokaktaki katliamı inceliyordu. "Ya kız?"

Sachs başını salladı. "Hâlâ elinde."

"Sen iyi misin?" dedi Banks.

"Ciddi bir şey yok." Sachs ambulansa bir bakış attı. "Şu kurban, Carole Ganz, hiç parası yok, kalacak yeri yok. BM için şehre gelmiş. Birkaç telefon görüşmesi yapabilir misin dedektif? Bir süreliğine ona kalacak yer ayarlamaları için?"

"Tabii," dedi Sellitto.

"Peki ya yerleştirilmiş ipuçları?" diye sordu Banks. Adam, sağ kaşının oradaki bir bandaja dokununca irkildi.

"Yok oldular," dedi Sachs. "Gördüm onları. Bodrumda. Vaktinde yetişemedim. Yanıp gömüldüler."

"Hay aksi," diye mırıldandı Banks. "Küçük kıza ne olacak şimdi?"

Ne olacağını *düşünüyordu* ki acaba?

Kadın araçtan geriye kalanlara doğru yürüyüp kulaklıklı mikrofonu buldu. Takıp Rhyme'ı aramak üzereydi ki tereddüt edip mikrofonu çıkardı. Adam ona ne söyleyebilirdi ki? Kiliseye baktı. Ortada olay mahalli kalmamışken nasıl olay yeri incelmesi yapılabilirdi ki?

Elleri belinde, için için yanan enkaza bakarken tanımlandıramadığı bir ses duydu. İnleyen, metalik bir ses... Lon Sellitto kırışmış gömleğinden külleri silkelerken birdenbire durup "İnanamıyorum," diyene kadar, kadın o sese dikkat etmedi.

Sonra sokağa döndü.

Bir blok öteye iri siyah bir minibüs park etmişti. Kenarından hidrolik bir rampa çıkıyordu ve üstünde bir şey oturuyordu. Kadın gözlerini kıstı. Bomba imha robotlarından biriydi herhalde. Rampa kaldırıma indi ve robot kayarcasına zemine ulaştı.

Kadın yüksek sesle güldü.

Acayip alet onlara dönüp hareket etmeye başladı. Tekerlekli sandalye, ona, elma şekeri kırmızısı rengiyle Pontiac Firebird'leri anımsatmıştı. Şu elektrikli modellerden biriydi, arka tekerlekler ufak, bataryası büyük ve motoru alt tarafında olanlardan.

Thom yanında yürüyordu ama Lincoln Rhyme aracını kendi sürüyordu – kadın, onun kontrolü elden bırakmadığını fark ettiğinde güldü. Adamın hareketleri tuhaf bir biçimde zarifti. Kadının yanına geldi ve durdu.

"Peki peki, yalan söyledim," dedi durup dururken.

Kadın iç çekti. "Sırtın hakkında mı? Tekerlekli sandalye kullanamayacağını söylediğin zaman mı?"

"Yalan söylediğimi itiraf ediyorum. Kızacağını biliyorum Amelia. O yüzden kız da şu iş bitsin."

"Ruh halin iyiyken bana Sachs dediğinin, kötüyken Amelia dediğinin farkında mısın?"

"Ruh halim kötü falan değil," diye tersledi adam.

"Gerçekten de değil," diye onayladı Thom. "Sadece, herhangi bir şeyden dolayı yakalanmaktan nefret ediyor." Asistan, etkileyici tekerlekli sandalyeye işaret etti. Kadın kenarına baktı. Action Company tarafından yapılmıştı, modeli Storm Arrow'du. "Kendisi yukarıda ahlanıp vahlanırken bu hep aşağıdaki dolapta duruyordu. Ah, bunun için onu cezalandıracağım."

"Dipnotlara gerek yok Thom, teşekkürler. Özür diliyorum tamam mı? Ö–zür–di–le–rim."

"Yıllardır vardı bu," diye devam etti Thom. "Kullanmayı gayet iyi öğrendi. Şu kontrol çubuğu. Epey iyi kullanıyor. Bu arada *bana* hep Thom diyor. Hiçbir zaman şu imtiyazlı soy isim muamelesine maruz kalamadım."

"İnsanların bana bakmasından yorulmuştum," dedi Rhyme gerçekçi bir şekilde. "Bu yüzden zevk gezilerini bıraktım." Sonra kadının yırtılmış dudağına baktı. "Acıyor mu?"

Kadın sırıtarak ağzına dokundu. "Deli gibi yanıyor."

Rhyme yanına baktı. "Peki ya sana ne oldu Banks? Şimdi de alnını tıraş etmeye mi başladın?"

"İtfaiye arabasına çarptım." Genç adam sırıtıp tekrar bandajına dokundu.

"Rhyme," diye başladı Sachs, artık gülümsemiyordu. "Burada hiçbir şey yok. Küçük kız hâlâ elinde ve yerleştirilmiş FK'ya vaktinde yetişemedim."

"Ah Sachs, bir şeyler hep vardır. Mösyö Locard'ın öğretilerine inan."

"İpuçlarını yanarlarken gördüm. Eğer geriye bir şey kaldıysa bile, tonlarca molozun altında gömülüler."

"Biz de bırakma amacında olmadığı ipuçlarını buluruz. Bu olay yerini beraber inceleyeceğiz Sachs. Sen ve ben. Hadi gel."

Adam kontrol çubuğuna doğru iki kez kısaca üfledi ve ilerlemeye başladı. Kiliseye üç metre kadar yaklaşmışlardı ki kadın aniden "Bekle." dedi.

Adam durdu.

"İhmalkâr davranmaya başladın Rhyme. Şu tekerleklere lastik bant takalım. Senin izlerinin failinkilerle karışmasını istemeyiz."

***

"Nereden başlıyoruz?"

"Kül örneği lazım," dedi Rhyme. "Aracın arkasında birkaç tane temiz boya kutusu olacak. Bak bakalım bulabilecek misin."

Kadın, pikaptan geriye kalanların içinden teneke kutulardan birini buldu.

"Yangının nerede başladığını biliyor musun?"

"Aşağı yukarı."

"Başlangıç noktasına en yakın olabilecek yerden kül ve bir iki iz örneği al."

"Tamam," dedi kadın, bir buçuk metre yüksekliğinde tuğla bir duvara tırmanarak – kilisenin kuzey kısmından geriye sadece bu kalmıştı. Ayaklarının dibindeki dumanlı çukuru inceledi.

Yangın söndürme subaylarından biri seslendi, "Hey memure. Bölgeyi daha güvenli hale getirmedik. Orası tehlikeli."

"Orada bulunduğum son zamandan daha tehlikeli değil," diye cevap verdi kadın. Ve teneke kutunun kulpunu ağzıyla tutarak duvardan inmeye başladı.

Lincoln Rhyme onu izliyordu ama gördüğü aslında kendisiydi, üç buçuk yıl önce, üzerinden ceketini çıkartıp bir kenara atmış, Belediye Binası'nın yakınındaki metro istasyo-

nu girişindeki inşaat alanına iniyordu. "Sachs," diye seslendi Rhyme. Kadın döndü. "Dikkatli ol. Pikaptan kalanları gördüm. Seni bir gün içinde iki kez kaybetmek istemiyorum."

Kadın başını salladı ve sonra duvarın kenarından yok oldu.

Birkaç dakika sonra Rhyme, Banks'e bağırdı, "Nerede bu kadın?"

"Bilmiyorum."

"Demek istediğim, gidip onu kontrol edebilir misin?"

"Ah, tabii." Adam duvarın yanına gidip aşağı baktı.

"Eee?" diye sordu Rhyme.

"Etraf karman çorman."

"Tabii ki etraf karman çorman olacak. Onu görüyor musun?"

"Hayır."

"Sachs?" diye seslendi Rhyme.

Bir kütükten çıkan inleme ve sonra da çarpma sesi duyuldu. Toz kalktı.

"Sachs? Amelia?"

Cevap yok.

AHB'ini tam kadının arkasından yollayacaktı ki sesini duydular. "Geliyorum."

"Jerry?" dedi Rhyme.

"Hazırım," diye karşılık verdi genç dedektif.

Teneke kutu bodrumdan uçarak çıktığında Banks tek eliyle onu yakaladı. Sachs bodrumdan tırmandı, ellerini pantolonuna sürerken irkiliyordu.

"İyi misin?"

Kadın başını salladı.

"Öyleyse şimdi arka sokağı inceleyelim," diye talimat verdi Rhyme. "Burada tüm gün trafik oluyor, dolayısıyla kadını içeri taşırken arabasını sokakta bırakmak istemeyecektir. Şurası park ettiği yer. Oradaki kapıyı kullandı."

"Nereden biliyorsun?"

"Kapalı kapıları açmak için iki yol var – patlatmadan tabii.

Kilitler ve menteşeler. Şu kapı içeriden sımsıkı sürgülenmiş, bu yüzden adam menteşeleri çıkarmış. Görüyor musun, çıkarken onları çok uzaklara bırakmaya zahmet etmemiş."

Kapıdan başlayıp, tekinsiz vadiye, için için yanmaya devam eden sağlarındaki binaya geri dönene kadar çalıştılar. Her seferinde bir adım atıyorlardı, Sachs PoliLight'ı parke taşlarının üstüne tutuyordu. "Lastik izi istiyorum," dedi Rhyme. "Bagajı neredeymiş görmek istiyorum."

"İşte," dedi kadın yeri inceleyerek. "İzler. Ama ön teker mi arka teker mi olduğunu bilmiyorum. Geri geri gelmiş olabilir."

"Açık seçikler mi yoksa biraz belirsizler mi? Lastik izleri?"

"Biraz belirsiz."

"Öyleyse ön tekerler." Kadının hayrete düşmüş yüz ifadesine güldü. "Otomotiv uzmanı sensin Sachs. Bir dahaki sefere arabaya bindiğinde harekete geçmeden önce direksiyonu çevirip çevirmediğine bak. Tekerleklerin düzgün olup olmadığını kontrol etmek için. Ön teker izleri daima arka teker izlerinden daha bulanıktır. Şimdi, çalıntı araba 97 model Ford Taurus'tu. Baştanbaşa 5.165 metre uzunluğunda, dingil mesafesi 2.76. Arka tekerin merkezinden bagaja uzaklığı yaklaşık 1.14 m. Bunu ölç ve vakumla."

"Hadi ama Rhyme. Bunu nereden bilebilirsin ki?"

"Bu sabah baktım. Kurbanın kıyafetlerini hallettin mi?"

"Evet. Tırnaklarını ve saçını da. Ve Rhyme, şunu dinle. Küçük kızın adı Pam'miş ama adam ona Maggie deyip durmuş. Tıpkı Alman kıza yaptığı gibi – ona da Hanna demişti, hatırladın mı?"

"Diğer kişiliğinin öyle dediğini söylüyorsun," dedi Rhyme. "Onun bu ufak tiyatrosundaki karakterler kimler merak ediyorum."

"Kapının olduğu yeri de vakumlayacağım," dedi kadın. Rhyme onu izledi – yüzü kesik ve saçı karışıktı. Bazı saç tutamları yanarak kısalmıştı. Kapının kaidesini süpürdü ve

adam ona tam da olay mahallerinin üç boyutlu olduğunu hatırlatacaktı ki, kadın süpürgeyi çalıştırıp pervazları da vakumladı.

"Kadını içeri götürmeden önce büyük ihtimalle camdan içeri bakmıştır," dedi ve pencereleri de vakumlamaya başladı.

Ki bu da Rhyme'ın bir sonraki talimatı olacaktı.

Adam, şarjlı el süpürgesin inlemesini dinledi. Ama fail, her bir saniye oradaki varlığını yitiriyordu. Geçmişteki, birkaç saat önceki...

"Ben..." diye başladı Sachs.

"Şşşş," dedi adam.

Artık çıktığı yürüyüşler, gittiği konserler ve yaptığı sohbetlerin çoğunda olduğu gibi Rhyme, failin zihninin daha da derinlerine dalıyordu. Ve özel bir yere vardığında – orası neresiydi hiçbir fikri yoktu – yalnız olmadığını fark etti. Eldiven takmış, koyu renkli günlük kıyafetler giymiş ve kar maskesi takmış kısa bir adamı hayal etmişti. Ford Taurus sedandan dışarı çıkıyordu, araç deterjan ve yeni araba kokuyordu. Kadın – Carole Ganz – bagajdaydı, çocuk tutsağı pembe mermer ve pahalı tuğladan yapılmış eski bir binadaydı. Adamın, kadını arabadan sürüklediğini gördü.

Kendi hatırasıymış gibi kanlı canlıydı.

Menteşeleri söktü, kapıyı açtı, kadını içeri sürükledi, bağladı. Oradan çıkıyordu ki durakladı. Geriye dönüp Carole'ı açık seçik görüp izleyebileceği bir yere yürüdü. Tıpkı dün sabah demiryolu raylarının orada gömdüğü adamı seyrettiği gibi.

Tıpkı odanın ortasındaki buhar borusuna zincirlediği Tammie Jean Colfax'ta olduğu gibi. Böylece onu rahatça izleyebilecekti.

Ama neden? Rhyme meraklandı. *Neden bakıyordu ki?* Kurbanlarının kaçmadığından emin olmak için mi? Geride hiçbir şey bırakmadığından emin olmak için mi?

Rhyme'ın gözleri birden açıldı; fail 823'ün belli belirsiz

görüntüsü kayboldu. "Sachs! Colfax'ın olay mahallini hatırlıyor musun? Eldiven izi bulduğun zamanı?"

"Elbette ki."

"Adamın kadını izlediğini söylemiştin, bu yüzden onu odanın ortasına zincirlemişti. Ama nedenini bilmiyordun. Eh, ben çözdüm. Kurbanlarını izliyor çünkü öyle yapmak *zorunda*."

Çünkü bu onun doğasında var.

"Ne demek istiyorsun?"

"Gel!"

Rhyme kontrol çubuğunu iki kez ağzıyla çekti, bu da Arrow tekerlekli sandalyeyi döndürdü. Sonra sertçe üfledi ve ilerlemeye başladı.

Kaldırıma kadar sürdü, dursun diye kontrol çubuğunu ağzıyla sertçe çekti. Etrafına bakarken gözlerini kıstı. "Kurbanlarını görmek istiyordu. Ve eminim kilise cemaatini de görmek istemiştir. Güvenli olacağını düşündüğü bir yerden. Daha sonra süpürmeye zahmet etmeyeceği bir yerden."

Bloktaki tek tenha stratejik noktaya gözlerini dikmiş bakıyordu. Bu, kilisenin karşısındaki bir restoranın dış oturma yeriydi.

"Orası! Vakumla orayı Sachs."

Kadın başını salladı, Glockuna yeni bir şarjör taktı, kanıt torbalarını, bir çift kalemi ve şarjlı el süpürgesini yakaladı. Rhyme, kadının sokağın karşısına koşup merdivenlerin oraya dikkatle gittiğini, basamakları incelediğini gördü. "Buradaymış," diye bağırdı kız. "Eldiven izi var. Ve ayakkabı izi – diğerleri gibi yıpranmış."

"Evet!" diye düşündü Rhyme. Ah, bu iyi hissettiriyordu işte. Ilık güneş, hava, seyirciler. Ve kovalamanın getirdiği heyecan...

Hareket ettiğinde seni yakalayamazlar.

Eh, eğer *biz* daha hızlı hareket edersek, belki de yakalayabiliriz.

Rhyme kalabalığa bir göz attı ve bazı insanların ona göz-

lerini dikip baktığını gördü. Ama içlerinden daha da fazlası, Amelia Sachs'ı izliyordu.

Kadın on beş dakika boyunca mahalli tetkik etti ve geri döndüğünde ufak bir kanıt torbasını kaldırdı.

"Ne buldun Sachs? Ehliyet? Doğum sertifikası?"

"Altın," dedi kadın gülümseyerek. "Biraz altın buldum."

30

"Hadi millet," dedi Rhyme. "Bu kez acele etmeliyiz. Adam kızı bir sonraki olay yerine götürmeden. *Kıpırdayın* dedim!"

Thom Rhyme'ı oturur vaziyette Storm Arrow'dan yatağına nakletti, bir anlığına adamı bir kaydırağa yerleştirdi ve oradan indirerek dikkatle özel yatağına yerleştirdi. Sachs, yatak odasındaki dolaplardan birindeki – adam onu CDlerin ve müzik çaların olduğu yere yönlendirirken açmamasını istediği dolaptı bu – tekerlekli sandalye asansörüne baktı.

Rhyme bir anlığına sabit durdu, sarf ettiği efordan dolayı derin derin soluyordu.

"İpuçları yok oldu," diye hatırlattı onlara. "Bir sonraki olay mahallini bulmamızın hiçbir yolu yok. Bu yüzden bu defa büyük işin – sığınak evinin peşine düşeceğiz."

"Bulabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Sellitto.

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye düşündü Rhyme ama cevap vermedi.

Banks merdivenlerden aceleyle çıktı. Daha odaya adımını atmamıştı ki Rhyme patladı, "Ne dediler? Söyle. *Söyle*."

Rhyme, Sachs'ın bulduğu minik altın parçasının Mel Cooper'ın hazırlıksızca oluşturduğu laboratuarının yeteneklerini aşacağını biliyordu. Bu yüzden genç dedektiften kanıtı FBI'ın bölgesel FKTT[31] ofisine hemen ulaştırıp analiz ettirmesini istemişti.

"Bizi önümüzdeki yarım saat içinde arayacaklar."

"Yarım *saat* mi?" diye mırıldandı Rhyme. "Ona öncelik tanımadılar mı?"

31 Fiziksel Kanıt Takip Timi

"Emin ol tanıdılar. Dellray oradaydı. Onu görmen lazımdı. Diğer tüm davaların beklemeye alınmasını emretti ve dedi ki eğer metalürji raporu en kısa zamanda senin eline ulaşmazsa bir şeye dönüşeceğini – ne demek istediğini anlamışsındır – ve bazı delikleri genişleteceğini söyledi– geri kalan kısmı da anlamışsındır."

"Rhyme," dedi Sachs, "Ganz önemli olabilecek başka bir şey daha söyledi. Adam ona demiş ki eğer ayağındaki süzmesine izin verirsen seni bırakırım."

"Süzmesine mi?"

"Deriyi kesip atmasına."

"*Yüzmesine*," diye düzeltti Rhyme.

"Ah. Her neyse, hiçbir şey yapmamış. Kadın dedi ki – sonunda – sanki onu kesmeye kıyamamış."

"Tıpkı ilk olay mahallinde olduğu gibi – şu demiryolunun yanındaki adam," diye öneride bulundu Sellitto.

"İlginç..." diyerek karşılık verdi Rhyme. "İnsanların yüzüğü çalmasına engel olmak için parmağı deştiğini düşünmüştüm. Ama belki de öyle değildir. Davranışlarına bir bakın: Taksicinin parmağını kesti ve beraberinde taşıdı. Alman kızın kolunu ve bacağını kesti. Kemik ve yılan iskeleti çaldı. Everett'in parmağını kırarken çıkan sesi dinledi... Kurbanlarını farklı bir açıdan görüyor. Şey gibi..."

"Anatomik olarak mı?"

"Aynen Sachs."

"Ganz hariç," dedi Sellitto.

"Benim fikrim," dedi Rhyme. "Kadını kesip bizim için canlı tutmaya devam edebilirdi. Ama bir şey onu durdurdu. Ne?"

"Onda farklı olan ne ki? Kadın olduğundan olmuş olamaz. Şehir dışından gelmesinden de. Alman kız da öyleydi çünkü." dedi Sellitto.

"Belki de onu kızının önünde incitmek istememiştir," dedi Banks.

"Hayır," dedi Rhyme vahşice gülerek, "merhamet onun tarzı değil."

"Ama onun farklı olduğu bir şey var. O bir anne." dedi Sachs, birdenbire.

Rhyme bunu düşündü, "Bu olabilir. Anne ve kızı. Onları serbest bırakacak kadar adamı etkilemedi. Ama kadına eziyet etmesini engelledi. Thom, bunu da yaz. Soru işareti de koy." Sonra Sachs'a sordu, "Adamın nasıl göründüğüyle ilgili başka bir şey söyledi mi?"

Sachs not defterini karıştırdı.

"Önceki gibi." diye okumaya başladı. "Kar maskesi, ufak tefek yapıda, siyah eldivenler, o..."

"Siyah eldivenler mi?" Rhyme duvardaki tabloya baktı. "Kırmızı değil mi?"

"Siyah olduğunu söyledi. Emin olup olmadığını sordum."

"Ve şu diğer deri parçası da siyahtı öyle değil mi Mel? Belki de eldivenden olan *o*ydu. Öyleyse kırmızı deri nereden geliyor?"

Cooper omuz silkti. "Bilmiyorum ama bir iki parçasını bulduk. Dolayısıyla adamın yakınından bir yerden gelmeli."

Rhyme kanıt torbalarına baktı. "Başka ne bulduk?"

"Ara sokaktan ve kapı eşiğinden vakumladığımız kalıntılar." Sachs bir gazete kâğıdının üstüne içeriği boşalttı ve Cooper büyüteçle üzerlerine eğildi. "Pek bir şey yok," diye açıkladı. "Çoğu toprak. Birazcık mineral. Manhattan mikaşisti. Feldspat."

Ki bu şehrin her yanında bulunabiliyordu.

"Devam et."

"Ayrışmış yapraklar. Bu kadar."

"Ganz'ın kıyafetlerinden ne haber?"

Cooper ve Sachs, gazete kâğıdını açıp izleri incelediler.

"Çoğu toprak," dedi Cooper. "Ve biraz da taşa benzeyen parçalar."

"Kadını sığınak evinin neresinde tutmuş? Tam olarak."

"Bodrumun zemininde. Zeminin topraktan olduğunu söyledi."

"Harika!" diye haykırdı Rhyme. Cooper'a döndü. "yak onu. Toprağı."

Cooper bir parça numuneyi GK–KS[32]'ye yerleştirdi. Sonuçlar için sabırsızlıkla beklediler. En sonunda bilgisayar ekranı yanıp söndü. Ağ dizisi, ayın yüzeyini andırıyordu.

"Pekâlâ Lincoln. İlginç. Gördüklerim tanin ve..."

"Sodyum karbonat mı?"

"Hayret verici değil mi şu adam?" diye güldü Cooper. "Nereden bildin?"

"On sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıllarda tabakçılıkta kullanılırlardı. Tanik asit, postu iyileştirir ve alkalin de onarır. Demek ki, sığınak evi eski bir deri tabakhanesinin yakınında."

Adam gülümsedi. Engel olamıyordu. "Ayak seslerini duyuyor musun 823?" diye düşündü. "Tam arkandan geliyoruz."

Gözleri Randel Haritası'na kaydı. "Koku yüzünden hiç kimse tabakhaneleri mahallesinde istemiyordu bu yüzden belediye komitesi onları sınırladı. Aşağı Doku Yakası'nda birkaç tane olduğunu biliyorum. Ve Batı Greenwich Village'ta – ki o zamanlar orası gerçekten bir köydü, şehrin kırsal bölgesiydi. Sonra ellili yıllarda Batı Yakası'nın daha ötesinde – Alman kızı bulduğumuz ağıl tünellerinin yakınında. Ah, bir de 1900'lerin başlarında Harlem'de."

Rhyme market zinciri listesine göz attı – dana budu satan ShopRiteların yerlerine. "Chelsea olmaz. Orada tabakhane yoktu. Harlem de olmaz, orada ShopRites yok. Öyleyse West Village, aşağı Doğu Yakası veya orta Batı Yakası olmalı – Hell's Kitchen yine çıktı karşımıza. Oradan hoşlandığını biliyoruz."

"Yalnızca on altı kilometre kare," diye tahmin etti Rhyme alayla. Hayatının ilk iş gününde Manhattan'da saklanmanın Kuzey Ormanları'nda saklanmaktan daha kolay olduğunu anlamıştı.

32 Gaz Kromatografi–Kütle Spektrometresi

"Hadi devam edelim. Carole'ın kıyafetindeki taştan ne haber?"

Cooper mikroskobuna eğildi. "Tamam. Bakıyorum."

"Bana yolla onu Mel."

Rhyme'ın ekranı canlandı ve adam parlak asteroitlere benzeyen taş ve kristal parçacıklarını izledi.

"Döndür," diye talimat verdi Rhyme. Üç cisim birbirine yapıştı.

"Soldaki mermer, pembemsi," dedi Cooper. "Önceden bulduğumuza benziyor. Arasındaki gri şeyse..."

"Harç. Diğeri de kumtaşı," dedi Rhyme. "Federal tarzda bir binadan geliyor. Tıpkı 1812 Belediye Binası gibi. Ama ön cephesi mermerden; diğer kısmı kumtaşından. Paradan tasarruf etmek için öyle inşa etmişler. Eh, gerçekten de tasarruf ettiler zira mermer için ayrılmış para çeşitli ceplere girdi. Şimdi, elimizde başka ne var? Kül. Yangının katalizörünü bulalım."

Cooper kül numunesini GK–KS'ye koydu. Ekranda görünen kavise baktı.

Yeni rafine edilmiş benzin, üreticisinin boyasını ve katkı maddelerini içerir. Özgündür ve tek bir kaynağa kadar takibi yapılabilir. Tabii suçlunun onu satın aldığı benzin istasyonunda farklı markalar karıştırılmıyorsa. Cooper, benzinin Gas Exchange benzin istasyonlarında satılan markayla birebir örtüştüğünü söyledi.

Banks, Sarı Sayfalar'ı kaptı ve hızlı hızlı çevirdi. "Manhattan'da altı istasyon var. Üçü şehir merkezinde. Biri Altıncı Cadde ve Houston'da. Bir diğeri Delancey, 503 Doğu'da. Ve sonuncusu da On Dokuzuncu ve Sekizinci Sokak'ta."

"On Dokuz fazla kuzeyde," dedi Rhyme. Profil tablosuna baktı. "Doğu veya Batı Yakası. Hangisi?"

Süpermarketler, benzin...

Uzun bir figür aniden kapı eşiğini doldurdu.

"Partiye hâlâ davetli miyim?" diye sordu Fred Dellray.

"Duruma bağlı," diye mukabele etti Rhyme. "Hediye getirdin mi?"

"Ah, bir ton hediyem var," dedi ajan, FBI'ın o çok bilindik yuvarlak amblemiyle süslenmiş dosyayı sallayarak.

"*Hiç* kapı çalmaz mısın sen Dellray?" diye sordu Sellitto.

"O alışkanlığı bıraktım."

"İçeri gel," dedi Rhyme. "Elinde ne var?"

"Emin değilim tam. Bana hiç anlam ifade etmedi. Ama zaten ne anlarım ki ben?"

Dellray bir dakikalığına rapordan bir şeyler okudu. "FKTT'de Tony Farco var – sana selam da söyledi bu arada Lincoln – ve bulduğunuz FK'nın bazılarını analiz etti. Altın varak olduğu çıktı ortaya. Büyük ihtimalle altmış ila seksen yıllık. Üstüne yapışmış selüloz lifleri buldu bu yüzden bir kitaptan geldiğini düşünüyor."

"Elbette! Tepesindeki başlıkları altınla yazılan bir sayfadan," dedi Rhyme.

"Üstünde bazı mürekkep parçacıkları da buldu. Alıntı yapıyorum: 'New York Halk Kütüphanesi'nin kitaplarının arkasını mühürlemek için kullandığı mürekkep çeşidiyle uyuşmaz değil.' Tuhaf konuşmuyor mu sence de?"

"Bir kütüphane kitabı," diyerek düşüncelere daldı Rhyme.

Amelia Sachs "*Kırmızı deriyle ciltlenmiş* bir kütüphane kitabı." dedi.

Rhyme kıza uzun uzun baktı. "Doğru!" diye haykırdı. "O kırmızı deri parçacıkları işte buradan geliyordu. Eldivenden değil. Yanında sürekli taşıdığı bir kitap bu. Kutsal kitabı olabilir."

"Kutsal kitap mı?" diye sordu Dellray. "Adamın şu dinci kaçıklardan biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"*Bizim* Kutsal Kitap'ımız değil Fred. Kütüphaneyi tekrar ara Banks. Belki de ayakkabılarını bu şekilde yıpratmıştır – okuma odasında. Biliyorum, uzak bir ihtimal. Ama elimizde çok fazla seçenek yok. Geçen yıl içerisinde Manhattan'ın

bölgelerinden çalınmış tüm antik kitapların bir listesini istiyorum."

"Tamam." Genç adam tıraştan kalma yara izini ovuşturarak belediye başkanını evinden aradı ve o saygıdeğer beyden halk kütüphaneleri müdürüyle iletişime geçip ihtiyaç duydukları şeyi istemesini dobra bir şekilde istedi.

Yarım saat sonra faks makinesi titredi ve iki sayfa püskürttü. Thom iletiyi makineden yırtıp aldı. "Yuh, bu şehirdeki okuyucuların elleri de ama uzunmuş," dedi kâğıdı Rhyme'a götürürken.

Geçen on iki ay içinde elli yıldan daha eski seksen dört kitap halk kütüphanelerinden kaybolmuştu, otuz beşi Manhattan bölgesindendi.

Rhyme listeyi taradı. Dickens, Austen, Hemingway, Dreiser... Müzik, felsefe, şarap, edebi eleştiri, masal kitapları... Değerleri ilginç şekilde düşüktü. Yirmi, otuz dolar. Çoğunun ilk baskı olmadığını ama belki de hırsızların bu durumdan habersiz olduğunu düşündü.

Listeyi taramaya devam etti.

Hiçbir şey, hiçbir şey... Belki...

Sonra onu gördü.

Eski New York'ta Suç, yazar Richard Willie Stephans, Bountiful Yayınları tarafından 1919'da basılmış. Değeri altmış beş dolar olarak belirtilmişti ve bundan dokuz ay önce New York Halk Kütüphanesi'nin Delancey Sokağı şubesinden çalınmıştı. Ebadı on üçe on sekizdi, kırmızı oğlak derisiyle kaplıydı, kitabın sonunda boş sayfaları vardı ve sayfa kenarları altın kaplamaydı.

"Şunun bir kopyasını istiyorum. Nasıl bulursunuz bilmem. Gerekirse Meclis Kütüphanesi'ne birini yollayın."

"Bununla ben ilgilenirim." dedi Dellray.

Süpermarketler, benzin istasyonu, kütüphane...

Rhyme bir karar vermek zorundaydı. Kullanılabilir durumda üç yüz bin araştırmacı vardı – polisler ve eyalet polisleri ve federal ajanlar – Ama New York'un hem Batı hem de

Doğu yakasındaki merkezleri aramak zorunda kalıp dağılırlarsa fazla inceleceklerdi.

Profil tablosuna baktı.

"Evin West Village'da mı?" diye içinden sordu Rhyme, 823'e. benzini ve kitabı bizi kandırmak için Doğu Yakası'ndan mı aldın? Yoksa orası gerçek mahallen mi? Ne kadar zekisin? Hayır, hayır soru ne kadar zeki olduğun değil, kendini ne kadar zeki *sandığın*. Mösyö Locard'ın geride bırakacağınla ilgili bizi temin ettiği o ufacık şeyleri asla bulamayacağımızdan ne kadar eminsin?

Nihayetinde Rhyme emir verdi, "Aşağı Doğu Yakası'na gidin. Village'ı boşverin. Herkesi oraya götürün. BO'nun tüm ekiplerini, yani seninkilerin hepsini Fred. Aradığınız şey şu: Büyük, federal stilde bir bina. İki yüz yıl kadar eski olmalı, gül renkli mermerden ön cephesi var. Kenarlar ve arka kısım kumtaşından. Vaktinde bir konak veya kamu binası olmuş olabilir. Yanında bir garaj veya at arabası bölmesi var. Son bir kaç haftadır sarı bir taksi ve Taurus araba girip çıkıyor. Son günlerde daha da sık."

Rhyme Sachs'a göz attı.

Ölmüşleri geride bırakmak...

Sellitto ve Dellray telefonlarına sarıldılar.

"Ben de gidiyorum." dedi Sachs, Rhyme'a.

"Başka birşey beklemezdim zaten."

Aşağıdaki kapı kapandığında adam fısıldadı, "Yolun açık olsun Sachs. Yolun açık olsun."

31

Üç ekip arabası Aşağı Doğu Yakası'nın sokaklarında yavaşça yol alıyordu. Her birinde iki polis memuru vardı. Gözleri etrafı tarıyordu.

Çok geçmeden iki siyah at arabası belirdi... iki *sedan*, demek istemişti adam. Üzerlerinde bir işaret yoktu, ama sol arabalı dikiz aynaları şüpheye yer bırakmayacak şekilde ne olduklarını anlatıyordu.

Araştırmalarını giderek daraltıklarını biliyordu şüphesiz. Evini bulmalarının an meselesi olduğunun da farkındaydı. Ama amaçlarına bu kadar yakın olmaları, onu şoka uğratmıştı. Polislerin çıkıp Canal Caddesi'ne park ederek, gümüş renkli bir Taurus'u incelediklerini görünce keyfi daha da kaçtı.

Arabasını nasıl olup da öğrenmişlerdi? Araba çalmanın büyük bir risk olduğunu biliyordu ama Hertz'in kayıp araçlarının farkına varmasının günler alacağını düşünmüştü. Ve bulsalar bile, polislerin onu bu hırsızlıkla ilişkilendiremeyeceğinden emindi. Ah, bu adamlar iyiydi.

Ciddi ifadeli polislerden biri taksisine bir göz attı.

Doğrudan ileri bakan kemik koleksiyoncusu yavaşça Hanson Sokağı'na döndü, kendini bir taksi kalabalığının içinde gözden kaybettirdi. Yarım saat sonra taksiden ve Hertz'den çaldığı Taurus'tan kurtulup, yürüyerek konağa döndü.

Küçük Maggie ona baktı.

Korkmuştu, evet, ama ağlamayı kesmişti. Acaba kızı tutsam mı diye düşündü. Kendisine evlatlık olarak alabilirdi. Büyütebilirdi. Bu fikir içinde bir iki saniye parladı, sonra söndü.

Hayır, bu çok fazla soruya neden olurdu. Üstelik kızın kendisine bakış şeklinde bir tekinsizlik vardı. Yaşından daha büyük gösteriyordu. Adamın ne yaptığını hep hatırlardı. Bir süreliğine bunun bir rüya olduğunu düşünebilirdi. Ancak bir gün gerçek ortaya çıkardı. Zira gerçek her zaman ortaya çıkardı. İstediğin kadar üstünü ört, gerçek bir gün mutlaka ortaya çıkardı.

Meçhul fail 823			
Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
. Beyaz erkek, ufak yapılı . Koyu renk kıyafet . Eski eldivenler, kırmızımsı oğlak derisi . Losyon; başka kokuları örtmek için mi? . Kar maskesi? Lacivert? . Eldivenler koyu renk . Losyon=Sek . Saç rengi kahverengi değil	. Büy. iht. sığınak evi var . Yakınlarında oturuyor: B'way & 82nd, ShopRite Greenwich & Bank ShopRite 8th Ave. & 24th, ShopRite Houston & Lafayette, ShopRite . Eski bina, pembe mermer	. Sarı Taksi . Son modellerden bir sedan . Aç.renk, gri, gümüş, bej . Kiralık araba; büy.iht çalıntı . Hertz, gri Taurus, bu yılki model	. Ol.Yer. prosedür biliyor . Adli kaydı olabilir . DÇ izi biliyor . Silah = 32 calib. Colt . Kurbanları alışılmadık düğümlerle bağlıyor . "Eski" onu cezbediyor . Bir kurbana "Hanna" dedi . Temel Almanca bilgisi . Yer altı onu cezbediyor

Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
. İşaret parmağında derin yara . Günlük kıyafetler . Eldivenler siyah	. En az yüz yıllık, büy.iht konak veya kurum binası . Federal tarzda bina, Aşağı Doğu yakası		. Çift kişilik . Rahip, sos. görevli, danışman olabilir . Ayakkabıda sıra dışı yıpranma, çok okuyor? . Kurbanının parmağını kırarken sesini dinledi . Dedekti-flere uyuzluk olsun diye yılan bıraktı . Kurbanın ayağını yüzmek istedi . Bir kurbana "Maggie" dedi . Anne&çocuk, onun için özel anlamı mı var? . "Eski NY'da Suç" kitabını mı model alıyor?

Hayır, bu kıza da diğerlerine güvendiğinden daha fazla güvenemezdi. Her insan nihayetinde seni hüsrana uğratırdı.

Nefrete güvenebilirdin. Kemiğe güvenebilirdin. Geri kalan her şey ihanetti.

Maggie'nin yanına çömeldi ve kızın ağzındaki bandı gevşetti.

"Anne!" diye uludu kız. "Annemi istiyorum!"

Adam hiçbir şey söylemedi, yalnızca dikilip kıza baktı. Hassas kafatasına. Dal gibi ince kollarına.

Kız bir cadı gibi çığlık attı.

Adam eldivenini çıkardı. Parmakları bir anlığına kızın başının üstünde havada kaldı. Sonra kızın kafasındaki yumuşak saçı okşadı. (*"Bedenin üzerinden temastan sonraki 90 dakika içinde parmak izi çıkartılabilir [Bkz kromekote] ama insan saçı üzerinden şimdiye dek hiç kimse başarılı bir şekilde deri–çıkıntısı izi çıkartamadı."* Lincoln Rhyme; *Fiziki Kanıtlar*, 4. Baskı. [New York Suçbilimi Yayınları, 1994.])

Kemik koleksiyoncusu yavaşça kalkıp yukarı, binanın geniş oturma odasına yürüdü. Duvardaki resimleri geçti – işçiler, gözlerini dikmiş bakan kadınlar ve çocuklar. Dışarıdan gelen belli belirsiz bir sese başını çevirdi. Sonra ses daha da yükseldi – bir metal tıkırtısıydı. Silahını kapıp binanın arkasına koştu. Sürgüyü açıp kapıyı itekledi ve iki eliyle tuttuğu silahıyla atış pozisyonuna geçti.

Vahşi köpek sürüsü adama baktı. Devirdikleri çöp tenekesine çabucak geri döndüler. Silahı cebine koyan adam, oturma odasına geri döndü.

Kendini şişe camından pencerenin yanında bulmuştu yine, eski mezarlığa bakıyordu. Ah, evet. Orada! O adam yine oradaydı, siyah giyinmiş, mezarlıkta dikiliyordu. Uzaktaki gökyüzü, Out Ward's sahili boyunca Doğu Nehri'nde demir atmış sürat tekneleri ve yelkenlilerin siyah direkleriyle çivilenmiş gibi görünüyordu.

Kemik koleksiyoncusu dayanılmaz bir keder hissetti. Acaba şu dakikada yeni bir trajedi mi oldu, diye merak etti. Belki de 1776'daki Büyük Yangın Broadway'deki binaların çoğunu yok etmişti. Ya da sarıhumma salgını İrlandalı göçmenleri

kırıp geçirmişti. Ve ya, *General Slocum* gezinti botu yangını, 1904'te binin üzerinde kadını ve çocuğu öldürüp Aşağı Doğu Yakası'ndaki Alman mahallesini yok etmişti.

Adam, belki de yakında gerçekleşecek trajedileri seziyordu.

Bir iki dakika sonra Maggie'nin çığlıkları dinip, yerine eski şehrin sesleri dolmuştu, lokomotiflerin kükremesi, çanların çınlaması, kara barut dolu silahların çıkardığı patlama sesleri, kaldırım taşlarının üstünde yankılanan nal sesleri.

Peşindeki polisleri ve Maggie'yi unutarak bakmayı sürdürdü. Yalnızca sokak boyunca gezinen hayaletimsi biçimleri izliyordu.

Önce ve şimdi.

Gözleri uzun bir müddet boyunca pencereye odaklanmaya devam etti, farklı bir zamanda kaybolmuşlardı. Bu yüzden aralık bıraktığı kapıyı itip içeri giren vahşi köpekleri fark etmedi. Hayvanlar, oturma odasının eşiğinden adama baktılar ve dönüp binanın arkasına sessizce koşmadan önce bir anlığına durakladılar.

Burunları kokuları duymak için kalkıyor, kulakları yabancı oldukları bu yerdeki seslere hemen dikiliyordu. Özellikle de alt kattan yükselen belli belirsiz ağlama sesine karşı.

***

Hardy Kardeşlerin bile ayrı düşmüş olması, umutsuzluklarının bir göstergesiydi.

Bedding, Delancey civarındaki yarım düzine kadar bloğu geziyordu, Saul ise daha güneye inmişti. Sellitto ve Banks'in her ikisinin de arama alanları vardı. Diğer yüzlerce memur, FBI ajanı ve eyalet polisi kapı kapı dolaşıyor, kısa boylu bir adamı, ağlayan ufak bir çocuğu, gri bir Ford Taurus'u, ön cephesi gül rengi mermerden diğer kısımları kumtaşından, terk edilmiş, federal mimarisi olan bir binayı soruyordu.

Ha? Ne demeye çalışıyorsunuz Ajan Bey? ...Bir çocuk gördüm

mü? Aşağı Doğu'da hiç gördüğüm çocuk var mı diye mi soruyorsunuz? Hey, Jimmy, buralarda hiç çocuk gördün mü? Son altmış saniye dışında yani?

Amelia Sachs kaslarını esnetiyordu. Sellitto'nun takımında olmakta ısrar etmişti. Fail 823'e o dana budunu satan East Houston'daki ShopRite dükkânını basan takımda... Ve ona benzin satan istasyonun... Ve *Eski New York'ta Suç* kitabının çalındığı kütüphanenin...

Ne var ki, buralarda hiçbir iz bulamadılar ve farklı koku almış bir düzine kurt gibi dağıldılar. Her biri kendine mahallenin bir bölümünü seçti.

Sachs yeni pikabının gazını kökler ve başka bir bloğu denerken, son birkaç gündür yaşadığı hayal kırıklığını tekrar hissetti. Bir sürü kanıt, kontrol edilmesi gereken bir sürü yer vardı. Ve bu işin umutsuzluğu... Burada, sıcak, nemli sokaklarda, başka yüzlerce sokağa ve ara sokağa açılan bu caddelerde binlerce binanın – hepsi de eskiydi – yanından geçerek sığınak evini bulmak, Rhyme'ın ona anlattığı o kılı, yani .38 kalibre tabancanın geri tepmesi üzerine tavana yapışan kanıtı bulmak kadar imkansız geliyordu.

Her sokağı kontrol etmeye niyetlenmişti, ama zaman geçtikçe ve ölümün kıyısında dolaşan, yeraltında tutulmakta olan o çocuğu düşündükçe daha hızlı aramaya başladı, sokaklarda hızla ilerliyor, gül renkli mermerden binayı bulmak için sağa sola bakıyordu. Şüphe kadının içinde büyüdü. Acele ederken binayı kaçırmış olabilir miydi? Yoksa şimşek gibi sürüp daha çok sokağı mı taramalıydı?

Böyle sürüp gitti. Başka bir blok, sonra bir başka tanesi. Ve hâlâ ortada hiçbir şey yoktu.

***

Caninin ölümünden sonra, eşyaları dedektifler tarafından korumaya alınıp incelendi. Günlüğü, sekiz kendi halinde vatandaşı öldürdüğünü gösteriyordu. Mezar hırsızlığından da geri kalmamış-

tı, çünkü yazdıklarına göre (doğruysa tabii) şehirdeki mezarlıklarda bulunan pek çok kutsal kabre zarar vermişti. Kurbanlarının hiçbiri aşağı kimseler değildi. Çoğu namuslu, çalışkan ve dürüst vatandaşlardı. Ama buna rağmen zerre kadar suçluluk duymamıştı. Aslında, kurbanlarına iyilik yaptığı gibi delice bir hezeyanla hareket etmiş gibi görünüyordu.

Lincoln Rhyme'ın sol yüzük parmağı hafifçe seğirdi ve çerçeve, *Eski New York'ta Suç* kitabının pelür kâğıdından sayfasını çevirdi. Kitap iki federal memur tarafından on dakika önce getirilmişti. İş, Fred Dellray'in benzersiz stili sayesinde hızla gerçekleşmişti.

"Et kurur ve zayıf düşer," – (diye yazmıştı can merhametsiz ama titremeyen elleriyle)– "Kemik, vücudun en güçlü halidir. Et olarak ne kadar yaşlı olursak olalım, kemikte hep genç kalırız. Sahip olduğum soylu bir amaç. Neden başkaları bu konuda benimle hemfikir değil aklım ermiyor. Onların hepsine bir iyilik yaptım. Artık ölümsüzler. Onları özgür bıraktım. Onları kemiklerine kadar parçalara ayırdım."

Terry Tobyns haklı çıkmıştı. Bölüm 10, "James Schneider: 'Kemik Koleksiyoncusu'," Fail 823'ün davranışlarıyla fiilen örtüşen bir taslaktı. Cinayet İşleme Teknikleri aynıydı – yangın, hayvanlar, su, canlıyken haşlama... Sekiz yüz yirmi üç, Schneider'ın avlarının aynısının peşine düşmüştü. Alman bir turisti Hanna Goldschmidt'le karıştırmış, onu kafasında yüz yıl önceki bir göçmene dönüştürmüştü. Kurbanını bulmak için Alman Evi'ne çekilmişti. Küçük Pammy Ganz'a da farklı bir isimle seslenmişti – Maggie. Açıkça görülüyordu ki, onun da Schneider'ın kurbanlarından biri olan O'Connor olduğunu düşünmüştü.

Kitapta, şeffaf ambalaj kâğıdıyla kaplanmış olan kötü bir gravür, şeytani James Schneider'ı, bir bodruma oturmuş, bacak kemiği incelerken resmetmişti.

Rhyme Randel haritasına baktı.

Kemikler...

Adam, bir defasında incelediği bir olay mahallini anımsıyordu. Aşağı Manhattan'da bir inşaat alanına, hafriyat işçileri arsanın yüzeyinin birkaç metre altında bir kafatası buldukları için çağrılmıştı. Rhyme kafatasının çok eski olduğunu hemen anlamış ve davaya suçbilimci bir antropolog getirtmişti. Kazmaya devam etmişler, bir sürü kemik ve iskelet bulmuşlardı.

Küçük bir araştırma 1741 yılında Manhattan'da bir köle isyanı çıktığını ve kölelerin bir kısmının –ayrıca köleliğin kaldırılması yanlısı beyaz militanların – Collect'teki ufak bir adada asıldığını ortaya çıkarmıştı. Ada, idam için popüler bir alan haline gelmiş ve gayrı resmi pek çok kabristan ve suçlu mezarlığı orada bulunmuştu.

Collect eskiden neredeydi? Rhyme bunu hatırlamaya çalıştı. Çin Mahallesi ve Aşağı Doğu Yakası'nın birleştiği yerin yakınlarında. Ama kesin olarak söylemek güçtü zira göl çok uzun süre önce doldurulmuştu. Orası...

"Evet!" diye düşündü, kalbi çarparak. The Collect, doldurulmuştu zira göl o kadar kirlenmişti ki, şehrin komisyon üyeleri, orasının halk sağlığına başlıca bir tehdit olduğunu düşünmüşlerdi. Ve gölü en çok kirletenler de, doğu kıyısındaki tabakhanelerdi!

Telefonu çevirmekte artık iyice ustalaşan Rhyme, tek bir tuşu bile yanlış çevirmeden belediye başkanını ilk denemesinde aradı. Ama saygıdeğer beyefendi, adamın özel sekreterinin söylediğine göre, BM delegeleriyle brunchtaydı. Ancak Rhyme kendini tanıttığında sekreter "Bir dakika efendim," demiş ve çok geçmeden Rhyme, kendini ağzı dolu olan bir adamla konuşurken bulmuştu. "Konuş dedektif. Nasıl gidiyor bizim şu kahrolası iş?" diye sormuştu adam.

"Beş–sekiz–sekiz–beş, tamam," dedi Amelia Sachs telsize cevap vererek. Rhyme kadının sesindeki huzursuzluğu fark etti.

"Sachs."

"Bu iyi değil," dedi kadın ona. "Şansımız hiç gülmedi."

"Galiba onu buldum."

"Ne?"

"Altı yüzüncü blok, Doğu Van Brevoort. Çin Mahallesi'nin yakınlarında."

"Nereden biliyorsun?"

"Belediye Başkanı tarih Topluluğu'nun başkanıyla konuşmamı sağladı. Orada arkeolojik bir kazı olmuştu. Eski bir mezarlık. Sokağın karşısında eskiden büyük bir tabakhane vardı. Ve vakti zamanında büyük Federal konaklar da varmış. Bence oralarda bir yerlerde."

"Gidiyorum."

Mikrofondan lastiklerin ciyakladığını duydu, daha sonra siren sesi araya girdi.

"Lon ve Haumann'ı da aradım," diye ekledi adam. "Onlar da şimdi yoldalar."

"Rhyme," diyerek çatladı kadının aceleci sesi. "Kızı kurtaracağım."

Ah, sende iyi polis yüreği var Amelia, profesyonel bir kalp, diye düşündü Rhyme. *Ama hâlâ bir çaylaksın.* "Sachs?" dedi adam.

"Evet?"

"Kitabı okuyordum da. Sekiz yüz yirmi üç kendisine kötü bir rol modeli seçmiş. Gerçekten çok kötü."

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Demek istediğim şu ki," diye devam etti adam, "kız orada olsun olmasın, eğer onu bulursan ve adam kaçmaya kalkarsa, mıhla onu."

"Ama onu canlı yakalarsak bizi kıza götürebilir. Kızı kurta..."

"Hayır Sachs. Beni dinle. Onu imha et. Silahına uzanır gibi olursa, veya başka bir şey... Onu imha et."

Telsiz frekansı cızırdadı. Sonra adam, kadının dengeli sesiyle şöyle dediğini duydu, "Van Brevoort'tayım Rhyme. Haklıymışsın. Onun yerine benziyor."

★★★

Polise ait olduğuna dair işareti bulunmayan on sekiz araba, iki AHB minibüsü ve Amelia Sachs'ın pikabı, Aşağı Doğu Yakası'ndaki boş, küçük bir sokağın oraya kümelenmişti.

Doğu Van Brevoort'ın hali Saraybosna'dan farksızdı. Binalar metruktu – iki tanesi yanıp kül olmuştu. Sokağın doğu kısmında, harap durumda olan bir çeşit hastane binası vardı. Çatısı içine göçmüştü. Onun yanında ise üstünde Yerel Mahkeme mührüyle süslenmiş bir "Yasak Bölge" sembolü olan, kordon altına alınmış genişçe bir çukur vardı. Burası, Rhyme'ın bahsettiği arkeolojik kazı bölgesiydi. Sıska bir köpek ölmüş, oluğun yanında yatıyordu. Leşi farelerce ayıklanmıştı.

Sokağın diğer yakasının tam ortasında, mermer ön cepheli, soluk pembe renkte, kenarında at arabası garajı olan ve Van Brevoort'taki diğer eski püskü yerleşim yerlerine göre epey iyi durumda bir bina bulunuyordu.

Sellitto, Banks ve Haumann AHB minibüsünün yanında dururken, bir düzine memur kurşungeçirmez yeleklerini giyip M16'larını omuzlarına asıyordu. Sachs onlara katıldı ve hiç sormadan saçını bir kaskın içine tıkıp yeleğini giyinmeye başladı.

"Sachs, sen taktik timinde değilsin." dedi Sellitto.

Cırtcırtlarını çekip yapıştıran kadın, kaşlarını kaldırıp dedektife uzun uzun baktı. "Tamam. Ama yedek kuvvettesin. Bu bir emirdir." dedi adam, sonunda teslim olarak.

"Tim İki'de olacaksın." dedi Haumann.

"Evet efendim. Bu bana uyar."

AHB polislerinden biri ona MP–5 makineli silahlardan önerdi. Kadın Nick'i düşündü – atış poligonundaki randevularını. İki saatlerini otomatik silah kullanarak harcamışlar, kapılara Z şeklinde delikler açmışlar, tek fiskeyle şarjörleri tekrar doldurmuş ve Coltların alışılageldik tutukluk sorununu, silahı orada sökerek halletmişlerdi. Nick, taramalı tü-

feğin sesini pek severdi, ancak Sachs, büyük silahların ateş gücünden hoşlanmazdı. Kadın, Glocklarını kullanarak yarışmayı önermiş, on beş metreden yaptıkları atışlarda adamı üç kez yenmişti. Adam gülmüş, kadının son boş mermi kovanı çınlayıp döne döne atış alanına uçarken kadını öpmüştü.

"Belimdeki tabancayı kullansam yeter," dedi kadın AHB memuruna.

Hardy kardeşler koşarak geldi, sanki keskin nişancılardan sakınıyorlarmış gibi çömeliyorlardı.

"Elimizde olan bilgi şu. Etrafta kimse yok. Blok..."

"Tamamen boş."

"Adamın binasının pencerelerin hepsi parmaklıklı. Arka kapı..."

"Arka sokağa açılıyor. O kapı açık."

"Açık mı?" diye sordu Haumann, memurlarından pek çoğuna bakışlar atarak.

Saul onayladı. "Kilitlememekle kalmamış açık da bırakmış."

"Bubi tuzağı var mı?"

"Görebildiğimiz kadarıyla yok. Ama bu..."

"Hiç yok anlamına gelmez."

"Arka sokakta hiç araç var mı?" diye sordu Sellitto.

"Yok."

"Önden iki giriş var. Ana kapı..."

"Orası sımsıkı kapalı. İkincisi at arabası garajı kapısı. Büyük ve iki araca rahatça yeter. Asma kilit ve zincir var."

"Ama yerde duruyorlar."

Haumann başını salladı, "Öyleyse adam içeride olabilir."

"Belki," dedi Saul, sonra ekledi, "Ona ne duyduğumuzu da söyle."

"Çok belirsizdi. Ağlama sesi olabilir."

"Bağırma sesi de olabilir."

Sachs sordu, "Küçük kız mı?"

"Belki. Ama sonra kesildi. Rhyme bu yeri nasıl buldu?"

"Herifin beyninin nasıl çalıştığını anlarsan *bana* da anlat," dedi Sellitto.

Haumann emrindeki amirlerden birini çağırdı ve bir dizi emir verdi. Çok geçmeden iki AHB minibüsü kavşağa çekildi ve sokağın diğer girişini kapattı.

"Tim Bir, ön kapıya. Patlatıp içeri girin. Kapı ahşap ve eski, bu yüzden plastik patlayıcı kullanmayın. Tim İki, arka sokağa. Üç dediğimde içeri giriyorsunuz anlaşıldı mı? Faili etkisiz hale getirin, ama kızın içerde olduğunu varsayıyoruz bu yüzden tetiği çekmeden önce ortamı kontrol edin. Memure Sachs, bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Kadın kendinden emin bir şekilde başıyla onayladı.

"Tamam, hanımlar beyler. Gidip haklayın şu herifi."

32

Sachs ve Tim İki'nin diğer beş memuru, AHB minibüsleriyle bloke edilmiş, sıcaktan kavrulmakta olan arka sokağa daldı. Asi yabani otlar kaldırım taşlarının arasından fırlıyordu ve çatlamış zemin ile ıssızlık, Sachs'a dün sabahki demiryolu mezarını hatırlatmıştı.

Kurbanın ölü olduğunu umuyordu. Kendi iyiliği için...

Haumann etraftaki binaların çatılarındaki eyalet polislerine emir verdi ve kadın, adamların siyah Coltlarının ağızlarının anten gibi dikildiğini gördü.

Tim, aralık kapının yanında durdu. Sachs ayakkabısındaki lastik bantları kontrol ederken diğer polisler ona bir göz attılar. Bir tanesinin diğerine batıl inançlarla ilgili bir şey fısıldadığını duydu.

Sonra kadın kulaklığından gelen sesleri duymaya başladı:

"Tim Birin lideri ön kapıda, silahlar hazır. Burası temiz, tamam."

"Anlaşıldı Tim Bir Lideri. Tim İki?"

"Tim İki, pozisyon aldık. Tamam."

"Anlaşıldı Tim İki Lideri. Her iki tim, hızlı bir giriş bekliyorum. Üç deyince."

Sachs silahını son bir kez kontrol etti.

"Bir..."

Dili, dudağının şişmiş kısmında asılı duran bir damla tere dokundu.

"İki..."

Pekâlâ, Rhyme, işte başlıyoruz...

"Üç!"

Uzaktan duyulan bir "pop" sesinden ibaret olan kapı patlayıcısı oldukça sessizdi. Timler hızla harekete geçtiler. Kadın, AHB eyalet polislerinin ardından hızla koştu. İçeri girip etrafa dağılıyorlardı ve tüfeklerinin ucundaki fenerler, pencerelerden giren parlak güneş ışığı huzmeleriyle kesişiyordu. Sachs, timin geri kalanı gardıropları, dolapları ve binayı tıka basa doldurmuş grotesk heykellerin ardındaki gölgeleri kontrol ederken etrafa dağılınca kendini tek başına buldu.

Kadın köşeyi döndü. Solgun bir yüz belli belirsiz göründü. Bir bıçak...

Kalbi çarptı. Saldırı duruşu, silah yukarı. Duvara çizilmiş bir tabloya baktığını anlayana kadar tetiğe epey baskı uygulamıştı. Tekinsiz, ay suratlı bir kasap, bir elinde bıçak, diğerinde bir parça et tutuyordu.

Tanrım.

Kendine ev olarak harika bir yer seçmiş.

Birinci ve ikinci katları araştıran AHB eyalet polislerinin ayak sesleri yukarıdan geliyordu.

Ama Sachs başka bir şey arıyordu.

Bodruma giden kapıyı buldu. Yarı açıktı. Pekâlâ. Halojen lambası sönsün. Önce bir göz atman lazım. Ama Nick'in dediği şeyi hatırladı: kafa veya göğüs seviyesinde asla köşelere bakma – seni bekleyeceği yer orası olacaktır. Tek dizinin üstüne çök. Derin bir nefes al. Git!

Hiçbir şey yok. Yalnızca karanlık.

Baştan aşağı.

Dinle...

İlk önce hiçbir şey duymadı. Sonra bir kazıma sesi. Bir takırtı. Hızla alınan bir nefes ya da bir hırıltı sesi.

Burada ve kazarak kaçmaya çalışıyor!

Mikrofonuna doğru konuştu, "Bodrumda hareketlilik var. Destek istiyorum."

"Anlaşıldı."

Ama kadın durup bekleyemezdi. Adamla aşağıda bekle-

ve küçük kızı düşündü. Merdivenlerden inmeye başladı. Durakladı ve tekrar dinledi. Sonra belinden aşağı olan tüm vücudunun korumasız kalacak vaziyette durduğunu fark etti. Aşağıdaki zemine kadar atladı, karanlıkta diz üstü çöktü.

Derin nefes al.

Şimdi, yap!

Sol elindeki halojen lamba odayı parlak bir değnek gibi aydınlattı. Silahının namlusu sağa sola kaydırdığı beyaz diskin ortasını hedef almıştı. Işığı aşağı indirdi. Adam da çömelmiş vaziyetteydi. Nick'in ona söylediği şeyi hatırladı: Suçlular uçup gitmez.

Hiçbir şey yok. Adamdan hiçbir iz yok.

"Memur Sachs?"

AHB memurlarından biri merdivenlerin tepesindeydi.

"Ah hayır," diye mırıldandı kadın, fenerinin ışığı bodrumun köşesinde donmuş kalmış Pammy Ganz'ın üstüne düştüğünde.

"Hareket etme," dedi AHB memuruna.

Kızın birkaç santim uzağında, açlıktan ölüyormuş gibi görünen bir köpek sürüsü duruyordu ve kızın yüzünü, parmaklarını, bacaklarını kokluyorlardı. Kızın kocaman açılmış gözleri bir hayvandan diğer hayvana kayıyordu. Minik göğsü inip kalkıyor ve yüzünden gözyaşları boşanıyordu. Ağzı açıktı ve pembe dilinin ucu, dudağının sağ tarafına yapışmıştı.

"Orada kal," dedi kadın AHB memuruna. "Hayvanları korkutma."

Kadın nişan aldı ama ateş etmedi. Bir iki tanesini öldürebilirdi ama geri kalan köpekler, panikleyip kızı kapabilirlerdi. İçlerinden biri yara izi dolu pis başının ufacık bir hareketiyle kızın boynunu koparacak kadar iriydi.

"Adam aşağıda mı?" diye sordu memur.

"Bilmiyorum. Buraya bir sıhhiyeci getir. Merdivenlerin tepesine. Kimse aşağı inmesin."

"Anlaşıldı."

Silahını bir hayvandan diğerine yönelten, Sachs ilerleme-

ye başladı. Birer birer köpekler onun varlığından haberdar oldular ve yüzlerini Pammy'den çevirdiler. Küçük kız yalnızca yiyecekti, Sachs ise bir düşman. Homurdanıp hırladılar. Arka ayakları gerilirken ön bacakları titriyor, atlamaya hazırlanıyorlardı.

"Korkuyorum," dedi Pammy tiz bir sesle, köpeklerin dikkatlerini tekrar üstüne çekerek.

"Şişşş, tatlım," dedi Sachs. "Hiçbir şey söyleme. Sessiz ol."

"Anne. *Annemi* istiyorum!" Kızın keskin tonda uluması köpekleri harekete geçirdi. Etrafa bakınıp hırpalanmış burunlarını sağdan sola çevirerek hırladılar.

"Yavaş, yavaş..."

Kadın sola kaydı. Köpekler yüzlerini şimdi ona çevirmişti, kadının gözlerinden ileri tuttuğu eline ve tabancaya bakıyorlardı. İkiye ayrıldılar. Bir grubu Pammy'ye yakın durmaya devam etti. Diğeri hareketlenip Sachs'ı kuşatmaya çalıştı.

Kadın kıza, ve ona en yakın üç köpeğe doğru dikkatle yanaştı.

Glock ileri geri gidiyor, saat rakkası gibi salınıyordu. Köpeklerin kara gözleri siyah silahın üstündeydi.

Uyuz, sarı postlu bir köpek hırladı ve Sachs'ın sağına bir adım attı.

Küçük kız sızlanıyordu, "Anne..."

Sachs yavaşça hareket etti. Aşağı doğru eğildi, elini çocuğun tişörtüne kenetledi ve Pammy'yi peşinden sürükledi. Sarı köpek yaklaştı.

"Kış," dedi Sachs.

Daha da yaklaştı.

"Git buradan!"

Sarı köpeğin arkasındakiler, hayvan kahverengi çarpık dişlerini gösterirken gerildiler.

"Defol git buradan!" diye hırlayan Sachs Glock'unun namlusunu köpeğin burnuna indirdi. Köpek acıyla gözlerini kırpıştırdı, kesik kesik bağırdı ve üst kata ok gibi fırladı.

Pammy çığlık atıp diğerlerini kudurttu. Kendi aralarında kavga etmeye başladılar. Birbirine çarpan bir diş ve akan salya kasırgası oluştu. Yara izleri olan bir Rottweiler, Sachs'ın önündeki zemine kırma köpeklerden birini serdi. Kadın sıska kahverengi hayvanın yanını tekmelediğinde, köpek ayağa kalkıp hızla merdivenleri çıktı. Diğerleri tavşan kovalayan tazılar gibi onun peşinden koşturdular.

Pammy ağlamaya başladı. Sachs onun yanına çömeldi ve bodrumu ışığıyla taradı. Failden hiç iz yoktu.

"Geçti tatlım. Seni birazdan eve götüreceğiz. İyi olacaksın. Buradaki adam? Onu hatırlıyor musun?"

Kız başıyla onayladı.

"Gitti mi?"

"Bilmiyorum. Annemi istiyorum."

Kadın diğer memurların seslendiğini duydu. İlk ve ikinci katlar güvenliydi. "Araba ve taksi?" diye sordu kadın. "Hiç iz var mı?"

Memurlardan biri cevap verdi, "Yoklar. Büyük ihtimalle onlardan kurtuldu."

Adam orada değil Amelia. Bu mantıksız olur.

Merdivenlerin tepesinden bir memur seslendi, "Bodrum güvenli mi?"

"Kontrol edeceğim. Bekle." dedi kadın.

"Aşağı iniyoruz."

"Olumsuz," dedi kadın. "Burada epey temiz bir olay mahallimiz var ve o şekilde tutmak istiyorum. Sadece, küçük kızı kontrol etmesi için bir sıhhiyeci yollayın."

Genç sıhhiyeci, saman sarısı saçlı bir adamdı, merdivenlerden inip Pammy'nin yanına çömeldi.

İşte o anda Sachs bodrumun arkasına giden izi fark etti – alçak, siyaha boyalı metal bir kapıya uzanıyordu. Kadın oraya yürüdü, izleri temiz tutmak üzere farklı bir yol takip etti ve yere çömeldi. Kapı yarı aralıktı ve öte tarafta bir tünel var gibi duruyordu, karanlıktı ama simsiyah değildi, başka bir binaya uzanıyordu.

Kaçış yolu. Kahretsin.

Sol elini yumruk yaparak kapıyı araladı. Tünele bir göz attı. Altı yedi metre uzaklıkta sönük bir ışık vardı. Hareketli bir gölge yoktu.

Sachs loşlukta bir şey görebilseydi eğer, bu, siyah borudan sallanan T.J'in eğri büğrü bedeninin ya da kara bir farenin boğazına doğru süründüğü Monelle Gerger'in yuvarlak, yumuşak vücudunun görüntüsü olurdu.

"Devriye 5885'ten komuta merkezine," dedi Sachs mikrofona doğru.

"Devam et, tamam," diye cevap verdi Haumann kısa ve öz bir şekilde.

"Failin binasının güneyindeki bir binaya giden bir tünel var. Biri kapıları ve pencereleri kontrol etsin."

"Yapılacak, tamam."

"İçeri giriyorum," dedi kadın adama.

"Tünele mi? Sana biraz destek kuvvet gönderelim Sachs."

"Olumsuz. Olay mahallinin bozulmasını istemiyorum. Sadece, biri şu küçük kıza göz kulak olsun."

"Tekrarla."

"Olmasın. Destek kuvvet olmasın."

Kadın feneri söndürdü ve sürünmeye başladı.

Akademide tünellerden nasıl kıvrılarak geçilir dersi yoktu elbette. Ama tehlikeli bir bölgede kendini güvenceye almakla ilgili Nick'in ona anlattığı şeyler aklına geldi. Silah vücuda yakın tutulacak, üstüne vurulup uzaklaştırılacak kadar uzağa tutulmayacak. Üç adım –ayak sürüme – ileri, durakla. Dinle. İki adım daha. Durakla. Dinle. Bir dahaki sefer dört adım. Tahmin edilebilir hiçbir şey yapma.

Lanet olsun, gerçekten karanlıktı.

Ve bu *koku* da neydi? Sıcak, iğrenç koku yüzünden tiksintiyle titredi.

Klostrofobi, yağlı bir duman gibi kadının etrafını sarıp onu bir anlığına durmaya zorladı. Duvarların ne kadar yakın

[illegible] her şeye konsantre olmaya çalışıyordu. Parmak [illegible] vuruldu ama kokusu daha kuvvetliydi. Öğürdü.

Sessiz ol kızım. Sessiz.

Sağlık refleksini kontrol altına aldı ve devam etti.

Başka ses: nevrik. Elektronik bir şey. Yankılanma sesi. Yüksekten alçalıyordu.

Tünelin ucuna üç metre kalmıştı. Kapıdan ikinci bir çift bacağın oluşunu görebiliyordu. Kaseti olmasına rağmen ateş inceden inceye gün gibi kadar kararlık değildi. Yağlı bir maddeden çıkıl sızıltılıyordu. Kadın, ne zamandır kimsenin koşmadığını görebiliyordu.

Sayın bayan ezzem, ambulans için çok geç kaldınız. Tek bir mermiyle uçar gider. Yüzüne yaklaşır. Öğrüğünü bir öne bir arkaya ve. Nişan almak için kollarını, destek için poponu kullan.

Ve kapı eşiğine gelmişti.

Yeniden öğürdü, sesi bastırmaya çalıştı.

Beni bekliyor mu, beklemiyor mu?

Başını uzat, hızla bak. Müşterin var. Metal zırhlı mermi veya elini kaptıkça tüm her şeyi saptırır ve umursamaz. 7.62 kalibre bir silah kullanıyor. Bir ezz ambarası.

Pekâlâ. Düşün. Önce hangi yöne bakmalısın?

Sevgilerimin Kılavuzu'nun hiç yardımı olmuyordu ve Nick ile 1 arada bir tavsiye sunmuyordu. Zihninde yazı masa altı.

İyi.

Başını hızla çıkarıp sola baktı. Sonra tekrar ümmele geri çekti.

Hiçbir şey görmemişti. Boş bir duvar, gölgeler.

Eğer diğer taraftaysa beni görmüştür ve iyi bir nişan pozisyonu belirliyordur.

Pekâlâ, kimse olsun. Sadece gir. Hızlı ol.

Harekete etti[illegible]nde...

Kalbi sıçradı.

... seni yakalayamazlar.

Sonra zemine çarptı, kıvrılarak yuvarlandı.

Bir silüet, sağ taraftaki duvara yaslanmış, pencerenin al-

tındaki gölgelerde gizlenmişti. Kadın, nişan alarak ateş etmeye başladı. Sonra dondu.

Amelia Sachs'ın ağzı açık kaldı..

Aman Tanrım...

Gözleri, engellenemez bir şekilde duvara yaslı kadının bedenine doğru çekildi.

Belden yukarısı inceydi, koyu kahverengi saç, sıska bir surat, küçük göğüsler, bir deri bir kemik kalmış kollar... Derisi sinek sürüsüyle dolup taşıyordu – Sachs'ın duyduğu vızıldama sesi buydu.

Belden aşağısı ise... yoktu. Kanlı kalça kemikleri, uyluk kemiği, omurgasının ucu, ayakları... Tüm eti, yanında durduğu iğrenç banyoda çözülmüştü. Koyu kahverengi, et parçalarının içinde yüzdüğü korkunç bir havuz... Kül suyu ya da bir çeşit asit... Duman Sachs'ın gözlerini yakarken, dehşet – ve öfke – kadının kalbinde kaynıyordu.

Ah, seni zavallı şey...

Davetsiz misafirlerini bombardımana tutan sinekleri, beyhude bir şekilde eliyle uzaklaştırmaya çalıştı.

Ölmüş kadının elleri serbestti, meditasyon yapıyormuşçasına avuç içleri yukarı dönüktü. Gözleri kapalıydı. Mor renk koşu kıyafeti, yanında, yerdeydi.

Tek kurban o değildi.

Başka bir iskelet – tamamen eti çıkartılmış – benzer ama daha eski bir fıçının içinde yatıyordu. İçinde o berbat asitten yoktu ama koyu renk bir kan ve erimiş kas tortusuyla kaplanmıştı. Kolunun ön kısımları ve eli yoktu. Onun ötesinde bir tane daha vardı – kurbanın iskeleti sökülmüştü, etin hepsi dikkatle kemiklerinden ovalanmış, temizlenmiş, dikkatle yere konmuştu. Üçgen zımpara kâğıdı yığınları, kafatasının yanında duruyordu. Kafanın zarif eğimi mücevher gibi parlıyordu.

Ve sonra kadın onu arkasında duydu.

Bir nefes. Sönük ama su götürmez. Gırtlağın derinliklerinde çatırdayan hava.

Kadın arkasına döndü, dikkatsizliği yüzünden kendine öfkeliydi.

Ama kadının bakışlarına cevap veren, bodrumun boşluğuydu. Feneri zemin boyunca dolaştırdı. Zemin taştandı ve ayak izlerini, 823'ün yan binadaki topraktan zemine sahip odası kadar iyi göstermiyordu.

Başka bir soluk daha.

Neredeydi? *Nerede?*

Sachs daha da çömeldi, ışığı yukarı aşağı yöneltiyordu... Hiçbir şey yoktu.

Ne cehennemdeydi bu? Başka bir tünelde mi? Sokağa açılan bir çıkışta mı?

Tekrar zemine bakarak belli belirsiz bir iz olduğunu düşündüğü bir şey saptadı, odanın gölgelerine doğru ilerliyordu. Kadın izin yanından ilerledi.

Dur. Dinle.

Nefes alıp verme mi?

Evet. Hayır.

Aptalca bir hareketle, dönüp ölü kadına bir kez daha baktı.

Hadi *ama*!

Bakışlarını tekrar çevirdi.

Zemin boyunca hareket etti.

Hiçbir şey yoktu. *Onu nasıl duyabiliyorum ama göremiyorum?*

Önündeki duvar sağlamdı. Kapı veya pencere yoktu. İskeletlere doğru geri çekildi.

Bir yerlerden gelen Lincoln Rhyme'ın sözleri, zihninde yankılandı. *"Suç mahalleri üç boyutludur."*

Sachs birden yukarı baktı, ışığı önüne tutuyordu. Dev Doberman'ın dişleri parladı – ağzından gri et parçaları sarkıyordu. Yüksekçe bir pervazın üstünde, atmış santim ötedeydi. Vahşi bir kedi gibi kadını bekliyordu.

İkisi de bir anlığına kılını kıpırdatmadığında mutlak bir hareketsizlik oldu.

Sonra Sachs içgüdüsel olarak başını öne eğdi ve o daha silahını kaldıramadan, köpek, hedefine atladı. Dişleri miğfere çarptı. Kayışı ağzıyla yakalayarak öfkeyle çekiştirdi ve arkaya doğru, içi asit dolu çukurun kenarına düştükleri sırada kadının boynunu kırmaya çalıştı. Tabanca, kadının elinden fırlayıp gitti.

Köpek kadının miğferini ısırmaya devam ederken arka bacakları sürekli hareket ediyor, pençeleriyle de kadının yeleğini, karnını ve uyluğunu deşiyordu. Sachs hayvanı şiddetle yumrukladı ancak bu tahtaya vurmak gibiydi; köpek hiçbir şey hissetmemişti bile.

Miğferi sonunda çıkartan köpek, şahlandı ve kadının yüzüne atladı. Kadın sol koluyla gözlerini kapattı ve köpek o kolun ön kısmını kaparken, dişlerin derisini sıkıştırdığını hissetti. Cebinden sustalısını çıkararak bıçağı köpeğin kaburgalarının arasına sapladı. Önce kesik kesik bir havlama, sonra yüksek bir ses duyuldu ve hayvan kadını bırakıp hareket etmeye devam etti. Dosdoğru kapı eşiğine gitti.

Sachs tabancasını kaptığı gibi köpeğin peşine düştü. Tünel boyunca aceleyle koşturdu. Karşı kapıdan fırladığında, yaralı hayvanın dosdoğru Pammy'ye ve doberman havaya sıçrarken dona kalan sıhhiye memuruna doğru koşturduğunu gördü.

Sachs çömelip iki el ateş etti. Kurşunların biri hayvanın başını arkadan vururken, diğeri tuğla duvara isabet etti. Köpek, titrek bir yığın halinde sıhhiyecinin ayaklarının dibine düştü.

Telsizden "Ateş edildi," sesini duyan kadın, yarım düzine memurun merdivenlerden indiğini gördü. Adamlar, köpeği bir kenara çekip küçük kızın etrafına yayıldılar.

"Sorun yok!" diye bağırdı Sachs. "Bendim!"

Tim savunma pozisyonundan çıktı.

Pammy çığlık atıyordu, "Köpecik öldü... Köpeciği öldürdü!"

Sachs tabancasını kılıfına koydu ve kızı belinden tutup kaldırdı.

"Anne!"

"Anneni yakında göreceksin," dedi Sachs. "Onu şimdi arayacağız."

Yukarı çıktığında Pammy'yi yere bıraktı ve yakınlarda durmakta olan genç bir AHB memuruna döndü. "Kelepçe kilidimi kaybettim. Şunları kızın elinden çıkartabilir misin lütfen? Bir parça temiz gazete kâğıdının üstünde aç, o kâğıda sar ve tüm hepsini plastik bir torbaya koy."

Memur gözlerini devirdi. "Dinle güzelim, emir yağdırmak istiyorsan git kendine bir çaylak bul." dedikten sonra yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

"Memur," diye bağırdı Bo Haumann, "kadın ne diyorsa onu yapacaksın."

"Efendim," diye itiraz etti adam, "Ben AHB'denim."

"Öyleyse sana haberlerim var," diye mırıldandı Sachs, "artık Olay Mahalli ekibindensin."

***

Carole Ganz epey bej bir odada sırt üstü yatıyor, tavana bakıyor, birkaç hafta öncesini düşünüyordu. O ve Pammy'nin, Wisconsin'de, Kate ile Eddie'nin evinin yanında bir grup arkadaşla beraber kamp ateşinin çevresinde oturup konuştuklarını, hikâye anlattıklarını, şarkı söylediklerini hatırladı.

Kate'in sesi o kadar iyi değildi ama Eddie istese profesyonel bile olabilirdi. Gitarda bare akorlarını bile çalabiliyordu. Carole King'in "tapestry" şarkısını sırf onun için söylemiş ve Carole da ona gözyaşları içinde usulca eşlik etmişti. Belki de, gerçekten Ron'un ölümünü ardında bırakıp hayatına devam etmeye başlıyor olduğunu düşünmüştü.

Kate'in o geceki sesini hatırlıyordu: "Kızdığın zaman bununla baş etmenin tek yolu kızgınlığını bir şeye sarıp, bir başkasına vermektir. Onu bir başkasına ver. Beni duyuyor musun? İçinde tutma. Ver gitsin."

Şimdi kızgındı işte. Öfkeliydi.

Genç bir çocuk – akılsız küçük bir pislik – kocasını elinden almış, Ron'u arkadan vurmuştu. Ve şimdi de deli adamın teki, kızını elinden almıştı. Kadın patlamak istiyordu. Eşyaları duvara doğru fırlatıp çakal gibi ulumaktan kendini alıkoyabilmesi için tüm iradesini kullanması gerekiyordu.

Yatağa tekrar yatıp kırık bileğini büyük bir dikkatle karnının üstüne yerleştirdi. Bir Demerol almıştı ve bu, acıyı yatıştırmıştı ama uyumayı başaramamıştı. Tüm gün boyunca içeride durup, Kate ile Eddie'yle iletişime geçmeye çalışmak ve Pammy'den gelecek haberleri beklemek dışında hiçbir şey yapmamıştı.

Ron'u hayal etmeyi, kızgınlığını hayal etmeyi sürdürdü. Aslında öfkesini bir kutuya kaldırıp dikkatle paketlediğini ve mühürlediğini hayal ediyordu...

Ve sonra telefon çaldı. Bir anlığına bakakaldıktan sonra ahizeyi aniden kaldırdı.

"Alo?"

Carole, bir kadın polis memurunun, Pammy'yi bulduklarını, kızın hastanede olduğunu ama iyi durumda bulunduğunu anlatmasını dinledi. Bir an sonra Pammy'nin kendisi telefonu aldı ve ikisi de aynı anda ağlayıp gülmeye başladılar.

On dakika sonra, siyah bir polis otosunun arka koltuğunda Manhattan Hastanesi'ne doğru yola çıkmıştı.

Carole, Pammy'nin odasının bulunduğu koridorda neredeyse depar attı ve polis muhafızı tarafından durdurulunca şaşırdı. O şerefsizi daha yakalamamışlar mıydı yani? Ama kızını görür görmez adamı unuttu, takside yaşadığı dehşeti ve alev almış bodrumu unuttu. Kollarını küçük kızına sardı.

"Ah tatlım, seni çok özledim! İyi misin? Gerçekten iyi misin?"

"Şu bayan, bir köpeciği öldürdü–"

Carole döndü ve uzun, kızıl saçlı kadın polisin yakınlarda durmakta olduğunu gördü, kendisini kilisenin bodrumundan kurtaran kadındı o.

"... ama sorun yok çünkü köpecik beni yiyecekti."

Carole Sachs'a sarıldı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum... yalnızca... Teşekkürler, teşekkürler."

"Pammy iyi," diye temin etti onu Sachs. "Birkaç çizik – ciddi bir şey yok – bir de hafifçe öksürüyor."

"Bayan Ganz?" Genç bir adam içeri girdi, Carole'ın valizini ve sarı sırt çantasını taşıyordu. "Ben Dedektif Banks. Eşyalarınız burada."

"Ah, Tanrı'ya şükür."

"Eksik bir şey var mı?" diye sordu adam.

Kadın sırt çantasına dikkatle baktı. Hepsi yerli yerindeydi. Para, Pammy'nin bebeği, oyun hamuru, Bay Patates Kafa, CD'ler, saatli radyo... Adam hiçbir şey almamıştı. Bir saniye... 'Aslına bakarsanız galiba bir resim eksik, ama emin değilim. Sanki bunlardan daha çok vardı diye hatırlıyorum. Ama önemli olan her şey burada."

Dedektif imzalaması için kadına bir kâğıt uzattı.

Genç bir stajyer doktor içeri girdi. Pammy'nin tansiyonunu ölçerken Pooh ayısıyla ilgili kızla şakalaştı.

Carole adama sordu, "Ne zaman çıkabilir?"

"Şey, birkaç gün daha tutmak istiyoruz. Emin olmak için..."

"*Birkaç* gün mü? Ama o iyi."

"Gözetim altında tutmak istediğim bir bronşiti var. Ve..." Ses tonunu alçalttı. "Bir de çocuk istismarı uzmanı getirteceğiz. Sadece emin olmak için."

"Ama yarın benimle gelecekti. BM seremonisine. Ona söz vermiştim."

Kadın polis ekledi, "Onu burada korumak daha kolay. Failin – kaçıran kişinin– nerede olduğunu bilmiyoruz. Size göz kulak olacak bir memur da görevlendireceğiz."

"Şey, tamam öyleyse. Onunla biraz daha kalabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi stajyer. "Geceyi de burada geçirebilirsiniz. Portatif karyola getirtiriz."

Sonra Carole bir kez daha kızıyla yalnız kaldı. Yatağa oturdu ve kolunu çocuğun dar omuzlarına koydu. Onun, şu deli adamın, Pammy'ye nasıl dokunduğunu hatırlayınca kötü bir an geçirdi. Derisini yüzüp yüzemeyeceğini sorduğunda gözlerinin nasıl baktığını... Carole titreyip ağlamaya başladı.

Onu bu durumdan çıkartan Pammy oldu. "Anne, bana bir hikaye anlat... Yok, yok, bir şarkı söyle. Arkadaş şarkısını söyle. Lütfeeeen?"

Sakinleşen Carole sordu, "Demek onu dinlemek istiyorsun hım?"

"Evet!"

Carole kızı kucağına aldı ve tiz bir sesle "Bir Arkadaşın Var" şarkısını söylemeye başladı. Pammy de ara sıra ona katıldı.

Bu Ron'un favori şarkılarından biriydi ve geçen birkaç yıl içinde, o öldükten sonra, kadın göz yaşlarına boğulmadan birkaç dizesinden fazlasını dinleyememişti.

Bugün, o ve Pammy şarkıyı beraberce bitirdiler. Hemen hemen doğru tonda, kuru gözlerle ve gülerek...

33

Amelia Sachs, nihayet Caroll Gardens, Brooklyn'deki dairesine girdi.

Ailesinin, annesinin hâlâ içinde yaşadığı evinden tam olarak altı blok uzaktaydı. İçeri girer girmez, mutfak telefonundaki ilk hızlı arama tuşuna bastı.

"Anne. Benim. Seni Plaza'da bruncha götüreceğim. Çarşamba günü. O gün izin günüm."

"Niçin? Yeni görevini kutlamak için mi? Kamu İşleri nasıldı? Hiç aramadın."

Tez canlı bir kahkaha geldi. Sachs, şu son bir buçuk günde ne yapmış olduğundan annesinin hiç haberi olmadığını fark etti.

"Haberleri izliyor musun anne?"

"Ben mi? Brokaw'ın gizli hayranlarındanım, bilirsin."

"Şu son birkaç gündür devam eden adam kaçırma olaylarını duydun mu?"

"Kim duymadı ki? ...Bana ne anlatmaya çalışıyorsun tatlım?"

"Bu olayın birinci elden haberleri bende." Sonra hayrete düşen annesine öyküsünü anlattı – kurbanları nasıl kurtardıklarını, Lincoln Rhyme'ı ve biraz törpüleyerek olay mahallerini...

"Annie, baban bilse seninle çok gurur duyardı."

"Pekâlâ, Çarşamba günü hastalık izni al. Plaza'dayız. Tamam?"

"Boş ver onu hayatım. Paran cebinde kalsın. Waffle yaparım, buzdolabında da Bob Evans var. Buraya gelebilirsin."

"O kadar da pahalı değil anne."

"O kadar pahalı değil mi? Bir *servet* tutuyor."

"Ah, peki," dedi Sachs, doğal durmaya çalışarak, "Pink Teacup'ı seviyordun, değil mi?"

West Village'ta, hemen hemen hiçbir şey sayılmayacak bir meblağla Doğu Kıyısı'nın en iyilerinden tabaklar dolusu pancake ve yumurta servis eden ufak bir yerdi orası.

Bir duraklama.

"Bak bu hoş olabilir."

Bu, Sachs'ın yıllardır kullandığı bir stratejiydi.

"Biraz dinlenmem lazım Anne. Yarın seni ararım."

"Çok çalışıyorsun. Amie, şu olay... tehlikeli değil, değil mi?"

"Ben yalnızca teknik işleri yapıyorum anne. Olay mahalli incelemesi. Bundan daha güvenlisi olamaz."

"Ve özellikle *seni* istediler!" dedi kadın. Sonra tekrarladı, "Baban çok gurur duyardı."

Kapattılar ve Sachs yatak odasına geçip yatağın üstüne çöktü.

Pammy'nin odasından çıktıktan sonra Sachs 823'ün diğer iki kurbanını da ziyaret etmişti. Bandajlara sarılı ve kuduza karşı serum takılmış Monelle Gerger taburcu edilmişti ve Frankfurt'taki ailesinin yanına dönüyordu, "ama sadece yaz için," diye açıklamıştı dik başlılıkla. "Temelli değil." Sonra Alman Evi'ndeki eski püskü dairesinde durmakta olan müzik setini ve CD koleksiyonunu, hiçbir Yeni Dünya psikopatının kendisini kalıcı olarak şehirden süremeyeceğini ispatlamak istercesine gösterdi.

William Everett hâlâ hastanedeydi. Kırık parmak ciddi bir problem değildi elbette ama kalbi son zamanlarda tekrar sorun yaratmaya başlamıştı. Sachs, adamın yıllar önce Hell's Kitchen'da bir dükkânı olduğunu ve adamın Sachs'ın babasını tanıyor olabileceğini öğrendiğinde şaşkına döndü. "Tüm devriyecileri tanırdım," dedi yaşlı adam. Kadın, ona cüzdanında taşıdığı, babasının üniformalıyken çekilmiş fotoğrafı-

nı gösterdi. "Sanırım tanıyorum. Tam emin değilim. Ama sanırım tanıyorum."

Ziyaretler sosyal amaçlıydı ama Sachs not defterini de götürmüştü. Ne var ki, iki kurban da, fail 823'le ilgili daha fazla bir şey söyleyememişlerdi.

Kendi dairesinde oturmakta olan Sachs şimdi pencereden dışarı bakıyordu. Keskin rüzgârda, gingkoların ve akçaağaçların titrediğini gördü. Üniformasını çıkardı, göğüslerinin altını kaşıdı – ki orası çelik yeleğin altında ezildiğinden hep deli gibi kaşınırdı. Bornozunu giydi.

Fail 823'ü uyaran pek bir şey olmamıştı ama ne olduysa ona yetmişti. Van Brevoort'taki sığınak evi baştan aşağı temizlenmişti. Her ne kadar mülk sahibi adamın çok önceden taşındığını söylese de – geçen Ocak'ta olmuştu bu (sahte kimlikle, kimse bunu öğrendiğinde şaşırmamıştı)– 823 getirdiği her şeyi beraberinde götürmüştü, çöpler de buna dahildi. Sachs olay mahallini inceledikten sonra, NYPD İz uzmanları aşağı inip her yere özel tozlarından serpmişlerdi. Şimdilik, hazırlanan ön raporlar çok cesaret verici değildi.

"Tuvaletini yaparken bile eldiven giymiş sanki," demişti genç Banks ona.

Devriye dolaşan bir birlik, taksiyi ve sedanı bulmuştu. Fail 823 onları akıllıca Bulvar D ve Dokuzuncu Cadde'nin yakınlarına park etmişti. Selitto'ya göre yerel çetelerden birinin onları saşesine kadar sökmesi yedi veya sekiz dakika almıştı. Araçların sunabileceği herhangi bir fiziki kanıt vardıysa bile şimdi şehrin dört bir yanındaki bir düzine tamirci dükkânına yayılmıştı.

Sachs televizyonu açtı ve haberleri buldu. Adam kaçırmayla ilgili hiçbir şey yoktu. Tüm haberler BM barış konferansının açılış seremonileriyle ilgiliydi.

Kadın Bryant Gumbel'a, BM genel sekreterine baktı. Sonra Orta Doğulu bir büyükelçiye baktı, ilgisinin gerektirdiğinden çok daha dikkatle baktı onlara. Reklâmları bile, ezberlemek istiyormuşçasına inceledi.

Çünkü kesinlikle düşünmek istemediği bir şey vardı: Lincoln Rhyme'la pazarlığı.

Anlaşma açıktı. Carole ve Pammy artık güvende olduğuna göre, sözünü tutma sırası ona gelmişti. Dr. Berger'le yalnız geçirecekleri o saati ona vermeliydi.

Şimdi şu doktor, Berger... Kadın, adamın görüntüsünden bile hoşlanmamıştı. Onun sıkı, atletik vücudunda ve kaçamak bakışlarında altında büyük bir egonun gizli olduğunu fark ediyordu insan. Siyah saçı mükemmelce taranmıştı. Pahalı kıyafetler giyiyordu. Neden Rhyme, Kevorkian gibi birini bulmamıştı ki? Tuhaf görünüyor olabilirdi ama en azından onda bilge bir dede havası vardı.

Göz kapakları kapandı.

Ölmüşleri arkada bırakmak...

Anlaşma anlaşmadır. Ama lanet olsun Rhyme...

Eh, onu son bir kez denemeden bırakacak değildi. Rhyme onu o zaman yatak odasında hazırlıksız yakalamıştı. Kadın öfkeliydi. Aklına o anda iyi argümanlar gelmemişti. Pazartesi. Yarına kadar adamı vazgeçirmek için ikna etmeliydi. Ya da en azından bir süre beklemesi için. Bir ay mesela. Lanet olsun, bir gün.

Ona ne diyebilirdi ki? Argümanlarını yazmalıydı. Ufak bir konuşma hazırlamalıydı.

Gözlerini açarak bir kalem ve biraz kâğıt bulmak için yataktan indi. Yapabili...

Sachs donakaldı, nefesi dışarıdaki rüzgâr gibi ciğerlerinde uğulduyordu.

Adam koyu renk kıyafetler giymişti, kar maskesi ve eldivenleri, simsiyahtı.

Fail 823, kadının yatak odasının tam ortasında duruyordu.

Kadının eli içgüdüsel olarak yatağın yanındaki masaya uzandı – Glocku ve bıçağı. Ama adam hazırdı. Kürek hızla sallandı ve kadını başının kenarından vurdu. Gözlerinin önünde sarı bir ışık çaktı.

Adamın ayağı kaburgalarına indiğinde kadın elleri ve dizlerinin üzerindeydi. Mide üstü düşüp nefes almak için mücadele etti. Ellerinin arkadan kelepçelendiğini, ağzına bant çekildiğini hissetti. Hızlı ve etkili hareket eden adam onu sırt üstü çevirdi; kadının bornozu açıldı.

Öfkeyle tekmeliyor, kelepçeleri çıkarmak için delice uğraşıyordu.

Midesine bir tekme daha. Kadın öğürdü ve adam ona uzandığında sabit durdu. Kadını koltukaltlarından yakaladı, arka kapıya, oradan da dairenin arkasındaki geniş, özel bahçeye sürükledi.

Gözleri hâlâ kadının yüzüne odaklanmıştı, memelerine, düz karnına, bir iki kırmızı buklesi olan özel organına bile bakmıyordu. Eğer hayatını kurtaracak olsaydı bunu adama rahatlıkla sunabilirdi.

Ama hayır, Rhyme'ın teşhisi doğruydu. 823'ü güdüleyen şey şehvet değildi. Aklında başka bir şey vardı. Adam, kızın fidan gibi vücudunu rudbekya ve pakisandra öbeklerinin olduğu yere, komşuların görebileceği yerden uzağa, yüzü yukarı dönük şekilde bıraktı. Etrafına bakınıp bir nefes alan adam, küreği alıp toprağa sapladı.

Amelia Sachs ağlamaya başladı.

★★★

Başının arkasını yastığa sürtüyordu.

Doktorun biri bu davranışını gözlemledikten sonra onun kompulsif olduğunu söylemişti – Rhyme'ın merak edip sormadığı bir görüştü bu. Ya da istediği bir görüş. Bu hareket, diye düşündü Rhyme, Amelia Sachs'ın parmağının etini kendi tırnaklarıyla deşmesinin farklı bir çeşidiydi.

Duvardaki profil tablosuna bakarken boyun kaslarını geriyor, başını çeviriyordu. Rhyme, adamın delilik hikâyesinin tamamının orada gözünün önünde olduğuna inanıyordu. O siyah, çiziktirilmiş el yazısında – satır aralarında. Ama hikâyenin sonunu göremiyordu. Daha değil.

İpuçlarına tekrar baktı. Açıklanmamış yalnızca birkaç tane kalmıştı.

Parmaktaki yara izi.

Düğüm.

Tıraş losyonu.

Parmaklarını inceleyebilecekleri bir şüphelileri olmadığı sürece yara izi onların işine yaramazdı. Ve düğümü tanımlamakta da başarılı olamamışlardı – yalnızca acemi Banks'in onun denizci düğümü olmadığı fikri vardı ellerinde.

Ucuz tıraş losyonuna ne demeliydi peki? Çoğu failin adam kaçırmaya giderken süslenip püslenmediği düşünülürse, neden böyle bir koku kullanmıştı ki? Rhyme tekrar yalnızca adamın başka bir kokuyu, kendini ele verecek bir kokuyu bastırmaya çalıştığı sonucuna vardı. İhtimalleri düşündü: Yiyecek, içki, ilaç, tütün...

Kendisini izleyen gözlerin olduğunu hissetti ve sağına baktı.

Çıngıraklı yılan iskeletinin kara göz yuvarları hasta yatağına dönüktü. Hiçbir duruma uymayan bir ipucuydu bu. Hiçbir amacı yoktu, onlarla dalga geçmek dışında tabii.

Aklına bir şey geldi. Kullanması zahmetli kitap çerçevesiyle Rhyme, yavaşça *Eski New York'ta Suç*'un sayfalarını geri çevirdi. James Schneider'la ilgili bölüm. Hatırladığı paragrafları buldu.

Tanınmış bir zihin doktoruna göre (son zamanlarda çok fazla konuşulan "sayke-loci" disiplininin pratisyenlerinden biri) James Schneider'ın ana amacının kurbanlarına eziyet etmekle pek alakası yoktu. Daha çok – bu âlim doktorun öne sürdüğüne göre – cani, kendi düşüncesine göre, toplumu tamamıyla düşman olarak almasa bile ona kötülük yapanlardan intikam alma peşindeydi: şehrin polis teşkilatından.

Bu nefretin sebebinin ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Belki de, kadim Nil nehrinde olduğu gibi, kaynağı kimsenin bilmediği bir yere, belki de caninin kendisinin bile bilmediği bir yere saklanmıştı.

Ama ne olduğuna dair çok az bilgi bulunan bu duruma şöyle bir sebep sunulabilir: James Schneider gençken, onlu yaşlar gibi hassas bir çağdayken, babasının, polis memurları tarafından sürüklenerek hırsızlıktan hapse götürüldüğüne ve orada öldüğüne şahit olmuştu, ki sonradan adamın o suçu işlemediği ortaya çıkmıştı. Bu talihsiz tutuklamanın ardından, oğlanın annesi sokaklara düşmüş ve oğlunu terk etmişti. Çocuk da yetimhanede büyümüştü.

Acaba bu deli adam, bunca suçu ailesini dikkatsizlik sonucu yok eden polislerin bizzat yüzüne çarparak onları hor görmek için mi işlemişti?

Hiç şüphesiz ki bunu asla bilemeyeceğiz.

Ancak açık görünen bir şey var ki, James Schneider – "kemik koleksiyoncusu" – vatandaşların koruyucularının etkisizliğiyle dalga geçerek, masum kurbanlarından olduğu kadar şehrin kendisinden de hıncını çıkartıyordu.

Lincoln Rhyme yastığına yaslandı ve bir kez daha profil tablosuna baktı.

***

Toprak her şeyden çok daha ağırdı.

Toprak, yerin ta kendisiydi, demir çekirdeğin tozuydu. Nefesi ciğerlerden çekerek değil, hücreleri sıkıştırıyor, hareketsizliğin getirdiği panikle kurbanlarını öldürüyordu.

Sachs *ölmüş olmayı* diledi. Ölmek için dua etti. Hızla. Korkudan veya kalp krizinden. Son kürek dolusu toprak yüzüne çarpmadan. Lincoln Rhyme'ın, içkisi ve hapları için dua ettiğinden daha fazla dua etti.

Failin kendisi için arka bahçesine kazdığı mezarda yatan Sachs verimli, yoğun ve kurtlu toprağın, vücudunun üstünde ilerlemesini hissetti.

Sadistçe, onu yavaş yavaş gömüyordu. Bir defada yalnızca tek bir kürek atıyor, kadının etrafına toprağı serpiştiriyordu. Ayaklarıyla başlamıştı. Şimdi göğsüne kadar gelmişti. Toprak, bornozunun arasına ve bir aşığın parmakları gibi göğüslerinin etrafına sokuluyordu.

Gittikçe daha da ağırlaşıyor, sıkıştırıyor, ciğerlerine baskı yapıyoru; kadın tek seferde çok az havayı içine çekebiliyordu. Adam, ona bakmak için bir iki kez durakladı ve sonra devam etti.

İzlemeyi seviyor...

Elleri vücudunun altında, boynunu yüzeyden yukarı kalksın diye geriyordu.

Göğsü tamamen toprak altında kaldı. Omuzları, boğazı. Soğuk toprak, yüzünün sıcak derisine kadar yükselmiş, başının etrafını çevirmişti, bu yüzden hareket edemiyordu. Nihayetinde, adam eğilerek bandı kadının ağzından çıkardı. Sachs çığlık atmaya çalıştığında bir avuç toprağı suratına serpti. Kadın titredi, kara toprakla boğulur gibi oldu. Kulakları çınlıyor, nedendir bilinmez çocukluğunda hatırladığı bir şarkıyı – "The Green Leaves of Summer"ı, –babasının hi–fi'da sürekli çalıp durduğu şarkıyı duyuyordu. Elem dolu şarkı, zihninden bir türlü gitmiyordu. Gözlerini kapattı. Her şey kararıyordu. Ağzını bir kez açıp bir kez daha bir avuç toprak tattı.

Ölmüşleri geride bırakmak...

Ve artık toprağın altındaydı.

Tamamıyla sessiz. Öksürme veya nefes alma yok – toprak mükemmel bir kapatıcıydı. Ciğerlerinde hiç hava kalmamıştı, hiç ses çıkartamıyordu. Musallat olmuş melodi ve kulaklarında yükselen gürleme hariç sessizlik.

Ve sonra vücudu uyuşurken, Lincoln Rhyme'ınki kadar uyuşurken yüzündeki baskı azaldı. Zihni kapanmaya başladı.

Karanlık, karanlık. Babasının sözleri yoktu. Nick'ten hiçbir şey yoktu... Hız göstergesini üç haneli sayılara çıkartmak için vitesi dörde veya beşe getirme hayalleri yoktu.

Karanlık.

Geride bırakmak...

Toprak üstüne çöküyor, ittikçe itiyordu. Tek bir imge gö-

rüyordu kadın: Dün sabah mezarından uzanmış o el. Merhamet dilenen... Ortada gösterilecek merhamet yokken.

Kendisini takip etmesi için kadına elini sallıyordu.

Rhyme, seni özleyeceğim.

Geride bırakmak...

34

Bir şey alnına çarptı. Sertçe. Kadın, vuruşu hissetti ama acı yoktu.

Ne, ne? Kürek mi? Tuğla mı? Belki de bir anlık merhametle, 823, bu yavaş ölümü hiç kimsenin kaldıramayacağını düşünüp onun damarlarını kesmek için boğazına vuruyordu.

Bir vuruş daha, bir tane daha. Gözlerini açamıyordu ama ışığın çevresini sardığını hissediyordu. Renkler. Ve hava. Ağzındaki toprağı çıkartmak için zorlanıp minik nefesler çekti, becerebildiği tek şey buydu. Bağırarak öksürmeye başladı, kuru kuru öğürüyor, tükürüyordu.

Göz kapakları birden açıldı ve nemli gözlerinin arasından Lon Sellitto'nun yanına çömelmiş çamurlu görüntüsü ile adamın yanındaki iki AHB sıhhiyecisini gördü. Sıhhiyecilerden biri, plastik eldivenli parmaklarını kadının ağzına sokup daha fazla toprak maddesi çıkardı. Diğeriyse oksijen maskesi ve tüpünü hazırlıyordu.

Sellitto ve Banks, kadının bedenini açığa çıkartmaya devam ettiler. Kaslı elleriyle toprağı temizliyorlardı. Kaldırdıkları kadının bornozu, dökülmüş deri gibi arkasında kalmıştı. Sellitto eski evli karakterinden hiçbir şey kaybetmeyerek, iffetli bir şekilde gözlerini çevirdi ve kadının üstüne ceketini yerleştirdi. Genç Jerry Banks tabii ki baktı ama kadın ne olursa olsun onu da seviyordu.

"Yakala... yabildi...?" diye hırıldadı kadın, sonra acı verici bir öksürüğe yenik düştü.

Sellitto beklentiyle Banks'e, ikisinin arasında en nefes ne-

fese kalmış kişiye baktı. Failin ardından o koşmuş olmalıydı. Genç dedektif başını salladı. "Kaçtı."

Kadın oturarak bir anlığına içine oksijen çekti.

"Nasıl?" diye hırıldadı. "Nasıl anladınız?"

"Rhyme," diye cevap verdi. "Nasıl olduğunu bana sorma. Timdeki herkes için "Polis Memuruna Yardım" alarmı vermiş. İyi olduğumuzu öğrenince bizim en kısa zamanda buraya gelmemizi istedi."

Sonra uyuşukluk bir anda, yıldırım hızıyla kalktı. Ve ilk defa kadın ne olup bittiğinin gerçekten farkına vardı. Oksijen maskesini düşürdü, panikle geri çekildi, gözyaşları süzülüyor, panik dolu ağıtı giderek daha da yükseliyordu. "Hayır, hayır, hayır..."

Kollarına ve bacaklarına vurup, üstüne arı kümesi gibi üşüşmüş dehşeti sarsıp ondan kurtulmaya çalışıyordu.

"Ah Tanrım ah Tanrım... hayır..."

"Sachs?" diye sordu Banks paniğe kapılıp. "Hey, Sachs?"

Yaşlı dedektif partnerini bir el hareketiyle uzaklaştırdı. "Sorun yok." Kadın dört ayağının üstüne düşüp deli gibi kusup, ağlayıp, ağlayıp, toprağı parmaklarının arasında sanki onları boğmak istiyormuş gibi sıkarken, adam, kolunu kızın omzuna doladı.

Nihayet Sachs sakinleşip çıplak poposunun üstüne oturdu. Gülmeye başladı, önce usulca sonra yüksek sesle ve daha yüksek sesle, histerik haldeyken, göklerin yarıldığını ve bir süredir yağmurun yağmakta olduğunu hayretle fark etti – iri yaz yağmuru damlalarıydı bunlar – ve kadın onların farkına bile varmamıştı.

***

Kolu adamın omuzlarında. Yüzü adamın yüzüne yaslı. Bu halde epey bir beklediler.

"Sachs... Ah, Sachs."

Kadın hasta yatağından uzaklaştı ve odanın köşesindeki

eski bir koltuğa kaçtı. Sachs – lacivert eşofman ve Hunter College tişörtü giymişti – oturağa çöktü, zarif bacaklarını ilkokul çocukları gibi koltuğun kollarının üstünden sarkıttı.

"Neden biz Rhyme? Neden bizim peşimize düştü?" Yuttuğu toprak yüzünden sesi bir tuhaf çıkıyordu.

"Çünkü kaçırdığı insanlar asıl kurbanları değildi. Ama biz öyleyiz."

"*Biz* derken?"

"Emin değilim. Toplum belki. Veya şehir. Ya da BM. Polis. Adamın incilini – James Schneider'la ilgili bölümü– tekrar okudum. Terry'nin, failin ipuçları bırakmasıyla ilgili teorisini hatırlıyor musun?"

"Bizi bir nevi suç ortağı yapıyor. Suçu paylaşmak için. Bu onun cinayet işlemesini kolaylaştırıyor." dedi Sellitto.

Rhyme başını onaylarcasına salladı ama yine de "Sebebin bu olduğunu düşünmüyorum pek. Bence ipuçları, *bize* saldırmasının bir yoluydu. Her ölü kurban bizim için bir yenilgiydi." dedi.

Eski kıyafetleri içinde, saçını atkuyruğu yapmış olan Sachs, iki gündür göründüğünden daha da güzel görünüyordu. Ama gözleri buğuluydu. Her kürek dolusu toprağın üstüne dökülüşünü tekrar yaşıyor olmalı, diye varsaydı Rhyme. Ve onun canlı canlı gömülmesi fikrini o kadar rahatsız edici buldu ki başka yöne bakmak zorunda kaldı.

"Neden bize böyle düşman?"

"Bilmiyorum. Schneider'ın babası yanlışlıkla tutuklanıp hapishanede ölmüştü. Ya bizim fail? Neden olduğunu kim bilebilir? Beni ilgilendiren yalnızca fiziki kanıt..."

"... güdüler değil," diye tamamladı cümleyi Amelia Sachs.

"Neden doğrudan bizim peşimize düşmeye başladı?" diye sordu Banks, Sachs'ı başıyla işaret ederek.

"Onun şu pek gizli deliğini bulduk ve kızı kurtardık. Bu kadar çabuk gelmemizi beklediğini sanmıyorum. Belki de yalnızca sinirlenmiştir. Lon, hepimize tüm gün yanımız-

da kalacak korumalar lazım. Biz çocuğu kurtardıktan sonra çekip gidebilirdi ama biraz daha zarar vermek için kalmaya devam etti. Sen ve Jerry, ben, Cooper, Haumann, Polling, hepimiz bu listedeyiz emin ol. Bu arada Peretti'nin adamları da Sachs'ın evine gitsin. Eminim işini temiz yapmıştır ama belki bir şeyler bulabilirler. Oradan planladığından çok daha hızlı ayrılmak zorunda kaldı."

"Kalkıp oraya gideyim öyleyse," dedi Sachs.

"Hayır," dedi Rhyme.

"Olay yerini incelemem lazım."

"Senin biraz dinlenmen lazım," diye emretti adam. "Yapman gereken *bu* Sachs. Alınma ama berbat gözüküyorsun."

"Evet memure," dedi Sellitto. "Bu bir emirdir. Sana günün geri kalanında dinlenme emri veriyorum. Elimizde onu arayan iki yüz araştırmacı var. Fred Dellray'in de yüz yirmi federal ajanı var."

"Arka bahçemde bir suç mahalli var ve orayı incelememe izin vermeyecek misiniz?"

"İki kelimeyle özetleyecek olursak," dedi Rhyme, "aynen öyle."

Sellitto kapı eşiğine doğru yürüdü. "Bu durumla bir alıp veremediğin var mı memure?"

"Hayır efendim."

"Hadi gel Banks, yapacak işimiz var. Seni bırakalım ister misin Sachs? Yoksa sana hâlâ araba teslim ediyorlar mı?"

"Sağ olun, gerek yok efendim, aşağıda arabam var," dedi kadın.

İki dedektif çıktı. Rhyme seslerinin boş hol boyunca yankılandığını duyabiliyordu. Sonra kapı kapandı ve adamlar gittiler.

Rhyme ışıl ışıl yanan asma lambalarının açık olduğunu fark etti. Birkaç bilgisayar komutundan sonra ışığı azalttı.

Sachs gerindi.

"Eh," dedi kadın, Rhyme o anda, "İşte öyle," derken.

Kadın saate göz attı. "Geç oldu."

"Kesinlikle."

Kalkarak, çantasının durduğu masanın yanına gitti. Aldı. Açtı ve pudra kutusunu buldu. Kesik dudağını inceledi.

"Çok kötü görünmüyor," dedi Rhyme.

"Frankenstein gibi," dedi kadın huysuzlanarak. "Neden ten rengi dikiş kullanmıyorlar ki?" Aynayı kaldırdı, çantasını omzuna astı. "Yatağı oynatmışsın," dedi. Cama daha yakındı artık.

"Thom yaptı. Parka bakabiliyorum artık. İstersem tabii."

"Hım, iyiymiş."

Pencereye doğru yürüdü. Aşağı baktı.

Of Tanrı aşkına, diye düşündü Rhyme kendi kendine. *Yap gitsin. Ne olabilir ki yani?* Hemencecik söyleyiverdi, "Burada kalmak ister misin? Yani, geç oldu. Hem İz uzmanları da evini saatlerce tozlayacaklardır."

İçinin delicesine bir beklentiyle dolduğunu hissetti. *Öf, yok et şunu,* diye düşündü kendine öfkelenerek. Ta ki kadının yüzü bir tebessümle canlanana kadar. "Bu çok hoşuma gider."

"İyi." Adamın çenesi adrenalinden titriyordu. "Harika. Thom!"

Müzik dinlerler, belki biraz viski içerlerdi. Belki kadına ünlü olay mahallerinden biraz daha bahsederdi. Adamın içindeki tarihçi, kadının babasını da merak ediyordu, 60lar ve 70lerdeki polislerin çalışmasını merak diyordu. Eski günlerde adı kötüye çıkmış Orta Güney Bölgesi'ni merak ediyordu.

Rhyme bağırdı, "Thom! Çarşaf getir. Bir de battaniye. Thom! Ne halt ediyor bilmiyorum. *Thom*!"

Sachs bir şeyler demeye çalıştı ama asistan eşikte belirip ters ters "Tek bir kaba bağırış yeterli olurdu Lincoln." dedi.

"Amelia yine burada kalıyor. Kanepe için battaniye ve yastık getirebilir misin?"

"Kanepe olmaz," dedi kadın. "Kayanın üstünde uyumaya benziyor."

Rhyme'a reddedilişin acısı saplandı. Esefle kendi kendine

düşündü: *Bu* duyguyu hissedeli yıllar olmuştu. Kaderine boyun eğdi ve buna rağmen gülümseyerek, "Aşağıda bir yatak odası var. Thom orayı senin için hazırlayabilir." dedi.

Ama Sachs çantasını bırakmıştı bile. "Sorun yok Thom. Hazırlamana gerek yok."

"Zahmet olmaz."

"Problem yok. İyi geceler Thom." Kadın kapıya doğru yürüdü.

"Şey, ben..."

Kadın gülümsedi.

"Ama..." diye başladı asistan, bir de ne olduğunu anlamadığı için kaşlarını çatıp başını iki yana sallayan Rhyme'a bakarak.

"İyi *geceler* Thom," dedi kadın kararlı bir şekilde. "Ayaklarına dikkat et." Ve adam koridora geri çekilirken kapıyı yavaşça kapattı. Kapı gürültülü bir klik sesiyle kapandı.

Sachs ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı, sweatshirtünü ve tişörtünü çıkarttı. Dantelli bir sutyen ve pamuklu gevşek bir iç çamaşırı giymişti. Hasta yatağına, Rhyme'ın yanına çıktı, iş bir erkekle aynı yatakta uzanmaya geldiğinde güzel kadınların sergiledikleri üstünlüğün her zerresini gösteriyordu.

Nevresimlerin arasına kıvrıldı ve güldü, "Yatak da yatakmış," dedi kedi gibi gerinerek. Gözleri kapalı sordu, "Senin için sorun olmaz değil mi?"

"Hiç olmaz."

"Rhyme?"

"Ne?"

"Kitabını biraz daha anlatsana? Biraz daha olay yeri anlat?"

Adam Queens'teki bir seri katilden bahsetmeye başladı ama kadın bir dakikadan daha kısa süre içinde uykuya daldı.

Rhyme aşağı doğru baktı ve kadının memelerinin kendi göğsüne, dizinin de uyluklarına değdiğini fark etti. Yıllardır ilk kez bir kadının saçı yüzünü sıyırıyordu. Gıdaklamıştı. Bu-

nın olduğunu unutmuştu. Bu kadar çok geçmişte yaşayan, ve böyle iyi bir hafızası olan biri olmasına rağmen, bu duyuyu en son ne zaman hissettiğini bir türlü hatırlayamaması onu şaşırttı. Anımsadığı tek şey, kazadan önce olduğunu sandığı, Blaine'le beraber yaşadığı belli belirsiz akşamlardı. Gıdıklama hissine dayanıp saç buklelerini yüzünden çekmeme kararı verdiğini *hatırlıyordu*, böylece karısını rahatsız etmeyecekti.

Şimdi tabii ki, Tanrı'nın kendisi çıkıp emretse bile Sachs'ın saçını yüzünden çekemezdi. Ama onları itmeyi düşünmüyordu bile zaten. Tam tersine; bu duyuyu sonsuza dek uzatabilmek istiyordu.

35

Ertesi sabah Lincoln Rhyme tekrar yalnız kalmıştı.

Thom alışverişe çıkmış ve Mel Cooper da şehir merkezine, MSB laboratuarına inmişti. Vince Peretti East Van Brevoort ve Sachs'ın evindeki olay yeri çalışmasını tamamlamıştı. Acınacak derecede az ipucu bulmuşlardı ama Rhyme fiziki kanıt eksikliğini Peretti'nin ikinci sınıf yeteneklerine değil, failin dehasına bağlıyordu.

Rhyme olay yeri raporunu bekliyordu. Ama Dobyns de, Sellitto da 823'ün yeraltına çekildiğini düşünüyordu, bir süreliğine en azından. Polise yönelik bir başka saldırı olmamıştı ve son on iki saatte kaçırılan başka kurban yoktu.

Sachs'ın koruması – teknik ekipten iri yarı bir devriye memuruydu– Brooklyn'deki bir kulak–burun–boğaz uzmanından alınmış randevuya giderken ona eşlik etmişti, zira toprak, kadının boğazına epey zarar vermişti. Rhyme'ın kendisinin de bir koruması vardı – Yirminci Bölge'den üniformalı bir adam, evinin önüne konuşlanmıştı – Rhyme'ın yıllardır tanıdığı dost canlısı biriydi ve eski dedektif onunla viski üretimi konusunda İrlanda mı yoksa İskoçya mı daha iyi diye tartışmaktan zevk almıştı.

Rhyme'ın morali çok iyiydi. Megafonla aşağıya seslendi. "Bir iki saat içinde bir doktor gelecek. Yukarı gönderebilirsin."

Polis göndereceğini söyledi.

Dr. William Berger, bugün tam vaktinde geleceğine dair Rhyme'ı temin etmişti.

Rhyme arkasına yaslandı ve tam anlamıyla yalnız olmadığını fark etti. Pencere pervazında doğanlar volta atıyordu. Nadiren ürken bu hayvanlar şimdi huzursuz görünüyorlardı. Başka bir sağanak daha yaklaşıyor olmalıydı. Rhyme'ın penceresinden görünen gökyüzü sakindi ama o, kuşlara güvenmeyi tercih etti; onlar şaşmaz barometrelerdi.

Meçhul fail 823			
Görünüm	İkamet	Araç	Diğer
. Beyaz erkek, ufak yapılı . Koyu renk kıyafet . Eski eldivenler, kırmızımsı oğlak derisi . Losyon; başka kokuları örtmek için mi? . Kar maskesi? Lacivert? . Eldivenler koyu renk . Losyon=Sek . Saç rengi kahverengi değil	. Büy. iht. sığınak evi var . Yakınlarında oturuyor: B'way & 82nd, ShopRite Greenwich & Bank ShopRite 8th Ave. & 24th, ShopRite Houston & Lafayette, ShopRite . Eski bina, pembe mermer	. Sarı Taksi . Son modellerden bir sedan . Aç.renk, gri, gümüş, bej . Kiralık araba; büy.iht çalıntı . Hertz, gri Taurus, bu yılki model	. Ol.Yer. prosedür biliyor . Adli kaydı olabilir . DÇ izi biliyor . Silah = 32 calib. Colt . Kurbanları alışılmadık düğümlerle bağlıyor . "Eski" onu cezbediyor . Bir kurbana "Hanna" dedi . Temel Almanca bilgisi . Yer altı onu cezbediyor . Çift kişilik

"Evet."

"Bir uğrasam olur mu?"

"Tabii."

"Yarım saat sonra?"

"Burada olacağım," dedi Rhyme espriyle.

Başını kalın yastığına yasladı ve gözleri profil posterinin yanında asılı duran düğüm atılmış çamaşır ipine kaydı. Düğüm hakkında hâlâ bir açıklama bulamamışlardı. O –soğuk esprisine yüksek sesle güldü – çözülememiş bir ipucu olmuştu. Davayı o düğümün ne çeşit olduğunu öğrenmeden bırakma düşüncesinden nefret etti. Sonra Polling'in balık tutmaya düşkün olduğunu hatırladı. Belki o bilir...

Polling, diye düşündü Rhyme.

James Polling...

Başkomserin bu davayı Rhyme'ın üstlenmesi için ısrar etmesi ne kadar da tuhaftı. Peretti yerine onu bu davada tutması için mücadelesi... Vince politik açıdan Rhyme'dan daha iyi bir tercihti. Dellray davayı NYPD'den almak için çalıştığında adamın öfkeden nasıl kendini kaybettiğini hatırladı.

Şimdi düşündüğü zaman, Polling'in davaya karışması tam bir muammaydı. Sekiz yüz yirmi üç, bir insanın gönüllü olarak üstlenmek isteyeceği bir suçlu değildi – kariyerinde esaslı davalar olmasını istiyor olsan bile. Kurbanları kaybetme riski çok yüksekti, ve eline yüzüne bulaştırdığın gerekçesiyle basın ile amirlerin sana saldırma fırsatı çok fazlaydı.

Polling... Yatak odasına nasıl dalıp, ne kadar ilerlediklerini kontrol edip çıkmasını hatırlıyordu.

Tabii ki Belediye Başkanı'na ve Şef'e rapor veriyordu. Ama – bu düşünce Rhyme'ın zihnine beklenmedik şekilde uyanmıştı – Polling'in rapor verdiği başka *biri* daha olmaz mıydı?

Soruşturmayı takip etmek isteyen biri. Failin bizzat kendisi?

Ama Polling'in 823'le bağı nasıl bulunabilirdi ki? Çok saçma...

Sonra kafasına dank etti.

Fail, Polling *olabilir* miydi?

Tabii ki olamazdı. Çok gülünçtü bu. Komikti. Güdü ve yöntemi bir yana bırakacak olsa bile, bir de fırsat meselesi vardı. Adam kaçırmaların bazısı gerçekleştiğinde kaptan orada, Rhyme'ın odasındaydı...

Ama gerçekten öyle mi olmuştu?

Rhyme profil tablosuna baktı.

Koyu renk kıyafetler ve buruşuk keten pantolon. Son birkaç gündür Polling koyu renk sportif kıyafetler giyiyordu. Ama ne olmuş ki yani? Birçok kişi de böyle...

Aşağıda bir kapı kapanıp açıldı.

"Thom?"

Cevap gelmedi. Asistanın dönüşüne daha saatler vardı.

"Lincoln?"

Ah, hayır. Lanet. EKU'daki tuşlara basmaya başladı.

9–1–

Çenesi, imleci yanlışlıkla 2'ye getirdi.

Merdivenlerde ayak sesleri.

Tekrar aramaya basmayı denedi ama umutsuzluk içinde joysticki ulaşabileceğinden uzağa devirdi.

Ve Jim Polling odaya girdi. Rhyme önce korumasının yukarı çıkacağına bel bağlamıştı. Ama bir devriye memuru iki kez düşünmeden komiserini içeri almakta tereddüt etmezdi.

Polling'in koyu renk ceketi iliklenmemişti ve Rhyme adamın belindeki otomatik silaha bir bakış attı. Onun, adamın üstüne kayıtlı görev silahı olup olmadığını anlayamamıştı. Ama .32 kalibre Coltların NYPD'nin onaylı kişisel silahlar listesinde olduğunu biliyordu.

"Lincoln," dedi Polling. Açıkça görülüyordu ki huzursuzdu, temkinliydi. Gözleri beyazlatılmış omurilik diskine kaydı.

"Nasılsın Jim?"

"Fena değil."

Spor adamı Polling. Yıllar boyu olta iğnesi takmaktan par-

mak ucunda yara izi mi oluşmuştu? Veya av bıçağıyla bir kaza mı yaşamıştı? Rhyme bakmaya çalıştı ama Polling ellerini cebinde tutmayı sürdürdü. Orada bir şey mi saklıyordu? Bir bıçak mesela?

Polling elbette ki suçbiliminden ve olay mahallerinden anlıyordu – geride nasıl kanıt *bırakmaması* gerektiğini biliyordu.

Kar maskesi? Eğer Polling faildi ise, maskeyi takması gerekirdi tabii, çünkü kurbanlardan biri onu daha sonradan görebilirdi. Tıraş losyonuna gelince... ya fail losyon *sürmüyorduysa*... Onları sürdüğüne *inandırmak* için yanında şişesini taşıyıp olay mahallerine sıkıyorsa? Böylece Polling üstünde koku olmadan ortaya çıktığında kimse ondan şüphe etmezdi.

"Yalnız mısın?" diye sordu Polling.

"Asistanım..."

"Aşağıdaki polis bir süre gelmeyeceğini söyledi."

Rhyme tereddüt etti. "Doğru."

Polling kısa boylu ama güçlüydü, saman sarısı saçları vardı. Terry Dobyns'in sözlerini hatırladı: Yardımsever, dürüst birisi. Sosyal görevli, danışman, politikacı. Başka insanlara yardım eden birisi.

Tıpkı bir polis gibi.

Rhyme o anda acaba ölmek üzere miyim diye meraklandı. Ve şok içinde ölmeyi istemediğini fark etti. Bu şekilde değil, başkasının kurallarıyla değil.

Polling yatağa doğru yürüdü.

Yine de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tamamen bu adamın merhametine kalmıştı.

"Lincoln," diye tekrarladı Polling ciddi bir tavırla.

Bakışları karşılaştı ve elektriksel bir bağlantının hissi ikisinin de içine yayıldı. Kuru kıvılcımlar. Komiser çabucak camdan dışarı baktı. "Merak ediyordun, değil mi?"

"Merak?"

"Neden seni bu davada istediğimi."

"Çekici karakterimden kaynaklandığını düşündüm."

Komiser gülmedi.

"*Neden* beni istedin Jim?"

Komserin parmakları iç içe geçmişti. İnce ama güçlüydüler. Bir balıkçının elleriydiler. Bu spor belki zarif olabilirdi ama amacı ne olursa olsun zavallı bir yaratığı evinden koparıp kaygan karnını ince bir bıçakla kesmekten ibaretti.

"Dört yıl önce, Shepherd davası. Beraber çalışmıştık."

Rhyme başını evet dercesine salladı.

"İşçiler metro durağında o polisin cesedini bulmuşlardı."

Bir inilti, diye hatırladı Rhyme, *Titanik*'in *A Night to Remember*'a batarken çıkarttığı ses gibi. Sonra bahtsız boynuna inen kirişin çıkarttığı silah atışını andıran patlama sesi, ve bedeninin yıkıntının altında kalışı.

"Olay mahallini sen incelemiştin. Bizzat kendin, her zaman olduğu gibi."

"Evet, öyle yapmıştım."

"Shepherd'ı nasıl mahkûm ettik biliyor musun? Bir şahidimiz vardı."

Şahit mi? Rhyme bunu duymamıştı. Kazadan sonra davayla ilgili hiçbir şey duymamıştı, Shepherd'ın mahkûm edildiğini ve ondan üç ay sonra da Riker's Island yakınlarında hiç yakalanamayan bir saldırgan tarafından bıçaklanarak öldürüldüğünü öğrenmesi dışında.

"Bir görgü tanığı," diye devam etti Polling. "Shepherd'ı kurbanlarından birinin evinde cinayet silahıyla beraber gördüğünü söylemişti." Komiser yatağa yaklaştı, kollarını kavuşturmuştu. "Son cesedi bulmadan – metrodakini – bir gün önce tanık elimizdeydi. Ben bunu kayda geçiremeden önce sen olay mahallini incelmeye gittin."

"Ne demek istiyorsun Jim?"

Komiserin gözleri yere çevrildi. "Sana ihtiyacımız yoktu. Raporuna ihtiyacımız *yoktu*."

Rhyme hiçbir şey demedi.

Polling başını salladı. "Ne demek istediğimi anlıyor mu-

sun? O şerefsiz Shepherd'ı mıhlamayı çok istiyordum... Elimizde sağlam bir dava olsun istiyordum. Ve Lincoln Rhyme tarafından hazırlanmış bir suç mahalli raporunun savunma avukatlarına ne yaptığını biliyorsun. Adamları donlarına işetiyor."

"Ama Shepherd benim metrodaki olay mahalli raporum olmadan da mahkûm edilebilirdi."

"Doğru Lincoln. Ama durum bundan da beter. MTA Mühendislikten o bölgenin güvenli olmadığını öğrendim."

"Metro bölgesinin. Ve onlar oraya destek kolonları yerleştirmeden beni inceleyeyim diye yolladın?"

"Shepherd bir polis katiliydi." Polling'in suratı tiksintiyle çarpılmıştı. "Onu çok istiyordum. Onu mıhlamak için her şeyi yapardım. Ama..." Başını ellerinin arasına aldı.

Rhyme hiçbir şey söylemedi. Kirişin inlemesini, kırılan tahtanın çıkarttığı patlama sesini duymuştu. Sonra da etrafına üşüşen yıkıntının hışırtısını. Kalbi dehşetle çarparken vücudunu saran tuhaf, sıcak huzuru.

"Jim..."

"İşte bu yüzden seni bu davada istedim Lincoln. Anlıyor musun?" Komserin sert yüzünden sefil bir ifade gelip geçti; masanın üstündeki omurilik diskine baktı. "Hayatının nasıl boktan olduğuyla ilgili hikâyeler duyup duruyordum. Burada harcanıyordun. Kendini öldürmekten bahsediyordun. Kendimi çok suçlu hissettim. Hayatının bir kısmını sana geri vermeyi istedim."

"Ve son üç buçuk yıldır bu duyguyla yaşıyordun." dedi Rhyme.

"Beni tanırsın Lincoln. *Herkes* beni tanır. Birini yakalarım, bana bulaşırsa dayağı *yer*. Bazı suçlular tepemi attırıyor, şerefsiz yakalanıp mahkûm edilene kadar duramıyorum. Bu durumu kontrol edemiyorum. Bazen bir kısmını fena benzetiyorum. Ama onlar suçlu – ya da en azından şüpheli. Benim adamlarım değiller, polis değiller. Senin başına gelen şey... benim günahımdı. Lanet olsun, yanlış bir şeydi."

"Çaylak değildim," dedi Rhyme. "Güvenli olmadığını düşündüğüm bir yeri incelemek *zorunda* değildim."

"Ama..."

"Kötü zamanda mı geldim?" dedi başka bir ses eşikten.

Rhyme başını kaldırdı, Berger'i görmeyi bekliyordu. Ama merdivenlerden çıkan Peter Taylor olmuştu. Rhyme disrefleksi nöbeti geçirdiği için adamın hastasını bugün görmeye geleceğini söylediğini hatırladı. Doktorun ona Berger ve Lethe Topluluğu yüzünden epey çıkışmayı planladığını varsaydı. Bunu çekecek durumda değildi; Polling'in itirafını sindirebilmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. O anda hakikat, uyluğu kadar hissiz bir vaziyette içine oturmuştu. Ama yine de "İçeri gel Peter." dedi.

"Çok tuhaf bir güvenlik sistemin var Lincoln. Koruman doktor olup olmadığımı sordu ve sonra geçeyim diye izin verdi. Ne bu şimdi? Avukatlar ve muhasebecilerde mi şüpheli?"

Rhyme güldü. "Bir dakika bekle." Rhyme Polling'e geri döndü. "Kader Jim. Başıma gelen kaderdi. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Bunlar olur."

"Sağ ol Lincoln." Polling elini Rhyme'ın sağ omzuna koydu ve nazikçe sıktı.

Rhyme başını salladı ve huzursuz edici şükranlığı başından savmak için adamları tanıştırdı. "Jim, bu Pete Taylor, doktorlarımdan biri. Ve bu da Jim Polling, eskiden beraber çalışırdık."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Taylor sağ elini uzatarak. Bunu göze çarpacak şekilde yapmıştı ve Rhyme'ın gözleri de onu ve Taylor'ın sağ işaret parmağındaki derin hilal biçimli yara izini her nasılsa takip etti.

"Hayır!" diye haykırdı Rhyme.

"Öyleyse sen de bir polissin." Taylor Polling'in elini sıkı sıkı tutarken bıçağını çekti, sol elinde sımsıkı tuttu ve komserin göğsüne üç kez saplayıp çıkardı, kaburgaların etrafında bir cerrah zarafetiyle gezinmişti. Şüphesiz bunu o çok değerli kemiklere zarar vermemek için yapmıştı.

36

Taylor, iki uzun adımla yatağın kenarına varmıştı. Rhyme'ın parmağının altından EKU aletini kaptı, odanın diğer tarafına fırlattı.

Rhyme bağırmak için nefesini çekti. Ama doktor, "O da ölü. Şu polis memuru..." diyerek başıyla kapıyı işaret etti. Aşağıdaki koridoru kast ediyordu. Taylor, Polling ormangası sıkılmış bir hayvan gibi yerde çırpınıp, kanını yere ve duvara püskürtürken büyülenmiş bir halde onu izledi.

"Tom!" diye bağırdı Rhyme. "Hayır, ah hayır..."

Komiserin elleri parçalanmış göğsünün üstünde birleşti. Dirsek boğazından çıkan iğrenç bir sesi odayı doldurdu. Bunu ayakkabılarının delicesine yere vurması da eşlik etmişti. Nihayetinde şiddetle öürdü ve hareketsiz kaldı. Kanla ıslanmış canlı bir şeye benzeyen gözleri tavana bakıyordu.

Yatağa dönüp etrafında volta atarken gözlerini Lincoln Rhyme'ın üzerinde tuttu. Elinde bıçağı yavaşça döndürüyordu. Kuvvetle nefes alıp veriyordu.

"Kimsin sen?" dedi Rhyme nefes nefese.

Taylor yavaşça ileri doğru adım attı, parmaklarını Rhyme'ın koluna koydu, kemiği defalarca sıktı, belki sevgi belki de değil. Eli Rhyme'ın sol yüzük parmağına uzandı. Onu EKU'nun üstünden kaldırdı ve bıçağın ıslak kısmıyla uğraştı. Sivri ucunu ırmağın altına batırdı.

Rhyme belli belirsiz bir acı hissetti, mide bulandırıcı bir ürpü. Sonra daha çok. Nefesini tuttu.

Sonra Taylor bir şey fark edip donakaldı. İleri doğru eğil-

di. Kitap çevirme çerçevesi içindeki *Eski New York'ta Suç* kitabına bakıyordu.

"Demek böyle... Bulmuşsun gerçekten de... Polisler onlardan biri olduğun için gurur duymalılar Lincoln Rhyme. Evi günler boyu bulamazsınız diye düşünmüştüm. O vakte kadar köpekler Maggie'yi kemiklerine kadar temizler diye düşünmüştüm."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Rhyme.

Ama Taylor cevap vermedi, Rhyme'ı dikkatle inceliyordu, biraz kendi kendine mırıldanıyordu, "Eskiden bu kadar iyi değildin biliyorsun ki. Eski günlerde. O zamanlar pek çok şeyi atlamıştın, öyle değil mi? Eski günlerde."

Eski günler... Ne demek istiyordu acaba?

Kelleşmekte olan başını salladı, saçları kırdı – kahverengi değil – ve Rhyme'ın suçbilimiyle ilgili ders kitabının baskılarından birine göz attı. Gözlerinde bir tanıma ifadesi belirdi ve Rhyme olan biteni yavaşça anlamaya başladı.

"Kitabımı okudun," dedi suçbilimci. "Çalıştın. Kütüphanede, değil mi? Evine yakın halk kütüphanelerinden birinde?"

Sekiz yüz yirmi üç ne de olsa sıkı bir okuyucuydu.

Öyleyse Rhyme'ın olay mahalli prosedürlerini biliyordu. Bu yüzden dikkatle etrafı süpürüyor, bu yüzden çoğu suçlunun üstünden parmak izi çıkartılamayacağını düşündüğü yüzeyleri ellerken bile eldiven giyiyor, bu yüzden olay mahalline tıraş losyonu sıkıyordu – Sachs'ın tam olarak ne arayacağını biliyordu çünkü.

Ve tabii ki kılavuz, okuduğu tek kitap değildi.

Suçun Mahalleri'ni de okumuştu. Ona yerleştirilmiş ipuçları – Eski New York ipuçları – fikrini veren bu olmuştu. Sadece Lincoln Rhyme'ın ne olduğunu anlayabileceği ipuçları.

Taylor sekiz ay önce Rhyme'a verdiği omurilik diskini kaldırdı. Parmaklarının arasında dalgın dalgın onu yoğurdu. Ve Rhyme bu hediyenin, o zamanlar kendisine çok dokunaklı gelmiş olan objenin, yaklaşan olayların dehşet verici bir öncülü olduğunu fark etti.

Doktorun gözleri bir yere odaklanmamış, uzaklara dalmıştı. Rhyme onun bu halini daha önce de gördüğünü hatırladı – geçen aylar boyunca Taylor onu muayene ettiğinde böyle bir ifadesi olurdu. Bunu doktorun konsantre olmasına yormuştu ama artık deliliğin göstergesi olduğunu biliyordu. Sürdürmek için mücadele ettiği kontrolü kayboluyordu.

"Anlat," diye sordu Rhyme. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Neden mi?" diye fısıldadı Taylor elini Rhyme'ın bacağında gezindirerek, bir kez daha dizini, incik kemiğini, ayak bileğini inceliyordu. "Çünkü dikkate değer biriydin Rhyme. Biricik. İncitilemez."

"Ne demek istiyorsun?"

"Zaten ölmeyi isteyen bir adamı nasıl cezalandırabilirsin? Öldürürsen, istediğini ona vermiş olursun. Bu yüzden önce senin yaşamayı istemeni sağlamak zorundaydım."

Ve Rhyme nihayet cevabı anladı.

Eski günler...

"Sahteydi, değil mi?" diye fısıldadı. "Albany'deki memurun yolladığı ölüm ilanı. Onu kendin yazdın."

Colin Stanton. Dr. Taylor aslında Colin Stanton'dı.

Ailesi Çin Mahallesi'nde gözlerinin önünde katledilen adam. Karısının ve iki çocuğunun bedenleri başında, onlar kan kaybından ölürken donakalıp, hangisini kurtarması gerektiğiyle ilgili o dehşet verici seçimi yapamayan adam.

Pek çok şeyi atlamıştın. Eski günlerde.

Şimdi çok geç olsa da bulmacanın son kısımları yerli yerine oturmuştu.

Kurbanlarını izliyordu: T.J. Colfax ve Carole Ganz. Orada dikilerek yakalanmayı göze alıyordu ve onlara bakıyordu – tıpkı Stanton'ın ailesinin başında bekleyip onları ölürken izlemesi gibi. İntikam istiyordu, ama o bir doktordu, asla öldürmemeye yemin etmişti, bu yüzden öldürebilmek için ruhani atasıyla – kemik koleksiyoncusu James Schneider'la, ailesi polis tarafından yok edilmiş on dokuzuncu yüzyılından deli bir adamla – bütünleşiyordu.

"Akıl hastanesinden çıktıktan sonra Manhattan'a geri döndüm. Olay mahallindeki katili nasıl atladığınla, adamın daireden nasıl çıktığıyla ilgili soruşturma raporunu okudum. Seni öldürmek zorunda olduğumu biliyordum. Ama yapamadım. Neden bilmiyorum... Bir şeyin olması için bekleyip durdum. Ve sonra kitabı buldum. James Schneider... O da benim yaşadıklarımın aynısını yaşamıştı. O yapmıştı; ben de yapabilirdim."

Onların kemiklerine kadar indim.

"Ölüm ilanı," dedi Rhyme.

"Evet. Onu bilgisayarımda bizzat kendim yazdım. NYPD'ye faks çektim ki benden şüphelenmesinler. Sonra başka birisine dönüştüm. Dr. Peter Taylor. Son zamanlara kadar neden bu ismi seçtiğimi anlamamıştım. Sen anlayabildin mi?" Stanton'ın gözleri tabloya ilişti. "Cevap orada."

Rhyme profili taradı.

. Temel Almanca bilgisi

"*Schneider*," dedi Rhyme iç çekerek. "Almanca 'tailor' demek."[33]

Stanton başını salladı. "Haftalarımı kütüphanede omuriliği travmasıyla ilgili kitaplar okuyarak harcadım ve sonra seni aradım, Columbia Üniversitesi Omurilik Zedelenmesi bölümünden referansım olduğunu söyledim. Seni ilk randevumuzda öldürmeyi planlıyordum, her defasında bir parça etini kesip kanayarak ölmeni sağlayacaktım. Saatler sürebilirdi. Belki de günler. Ama sonra ne oldu?" Adamın gözleri kocaman kocaman açıldı. "Senin *kendini* öldürmek istediğini gördüm!"

Rhyme'a iyice yaklaşacak şekilde eğildi. "Tanrım, seni ilk gördüğüm anı hâlâ hatırlıyorum. Seni şerefsiz. Ölü gibiydin.

33 "Tailor", İngilizce'de "terzi" anlamına gelmektedir ve çok yaygın "Taylor" soyadıyla aynı şekilde okunmaktadır. "Terzi" nin Almancası ise "Schneider"dır ve soy isim olarak kullanılmaktadır.

Ve ben ne yapmam gerektiğini anlamıştım – senin yaşamayı istemeni sağlamalıydım. Sana bir kez daha bir amaç sunmalıydım."

Kimi kaçırdığı onun için önemli değildi. Herhangi biri olurdu. "Kurbanların yaşayıp yaşamaması umurunda bile değildi."

"Tabii ki değildi. Tek istediğim *seni* onları kurtarmak için zorlamaktı."

"O düğüm," diye sordu Rhyme, posterin yanında asılı duran çamaşır ipi düğümünü fark ederek. "Cerrahi bir düğüm müydü?"

Adam başını evet dercesine salladı.

"Tabii ki. Ve parmağındaki yara izi?"

"Parmağım mı?" Adam kaşlarını çattı. "Sen nasıl... Boynu! Kızın boynundaki izi çıkarttın, Hanna'nın. Bunun mümkün olabileceğini *biliyordum*. Ama düşünmedim." Kendisine kızmıştı. "Akıl hastanesinin kütüphanesinde bir bardak kırmıştım," diye devam etti Stanton. "Bileğimi kesmek için. Bardağı kırılana kadar sıkmıştım." Sol işaret parmağıyla yara izini delicesine okşadı.

"Ölümler," dedi Rhyme dengeli bir şekilde, "karının ve çocuklarının ölümleri. Bir kazaydı. Korkunç, dehşet verici bir kazaydı. Ama kasıtlı olarak olmadı. Bir hataydı. Onlar ve senin için çok üzgünüm."

Stanton, şarkı söyler gibi bir tonda azarladı. "Ne yazdığını hatırlıyor musun? ...ders kitabının önsözünde?" Tamı tamına alıntı yaptı, " 'Suçbilimci her hareketin bir sonucu olduğunu bilir. Suçlunun varlığı her olay mahallini değiştirir, zekice yapılmış olsa bile. İşte bu sayede suçluların kimliğini saptayıp yerlerini bulabilir ve adaleti sağlayabiliriz.' " Stanton, Rhyme'ı saçlarından yakaladı ve kafasını öne doğru çekti. İki adamın arasında birkaç santim vardı. Rhyme delirmiş adamın nefesini hissedebiliyor, gri derisinin üstündeki ter damlacıklarını görebiliyordu. "Eh, *senin* hareketlerinin sonucu da benim."

"Bunu yapınca ne kazanacaksın ki? Beni öldürdüğünde şu andaki halimden daha beter bir durumda olmayacağım."

"Ah, ama seni öldürmeyeceğim. Daha değil."

Stanton Rhyme'ın saçını bırakıp geriledi.

"Ne yapacağımı biliyor musun?" diye fısıldadı. "Doktorunu öldüreceğim, Berger'i. Ama onun stiliyle değil. Ah, ona uyku hapı veya içki vermeyi düşünmüyorum. Eski usul ölümden ne kadar hoşlanacak göreceğiz. Sonra arkadaşın Sellitto. Ya Memure Sachs? Onu da öldüreceğim. Şansı bir kez yaver gitti. Ama gelecek sefer onu haklayacağım. Başka bir defin daha bekliyor onu. Ve Thom da var tabii ki. Burada, tam karşında ölecek. Kemiğine inene kadar çalışacağım üstünde... Güzel ve yavaşça." Stanton'ın nefes alış verişi hızlanmıştı. "Belki de onu bugün hallederiz. Ne zaman dönecek?"

"*Ben* hata yaptım. Bu benim..." Rhyme derin derin öksürdü. Boğazını temizledi, nefes aldı. "Bu *benim* hatam. Bana ne istiyorsan yap."

"Hayır, hepiniz suçlusunuz. Bu..."

"Lütfen. Onları inci..." Rhyme tekrar öksürmeye başladı. Şiddetli bir sarsıntıya dönüştü. Kontrol etmeyi başardı.

Stanton ona bir bakış attı.

"Onları incitemezsin. Ne istersen yaparım..." Rhyme'ın sesi yok oldu. Başı arkaya düştü, gözleri yuvalarından fırladı.

Ve Lincoln Rhyme'ın nefes alış verişi tamamen durdu. Başı çırpındı, omuzları şiddetle titredi. Boynundaki kas lifleri çelik kordonlar gibi gerildi.

"Rhyme!" diye bağırdı Stanton.

Ağzından tükürükler saçan Rhyme bir kez, iki kez titredi. Kötürüm kalmış bedeninin tümüne bir deprem yayılıyordu sanki. Başı arkaya düştü, ağzının kenarında kan belirdi.

"Hayır!" diye bağırdı Stanton. Elleri Rhyme'ın göğsüne çarptı. "Ölemezsin!"

Doktor, Rhyme'ın göz kapaklarını kaldırdığında bulabildiği tek şey gözlerinin akı oldu.

Stanton, Thom'un ilaç çantasını yırtarak açtı ve bir tansiyon iğnesi hazırlayıp enjekte etti. Yastığı yataktan atıp Rhyme'ı dümdüz yatırdı. Rhyme'ın sarkık başını düzeltip dudaklarını sildi ve ağzını Rhyme'ın ağzına dayadı, tepki göstermeyen ciğerlere doğru büyük bir gayretle hava üfledi.

"Hayır!" diyerek öfkeye kapıldı Stanton. "Ölmene izin vermeyeceğim. Bunu *yapamazsın*!"

Tepki yok.

Tekrar hava üfledi. Hareket etmeyen gözleri kontrol etti.

"Hadi! *Hadi*!"

Başka bir nefes daha. Hareketsiz duran göğse masaj yaptı.

Sonra geri çekildi, panik ve şoktan donakalmıştı. Bakıyor, bakıyor, adamın gözlerinin önünde ölmesini izliyordu.

En sonunda ileri eğildi ve son bir kez Rhyme'ın ağzına üfledi.

Ve Stanton başını çevirip belli belirsiz soluk, herhangi bir zayıf nefes duymak için kulağını indirdiğinde Rhyme'ın başı saldırıya geçmiş bir yılan gibi öne atıldı. Dişlerini Stanton'ın boynunun üstüne kilitledi. Şahdamarını parçalayıp adamın omuriliğinin bir kısmını yakaladı.

Kemiğe...

Stanton çığlık atıp arkaya doğru tökezleyerek Rhyme'ı da kendisiyle beraber üstüne sürükledi. Beraberce yerdeki bir yığının üstüne devrildiler. Sıcak, bakır tadında kan taşıp durarak Rhyme'ın ağzını doldurdu.

...kadar.

Akciğerleri, *esaslı* akciğerleri bir dakika boyunca havasız kalmıştı ama adam nefes almak için tutuşunu gevşetmeyi reddetti, disrefleksi taklidini daha inandırıcı hâlâ getirmek için ısırıp kanattığı yanağının içinden gelen yakıcı acıyı görmezden geliyordu. Öfkeyle inledi– Amelia Sachs'ın toprağa gömüldüğünü, T.J. Colfax'in vücudunun üstünden buharların tüttüğünü görüyordu – ve başını iki yana sallayıp kemik ile kıkırdağın çatladığını hissetti.

Stanton, Rhyme'ın göğsüne vurup tekrar çığlık attı, kendisine yapışmış canavardan kurtulmak için tekme atıyordu.

Ama Rhyme'ın tutuşundan kurtulmak imkansızdı . Sanki vücudundaki ölü kasların ruhları, çenesine yükselmişti.

Stanton ellerini yatağın yanındaki masaya uzattı ve bıçağı yakalamayı başardı. Onu Rhyme'a sapladı. Bir kez... İki kez... Ama ulaşabildiği yegâne yerler bacakları ve kollarıydı. Acı insanı güçsüz kılardı ve acı, Lincoln Rhyme'ın bağışıklık sahibi olduğu tek şeydi.

Çenesinin mengeneleri daha da sıkı kapandı ve nefes borusuna eriştiğinde Stanton'ın çığlığı birden kesildi. Bıçağı Rhyme'ın kolunun derinliklerine sapladı. Ve kemiğe ulaştı. Bir başka darbe için bıçağı çıkarmaya başladı ama deli adamın bedeni kaskatı kesildi, şiddetli kasılmalar geçirdi ve birdenbire tamamen gevşedi.

Stanton yere düştü. Rhyme da kendisiyle beraber sürüklendiğinde suçbilimcinin kafası meşe yüzeye gürültülü bir sesle çarptı. Ama yine de Rhyme onu bırakmadı. Sıkıca tutunmaya ve adamın boynunu çiğnemeye devam etti. Sarsılıyor, kana susamış ve doymakta olan şehvetinin verdiği sınırsız tatmin duygusuyla deliye dönmüş bir aslan gibi eti parçalıyordu.

Bölüm V

Hareket Ettiğinde Seni Yakalayamazlar

"Bir doktorun görevi yalnızca insan ömrünü uzatmak değil, aynı zamanda acıyı sona erdirmektir."

– DR. JACK KEVORKIAN

37

Pazartesi akşamı 7:15'ten, Pazartesi akşamı 10:00'a kadar

Amelia Sachs eşikten yürüyüp geçtiğinde neredeyse akşam olmuştu.

Artık üstünde eşofmanları yoktu. Ya da üniforması. Kot pantolon ve orman yeşili bluz giymişti. Güzel yüzünde Rhyme'ın daha önce fark etmediği birçok çizik vardı, ama Rhyme son üç günde olanları hesaba katarak, yaralara kadının kendisinin neden olmadığını düşündü.

"Iyy," dedi kadın, Stanton ve Polling'in ölmüş olduğu yerin etrafından dolaşarak. Çamaşır suyuyla silinmişti – suçlunun cesedi paketlenip olay mahalli incelemesi yapıldıktan sonra tabii – ama pembe bir ada gibi duran leke çok büyüktü.

Rhyme Sachs'ın duraklayıp, doğanların yuva yaptığı pencerenin kenarında, adı kötüye çıkmış çantasıyla durmakta olan Dr. William Berger'e başıyla soğuk bir selam vermesini izledi.

"Demek onu hakladın, öyle değil mi?" diye sordu kadın kan lekesini başıyla işaret ederek.

"Evet," dedi Rhyme. "Haklandı."

"Tamamen kendi başına mı?"

"Pek adil bir dövüş sayılmazdı," dedi adam. "Kendimi tutmam gerekti."

Dışarıda, batmakta olan güneşin saydam, kızıl ışıkları ağaçların tepelerini ve parkın karşısındaki Beşinci Cadde boyunca dizilmiş şık binaların dış çizgilerini aydınlatıyordu.

Sachs, Berger'e bir göz attı ve adam, "Lincoln ve ben de tam sohbet ediyorduk." dedi.

"Öyle mi?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Amelia," diye başladı Rhyme. "Bunu yapacağım. Kararımı verdim."

"Anlıyorum." Minik dikişlerin siyah çizgileriyle bozulmuş muhteşem dudakları birazcık gerildi. Görünürde verdiği tek tepki buydu. "Biliyorsun ki ön adımı kullanmandan nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum bundan."

Dosdoğru ölümüne gitmeyi seçmesinde *onun* büyük bir paya sahip olduğunu bu kadına nasıl açıklayabilirdi? Yanında onunla uyandığı zaman keskin bir acıyla fark etmişti ki, kadın birazdan yataktan kalkacak, giyinerek kapıdan çıkacaktı – kendi hayatına, *normal* bir hayata gidecekti. Durumları, sonları felaketle bitmeye mahkûm sevgililerinki gibiydi – eğer adam kendilerini sevgili olarak görmeye cüret etseydi tabii. Kadının başka bir Nick'le karşılaşıp yeniden âşık olması yalnızca zaman meselesiydi. 823 davası bitmişti, ve kendilerini bağlayan bu şey olmadan, hayatları birbirinden kopacaktı. Kaçınılmaz bir sondu bu.

Ah, Stanton tahmin edebileceğinden çok daha zeki çıkmıştı. Rhyme gerçek dünyanın kıyısına bir kez daha çekilmişti ve evet, bu defa o sınırı epey aşmıştı.

Sachs, yalan söyledim. Bazen ölmüşleri geride bırakamazsın. Bazen senin onlara katılman gerekir...

Ellerini kenetleyen kadın pencereye doğru yürüdü. "Seni bundan vazgeçirebilmek için esaslı argümanlar içeren bir konuşma hazırlamaya çalıştım. Bilirsin, fiyakalı bir şey. Ama yapamadım. Söyleyebileceğim tek şey, bunu yapmanı istemiyorum."

"Anlaşma anlaşmadır Sachs."

Kadın Berger'e baktı. "Lanet olsun Rhyme." Yatağa gitti, eğildi. Elini adamın omzuna koydu, alnına düşen saçlarını düzeltti. "Ama önce benim için bir şey yapar mısın?"

"Ne?"

"Bana bir iki saat ver."

"Fikrimi değiştirmiyorum."

"Anlıyorum. Yalnızca iki saat. Önce yapman gereken bir şey var."

Rhyme Berger'e baktı, o da, "Fazla kalamam Lincoln. Uçağım... Eğer bir hafta bekleyebilirsen o zaman gelebilirim..." dedi.

"Sorun yok doktor," dedi Sachs. "Ona ben yardım ederim."

"Siz mi?" diye sordu doktor temkinle.

Kadın gönülsüzce başını salladı. "Evet."

Bu *kadının* doğasında olan bir şey değildi. Rhyme bunu açıkça görebiliyordu. Ama mavi gözlerine baktığında, nemli olsalar bile dikkate değer şekilde berrak olduklarını gördü.

Kadın, "Ben şeydeyken... o beni gömüyorken Rhyme, hareket edemedim. Bir santim bile. Bir anlığına ölmek için can attım. Yaşamak için değil, yalnızca ne olacaksa olsun bitsin istiyordum. Nasıl hissettiğini anlıyorum." dedi.

Rhyme yavaşça başını saldı ve sonra Berger'e dedi ki, "Problem yok doktor. Eğer bırakabilirseniz... bugünün menüsünde ne var?"

"'Araç gereçleri' bırakmama ne dersiniz?" diye önerdi Berger.

"Masaya bırakabilir misiniz acaba?"

"Emin misiniz?" diye sordu doktor, Sachs'a.

Kadın tekrar başıyla onayladı.

Berger hapları, brendiyi ve plastik torbayı yatağın kenarındaki masanın üstüne koydu. Sonra evrak çantasını epey bir karıştırdı. "Yanımda hiç lastik bant yok korkarım. Torba için."

"Sorun yok," dedi Sachs ayakkabılarına bakarak. "Bende birkaç tane var."

Sonra Berger yatağa doğru adım attı, kolunu Rhyme'ın omzuna koydu. "Sana huzurlu bir öz–yargılanma dilerim," dedi.

"Öz–yargılanmaymış," dedi Rhyme alayla Berger çıkarken. Sonra Sachs'a döndü: "Pekâlâ. Şu yapmam gereken neymiş?"

★★★

Kadın dönüşü seksenle aldı, sert bir patinaj yaptı ve pürüzsüzce dördüncü vitese geçti.

Rüzgâr açık pencerelerden girip saçlarını savuruyordu. Fırtına acımasızdı ama Amelia Sachs camlar kapalı olarak araç sürmenin lafını bile ettirmiyordu.

"Bu hiç Amerikan tarzı olmazdı," dedi ve 160 kilometre hız sınırını aştı.

Hareket ettiğinde...

Rhyme, gezintilerini NYPD'nin alıştırma alanında yapmalarının daha akıllıca olacağını belirtmişti ama Sachs bunun korkaklık olacağını söylediğinde de şaşırmamıştı; kadın akademideki daha ilk haftasında o yerden bıkmıştı. Bu yüzden Long Island'da dolaşıyorlardı, Nassau bölgesindeki polislere açıklama yapmak için uydurdukları sahte hikâyeleri hazır ve prova edilmişti. Her ne kadar inandırıcı olmasalar da.

"Beş vitesli şanzımanın sorunu şu ki, son vites en hızlısı değil. Kilometre performansı vitesi o. Kilometre performansı umurumda bile değil." Sonra adamın sol elini siyah yuvarlak topuzun üstüne koydu, kavradı ve vites küçülttü.

Motor çığlık atıp 190'a çıkarken, ağaçlar ve evler yanlarından şimşek gibi geçiyor ve tarlalarda otlamakta olan huzursuz atlar Chevrolet'nin oluşturduğu kara çizgiye uzun uzun bakıyorlardı.

"Bu en iyisi değil mi Rhyme?" diye haykırdı kadın. "Ah, seksten bile daha iyi. Her şeyden daha iyi."

"Titreşimleri hissedebiliyorum," dedi adam. "Sanırım yani. Parmağımda."

Sachs gülümsedi ve adam, kadının elini sıktığına inandı. Nihayet boş yoldan çıktılar, başka arabalar uzaktan göründü ve Sachs gönülsüzce yavaşladı. Dönüş yaparak arabanın burnunu uzaklardaki şehrin üstüne doğmakta olan ve o sıcak Ağustos havasında neredeyse görünmez gibi duran hilal şeklindeki puslu aya doğru çevirdi.

"İki yüz kırkı deneyelim," diye önerdi. Lincoln Rhyme gözlerini kapattı. Kendini rüzgâr, yeni kesilmiş çimin taze kokusu ve hızın verdiği duyuların içinde kaybetti.

O ayın en sıcak gecesini yaşıyorlardı.

***

Lincoln Rhyme yeni pozisyonundan, aşağı, parka bakabiliyor ve banklardaki tuhaf kimseleri, bitkin düşmüş koşucuları, giderek küçülen barbekü ateşinin etrafında bir savaştan zar zor kurtulmuş ortaçağ köylüleri gibi çember oluşturmuş aileleri görebiliyordu. Birkaç köpek sahibi de, gecenin sıcağının dinmesini bekleyemeden ellerinde dışkı torbasıyla zorunlu turlarını atıyorlardı.

Thom müzik çalara bir CD koymuştu – Samuel Barber'dan hüzünlü bir Adagio for Strings şarkısı. Ama Rhyme alayla gülmüş, bunun acınası bir klişe olduğunu söyleyip onun yerine Gershwin koydurtmuştu.

Amelia Sachs merdivenleri tırmandı ve odaya girdi. Adamın dışarı baktığını fark ederek "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Sıcak basmış insanlar."

"Peki ya kuşlar? Doğanlar?"

"Ah, evet, onlar da burada."

"Onlar da mı sıcaklamış?"

Adam erkek kuşu inceledi. "Sanmıyorum. Bir şekilde, bu tarz şeylerden azade görünüyorlar."

Kadın torbayı yatağın ayakucuna bıraktı ve içindekileri çıkartmaya başladı. Bir şişe pahalı brendi. Adam kadına viskiyi hatırlatmıştı ama Sachs içki konusunda katkıda bulunmak istediğini söylemişti. Şişeyi hapların ve plastik torbanın yanına yerleştirdi. Balducci'den alınma sebze ve deniz mahsülü yığınların arasında, akşam yemeği pişirmek için çok az vakti kalmış tecrübeli ve şen şakrak bir ev hanımını andırıyordu.

Rhyme'ın isteği üzerine buz da almıştı. Adam, Berger'in torbanın içindeki sıcaklıkla ilgili açıkladığı şeyleri hatırlamıştı. Sachs, Courvoisier'nin tıpasını açtı ve kendisine bir kadeh koyup Rhyme'ın da bardağını doldurarak pipeti adamın ağzına doğru çevirdi.

"Thom nerede?" diye sordu adama.

"Dışarıda."

"Biliyor mu?"

"Evet."

Brendiden bir yudum aldılar.

"Karına bir şey söylememi ister misin?"

Rhyme uzun bir an boyunca bunu dikkate aldı. Düşünüyordu: Biriyle konuşmak, onu terslemek ve atıp tutmak, arzularımızı, öfkemizi, pişmanlıklarımızı açıklamak için yıllarımız oluyor – ve ah o anları nasıl da çarçur ediyoruz. Şimdi, üç gündür tanıdığı Amelia Sachs'la kalplerini birbirlerine, Blaine'le on yıl boyunca yaptıklarından daha çok açmışlardı.

"Hayır," dedi. "Ona e–mail attım." Hafifçe güldü. "Bu da bizim geçirdiğimiz tüm zamana bir yorum oldu."

Daha çok brendi, damağındaki ağrı kesici ilaç etkisini yitiriyordu. Daha düz, donuk, ve hafif hale geliyordu.

Sachs adamın yatağına eğildi ve kendi kadehini onun bardağına vurdu.

"Biraz param var," diye başladı adam. "Çoğunu Blaine'e veriyorum ve Thom'a. Ben..."

Ama kadın onu alnına kondurduğu bir öpücükle susturdu ve başını salladı.

Avucuna minik Seconal haplarını döktüğünde çakıl taşlarının çıkarttığı türden yumuşak bir tıkırtı çıktı.

Rhyme içgüdüsel olarak düşündü: Dillie–Koppanyi renk testi maddesi. Şüpheli maddeye önce yüzde bir oranında kobalt asetat içeren, sonra da yüzde beş oranında izopropilamin içeren metanol eklendiğinde, eğer madde uyku hapıysa, bu test maddesi çok güzel bir menekşe rengine dönerdi.

"Nasıl yapmalıyız?" diye sordu kadın haplara bakarak. "Gerçekten bilmiyorum."

"İçkinin içine kat," diye önerdi adam.

Kadın hapları adamın bardağına attı. Çabucak çözündüler.

Ne kadar da narinlerdi. Tıpkı neden oldukları rüyalar gibi.

Kadın karışımı pipetle karıştırdı. Adam, kadının kırılmış tırnaklarına baktı ama bunun için bile kederlenemezdi. Bu gece *onun* gecesiydi ve neşe hâkim olacaktı.

Lincoln Rhyme birdenbire Ilinois'nin kırsal bölgesinde geçen çocukluğuna dair bir şeyler hatırladı. Hiçbir zaman sütünü içmezdi, bu yüzden annesi içi farklı tatlar barındıran pipetlerden almıştı ona. Çilek, çikolata... Bu vakte kadar onları hiç düşünmemişti. Harika bir icattı, diye hatırladı. Öğle sütünü içmeyi hep dört gözle beklerdi.

Sachs pipeti adamın ağzına yaklaştırdı. Adam onu iki dudağının arasına aldığında, kadın, elini onun kolunun üzerine koydu.

Aydınlık ya da karanlık, melodik ya da sessiz, düş dolu ya da rüyasız bir uyku. Ne bulacağım acaba?

İçmeye başladı. Tadı normal içkiden çok da farklı değildi. Biraz daha acıydı belki. Şey gibiydi...

Aşağıdaki kapıya güm güm vurulma sesleri duyuldu. Hem ellerini hem de ayaklarını kullanıyorlardı görünüşe göre. Bağıran insan sesleri de vardı.

Adam pipeti dudaklarından çekti. Loş merdivenlere baktı.

Kadın, kaşları havada adama baktı.

"Git de bak," dedi adam kadına.

Kadın merdivenlerde kayboldu ve bir an sonra mutsuz bir ifadeyle geri döndü. Ardından Lon Sellitto ve Jerry Banks geldiler. Rhyme, genç dedektifin yüzünü bir kez daha ustura ile hacamat etmiş olduğunu fark etti. Bu durumu gerçekten kontrol altına almalıydı artık.

Sellitto şişeye ve torbaya bir göz attı. Gözleri Sachs'a kaydı ama kadın kollarını kavuşturup gitmelerini işaret eden sessiz emir pozunu sürdürdü. Bu bir rütbe meselesi değil, diye anlatıyordu kızın duruşu dedektife. Ve burada olan biten şeyin hiçbir zerresi onu ilgilendirmezdi. Sellitto'nun gözleri verilen mesajı aldı ama daha hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

"Lincoln, seninle konuşmam lazım."

"Konuş. Ama hızlı olsun Lon. Meşgulüz."

Dedektif gıcırtılı bambu sandalyeye çöktü. "Bir saat önce Birleşmiş Milletler'de bomba patladı. Ziyafet salonunun hemen yanında. Barış konferansı delegelerine verilen hoş geldiniz yemeği sırasında."

"Altı ölü, elli dört yaralı," diye ekledi Banks. "Yirmisi ağır."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Sacsh.

"Anlat ona," diye mırıldandı Sellitto.

Banks devam etti, "Konferans için BM bir grup geçici işçi işe almış. Suçlu onlardan biriymiş – bir resepsiyonist. Yarım düzine insan onun işe sırt çantasıyla geldiğini ve çantayı ziyafet salonunun yakınlarındaki bir vestiyere koyduğunu görmüş. Patlamadan hemen önce binadan ayrılmış. Bomba ekibi iki kilo C4 veya Semtex kullanıldığını söylüyor."

Sellitto dedi ki, "Linc, bomba, sarı bir sırt çantasıymış şahitlerin dediğine göre."

"Sarı mı?" Bu neden tanıdık gelmişti şimdi?

"BM insan kaynakları resepsiyonistin kimliğini Carole Ganz olarak belirlediler."

"Şu anne," dedi Rhyme ve Sachs eş zamanlı olarak.

"Evet. Kilisede kurtardığınız kadın. Ama Ganz takma bir

isim. Gerçek adı Charlotte Willoughby. Ron Willoughby adında biriyle evliymiş. Bu sana bir şey hatırlattı mı?"

Rhyme uyandırmadığını söyledi.

"Birkaç yıl önce haberlere çıkmıştı. Burma'daki BM barış kuvvetlerine atanmış bir çavuştu."

"Devam et," dedi suçbilimci.

"Willoughby gitmeyi istemedi – bir Amerikan askerinin BM üniforması giymemesi gerektiğini ve ABD Ordusu dışında bir yerden emir almaması gerektiğini düşünüyordu. Bu aralar sağ görüşlülerin ortaya attığı büyük bir mesele bu. Ama adam yine de gitti. Oraya varalı bir hafta olmamıştı ki Rangoon'da toy bir çeteci tarafından öldürüldü. Arkadan vurularak. Muhafazakârların şehidi haline geldi. Anti-Terör birimi dul eşinin Chicago banliyölerinde bulunana aşırı bir grup tarafından örgüte alındığını söyledi. Yeraltına çekilmiş birkaç Chicago Üniversitesi mezunu. Edward ve Katherine Stone."

Banks anlatımı devraldı: "Patlayıcı, bir çocuk oyun hamuru paketindeymiş, başka oyuncaklar da varmış. Bizce küçük kızı da beraberinde götürecekti, bu sayede ziyafet salonu girişindeki güvenlik oyun hamuru üstünde fazla durmazdı. Ama amacını gizlemek için uydurduğu bu sahte öykü Pammy hastanede olduğu için işe yaramazdı, bu yüzden salondan vazgeçip bombayı vestiyere bıraktı. Bu halde bile yeterince zarar verdi."

"Kadın kaçtı mı?"

"Evet. Geride tek iz bırakmadan."

"Küçük kıza ne oldu peki" diye sordu Sachs, "Pammy'ye?"

"Gitmiş. Kadın patlama esnasında kızı hastaneden çıkarmış. İkisinden de hiç iz yok."

Rhyme sordu, "Peki ya örgüt?"

"Chicago'daki grup mu? Onlar da gitmiş. Wisconsin'de bir sığınak evleri varmış ama her şeyi temizlemişler. Nerede olduklarını bilmiyoruz."

"Demek Dellray'in muhbirinin duyduğu söylenti buydu." Rhyme güldü. "Havaalanına gelen *Carole*'dı. Fail 823'le hiç alakası yoktu."

Banks ve Sellitto'yu kendisine bakarken buldu.

Ah, yine şu eski sessizlik numarası.

"Unut bunu Lon," dedi Rhyme, herkes eski dedektiften birkaç santim uzakta, davetkâr ısı yayan bardağın gayet farkındaydı. "İmkânsız."

Yaşlı dedektif vücuduna yapışmış terli gömleğini çekti. "Burası çok soğuk Lincoln. Tanrım. Bak, yalnızca düşün bir. Ne zararı olur ki?"

"Sana yardım edemem."

"Bir not da vardı. Carole yazmış ve genel sekretere ofis içi zarfla yollamış. Dünya devletlerinin Amerikan özgürlüklerini sınırladıklarından bahsetmiş. Bu gibi saçma şeyler işte. Londra'daki UNESCO bombalamasını da üstlenip başka eylemler olacağını da söylemiş. Onları yakalamamız lazım Linc." dedi Sellitto.

Coşkuya kapılan Banks, "Genel sekreter de ve Belediye Başkanı da seni istedi. SÖA Perkins de. Ve daha fazla iknaya ihtiyacın varsa Beyaz Saray'dan da arayabilirler. Umarız buna ihtiyacın olmaz dedektif." dedi.

Rhyme rütbesiyle ilgili yapılan yanlışlığı düzeltmedi.

"Federal Büro'nun FKTT takımı hazır bekliyor. Fred Dellray davayı üstlendi ve şöyle dedi– *saygılarıyla*, evet, tam olarak bu kelimeyi kullandı – senden saygılarıyla olay yeri işini yapıp yapamayacağını sormamızı istedi. Ki el değmemiş bir mahallimiz var, ölüleri ve yaralıları dışarı taşımak dışında."

"Öyleyse el değmemiş falan değil," diye terslendi Rhyme. "Aşırı derecede bozulmuş."

"Sana ihtiyacımız olduğunu gösteren başka bir neden daha," deme cüretini gösterdi Banks ve Rhyme'ın attığı kötü bakışlar üzerine "efendim" diye de ekledi.

Rhyme içini çekti, bardağa ve pipete baktı. Huzur çok

yakınlarındaydı şimdi. Ve acı da. İkisinin sonsuzluğa erişen toplamı...

Gözlerini kapattı. Odada çıt çıkmıyordu.

Sellitto ekledi, "Eğer mesele yalnızca kadın olsaydı o kadar da mühim olmazdı. Ama kızını da yanında götürdü Linc. Yeraltında, küçük bir kızla? O çocuğun nasıl bir hayatının olabileceğini biliyor musun?"

Bunun da hesabını vereceksin Lon.

Rhyme başını kabarık yastığına yasladı. Nihayet gözleri açıldı, "Bazı şartlarım olacak."

"Söyle yeter Linc."

"Her şeyden önce," dedi. "Yalnız çalışmam."

Rhyme, Amelia Sachs'a doğru baktı.

Kadın bir anlığına tereddüt etti, sonra gülümseyip ayağa kalktı ve kusurlu brendiyi pipetin altından kaldırdı. Pencereyi sonuna kadar açtı ve kahverengi içkiyi, evin yanındaki ara sokağın üstünde süzülen olgun, sıcak havaya doğru fırlattı. O sırada, yalnızca birkaç metre uzaklıktaki doğan kuşu başını kaldırdı, kadının kolunun hareketine öfkeli bir bakış attı, gri kafasını salladı ve aç yavrularını beslemeye geri döndü.

SON

EK

Alıntıların yapıldığı kitap: *Terimler Sözlüğü, Lincoln Rhyme, Fiziki Kanıt, 4. Baskı (New York: Suçbilimi Yayınları, 1994). Yazarın izniyle yayınlanmıştır.*

Alternatif Işık Kaynağı (AIK): Çeşitli dalga uzunluklarında ve renklerinde bulunan ve pek çok çeşidi olan herhangi bir yüksek yoğunluklu lamba, gizil deri–çıkıntısı izlerini ve belli tipte biyolojik kanıtları ortaya çıkarmakta kullanılır.

Barut Kalıntısı (BK): Baryum ve antimon başta olmak üzere, silahla atış yapan bir kişinin ellerinde ve kıyafetinde kalan materyal. BK kasıtlı olarak yıkanmadıkça veya bir şüpheli tutuklanıp kelepçelendiğinde kasıtsız olarak haddinden fazla temasta bulunmadıkça (kelepçelerin arkadan takılması daha yüksek risk içerir) altı saate kadar insan derisinde kalır.

Birefirinjans: Belli kristalize maddelerin açığa çıkardığı iki çeşit kırılma arasındaki fark. Kum, iplikçik ve toprağı analiz etmede kullanışlıdır.

Deri Çıkıntıları (DÇ): Parmaklardaki, avuç içlerindeki ve ayak tabanlarındaki çıkıntılar, her kişinin deri çıkıntısı kendine özgüdür. Olay mahallerindeki deri çıkıntısı izleri şu şekilde tasnif edilir: 1) plastik (macun gibi kolay şekil verilen maddelerin üstünde bırakılan iz); 2) aşikâr (toprak veya kan gibi yabancı bir maddeyle kaplanmış olarak bırakılan izler; 3)

gizil (yağ veya ter gibi vücut salgılarına bulaşılarak bırakılmış ve çoğunlukla görünmez olan izler.)

DNA sınıflandırması: Bilinen bir kaynaktan alınmış kontrol numuneleriyle karşılaştırma yapma amacıyla çeşitli tiplerdeki biyolojik kanıtların (mesela kan, sperm, kıl) genetik hücre yapılarını analiz edip grafikle göstermek. Bu süreç kromozomun temel yapı taşı olan DNA –deoksiribonükleik asit– parçacıklarının izolasyonunu ve karşılaştırılmasını içerir. Bazı DNA sınıflandırmaları yalnızca bir kanıtın bir şüpheliden gelme olasılığı bulunduğunu belirtirken; başka tipte DNA sınıflandırmaları çok daha bağlayıcıdır, kanıtın belli bir bireyden geldiğini yüzde yüze yakın bir kesinlikle bildirirler. Buna aynı zamanda "genetik sınıflandırma" veya hatalı bir biçimde "DNA parmak izi" ya da "genetik parmak izi" de denir.

Envanter Kartları (EK): Bir kanıtın olay mahallinden toplanmasından itibaren mahkemedeki sunumuna kadar kimlerin elinden geçtiğini gösteren kişi kaydı.

Fiziki Kanıt (FK): Ceza hukukunda FK, savunma veya iddia makamı tarafından belli bir ifadenin doğruluğunu kanıtlamak için mahkemede sunulan cisim veya madde anlamına gelir. Fiziki kanıt cansız nesneler, kaynağı vücut olan materyaller ve izler (mesela parmak izi) olabilir.

Fiziki Kanıtların Ayırt Edimi: Bkz. "Fiziki Kanıtların Tespiti."

Fiziki Kanıtların Tespiti: Bir kanıtın hangi kategori veya sınıfa girdiğini saptamak. Bu "ayırt edimi"nden farklıdır, ayırt edimi dediğimiz şey maddenin geldiği yegâne kaynağı belirlemektir. Mesela, bir olay mahallinde bulunmuş yırtık bir kâğıdın genellikle dergi basımında kullanılan 20 kiloluk bir stoktan olduğu "tespit" edilebilir. Eğer o parça şüphelinin sahipliğinde bulunan dergi nüshasıyla birebir örtüşürse bu "ayırt edimi" olur. Ayırt ediminin doğal olarak tespitten çok daha fazla ispat gücü vardır.

Gaz Kromatografi/Kütle Spektrometresi (GK–KS): İlaç ve kalıntı gibi bilinmeyen maddelerin ne olduğunu tespit etmek için suçbilimi analizinde kullanılan iki araç. Genellikle birbirlerine bağlıdırlar. Gaz kromatografi bir maddedeki bileşenleri ayırır ve kütle spektrometresine yollar, o da her bir bileşimi kesin olarak tespit eder.

Izgara Sistemi: Kanıt aramada kullanılan yaygın bir yaklaşım, araştırmacı bir olay mahallini tek yönde (mesela kuzey–güney) ileri geri giderek arar, sonra aynı yeri dikey yönde (doğu–batı) tekrar araştırır.

Kalıntı Kanıtları: Minicik, bazen mikroskobik maddeler. Örneğin toz, toprak, hücresel materyal ve iplik.

Kontrol Numunesi: Bir olay mahallinde bilinen bir kaynaktan toplanan fiziki kanıtlar, bilinmeyen bir kaynaktan gelen kanıtlarla karşılaştırılmak için kullanılır. Mesela, kurbanın kanı ve saçı bir kontrol numunesi oluşturur.

Kurgulama: Bir suçlunun olay mahallini yeniden düzenlemesi, kanıt eklemesi ve çıkarması. Bununla ortada bir suçun var olmadığını veya başka biri tarafından işlendiğini göstermeye çalışır.

Kütle Spektrometresi: Bkz. "Gaz Kromatografi."

Lividite: Ölümden sonra kanın toplanması ve renginin koyulaşmasından dolayı cesedin derisinde görülen mora çalan renk değişikliği.

Locard'ın Değiş–Tokuş Prensibi: Fransız bir suçbilimci olan Edmond Locard tarafından formüle edilmiş bir teori, bu teoriye göre suçlu ve olay mahalli veya kurban arasında muhakkak fiziki kanıt değiş tokuşu olur, bu kanıt ne kadar minik veya tespiti zor olursa olsun.

Ninhidrin: Gözenekli yüzeyler (mesela kağıt, karton, tahta) üzerindeki gizil deri–çıkıntısı izlerini açığa çıkartan bir kimyasal.

Otomatik Parmak izi Tanı Sistemi (OPTS): Deri–çıkıntısı (el, ayak, parmak vs.) izlerinin taranıp depolandığı pek çok dijital sistemden bir tanesi.

ÖS: Ölüm Sebebi

Suçbilimci antropolog: Olay mahalli araştırmacılarına kalıntıların kimliklerini saptama ve mezarları tekrar kazma durumlarında yardım eden iskelet kalıntısı uzmanı.

Suçbilimci odontolog: Kurbanların diş kalıntılarını inceleyerek ve ısırık izlerini analiz ederek olay mahalli araştırmacılarına kimlik tespitinde yardımcı olan diş uzmanı.

Tarama Elektron Mikroskobu (TEM): İncelenecek kanıttan alınmış bir numunenin üstüne elektron yollayan ve ortaya çıkan görüntüyü bilgisayar ekranına yansıta bir alet. TEMlerle büyütme katsayısı 100,000X'e kadar ulaşabilir, çoğu optik mikroskopta bu rakam ancak 500X'tir. SEM genellikle bir enerji dağıtıcı X–ray ünitesiyle (EDX) kombinedir, ki bu alet de teknisyenin numuneyi incelediği süre zarfında elementin ne olduğunu tespit edebilir.

Vakumda Metal Kaplama (VMK): Gizil deri–çıkıntısı izlerini pürüzsüz yüzeylerde açığa çıkartmak için en etkili araç. Vakumlanmış bir bölmede buharlaştırılmış altın veya çinko incelenecek nesnenin etrafına ince bir metal katmanı şeklinde kaplanır, bu şekilde iz görünür hale gelir.

Varsayımsal Kan Testi: Göze görünmese bile olay mahallinde kan kalıntısı olup olmadığına karar vermek için kullanılan kimyasal tekniklerden biri. Yaygın testlerin çoğunda luminol ve ortotolidin kullanılır.

Yoğunluk–Aşamalı Test (Y–A): Toprak örneklerini aynı kaynaktan mı geliyorlar diye karşılaştırma tekniklerinden biri. Test, madde örneklerini farklı yoğunlukta sıvılar içeren tüplere koymayı içerir.

Lincoln Rhyme. Ülkenin önde gelen suç-bilimcilerinden, dedektiflerinden, adli tıp uzmanlarından biri olan bu adam, üç yıl önce geçirdiği kaza sonucu kuadripleji hastalığına yakalanmıştır ve boyun aşağısında hissedebildiği, kullanabildiği tek kas sol yüzük parmağıdır. Yatağa mahkûm geçirdiği ve artık hakkında "nihai" bir karar alacağı hayatından bıkmıştır... ta ki Batı Yakası'nda işlenen bir suç mahalli raporunu görene kadar.

Suç mahalline dahice yerleştirilmiş ipuçları, bir sonraki kurbanın nerede, ne zaman öldürüleceğini haber vermektedir ve New York polisinin bu zanlıyı yakalamak için tek şansı, aynı dehaya sahip bir dedektifle çalışmaktır. Emekliliğine ara veren Lincoln Rhyme, tecrübesiz ama içgüdüleri kuvvetli bir devriye memuru olan Amelia Sachs'ı görevlendirir ve zamana karşı bir yarış başlar...

Kitapları 35 dile çevrilmiş Jeffrey Deaver'ın "Kemik Koleksiyoncusu", gerilim dolu hikâyesi, detaya verdiği önemi, gerçekçi karakterleri ve hızlı temposuyla baştan sona elinizden bırakamayacağınız bir roman olacak.

ISBN 978-9944-82-510-8
9 789944 825108
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi